

دیوان

سید همایون شاه عالمی

دیوان سید همایون شاه "عالمی"

شاعر: سید همایون شاه عالمی

منبع: کتابخانه افغانستان

بکوشش: احمد فهیم هنرور

فهرست

فشردۀ زندگینامه همایون عالمی شاعر معاصر افغانستان

سید همایون شاه عالمی پسر هفتم مرحوم سید عمر خان عالمی است که به تاریخ هفدهم حمل سال ۱۳۴۰ خورشیدی مطابق هفتم اپریل ۱۹۶۱ م در یک خانوادۀ متدین، منور و هنر دوست در شهرآرای شهرنو کابل متولد گردید. بعد از فراعت از ابتدائیه سید جمال الدین افغان و تکمیل دوره عالی در لیسه نادریه شامل فاکولته فارمسی دانشگاه کابل گردید.

همایون ضمن اکمال دوره عالی سه سال کورس های صنایع مضتظرفه را در رشتۀ رسامی نیز موفقانه به درجۀ عالی بپایان رسانید وهنوز تحصیلاتش را در فاکولته فارمسی بپایان نرسانیده بود که مجبور به ترک کاشانۀ عزیزش گردیده و درسال ۱۹۸۲ م درشهر گرینزبوری ایالت کارولینای شمالی مسکن گزین گردید.

همایون کورس های مسلکی را در کمینتی کالج شهر (هایپاینت) به پایان رسانید و بکار مشغول شد و فعلاً در شمال ایالت ورجنیا با همسر و دخترش زندگی میکند.

در اشعار ناب همایون درد و آلام بیکران هموطنان عزیز هویدا است. او در قالب های غزل، مثنوی، قصیده، مخمس و ترجیع بند اشعاری سروده و چند شعرِ نیمایی و سپید نیز دارد.

همایون پژوهشهای در زمینه زبان و زبان شناسی نیز انجام داده که محصول آن کتابی بنام (نوشتن و نگارش) استکه هنوز اقبال چاپ نیافته است، تحقیقات وی در بارۀ ابوریحان البیرونی و کتاب مال الهند ادامه دارد. مضامین فرهنگی، تاریخی و ادبی اش را در سایت های مختلف انترنتی افغانی چون کتابخانه، ۲۴ ساعت، آریایی، فردا، کوفی و هرات باستان میتوانید بدست بیاورید.

عبدالولی پوپل

ورجنیا - ایالات متحده امریکا

وجود عشق

گـــــرفته عشق سراپرده های جانِ مرا
صــــدای قلب ستودست امتحــــان مرا
غمم مباد که پامـــــالِ ناکـــسان نشوم
ســـتاره بخت فـــشاندست آسمـــانِ مرا
شکـــر فشان شده ام از وفور ذکر نگار
به پیری مست نمود این دلِ جـــوان مرا
زدست خیر سخاوت برآوَرد ببین زکرم
به پایِ عشق فـــــرو برده سایبان مرا
مـــرورِ رفعتِ عــــالم رهِ فناهم شد
تحیر است دگـــر طبع نکـــته دان مرا
درآن معامله کاو جان گرفت، ما لب او
خـــــزانه سود بشد کم ببین زیان مرا
بگــــو به واعظ این شهر گفتگو نکند
که چــــشم دیده ندارد رخِ جهــان مرا
فــــدای ساقـــیِ عالـــم شوم به زیبایی
گــــشوده روزِ ازل بخت کــامران مرا
ببین که یار مکــــرر نموده الطـــافش
بغیر عشق چه یابید که داســـتان مـــرا
توکـــل است سراپــــای بردباریِ من
چه قـــدرتیست ببین دست ناتوانِ مرا

تمام عمر(همـــایون) زغم نشانه شدی
که تیرعشق فراخوانده هر کمان مـــرا

۳۱ سپتمبر ۲۰۱۳ م
کابل، افغانستان

نغمۀ عشق

کس ندارد به جهان این سر پُر شورِ مرا
کس ندیده است نهانخانه ی معمورِ مرا
حق و حق گویی صفای دلِ آئینه ماست
سرِ دار است مگر این سرِ منصور مرا
یاد رویش به شب ظلمت هجران دانی ؟
آفتاب است که آورده به دل نور مرا
مرد آن است زبان و دل خود یک بکند
دور کن ای دغل این سرمه و کافورِ مرا
تا نفس هست همی راست بگویم به جهان
دلِ مرد است ، جوانمردیِ مستور مرا
به چنان زیر و زبر کرد گذر نامهِ عشق
مرکزِ عشق بگو این دلِ مهجورِ مرا
محتسب کم بکن آزار تو از بهرِ خدا
پُرز عشق است، ندانی دلِ مجبورِ مرا
به جراید شده چون نشر ز اخبارِ دلم

بنگر قصه و افسانه ی منشورِ مرا
درد عشق است به هر نکته حرف دل ما
گر بدانی سخنِ پُخته و پُر زورِ مرا
گر سر گور (همایون) ز قضا باز کنید
نغمهٔ عشق براید سرِ مخمورِ مرا

۱۷اکتوبر ۲۰۰۸ م
کابل، افغانستان

نخوت

ارمغانِ عشق دارد نگـــــــهتِ عطّـــار ها
آســــــــتانِ عجز آرد یک جهان گلزار ها
اتکـــــــایِ رحمــــتِ او انجمن آرایِ دل
انتهــــــایِ عــــزت او بر دهد از بار ها
بارگــــــــاهی عزِّ او کافیست در تنهایی ام
کارگــــــاهی خلوتم شد امن از خونخوار ها
از فـــــرازِ کــــبر دیدم شد نخوت سرنگون
امتیازِ عجـــز بنگـــــــــر، رَونَقِ بازار ها
شهرتِ کــــاذب ندارد تاب هـــــا اندر دوام
بر سرِ کـــــوه کس ندیده برفهـــا از پار ها
در عــــــروجِ عجـــز من آرَند مردم دشمنی
روزه یی خاموشی ام شد زین سخن افطار هـا

بسکـــــه از نامـــــــم به دل دارد ز کینه آتشی

سایه ام را مـــــــــی تراشد از در و دیوار ها

گر بخواهد یا نخواهد هست و بودم با خداست

بودنم را گـــــــــر چه دارد در حسد انکار ها

کـــــور گشته جاهــــلی تا محظ بیند خویشتن

نیست مــــا را هــــم توقـــع از دلِ بیمار هـا

یک گلی را در محبت لمس کردم یکـــــزمان

خــــون نموده دستهـــایم را حضورِ خار ها

شد زمانی آنکه دیگــر نیست همخـــونی بجا

آدمی دارد به گـــــردن حلـقه یی افـــسار ها

من (همــایونم) ز مستی یادِ جانانم بس است

باشد این دنیا مـــــــبارک در برِ کفـــتار ها

۲۲ سپتمبر ۲۰۱۳ م

کابل، افغانستان

مظهر عرفان

در عروجِ عشق دیدم همچو طوفانی دلا

گلشن صد پاره داری بسکه خندانی دلا

مسند دیوانه در کف پُر جنون مستی کنان

در تحیر رفته از خود باز حیرانی دلا

عمق عقل ما که هر گز قد نداده در سپهر

در کمال ِ نارسایی آب ِ حیوانی دلا
عشق در دل شد پدید هچون صفای عطر گل
در نموی ِ اوج ِ عرفان ابر و بارانی دلا
شد نصیبت از نوید ِ وصلت ِ رخسار ِ یار
در علاج ِ نارسایی خود تو درمانی دلا
تنگ چشمان را به دنیا زندگی هرگز مباد
در کمال ِ نیک بینی ، مرد ِ میدانی دلا
از نوای ِ ذکر جانان وسعت ِ قلبم فراخ
چهار روزه زندگی را برگ و سامانی دلا
چیست ما را افتخاراز جسم خاکی در جهان
شرح گوی و مدح خوان حسن ِ جانانی دلا
روح در تن آمده چون نور اندر ظلمتی
بر (همایون) همچو مهر و ماه تابانی دلا

۱۷اکتوبر ۲۰۱۰ م
کابل، افغانستان

مسند ِ حسن

طرح ِ معما بگو مسئله ی عشق را
مشعل ِ خورشید دان مشعله ی عشق را
صرف شد این عمر ِ من در قدم عشق تو
تا به کجا طی کنم مرحله ی عشق را

خورده دلم حسرت ِ دیدن رویت بسی
دیده دو چشمم مدام سلسله ی عشق را
بر فلکش سر کشد شعله ی ذوق وصال
نیست به معیار عمر حوصله ی عشق را
ناله اگر نیم ِ شب رفت ز دل بی خبر
بانگ ِ درا آورد قافله ی عشق را
مسند ِ حسنت بوَد مقصد ِ دور ِ فلک
تا به فلک میبرم ولوله ی عشق را
دود سیاه آوَرَد آتش ِ شوق ِ دلم
زخم ِ جگر طی کند فاصله ی عشق را
شغل (همایون) همین عاشقی و عاشقی
در نظر ِ کم مبین مشغله ی عشق را

سال ۲۰۰۳ م
کارولینای شمالی، ایالات متحده امریکا

گنجینه عشق

گنجینۀ عشقست ببین دفتر ما را
آئینه چو آب است دل ِ کوثر ِ ما را
گلگون شده اشکست به دامن زده هجری
نظاره یی موج است رخ ِ منظر ِ ما را
افزایش درد است دل ِ سر به سر از غم

یلدا شب ِ تار است شب ِ ابتر ِ ما را
تا لرزه بر انداز شود یک نگه ی تو
صد پاره کند باز دل ِ مضطر ِ ما را
آگه نشدی هیچ دل ِ پُر المم را
واقف نشدی هیچ هوای ِ سر ِ ما را
این هستی واین چرخ مبارک بجهان باد
شرّاره زعشق است دل ِ اخگر ما را
مائیم تجلی زده از پرتو ی نورش
خورشیدی که تابان کند این اختر ما را
غواص دل ار بحر محبت رخ تو دید
از بین ِ صدف باز کشد گوهر ِ ما را
ناصح نکند سود (همایون) نکند گوش
کم پُر بکن از وعظ تو گوش ِ کر مارا

۱۲ جنوری ۲۰۰۶
کابل، افغانستان

کویر ِ دل

به پاس ِ مردم چشمم که گشته زار بیا
به در بمانده دیده به راه تو انتظار بیا
طواف ذوق سریع است همچو برق به دل
برای مرهم ِ این قلب ِ داغدار بیا

ز موج اشک نشد خرمی به دل حاصل
کویرِ دلم را ببین چو رود بار بیا
ز دل بکش همه آن اوج از شکایتِ خود
چو کان شهد کنی بر لبت سوار بیا
ز هجرِ بیشِ خمار لبت جنون دارم
بیار آن لبِ میگونِ چون انار بیا
ز نارسایی بسیار من ملامتم به خدا
میار بر سرِ این قلبِ من فشار بیا
چو دوزخ ست فراقم ز نو بهارِ رخت
مرا برون بکن از این محیطِ خار بیا
بریز بر سرو رویم ز عطر سنبل خود
منم که بسته به گیــــسویِ تابدار بیا
گذشت عمر به شب های بیشمارِ فراق
بیا که یک یکِ آنرا کنم شمار بیا
ز خونِ دل قلمم رنگ کرده هر غزلی
خزانِ عمر رسید ای گلِ بهار بیا
ببین به قلب (همایون) شرار های عظیم
بریز آب در این دل که گشته نار بیا

۱۲ جنوری ۲۰۱۰م
کابل، افغانستان

عطر محبت

بگرفته عطـــــرِ زلفِ تو کاشانه ی مرا
آئینه کـــــرده عکس رخت خانه ی مرا
خوابم حــــرام گشته ز سودای زلف تو
حــــرفت ترانه است ببین لانه ی مـــرا
دیشب که در کـــنارِ من آوردی گلشنت
خــــــالی رها نموده یی پیمانه ی مرا
رفتی خــــراب گشته دلم ای جهانتاب
آباد کن دوبار گــــــــــی ویرانه ی مـرا
زندانی ام از آنکه تو بازآیی در وفـــــا
با بوسه هـــایِ بشکنی زولانه ی مـرا
بنگر به چشم خویش تو ای ماهِ قند لـب
آه و فغـان و اشکِ غــــریبانه ی مـرا
باز آر قند خویش ز یاقـــــوت احمـری
مَشکن تو قلبِ زارِ صـبورانه ی مـرا
در شهر شهره گشته ام ای غافـــلِ دلـم
گاهی مگر شنیده ای افـــسانه ی مـرا؟
بیدار کـن تو چشم تغـــــافل به راســتی
کی دیدهیی صـفایِ صمیمانه ی مـــرا

سوزانده دل بحالِ (همـایون) درزمـان
هـر کو شنیده ناله یی جــــانانه ی مــرا

۲۳ دسامبر ۲۰۱۳
کابل، افغانستان

طغیان هجر

جز تو ام نیست در خــــــیال مرا
بیتو نی ماضـــی و نه حــــال مرا
مَــــردُم چشم مـــانده بـــر رهِ تو
نیست بی عشق تو کمـــــال مــــرا
تا بکـــامـم ز قـــند لــب نرســـد
لاجواب است هـــر ســـــؤال مرا
تویی عنوان خوب شعـــر و غـزل
ذکرِ تو کــــرده خوش جمـــال مرا
به ســــر آورده شـــورِ ذوق تو ام
از خمـــــوشی به قیل و قال مـــرا
مطلـــع مهر تو چو صـــبح دَمَـد
شام هجـــران شـــود زوال مــــرا
عارضــــــت در خیال من چو رسد
در جــنون برده خط و خــــال مرا
هــــر طـــرف رو کـــنم ترا نگرم

گـــــــر جنوب است یا شمـــال مرا
کمــرم را شکــــــــست دردِ فراق
قامتی هــــست همـــــــچو دال مرا
تو نیــــــــایی و عمـــــر من بروَد
موی سر گــــشت همچو زال مرا
تا مــــــــرا می برند به خاک دهند
غـــم وصــــلِ تو در قـــبال مــرا
هجر طـغیان نمود (همایون) مُــرد
زندگی نیست بی وصـــــال مــــرا

۱۲ می ۲۰۱۳ م
کابل، افغانستان

سخن شهد

ای بسته به زنجیرِ فنا راهِ سخن را
بگذشت ز حد باز ببین درد و محن را
گل در نظرم بی رخِ تو خار نماید
همچون گل رویت نبوَد صحنِ چمن را
تا زلف بر افشاندی بشد گیتی معطر
آن جوهرِ عطرِ تو نبود مشک ختن را
ای غنچه گلِ خنده لبِ شوخِ ستمکار
با خنده ببردی دلکِ واله ی من را

اندر سخن شهد ِ تو دیدیم شکر هاست
باد آمده در شوق به زلف ِ تو شکن را
در موج ِ نگاه ِ تو مرا اوج ِ تمناست
با ناز ِ تو بگذاشته دل سرو سمن را
آن بحر ِ لبانت چه مرا تشنه گذارد
میخانه نهان کردی تو یاقوت یمن را
اخبار بهار است که سرخی زده دیدم
از لاله ی رویت همگی دشت و دمن را
ترسم کند آزار صبا جلد ِ نظیفت
از نازکی چون گل بود آن سیم بدن را
تا ورد ِ زبانم شده آن یار (همایون)
در زینت شعرم شده از عشق سخن را

۱۲ جنوری ۲۰۱۰ م
کابل، افغانستان

زلال ِ دل

مـــــزاحـــم است ببین مــــدعی خیال ِ مرا
ندیده آئـــیـــنـــهٔ این دل زلال ِ مـــــــــرا
هر آنـــچــــه بیش بدیدســـــت سادگی ِ دلم
سپرده بر سر ِ خود بیشــــتر قـــتال ِ مرا
مرا که کــــسب نباشد بجز خـــزانهٔ ِ عجز

نکرده فهـــم درون مایۀ ِ کمـــــال مـــرا
عـــروجِ حسنِ سخن از خـــیال یار آمد
ز عمـــق دیده ندیدست آن جمـــــالِ مـرا
بزور و جــــبر کشد در بســـاطِ نادانی
همی حـــرام کند ساحـــۀ ِ حـــلال مـرا
قـبای عشق نزیبد به جان بولهـــــــوسان
شعـــورِ کـــبر نداند رۀ وصـــالِ مرا
به دل رسید ز گرمـــیی الفـــتش سخـــنی
کمـــندِ عشق در افتاده بین غـــزالِ مرا
به داغ لالهِ صـــــحراییِ دلــــــم بنگر
نسیم عشق پراکـــنده شد شمـــالِ مرا
به وصـــــل یار کشد آخر این نوای ِ امید
حقـــیقـتیـــست سراپردۀ ِ محـــالِ مرا
به مدعـــاست چرا مدعی ز کثرتِ کذب
ببین جـــواب ندارد گهی ســــؤالِ مرا
مکن تو شکوه (همایون) ز فتنه های عدو
که ذاتِ قدس بداند همـــــیشه حال مرا

۱۹ فبروری ۲۰۱۲ م
کرنرزول کارولینای شمالی، ایالات متحده امریکا

ذوقِ دل

ای ز تو صد پاره گریبان مرا
گشت جهان بی سر و سامان مرا
رفت بحیرت سرِ سودایی ام
نیست حیاتم دگر آسان مرا
مرده ام ای خلق به من آوَرید
آبِ حیات از رخ جانان مرا
کشتهٔ آن گلرخِ ماه پیکرم
شاد نشد دل به گلستان مرا
داغ ز هجر است طبیبم چه کار
درد ز عشقست چه درمان مرا
نعره کشم از دلِ نادانِ خویش
کور کند گریه یی هجران مرا
سایه یی سروش ز من افتاده دور
سوخت ببین آتشِ سوزان مرا
قندِ لبش نیست میسر اگر
تلخ بوَد عمرِ پریشان مرا
موج زند شوق (همایون) به دل
مست کند آن لبِ خندان مرا

سال ۲۰۰۶ م
کابل، افغانستان

دین عشق

بویم آن موی عنبرین ترا
بینم آن چشمِ نازنین ترا
خنده ات زندگی همی بخشد
بوسم آن روی مه جبین ترا
آسمانِ دلم به امید است
بوسه آرد بسی زمین ترا
خاتم روی را لب شکرین
زینت عشق شد نگین ترا
حسرت بوسه های ناب کنم
ارغوانِ لبِ نمینِ ترا
حلقه سازم بدست خویش شبی
بازوی برفِ مرمرین ترا
ز سرِ شوق بوسه ها بزنم
شاد سازم دلِ حزینِ ترا
گل ندارد بمو چو دست کشی
بوی پُر عطر آستینِ ترا
لب ببوسم چنان که گوش کنم
دمبدم از لب آفرینِ ترا
از فراقت ز گریه نالانم
نبینم چشمِ آبگینِ ترا

بیشک امروز ای (همایونشاه)
عشق دیدیم اصل دین ِ ترا

۱۰ اکتوبر ۲۰۱۰ م
کابل، افغانستان

دل پاک

دل پُرِعشق است امـــا سینه را چـــــاکیم ما
بی ســـتاره آسمــــان را مهرِ افـــــلاکیم ما
ژنده پوشِ ساده رویِ راستگـــــوی بی ریاء
در تجمـــل هـــا ندیده رند بی باکـــــــیم ما
آب در آتـش زدیم و باد در پـــــــرواز غــم
در پناه عجــز خفـــته خــادمِ خــــاکیم ما
محتســـــب گر یک بگوید دو زما هم بشنود
در رهِ حاضــر جــوابی بسکه چـــالاکیم ما
دست از آزار کـــوتاه قلب مالامــالِ عشق
از نهــادِ ناتوانی کــی خطـــــرناکـــیم مـا
مســــــتی آید دروجـــود از ذرهٔ انوارِ یار
بادهٔ عـــرفان کــشیده شـــیرهٔ تاکـــیم ما
بر درِ میخـــانه مارا منّتی کــــــردند خلق
درب مسجد را زدیم و گفـــــت ناپاکــیم ما
مطـــرب از پیشـــانیِ ما تار ماتم می زند

ساز ها خاموش گــــــردد بسکه غمناکیم ما

درسخن شد لافزن گر کلك در گــوش آوریم

خالی از هر ماجــــــرای درك و ادراکیم ما

چشم دل گر باز گردد ما (همایون) میشویم

نیست بدبینی به دیده زآنکه دل پاکـــــــیم ما

۱۱ جولای ۲۰۱۳ م

کابل، افغانستان

درد اشتیاق

ای جان به جان من تو مرنجان بیا بیا

در دردِ هجر بیش مپیچان بیا بیا

رفتی و سوختیم ز دردِ فراقِ تو

اشکم به روی چشم مسوزان بیا بیا

حسرت به دل که موج زند اشک میچکد

بایک نگاهِ گرم بخندان بیا بیا

در خنده های مست تو تا مست تر شوم

آن موج های زلف بلرزان بیا بیا

از غنچه ء خموش بگو حرف عشق را

قند از دهانِ تنگ بریزان بیا بیا

آهنگِ حرف عشق بگوشِ دلم بخوان

دل را ز شور عشق مترسان بیا بیا

باز آ و حلقه ساز دو دستت بگردنم
روی از جهانِ عشق مگردان بیا بیا
وصلِ رخت ببین که متاع حیات شد
در دردِ اشتیاق ، نمیران بیا بیا
فرخنده ساز باز تو بختِ (همایونت)
چرخ از وصال خویش بچرخان بیا بیا

۳ اپریل ۲۰۰۹ م
کابل، افغانستان

تنِ خونگرم

می کشم از آشـــــنایان درد های نآشــــــــنا
هر گهی خونِ دل آرد خونِ اشکی از قفــا
مانده در صحرای حیرت این تَوَهم های فـکر
عقل و دل افــــتاده برهم همچو نقــش بوریا
از تفکـــــــر های حـــاسد فکر شیطانی رسد
گـــو مکن دل جذب کــاهی در حریم کـهربا
گر کمــــــان جهـــــل آرد تیر نادان در زبان
تیــغ آید بی دریــغ اندر گلـــــــوی بی بهـا
چشم گو نادیده بنگر بی خرد را نیش و طعن
باخــــــــــرد دندان نساید از خدنگِ بی حیا
هر که وجدان را بکشته لاجرم گـــــشته فنا

کشتی آخر غــــــرق گردد گر بمیرد ناخدا
خاره گوهر می نگردد بی تکـــــلف گوشدار
گر بشد گوهر دگر از خـــاره گی شد ماسوا
در درشتی آن زبان را بیشتر عـــادی مساز
از تنِ خونگرم بینی شد سر شقّـــــی جدا
دیده از بس این دل ما مردم نا اهـــــل را
مانده ام در عجز اینک در کــــنارِ انـزوا
گوشه گیری ها (همایون) قوت فکری دهــد
بشکـــــند گر ظلم آید از وجودِ دست و پا

۲۹ سپتامبر ۲۰۱۲ م
کابل، افغانستان

تکرار ها

مبتذل گردد رخ مضمون از تکـــــــرار ها
لغزش تکــــرار آرد صـد خلل در کار هـا
درد هـــــرگز کم نگردد از فغان و ناله بین
گــوش عـادی میشود در نالش بیمـــار ها
بی عمل گفتار باشد تخمه روی سنگ سخت
خس ز جایش می نجنبد صِــرف از گفتار ها
بر نمی آید ز تکــــــرار سخن نفع و زیان
گنگ هـا بهتر شود معمــار یا نجّــــار ها

هــر که شرح درد دارد بر زبان با شدّ و مـد
نیست مــــردی چاره و درمان سازد بار هـا
دست و پایِ حق بسی بستند اندر خود سری
گل حصاری گشته اینجا شد اسیر خـــار ها
های! مردم در عمل خیزید بهر جـدّ و جـــهد
دارو و درمـــــان باید بهر نیشِ مـــار ها
هر که خواهد میتواند کـاری سازد در وطن
دست در زیرِ الاشه کــــــی بیارد بار ها
دستِ مظلوم ار بگیری دستگــیرت حق شود
ارتقا هـــــــرگز نشد از قصه یی بازار ها
یک درختی گر نشانَد هر یکی افغـــان ما
کی شود این میهــن ما گلـــشن و گلزار ها
نیست دلسوزی (همایون) تا ز دل کاری کند
مُلک آبادی نبیند با خـــر و افـــسار ها

۱۷ اگست ۲۰۱۳ م
کابل، افغانستان

بصیرت دیدار

زاهـــدا بردار دستت را ز کار و بارِ ما
خود فـــروشی ره ندارد هیچ در بازارِ ما
عاجزی را پیشه کرده چشم بر رحمت بریم
تا نپوشد چـــــــشمِ مـــا را پرده پندار ما
با تأمل بنگری خلقت خودش حیرت فزاست
ذره را چـون کـــــوه بیند بینشِ دیدارِ ما
عـقل را راهی ندیدم در امورِ عـــاشقی
عشق برهـم زد پیاپی رشتهٔ افکـــــارِ ما
از سؤال آخـــرت دیوانه فارغ از جـــواب
در سر مـــجنون ما رقصـــان شده دستار ما
ساکــن ویرانه ام اندر جـــــنون آباد عشق
هر زمـــانی خـــاك ریزد از در و دیوار مـا
در مقـــام عاشقانه وعظ کــــــمتر می سزد
چـــشمِ سرخ ما مپرس و زردی رخسار ما
حـــال تفهـــیمِ دلم را یارِ صاحبدل نه ای
انتقـــادت کم بکن در ریش و در دســتار ما
گوشهٔ خـــــلوت گـــزیدم از رهٔ آزادگــی
تا نیاید راز های ســـینه در گفـــــتار مـا
چشم عــــارف دستگاه بینش جـــام جم است
می فـــریبد مــــردمان را تسبیح و زنّار ما

گرد ره باشم(همایون) در حضـــــور ذکر یار
دامنی فــــیضی گــــــشوده بارگاه یار ما

می ۲۰۰۳ م
ستوکسدیل، کارولینای شمالی، ایالات متحده امریکا

برق هوس

از دل سوخته ام هیچ خـــبر نیست مـــــــرا
اندرین دایره امـــواج گــــهر نیست مـــرا
سفر عشــــــق همه دولـــت ظـــاهر برَبـــود
طلـــــبم نیست اگــر کاسهٔ زر نیست مـــرا
آتش ِ حـــــیرتی آمـد که در آن سوخـــــته ام
رفته از چــشم بجز خون جگر نیست مـــرا
شرح یک نکته درین عشق کتاب است دگـر
فــــهم در حوصــــلهٔ عمر هدر نیست مـرا
روزن ِ چشم چنـــــان منظره دلکش بنمود
تلخیی وقت به تعـــویض شکر نیست مـــرا
مژه ها دوخته ام از خطر برق ِ هــــــوس
طـــاقت ِ دیدن صد چشم شرر نیست مـرا
سیر افکـــــار به نزدیک حـــــقایق نَبَرَد
ز تَفَحــــص گــــذرانی که اثر نیست مرا
غـــــم نابودی نه ام در غـــم نا فهمی شدم

خیر والله که از این دیدهٔ تر نیست مــــــرا
هـــــیبتِ عشق کشد دایره بر نقطــهٔ ِ من
فکر این عمرِ فناه هیچ به سر نیست مــرا
جاهــــلان بهر قتل بسته کمان از سر خشم
زندم تیر ز هر سوی و ســـپر نیست مــرا
نکـــــنم دشمنی با جاهلِ خود بین به ریاء
جز توکــــل بنگر تیر و تبر نیست مــــرا
وهم و امید، (همــــایون)! به فلک میبَرَدَم
از چه ترسم؟ بخدا حلقه به در نیست مــرا

۲۵ اپریل ۲۰۱۱ م
کرنرزول- کارولینای شمالی، ایالات متحده امریکا

بار حسرت

ساز هـــا اندر نوازش هـــا کشد افـــسانه ها
راز ها تا در نقـــاب عشق دارد خـــانه ها
نیست اندر بزم هُـــــشیاران بغیرِ قیل و قال
چشم دل روشن نمـــوده هر کجــا دیوانه هــا
راز هـــستی می نداند آشــــــنایِ علم و فـن
عالم بینایی دارد ، از جهـــان بیگـــــانه هـا
غافل از صیادِ دوران نفس پَروَردَن خطاست
دام در پی می کشاند هــــر کجــــایی دانه ها

در طلـــــب اندر قفـــــایی هر متاعیی کم برو
بار حسرت کج نماید گــــوشه هــایی شانه ها
میفشارد هر گلو را پنجه هــــایی حرص و آز
بر سر سیلِ تغافل چیست این کـــــاشانه هــا
در ثبات شمــــع دید و از تأمـــل در رمــــید
می زند هستی به آتـش دمــــــبدم پروانه هـــا
عقد در پیمـــــان عاشق تا گـــــره محکـم کند
در عـــــروج شورو مستی بشکند پیمـانه هــا
ای بخیلِ مال دنیا چشم و گــــوشت باز کـــن
میبرد سامان مر گـــــــت با خودش سامانه هـا
دیر پایی ها ندیدم در عمارت هـــایی حـــرص
مار دورِ گـــنج بسته حلــــــقه در ویرانه هـــا
میکشم پیهم (همـــایون) نغمه و آهنگ عـــشق
عطر از زلــفِ سخن بیرون کـنم با شانه هـــا

۵ اپریل ۲۰۱۳ م
تکساس، ایالات متحده امریکا

آیینهٔ خویش

آئینه ای خویشیم درین گنبد مینا
منزلگه ای عشقست رهِ دیدهٔ بینا
کارِ دلِ ما بود اگر بی خبری ها
آثارِ جنون است نشد عاقل و دانا
بگذشت اگر عمر در این بحرِ تحیر
پیری اثر آورد ولی دل شده برنا
در گوشه ی خاموش لبم مُهر نهاده
آهنگ ندارد سخن از باجه و سُرنا
در گوشِ دلم هیچ دگر طعنه نگنجد
در بیخودی ها بیخبر از باطل و را عنا
گر روزه گرفتیم بنامِ تو درین دیر
از عیش تهی گشت همه ساغر و مینا
تا هر دو جهان را به رخت پاک ببازیم
دل وصلِ تو خواهد دگرش نیست تمنا
تو در من و من رفته پیِ تو به کجا ها
از پرده برون آر رخت لحظه ی جانا
در رحمت پر فیض(همایون) طلبش کن
جز عشق مکن هیچ ، بجز یار مخوانا

سال ۲۰۰۲

کارولینای شمالی، ایالات متحده امریکا

آهنگ محبت

عقل را بسته به زنجـــــــیرِ تغـــافل منما
باده بی یار به تنهـــــایی تنـــــــاول منما
لاله گون در دل صـــــحرایی محبت داغ آر
بی جنون در سخـــن عـشق تکـــامل منما
گر چه خونابه یی اشکست گلـــستان رخت
گـــه ازین مـــوج بهـــــاران تنزل منما
جز درِ دوســـت به هر کوی اقامت مگزین
جـــــز به درگـــاهِ خـــــداوند توکل منما
تا صـواب آمده در چشم دلت نکته یی عشق
به ثـــواب آمـــده و هـــیچ تأمـــل منمـــا
بازویِ خویش به مظلـــوم بکن گُرز و سپَر
ظلمِ آن ظـــالـــم بی درک تحمـــل منمـــا
بی خـرد گــــــر سخنی گفت بنه پنبه بگوش
هیچگــــــه از سخن ابله تحـــــول منـــما
در حــــــیاتی که بقـــــــایش گــذر باد بوَد
با تَفــخـــر مَـــزی ای دوست تجمـــل منما
نغمه یی هــــستی به آهــــــنگ محبت بسرا
نیست احـــــساس اگر نــاله یی بلبل منمـــا

چون (همایون) اگر از عشق نداری سخنی
بی سخن باش به هر انجمـــــنی گــل منـــما

۲۷ اپریل ۲۰۱۳ م
کابل، افغانستان

آتش عشق

عشق آتش ها زده در مذهب و آئین ما
نور افتد در فلک از شعله ی رنگین ما
آب و آتش را امانت روی چشم آورد دل
تابش خورشید دارد دانه ی پروین ما
کاروان ذوق ما با کار دان عشق رفت
داستان کبک دل را عشق شد شاهین ما
سجدۀ پُر ساز دارد هر رکوع در طبل خود
در قدوم یار افتد سجده را سروین ما
در جنون بیخودی ها از جهان بیگانه ام
گرد کوی یار بر سر آمده تزئین ما
کعبه و بتخانه و مطلوب و مقصد حسن یار
این اصولِ عشقبازی رخنه زد در دین ما

خرمن هستی (همایون) آتش پُر عشق زد
دل به وصلِ یار مایل چشم شد رهبین ما

۹ سپتامبر ۲۰۰۹ م
کابل افغانستان

اوج قناعت

ای دلا در هـــــوس دهان منما
اینقــــدر حرص در جهان منما
کوچهٔ نفس تا هـــــــــوس ببرَد
طـــــمع از جیب ناکـــسان منما
مفـــــلسی ها چو باد صبح رَوَد
در تقاضـــــا برون زبان منمـــا
پیی اجناس همــــــچو طفل مَشو
دست و منقـــــــار نردبان منما
طـــــــــلب از روی آبرو ببرد
هر تجمـــــل به ارمغـــان منما
صحن ویرانه است خانهٔ عــشق
قصر جمــــــــشید را نشان منما
کثرت دوســــتان که ثروت باد
گه حســـــــادت به دوستان منما
دولتِ دهــــــر را دو روز بوَد

عـبث این عمر رایگــــان منما
با دل ِ عــــــشق زی صــفا بنما
صـحبت ِ عقل ِ خرده دان منمـا
موسم گل ببین چگونه کمــست
تَلَف این فصــل مهـــربان منما
گرمیی عشق را غنیمــــت دان
جز به گـــــلزار آشیـــان منما
خدمـــــت ِ خــلق را ز یاد مبر
هر چه را نفــس گفــت آن منما
دست الفـت بکـش به روی ِ یتیم
قلب خود را چو سنگـــدان منما
کمی در فــکر دیگران هــم شو
کــــــــشتیی حرص بادبان منما
پاك کن گوشه و کنار ضــــمیر
گـــــوش بر حرف بد دلان منما
روزگـاران اگر چه سخت رسد
در حضــــور کسی فغـان منما
دشمن و دوست را تمـــیز بکن
هر کجـا راز خود بیان منمــــا
پرده کن آنچه دوســت گفـته ترا
رازیاران را عیـــــــان منما
کم سخن شو در انجمن که شدی

قصـــۀ زهـــد داســـــتان منما
چـــــاپلوسی مکـن که شرم بود
کس به مطلب تو مهمـــان منمـا
جز بدرگـــــاه خـــالــق یکـــتا
آن زبانرا تو مـــــدح خوان منما
جز خدا از کسی مترس مـترس
سرِ خود خم به این و آن منمـا
شرم نامـــوس را ســــــپاه بوَد
جز حــــیا هـــیچ سـایبان منما
سائلی را مران ز فرط غضـب
دستِ انفـــــاق ناتوان منمـــــا
طاعتِ حق فقط قناعتِ ماست
قصۀ زهدِ خود کـــــــلان منما
دلِ خود پاک کن به فصل بهار
ورد سبحـــــان در خـزان منما
در زبانم به غیرِ شُکـر مـــباد
بگذر از ما و امتحــــــان منمـا
از (همـایون) شنو تو دیده گـشا
بارِ غفـــلت گـــهی گران مـنما

۵ می سال ۲۰۱۲ م
کرنرزول - کارولینای شمالی، ایالات متحده امریکا

اوج جنون

مکن ناصح نصیحت بر دل پر درد ما بیجا
مکن درمان طبیب امشب بروی زرد ما بیجا
نوای درد عشقم بین ز داغ دل کشم ناله
بسی تا آسمان خیزد حضور گردِ ما بیجا
قطاری از سرشک من به خرمن داده آتشها
سپه لشکر شکن دارد دل شبگرد ما بیجا
چه گویم قصه های دل نگنجد درکتاب هرگز
که تفصیل غزل خواهد بیانِ فرد ما بیجا
بدست خالی دل را بین که میجنگد به اوج غم
مگو این جانفشانی ها چه دارد مرد ما بیجا
به عشق شاهِ خوبانی وزیر و فیل و رخ رفته
به کشت مات بیهوده نشد این نرد ما بیجا
دو عالم باختن دارد اگر عشقت صفا باشد
ازین توفانِ طغیانی بوَد بر گرد ما بیجا
من اراوج جنون دارم مکن واعظ بمن وعظت
نباشد کار هوشیاران مشو همدرد ما بیجا
دلی دارد (همایونشاه) که ازعشقست مالامال
نشد حاصل ازین دنیا ز گرم و سرد ما بیجا

اگست ۲۰۰۷

نورستان، افغانستان

اشک ندامت

ساقی بنمـــــــــای ساغر ِ ما
بنگر تو به قــــلب ِ اخگر ما
ما تشنه ی جــــام عشق هستیم
از عــــــشق پر است دفتر ما
اســــــتاره به آسمـــان نداریم
محـــــو از رخ تست اخـــتر ما
این گور ِ تن است تار و تاریک
کم ریز تو خـــــاک بر سر ما
تایاد ِ تو هـــــــیزمی بیاوَرد
افـــــروخت سپند ِ مجمر ِ ما
ما هــــر دو جهان به یار دادیم
بگـــذر ز هـــوای کوثر ِ ما
تأثیر نکرد هر چه میگـــــفت
این طـــبع لب ِ سخـنور ما
در عـــــشق گذشت عمر فانی
یا عقـــل نگـــــشت باور ما
از حاصـل ِ عمر ای (همایون)
اشک است به چـــشم زیور ِ ما

اپریل ۲۰۰۸ م
کابل، افغانستان

گلهای ِ سبد

در فرصت ِ اذکار تو مشمار عدد را
تسبیح ِ تظاهر نرسد گاهی ِ مدد را
هر قطره سرشکی که ز عشق آمده بیرون
از عجز چو آئینه شود ذات ِ احد را
امواج ِ سخن بافی در این دیر نه عشقست
در نسج چه پیچیده یی خط های نمد را
بر کفر ِ دل آورد ز هر روزنی نوری
بر ما بقبولاند همه نسخه ی رد را
گلها به هزار است به رنگی و به بویی
پرورده ز یک دست ببین روی سبد را
کم دیده جهان را که شده کور ِ گنهکار
تا مردم ِ یک چشمی زده مشت و لگد را
گه درّ ِ سخن را سر ِ جاهل منما حیف
خم کن به در ِ پست تو بالایی ِ قد را
مستی ز می ِ عشق به جان بازی گراید
پُر لرزه کند ساز ِ ازل رقص ِ ابد را
بر باد مده مفت حضور ِ سخن ِ یار
تا خاک کنی بیهوده اجزای جسد را
از خار ِ ملامت به سرم تاج ببستم
با مدعیان نیست گهی کین و حسد را

در سجده بکن توبه (همایون) به شتابی
آن توبه چه باشد به زبان زیرِ لحد را

۲۳ اکتوبر- ۲۰۰۹ م
کابل، افغانستان

خود خواه

کمتر بخور ای دوست ببین خون جگر را
قصاب نبیند به کسی دیدهٔ تر را
آنکس که به خود خواهی بشد شهره بدنیا
کی فرق تواند به جهان نقص و ثمر را
حیفِ تو که در دام دنی باز فتادی
از دست بدادی به خوشی لانه ی فر را
این هم بتو درس است درین چرخ نگونسار
تا دیده کنی باز روی راه و سفر را
این جا همگی خلق بسی چهره نقاب اند
تفریق بکن سخت بیا شمس و قمر را
در ظاهر انسان، بسی خفته چو شیطان
آدم بشناس این همگی خوف و خطر را
ضایع منما عمر به رنج و غم و سودا
در قلب پُر از مهر مکن داغِ شرر را
با مطلبیان کم بنما دوستی ای جان
تشخیص بکن بیش تو از خاره گهر را

حالا که جوانی و ترا عمر به پیش است
از رنج تو لبریز مکن کاسه ی سر را
بشنو ز (همایون) و توکل بخدا کن
در وازه ی نو باز گشا بار دگر را

۱۸ فبروری ۲۰۰۹ م
کابل، افغانستان

الهام دل

پیمانه و صهبایم از جام ِ دل ِ بیتاب
آورده سرشکم را پیغام ِ دل ِ بیتاب
من تشنه ی جامی ام از غنچه ء گلگونت
آن خمکده لعل ِ تو آرام ِ دل ِ بیتاب
شوری به سر آورده شیرینی ِ گفتارت
بی لعل لبت تلخ است فرجام ِ دل بیتاب
ازهردو جهان غافل شوریده و سرمستم
در اوج جنون دیدم انجام ِ دل ِ بیتاب
شد حلقه ی زنجیر م آن غالیه مشکینت
هر پیچ و خم ِ زلفت شد دام ِ دل بیتاب
بنگر که اجاق ِ دل شرّاره ی آتش زد
تا حلقه ی دود آمد از بام ِ دل ِ بیتاب

ای مهرِ جهان تابم به امید تو ام زنده
شد آن نگهی گرمت الهامِ دلِ بیتاب
باز آ و (همایون) را نامید مکن جانم
از این غزلم دریاب اوهامِ دلِ بیتاب

اکتوبر ۲۰۰۵
جلال آباد، افغانستان

بازار ادب

می کـــشد باد صــــبا دل را به گـــلزارِ ادب
مـــیزنم سر در تجــــسس سوی بازارِ ادب
دامن پر عجز گشته بسکـــه لبریز از حـــیا
میکشاند خون دل را چـــشمِ خـــونبار ادب
دل مــــریدی می کند آداب را در انجـــمـــن
پیرِ ما در هر زمـــانی شد خـــریدار ادب
میشوم محو سخن ها در تکــلم های عـــجز
مـــینماید نور بنگر مهرِ رخـــــــسارِ ادب
از ادب بیرون اگر شد ابلهی در انجـــــمن
برجـــــهـــم بیـــرون بتازم تن به ایثارِ ادب
یا سخن نیکو برآور یا به خـــاموشی نشین
یا نکو بر شانه برکـــــــش بار پُر بار ادب
علم را شاید ادب تا برکشد عطـــــــر سخن

تاج شاهان را مــزین گــشته دســتار ادب
شد نگارش های دری از ادب شهد و شکر
در سخن خوابیده بنگر طـــرح بیدار ادب
خوب و بد یکسان بگوید بی ادب درانجمن
خامه را تصـــویر دارد طرز رفتارِ ادب
تا (همایونشاه) ادیب عــشق یزدان میشود
می بَرَد پی عاقــبت در شرحِ اسرار ادب

اکتوبر۲۰۰۳ م
ستوکسدیل کارولینای شمالی، ایالات متحده امریکا

بهار عید

گل در گروِ بهارِ عید است
هنگامِ طرب کنارِ عید است
ماهِ رمضان به سر رسیده
ساقی به خدا خمارِ عید است
از عرش چه بارشِ طرب شد
هر رحمتی در جوارِ عید است
گر رو سیه ام ، امید وارم
چون مغفرت از شمار عید است
غرقم ز شرابِ عشق الحق
منصوریِ ما که دارِ عید است

مشکی که زآشتی و عشق است
در طبله ی مشکبار ِ عید است
عالم شده رنگ و بوی ِ دیگر
عطّار ِ فلک به کار ِ عید است
آغوش ِ همه ز عشق چون گل
افشانده عطر ز بار ِ عید است
در دیگ ِ طرب شراب جوشد
پُر گشته صراحی نار ِ عید است
دل در گرو ِ سمن بناگوش
صحرای چو لاله زار عید است
تا چند ، مسافری، (همایون)
فرقت چه به روزگار ِ عید است

۸ سپتمبر ۲۰۱۰ م
وزیر اکبر خان مینه – کابل، افغانستان

تکبر

چـــاره ی اهل تکـــبر مشکل است
گرد ره باشی که بنیادت گِل است
علت رنجـــاندن ِ دل ها مـــــباش
زخم دل سختست چون زخم دل اســت
از زبان ِ بد که نیش ِ مـــــار به

عیب هایت را زبانت حـــایل است
سنگ در جایش که سنگـــینی کند
کاه از کم وزنی اش بی حاصل است
خیز و جستک عادت طفـــلان بوَد
هر که را عادت بوَد خود جاهل اسـت
چـــاره یی کارِ خودت را خود بکن
گر دلت بر چاره سازی مایل است
بازوی همّـــت برآر و سخت کوش
هرکه کوشد رستمی از زابل اسـت
در قــناعت سر فـرو بر بیشـــتر
در سخاوت رحمت حق شامل اسـت
آمدن هــم رفــــــتنی دارد بدان
زندگی مانند لبخندِ گل است
در نشیب و در فرازِ زندگـــی
موج هایِ بیکرانِ ساحل است
زندگی یعنی که سعیِ جد و جـــهد
می نگردد کامیاب ار کاهل است
من (همـــایونم) به عشق و زندگی
این غزل هایم چو شورِ بلبل اسـت

۲۲ نوامبر ۱۹۸۶م
سلوراسپرنگ - مریلند، ایالات متحده امریکا

ماه در حجاب

بگذشتم از هوای ِ گل و سبزه و گلاب
تا یاد ِ عارضت به نظر گشت آفتاب
هیچ از دهان تنگ نگفتی سخن و لیک
آن آفتاب ِ حسن ِ تو پنهان پس ِ نقاب
هر آن که میکنیم از آن عارض ِ تو یاد
این دل زشوق و ذوق همی گردد آب آب
رخسار و کاکلت شده چون ماهتاب و شب
باید غزل نوشت درین صحنه باب باب
خون رفته جای اشک زچشمم چو ارغوان
ما از نگاه ِ گرم تو مستیم بی شراب
در حلقه حلقه زلف تو دل گشت بند بند
آن سنبل ِ دراز چو موجی به پیچ و تاب
هجران دگر چه داد؟ به دل داغ لاله گون
فرقت دگر چه کرد ؟ ز چشمم ربود خواب
آهنگ ِ دل چه بود ؟ نوا های رمز و راز
این سوز و درد چیست؟ زدود ِ دل ِ کباب
روزی اجل بیامد و گفتم که صبر کن
تا پرده در فتد ز رخ ماه ِ در حجاب

ما را نصیب نیست (همایون) از آن دهن
جام لبش پر است برنگِ شراب ناب

سال ۲۰۰۶م
کابل، افغانستان

تنگنای تحیر

ای حسن در نقاب تو رخشنده آفتاب
دو عالم از هوای تو مانند من خراب
با تشنگانِء راهِ محبت تو عطف کن
تا میگذرد به دیده هر یک زاشک آب
تنها نه من ز هجر تو فریاد می کشم
هر کس به یاد حسن توغرقست ازشراب
غافل نگشته دل ز هوا داریت شبی
خامُش نگشته لب همه ذکر تو شد ثواب
نادیده حسن عارض توسخت دیدنیست
حیرت به کام مرگ بَرَد چشم رابخواب
هر چند کهکشان بزرگست در نظر
لیکن ز تنگنایِ تحیر کشم عذاب

از خم عارفان به (همایون) بریز می
کین چرخ کوژ پشت نبوده است جز سراب

۲۲ نوامبر ۱۹۸۶م
سلوراسپرنگ - مریلند، ایالات متحده امریکا

جلال نور

دانی که جایگاه ِ حقیقت وجود ِ ماست
از سرکشی ِ حالت بیرون نگشت راست
اندر نهاد ِ مرکز ِ باطن فتاده ایم
آنجا چه مسکن است که تاثیر حق بجاست
دور و برش محاط ز دیوار ِ پشت ِ هم
بر حاشیه کلفت ز شهوت چه مبتلاست
خیلی دقیق و پخته و محکم نشسته است
هر لحظه انحراف ز دامش بسی رواست
آنجا ی ، اشتباه ست حقیقت شکستن است
تشخیص فهم ودرک حقیقت چه برملاست
زندانی کرده ایم شکوه و جلال ِ نور
بیچاره در احاطه ی زندان چه بینوا ست

فارغ ز مشکلات بباید حصول کرد
مجرا و راه ِ نور حقیقت چنان صفاست

شعر از : رابرت برو ننگ (متولد ۱۸۱۲م و متوفی ۱۸۸۹م)
Robert Browning شاعر انگیسی که در نزدیکی های شهر لندن تولد یافته است.

ترجمه و نظم از سید همایون شاه (عالمی)
سال ۲۰۰۷
کابل، افغانستان

چشم ِ مضطر

سوز دلم ز چشم ِ پریشان کشیده آب
هر سو شرار دیده ی گریان کشیده آب
در آرزوی ماه رخت سالها تپید
با نازکی ِ خویش دل از جان کشیده آب
بنگر تنم که زرد و نحیف است و خوار و زار
لخت ِ جگر ز دیده ام آسان کشیده آب
نیلوفری بدیده مگر چشم ِ مُضطرم
آتشفشان ِ شعله ی ِ مژگان کشیده آب
فرهاد وار تیشه زند بر سرم فراق
شیرین بدیده آمده خندان کشیده آب
باومید ِ وصل ِ یار چو مجنون مشوَشَم

گر یادِ اشکِ لیلی ز چشمان کشیده آب
زندانی یوسف است ، زلیخا اسیرِ عشق
خلقی ز چشمِ خویش به کنعان کشیده آب
یوسف به عشقِ حق که زلیخا بقصدِ وی
هر دو ز دردِ عشق به زندان کشیده آب
این چرخِ کوژ پشت فقط جای عاشقیست
گر سوزِ ناله ها ز بیابان کشیده آب
ضایع مکن تو عمر (همایون) بدونِ عشق
عشق ابرِ رحمت است چو باران کشیده آب

سال ۲۰۰۵

کابل، افغانستان

حباب عمر

عمرم به آخر آمد و آبم ز سر گذشت
تا در نظر خیالِ همان سیم بر گذشت
چاکِ جگر نداشت اثر در مروتش
داغی به دل بماند که تیر از جگر گذشت
پنهان نمود روی به آن مویِ عنبرین
دل در هوای حرص بسی بیشتر گذشت
فرصت ندا د عمر به عشق ابد رسم
بر باد رفت حاصل من بی ثمر گذشت

غافل بسی ز دام ِ حریفان ِ فتنه ام
عمری به ساده لوحی من بی خبر گذشت
بس ناله های نیمه شب ام بی اثر برفت
فریاد های و هوی ز شمس و قمر گذشت
یک دیده خواب بود (همایون) حباب عمر
سودای این قفس هوس ِ بال و پر گذشت

دسامبر ۲۰۰۵م
کابل، افغانستان

خورشید ِ عید

عید شده ماه ِ من چهره بکش از نقاب
حسن تو در شام تار مطلع چون آفتاب
وصل درخشان بکن، چهره نمایان بکن
خطّ ِ تسلسل کشد چون گذر ِ ماهتاب
از دهن ِ تنگ خود عیدی بده ای گلم
لعل لبت پُر بوَد تا ز شراب ِ خوشاب
بسته شده این دلم در ختن ِ زلف ِ تو
راهی ِ عشقت شدم هست همینم صواب
عشق خرابم نمود خواب ز خوابم ربود
پسته ی ِ خندان ِ تو آمده دیشب بخواب
دیدن ِ تو عید ِ من گلشن ِ جاوید من

عشق تو امیدِ من ای گل رنگین گلاب
وای که رسوا شدم از سخن عشق تو
برد مرا آبرو رفته ز سر بسکه آب
مست و خرابِ توام بین که کباب توام
همچو حباب تو ام چیست سؤال از جواب
لحظهٔ وصلت کجاست تا که (همایون) شوم
از اثرِ هجر تو روز و شبم در عذاب

۱۷ نوامبر ۲۰۱۰ م
وزیر اکبر خان مینه - کابل، افغانستان

شأنِ انسان

می شود تا ماهِ روزه چرخ را لرزان سبب
عجز گردد قربتی بر حضــرت یزدان سبب
سجده ی ذوق محبت کـــــینه را از دل بَرَد
مایهٔ ی تقوا همیشه گشته بر عــرفان سبب
از حلالِ خویش باز آ در کمالِ یُنفِـقـــون
ذره ی انفـــــاق گردد خوشیِ رحمان سبب
دل بسوزان تا شود هر درب استغـــــنا پدید
کاسهٔ ی خیرات باشد شأن بر انـــسان سبب
کم نمـــــایی جمـــع اسبابِ تجمل پروری
گر بدانی خلقـــــــت هر آدم و حیوان سبب

آفـــــتاب آمد به حیرت پرتو افشان تا بدید
نور عالم را ز کنج عزلِ درویـــشان سبب
مـــیرسانی دل به کوی یار بنگر در طریق
گرنمایی وقت خود درصحــبت پیران سبب
چشمِ صـــاحبدل اگر بیند بگـــــوید علّتی
عافیت اندر جــهان را ذکرِ مجذوبان سبب
زندگـــیِ تن به آب و زندگـــیِ روح ذکر
هرنَفَس این زندگی را قطـــرهٔ باران سبب
این زمین هم کره ی ترکیده و خشکیده بود
لطـــف ایزد کرد ابری آب را ارزان سبب
در زبان الله گفتن ، دل بسان سنگ سخـت
می نگردد استجـــاب عذر بی دردان سبب
گر زبان ساکت نداری آن دهان را هم مبند
اوج تقـــوا میشود در روزه بی پایان سبب
جیَب را پُر کم بکن گه حاجتِ مردم برآر
گاه پرسش کن ز درد چشم بیخوابان سبب
یا الهی رحمتِ خود بر(همایون) بیش کن
مشکلِ هر کار از تو دیده ام آســان سبب

۱۲اگست ۲۰۱۱م
کرنرزول- کارولینای شمالی، ایالات متحده امریکا

صدق صیام

به روز عـــــــید بیائیم در مقـــــام ادب
فـــــتاده بادۀ عِـــرفان هم ز جـام ادب
گـــذشت ماه روزه به تمـــرینِ محو خطا
ز بعد عید مکش صـــــید را ز دامِ ادب
زبان و دل بگمار آنچه هست خیر و صفا
مشو تو لحــــظۀ غـافل ز احـــترام ادب
مــــباد غم که به یک ماه کــــم خـوردی
وفور قدرت دنیاســــت گر بکـــــام ادب
بیا و دست سخـــاوت بکـــش بروی یتیم
بده ز کـــــیسۀ خـــیرات در دوامِ ادب
اگر ز صــدق، تظـاهر نبوده دور صیام
به ماه روزه مکمــــل بشد تمـــــام ادب
دعـــــای پیر اگر میرسد همـه عید است
به خلوتی که خـــانه نمودیم زیر بام ادب
برای خدمــــت مـــردم برآ که این بوَدَت
مراد اصـــل عبادت به صبح و شام ادب
دعای خیرِ (همایون) حضور عرفانست
شدم به حلـــــقۀ رندان من غــــلام ادب

۲۸ اگست ۲۰۱۱ م
لارتن ورجنیا، ایالات متحده امریکا

طلب عشق

از خدا عشقِ جـــنون آسا طَلَــب
گـــوهرِ پنهــــانیِ دریا طلــب
گر چه باشد عمق آن دریا حفـــیر
چشمِ دل را بیشـــتر بینا طلـــب
خار اگر خواهی بچشمت گل شود
رشتۀ این نکته ازصـــحرا طلب
شور لـــــب بگذار دل آئینه کـــن
بهر ذکـــرش در دلت ماوا طلــب
خویشتن را هم سراپا گـــــم بکن
یک نظـــــر از خالق یکتا طلب
عشقـجوی و عشقگـوی عشق کن
گـــوهرِ نایابِ بی همـــتا طلب
عشق فانوس است درتاریک شب
جایگـــــــــاهِ نورِ نا پیدا طلب
شکـــــــوۀ این چرخ کژ آرا مدار
در بن تلخـــــیی آن حلـــوا طلب
روزگارِ خوشی در اینجا مـــجو
مایه ی خوشبختی را آنجا طــلب
یک نفس عمرست رفته درهوس
ما ز بالائیم زآن بالا طلـــــــب

خیرمیدانی (همایون) خیر چیست
خــــــیر را از ایزد دانا طلـــب

۱۶اگست ۲۰۱۱ م
لارتن- ورجنیا، ایالات متحده امریکا

گلخن سوزان

این زرد رخِ زارم از رنگ خزان دریاب
در سینه ی پر شورم صد راز نهان دریاب
گر عشق نمی بودی همچون گهری در دل
از زندگیِ تلخم حاصل به میان دریاب
در عشق همی رقصند استاره و ماه و خور
آهنگِ دلِ ما را از چرخ زمان دریاب
بنگر که سپندِ دل در مجمرِ عشق آمد
این گلخن سوزان را از سوزِ زبان دریاب
هر محتسب و قاضی هر مجتهد و فقهی
گفتند و نشد این دل حالش تو چنان دریاب
بحرِ دلِ بی تابم امواجِ گهر دارد
اظهارِ حروفِ دل نآید به بیان دریاب
در سلسله ی زلفش بس وسوسه پیوند است
در عاطفه ی مهرش الطافِ جهان دریاب

از برق و شرارِ دل آوازِ غزل ناید
آتش نفسِ ما را بی شور و فغان دریاب
کو رطل گرانِ می در حالت خمّارم
بی عشق مرا ساقی درخوابِ گران دریاب
در هجر جگر خونم در عشق چو مجنونم
در و صل (همایونم) بشتاب و عیان دریاب

جون ۲۰۰۲م
ایلان - کارولینای شمالی، ایالات متحده امریکا

گلستان محبت

همچو جان در قلب مایی از رگِ گردن قریب
چون ؟ نگردد فطرتم در عشق ورزیدن قریب
تن ضعیف و عقل خواب و دل به شور عاشقی
میشود منزل به اوجِ راه پیمودن قریب
کی اثر دارد عروجِ درد در شوقِ وصال
این دو روزه زندگی را سنگِ سر خوردن قریب
یک گلی چیدم دو صد خاری رگ دستم برید
عاشقی هرگز نه آرد تا به آسودن قریب
گر سرشکِ حیرتِ من سوز دل بیرون کشد
ابر رحمت برق داده شد به باریدن قریب
تار خود محکم نموده تا به زلف عشق بست

دل ازین غوغای دنیا کرد بریدن قریب
تا گل ِ شاداب عشق آورده عطر زندگی
شد گلاب آرزو ها هم به پژمردن قریب
خانه ی دل خالی گردان از شرّ بیگانگان
چون به قلب ِ پاک گردد وصل آوردن قریب
از عروج لطف بی پایان تو شرمنده ایم
میشود تا خاک کویت چشم را سودن قریب
ساز بی دردی (همایون) غفلت ِ دور فنا ست
هر نفس پیوسته گوید میشود مردن قریب

جون ۲۰۰۲م
ایلان- کارولینای شمالی، ایالات متحده امریکا

دل فرزانه

ساقیا ! رحم بکن از من ِ دیوانه مرنج
پیش آوَر دگر آن ساغر ِ پیمانه مرنج
صاف آوَر اگرش نیست ، همان دُردی بیار
دل من گشته پر از درد به افسانه مرنج
این شراب است ، به هجران قلم ِ غم غلطی
خون ِ دل آمده چون اشک غریبانه مرنج
به نصیبم شده هر دم که به کرّار فراق
تو از این اشک ِ پُر از درد ِ یتیمانه مرنج

بنگر محمل لیلی شده فرسنگ به دور
هچو مجنون فتادیم به میخانه مرنج
می و جام است انیسِ دل رنجیده ی ما
مشو از حالتِ دیوانه تو بیگانه مرنج
راه عشق است صواب و تو بکن بیش ثواب
تو ازین عاشقِ آواره ی بی خانه مرنج
چشم در راهِ وصالیم ، پریشان خاطر
گر چه رنجیده ز ما دلبرِ جانانه مرنج
شمع رویش به نظر آمد و آتش افروخت
دل چو خاکستر عشقست ز پروانه مرنج
بی رخش سوخته ام دانی (همایون) نه منم
باده پر کن که نرنجد دلِ فرزانه مرنج

۲۶ نوامبر ۲۰۱۰ م
وزیر اکبر خان مینه، کابل، افغانستان

زمانۀ کج

سپرده ایم کجـــانرا به این زمـانۀ کج
دوامِ عمر ندارد ســـــــتونِ خانۀ کج
ز پول طــفل یتیمی مکن تو خانه و در
ببین که بیضه بیُفـــتد ز آشـــــیانۀ کج

ز تیغ چـــشمِ شیاطین حذر بنمـــای
چو آتشست حســـــادت بَدان زبانۀ کج
کمانِ کینه شکن در نهـــــانخانۀ عجز
هدف خطـــاست همی تیر را نشانۀ کج
مکن حصول متاع از رۀ فریب و دغل
که قاتل است کمان هم از آن میـانۀ کج
به ضعف خاك بیا یکدم اعـتراف بکن
صـــــدای کبر میاور مکن بهـــانۀ کج
فریب حرف زمشّاطه های چرخ مخور
که تارِ مـــوی ترا میبرد بشـــانۀ کج
کمر به صدق ببندی اگر براست روی
ندیدی بار بیفـتد همـــــــه ز شانۀ کـج
ببین که قطـــــرۀ گندیده کرده چاه تباه
شکسته شاخِ درختی هم از جوانۀ کج
هرآندمی که (همایون) بگفته حق بخدا
زبان خـــــشم میاور ز آســـــتانۀ کج

۲۰ فبروری ۲۰۱۲ م
کرنرزول - کارولینای شمالی، ایالات متحده امریکا

وکالتِ رنج

چکیده های مرا چیست جز رسالتِ رنج
زبان توان نکند در بیانِ حـــالتِ رنـج
امید ناصحِ بیچـــــاره رفته بیش هـدر
بجای آنچه شکـــیبایی شد ملالـت رنج
به دردِ عشق نگشتی تو مـــبتلا زاهد
مکن به عاشق بیچاره هم حوالــت رنج
ملال و درد و غمِ عشق گشته عادت من
نمی کشم به خدا هیچ هم خجـالتِ رنج
من از سرورِ فــریبندگی حــذر بکنم
اگر که عشق بوَد یکـدمی دلالـــت رنج
چو دیدِ چـشم ندارم ز بزم روی و ریا
بمان که کور شوم اندرین ضلالـت رنج
بروی زرد بیارم گـهـــر ز دیدۀ سرخ
ز اشک خون برآورده ام وکالــت رنـج
درون ســینه که آتش گـرفـته پارۀ دل
بدانکه بیش ستیزد مرا جهالـــتِ رنج
از آنکه بختِ (همایون) من زعشـق بوَد
چه شد که پیر شدم دیدی در ایالـت رنج

۲۴ فبروری ۲۰۱۲ م

کرنرزول - کارولینای شمالی، ایالات متحده امریکا

بحر عشق

دل من گشته به عشق تو چه بســـیار فراخ
سینه گنجینه ی الفـــاظِ گهـــــر بار فراخ
بر سرِ مژه قطـــار است سرشکِ نم خون
در فراقِ تو غـــزل گـــشته به ابحار فراخ
نور افـــــتاده از آن جامِ جهان بینِ رُخَت
به دلـــم موج زند گـــــردش انوار فراخ
اشکم آتشکـــده ی ذوقِ گلـــی دیدنِ تست
دیده و دل شد از آن نرگـــس خمـّـار فراخ
نَبَرَد خــــواب مرا تا سحر از غصهٔ هجر
عکـــس رویت شده در دیده ی بیدار فراخ
داغ داغ اســـت دلـــم از اثرِ غـیبـتِ تو
گـــــشته از لاله ی من دامن کهسار فراخ
مطلـــع نورِ تو تا کـــــرد تجلی به جهان
شـــده اندر نظـــرم عالَـــمِ دیدار فـــراخ
مدعی طعنه مزن اینکه مرا دین شده عشق
ثمـــــرِ بیش کند عشق به اذکـــار فراخ
حالـــــت بیخـــودی تا راه جنون باز کـند
خـــانه یی عقل شود از در و دیوار فـراخ
ریش بسـیار کـــثافت بکند جمع به خــویش
بسر کـوچک خود کـــرده یی دستار فـراخ

در رهِ عشق (همــایون) منما تنگنظـــری
دیده ی عشق کند منظــــرِ انظـــار فراخ

ماه جون ۲۰۰۱ م
ایلان - کارولینای شمالی، ایالات متحده امریکا

بیان تلخ

زاهد مــــرا فســرد گهــی از بیان تلخ
ابرِ سیه کــــشید رخِ آسمــــــان تلخ
شیرین فروخت جـــلوه بسی از لب ریا
بلبل ترانه گــــفــت ازآن داســـتان تلخ
فردوس را ز قهر خودش دوزخی نمود
گویی مرا گذاشت درین امتحـــــان تلخ
اذیان بگفت در حق آن مهربان کـــــریم
شیرین بکــــرد باده ی ما در گمان تلخ
پیشانی تُرش کرد غضـــبناک چهره را
اوضـــاعِ شور داشت تنِ بی روان تلخ
دارم جنون عشق نه هُــــــشیار میشوم
بیــــــزار گشته ام که ازین داوران تلخ
من بار ها ز مصحف جـــانان گذشته ام
آیا کی دیده است گهی مهــــــربانِ تلخ
جز رحمت و سخاوت و عـزت ندیده ام

پس از کجـــــا رسید چنین کاروانِ تلخ
با تیغ جهل کـله یی مـــــردم همی بُرند
تندی بســـــــــی کنند چنین پیروان تلخ
ما را ارادت است به شمس و به مولـوی
تیرِ غضب منه، گهی در کمــــــان تلخ
آزاده گشتم از کشاکش هر محتسب دگـر
شیرینی هـــا رسید چنین ازمــــیان تلخ
دارم شراب عشق چو شهد است بیگمان
شیخ از گناه خویش خورد آب و نان تلخ
صلح و صفایِ عشق (همایون) بهار باد
زاهد زتنگ چشمی بباد ِ خـــــزانِ تلخ

۹می ۲۰۱۴ م
کابل، افغانستان

دشنه ی خونبار

خسته ام دیگر والله از مــــــردم بیمــــــارِ چرخ
کج روا دارد به هــــــر سو کجرو مکارِ چرخ
هر کجـــــا نادان بخندد بر سرِ دانا ز چــــیست
خنده های جهل دارد مــــــردمِ بیکــــــارِ چرخ
با بیان راستی هـــــــــا در ستیز آمد زمـــان
ســـــر بُریده از تنِ مـــــا دشنه ی خونبار چرخ

ما محــاطیم از وفـــور هــر رواجِ نا صحیح
چـــــون خط بطلان کشیده سوزن پَرکار چرخ
در تمیز مـا نگنـــجـــد اصلِ تفکـــیکِ کسان
نم کــــشیده دور بنشین از تهِ دیوار چــــرخ
عـــاقبت آب حیاتِ آدمی برجـــا گــــــذاشت
ذره یی خـــــاکــــستری از آتشِ دوارِ چرخ
میخرامد دور خود تا این زمین از بیخـودی
آفــتِ دوران آرد عـــــــرضه در بازارِ چرخ
مـــا زاوجِ غفلتی در گفتگــــویِ عـــشرتیم
این فـــــریبِ خویش باشد از سرِ آزارِ چرخ
ادعـــایِ خود نمـــایی هر گلی دارد به خویش
خـــار بر سر میکشاند هر طرف گلزارِ چرخ
گـــر زبان حق کشیدی بگذر از خود این زمان
چون سرِ منصـــــور آرد تا به پایِ دارِ چرخ
در خموشی رو(همایون) گوشه ی عزلت بمان
تا بکی ابراز داری قصه ی تکــــــرار چرخ

جون ۲۰۰۱ م
ایلان - کارولینای شمالی، ایالات متحده امریکا

صورت و معنا

شُکر خوانی پیشه کن در سازِ حـیرانی مپیچ
گر نوا سوزِ دلی شد طرحِ درمـــــانیمپیچ
نقطه یی موهـوم عجـــــزم شد محاط کائنات
ناله یی قلبم بگفـــــــــــتا: دورِ نادانی مپیچ
صورت ظاهر چه داند فطرتِ معنـــــایی را
گر میسر شد معانی در شَکر خـــــوانی مپیچ
پرتو زرّین خلقـــت میرباید چــــــشمِهوش
تا شعـــــــاع مقدور باشد در فـــراوانی مپیچ
در توان هر آنچه داری مصرف معـــنا بکن
جد و جهد خویش بنما در نگهبـــــــانی مپیچ
کـــــوچه باغ فکــــر پیهم در تطوُر گل دهد
عـــــزم مستحکـــم برآوَر در پشیمـــانی مپیچ
در شراب مست عـــــرفان بیشتر مستی بکن
عـاقبت تابوت جایت، در سلـــیمـــانی مـپیچ
دیدی ای دل گفـــتمت اندر قناعت حکـمتست
دستِ خواهش هایی نفست شد گریبانی مپیچ
در پناه آب رحمـــت شد حیـــات اندر ثبـات
در عـــــبورِ برق دیدی ابر نیســـــانی مپیچ
عاشقی و عاجـــــزی را در توکـل جمع دار
در مذاق خود سری ها در پریشـــــانی مپیچ

سهل بگرفـتن نمُودِ عجـــز می آرد عــیان
حلِّ نظمِ این معمـــــــا شد به آســـانی مپیچ
صــورت مـــا از تجسس تابعـــی معنا بشد
خاكِ در هستی (همـایون) جز بدربانیمپیچ

۲۶ فبروری ۲۰۱۳ م
گینزول - ورجنیا، ایالات متحده امریکا

آب و آئینه

جز درد و رنج وغصه ازین چرخ کوژ گرد
حاصل نگشت و دل شده ای دوست سرد سرد
این جا نه جای خنده و مستی و خرمیست
جز دوستی و عشق پیی ا ین جهان مگرد
هر جا که نفرت است به دل ها کدورت است
یك چشم دیدن است به گلهای سرخ و زرد
از دشمـــنان توقــــعِ یاری نکرده ام
با دوســـــتانِ خویش ندارم سرِ نَبَرد
بیجـــا فریب گرمی انفـــــــاس میخوریم
تا مژه بر خورد شده این جسم خشك و سرد
پشتِ سیاسـت است هزاران چو دیو و دد
با دیو و دد نگـشت دلم زانکه بود مرد
رفـــتم به عـــزلتی و شدم غرق خویشتـــن

تا بزم زاهـــــدان ریایی اثر نکـــرد
گـــــشتم به کشت مات مواجه و در حیا
دیدم دغـــــل کنند به دنیای تخـــته نرد
تا ترك آرزو و امـــــــل کرده ام ببین
گرداب ِ هر هوس شده در زیر ِ پای گرد
تا کینه بردم از دل خود بس (همـــایونم)
آبســت و آئینه ست ببین جای ِ بیت و فرد

۶ مارچ ۲۰۰۹م
وزیر اکبر خان مینه، کابل – افغانستان

آستین ِ کهنه

آستین ِ کهنه دستم را به کوتاهی کشاند
عجز باعث شد مرا تا هر کسی کورم بخواند
با متانت پیش رفتم از خودم غافل شدم
قامت ِ بشکسته ام را هر کسی از در دواند
پله بین دنیاست اینجا هر که را مطلب ز پی
از جگر آهم برفت و طاق ِ نیسان را بماند
در یثار و در یمینم مردم ِ دنیا به شور
پرده ی گوش مرا بین ساز ِ غفلت ها دراند
این همه سودا نیرزد گر شود پیدای ِ عشق
کورو کر شد دل زدنیا پیش رفت و پیش راند

در هجوم ِ تیرگی های هوس نالان بُدم
نعمت ِ عشقم ز دنیا در دل ِ صحرا نشاند
ناجی ِ دردم که ذکر ِ نام ِ جانانم بشد
طعنه های دشمنان را از دلم بیرون براند
کینه بیرون کردم اینجا زآنکه جانانم خوشست
این دل ِ نازک مزاجم خار را در گل خلاند
در نیاز ِ درب یارم عجز آوردم قریب
چون سر ِ کبر و منی را چرخ از گردن پراند
مُردم و لیکن (همایون) شد به قلبم نور عشق
چون دم ِ عیسی نَفَس را در وجود من دماند

۳ می ۲۰۱۰م
وزیر اکبر خان مینه – کابل، افغانستان

آفت دوران

قدح ِ مستی در آن لعل ِ بدخشان ِ تو بود
عنبر و مشک درآن زلف پریشان تو بود
سرو ِ کابل ز قد ِ سرو تو گر ماند خجل
لاله ی سرخ مزاری لب خندان تو بود
کند هاری است انار ِ لب سرخ تو صنم
موج دریای چو هیرمند به چشمان تو بود
خنده هایت همگی مظهر آئینه ی دل

کفر زلفت به رخِ پاکِ ز ایمان تو بود
حسن یوسف اگر آوازه به دنیا گشته
هر کجا یوسفی دیدیم که حیران تو بود
گاهی از عشق سخن گفتمت و خندیدی
گویی شرمیدن تو سخت نگهبان تو بود
به تعجب که نمودی سرِ ابروی بلند
صد بلا آمده از آفتِ دورانِ تو بود
عذر کردیم اگر یار شوی از سر لطف
دل ما محو درآن نرگسِ مستان تو بود
به تمسخر زدی لبخند و گذشتی از ما
دانی امیدِ جهانم گلِ بستانِ تو بود
رفتی و باز (همایون) شده افسرده و زار
مستِ عطر ختنِ سلسله جنبان تو بود

۱۴ نوامبر ۲۰۰۸م
وزیر اکبر خان مینه – کابل، افغانستان

امید

صبر، ای دل که همه جور زمان میگذرد
خوب و بد عاقبت از روی جهان میگذرد
چو درنگ است همین زندگیِ روی زمین
عمر تا تیر برآرد ز کمان میگذرد

آدمی صرف کند عمر به اسباب ولی
همه اسباب به جا مانده از آن میگذرد
آفتابِ پس کوه دیده ام این عمر فناه
تا در او بنگری چون آب روان میگذرد
غافل از این که مرا عمر به پنجاه برسید
خبرِ عشق هنوزم به بیان میگذرد
اندرین نیستی از عشق بوَد هستی پدید
گرمیی شعلهٔ آن از رگ جان میگذرد
عشق امید بوَد در گذرِ عمر قصیر
مشعل مهر ز هر سینه نهان میگذرد
نیست با تو اگر این مشعل رخشان زمین
بطلب زآنکه ز کویِ دگران میگذرد
دیده وا کن اگر از کوی گذشتی عارف
مظهر عشق ببین عطرفشان میگذرد
نیست هر آدمی در دایرهٔ عشق محاط
تا جوازی بدهد دایره بان میگذرد
قدرتی نیست به هر خاره که گوهر بکشد
نَفَسِ عشق سرِ سوختگان میگذرد
عشق فرخنده شده منکه (همایون) شده ام
سخن دوست مرا ورد زبان میگذرد

۱۳ اپریل ۲۰۱۱ م
کرنرزول - کارولینای شمالی، ایالات متحده امریکا

آهنگ قلب سالم

حرفِ خجـــستهٔ تو لحـــن قـــشنگ دارد
الـــوانِ نیکـــبینی شهـــر فـــرنگ دارد
اهـــل سخـــن بداند الطـــاف را به معنی
نی خوی بدسرشـــتی نی بوی رنـــگ دارد
هرکو نکرد فـــهمی از الفـــتِ عیـانت
جایِ دلِ محـــبت در سینه ســـنگ دارد
با قلـــب مهـــربانی وسعـــت بده نظر را
فرهـــنگ تنگ چشمی آهنگ جنگ دارد
بیرون شو از قـــبیله تا زندگـــی ببینی
این دهـــکده به ولله ماحـــولِ تنگ دارد
بیرون شو از مریضی در جمع عـشق بازآ
آهـــنگِ قلـــبِ سـالم آواز چـــنگ دارد
بیرون شو از خودی ها اندر فضای عرفان
کی بینی عمـــر رفته وقـــفی درنگ دارد
دل را ز تیغ نیکی جـــوهر بده چو گـوهر
در زیر خـــاک آهـــن خروارِ زنگ دارد
بنگر که دست ظـــالم با خنجر جهـــالت
فرهـــنگ می ستیزد خویِ پلـــنگ دارد
ابحـــار علم بنگر روشن چو آفـــتابی
افکار جهل و غفـــلت هر سو نهـنگ دارد

فرخنده باد شعرت از بس (همـــایون) آمد
بال همـــایِ قـلـبت دنیا بچـــــنگ دارد

۱۲اکتوبر ۲۰۱۱ م
رِستُن / ورجنیا، ایالات متحده امریکا

آئینه حقجو

از بارگهی لطـفِ تو دل غـــرق کرم باد
با نام تو ما را همگی فـــرّ و حَـــشَم باد
بستیم درِ نفس به امـــــــــر تو به روزه
این مـــاه مـــــبارک رقمِ لوح و قلم باد
باران سِماک است همین رحمــت قـــرآن
بر روی سَمک حاکم و احکام و حَکم باد
بر لوحِ زمان کرده محک حُکمِ حقــایق
هر صـــفحهٔ پرعشق به عنوانِ رقــم باد
اندر هـــوس گوشهٔ چـــشـــمی نگـــرانم
خـــالی دلـم از جلوهٔ انظـــــارِ صنم باد
زنگـــــارِ ریاء را بزدودیم به جــــامی
آئینهٔ حقـــــجوی دلـــم چون رخ جَم باد
آن زمـــــزمـــهٔ آز به خـــاموشی گرائید
وآن کیسهٔ حـرص آمده خـالی ز دَرَم باد
صـیام چـــــــنان پاک نموده هــوسِ دیر

خـالی ز غذا پهـــنه و دیوارِ شکـــم باد
نازم ثمـــرِ عــشق به آن معــدهٔ خـــالی
تا فکـــر هــوا از سر ما یکــسره کم باد
بگــذشت مــهٔ روزه برآورد هـــــلالی
خــالی خُــم دل گشته ز پیمـــانهٔ غــم باد
وابستن لب نیست بدانی بسی مـــشکــل
بر آر ز انفـــاق که این رکـــنِ اهــم باد
عید ست بیا دست سخـاوت بکش از مهر
مـــیراث مـــروت ز محـــمّــد به امم باد
دارم نگـــهــی بر کـــرمِ ذاتِ الــــــهی
گــیتی تهــی از فتنه و هر گونه ستم باد
دنیا به گـــــل صــــلح بیارآی خــــدایا
امـــــنیّت انسان که بی بیع و سلـم باد
این عــید مبارك شود از رحمــت ایزد
فـارغ دل مردم ز هــمه رنج و الـــم باد
تا رایحـــهٔ عـــشق وزَد در دلِ مهجور
آن لشکـــــر انده که بی قــدّ و عَلَـم باد
ابر از رخ رحمـــت بنماید گلِ باران
از کِـشت محبت همه دلخانه به یم باد
عیدست و سعید است بخندید جــوانان
تا کی به رخ زرد گـــلِ دیدهٔ نـــم باد

خاک درِ یاریم (همـایون) به دو گیتی
بین قامت عجزم بخدا خمـچهٔ خـــم باد

۱۹ اگست ۲۰۱۲ م
کابل، افغانستان

بی کسی

حـــــــسرت به خوابگـــــــاه دلم نار مـیزند
حـــــــیرت درون دیدهٔ بیدار مـــــــــیزند
در مانده ام بخویش و ببین چرخ تیز گرد
حـــــرف درون پرده به اسرار مـــــیزند
تا بر گـــــــــلی نظر بکنم در تمـــــایلی
زاهـــــــــد درون دیدهٔ من خــــار مـــیزند
خواهــــــم ز باده پاک کـــــنم ماورای دل
پیشانی ام به مـــــــهر گـــــــــنهکار میزند
صـــــــاحبدلی نگشت مرا همــــدمم گهی
بر سر غبار بی کـــــــــسی دستار میزند
حـــــسن لقـــــای معنویت نیست در پسند
مادی پرست رســــــــته ی بازار مـــیزند
چشم خطیر شوم، به هــمچشمی های دیر
با خنجــــــرعــــــــــداوت خود کار میزند
در روزگارِ خلق قضــــــــاوت همی کند

زاهـــــد همیشه لاف ز کـــــردار مـیزند

ناصـــح ازینکه پرده کند عـیب خویشتن

آتش بکـــــام سینه ی افگــــــــار میزند

نازم به اوج عــــشق (همایون) که دمبدم

بی خوف حرف رایحـــــــه ی یار میزند

۲۴ اگست ۲۰۱۱ م

لارتن- ورجنیا، ایالات متحده امریکا

بید مجنون

دوچشمــــم دید چشمت را دلم یکباره افسون شد

تکانِ زلفِ پیچانت، گل افشان عطرِ مکـنون شد

عبیرِ زلف مشکــینت، ضمیرِ عـــــشق آورده

نفیرِ نغمه هایِ من رسا چون نایِ گــــردون شد

از آن تمکینِ رفتارت چه شوری را به سر دادی

دلِ حســـرت سرایِ من ز ره افتاد و مفتون شد

نویدِ خنده یی گـــــــرمت گلابِ عشق افشانده

سرم اندر جنون آمد به پایِ قـــــــدِّ موزون شد

ز جودِ گرمیِ چشمت وجــــودم برق ها خورده

نسیمِ عشق افــــــشاندی قدم چون بید مجنون شد

زکیفِ لمسِ دستِ تو به پایم لـــــرزه ها افــتد

زهجرِ چشمِ مست توجگر چون ساغرِ خون شد

نگـــــــــاهِ پُر ز معنی ات چراغِ آرزو گـــشته

دهــــانِ غنچه گل کردی دلم از خانه بیرون شد

بنازم سحرِ چشمــــانت دهم مهرِ فــــــراوانت

بیا جـــــــــانم بقربانت دلم بیتو چه محزون شد

زخود بیخود شدم آنشب که میگفتی زچشمــانت

لبانِ می پرست تو بچشمم رنگ میگـــــون شد

به شغل عشق بازی ها چنان مستم زچشمـــانت

که هر برگِ کتابم را سخنهای تو مضـمون شد

فضایِ عشق بگـشودی سرایِ خـــانه یی دل را

ز نامت نامِ بی نامم بدیدی بس (همـــــایون) شد

۱۲نوامبر ۲۰۱۳ م

کابل، افغانستان

پا برهنگی

عمر را در بزم غفلت هیچ مقـــداری نبود

زندگی را خواب دنیا دیدی جز باری نبود

پرده اندر پرده یی وی مشکـل افزا میشود

واقف با دانشی را فهــــــمِ اسراری نبود

راز اندر سینه یی دیوانه یی مـــدفون بشد

گِرد آن سر را بدیدی نقش دســـتاری نبود

کثرتِ سختیِ دلهـــا پایه یی کهســـار شد

ناله یی بر گشته از کوه به ز تکراری نبود
روح را باید سفر در عالـــــــم بالا نمود
چشم را پائینِ دره رنگِ انظـــاری نبود
سینه را از غیر باید کامـــــلاً خـالی کـنی
عشق را ماوای اصلی قلبِ بیمـاری نبود
در هوس تابید عمــری این دلِ شیدای مـا
سـایه یی این آرزو را کـــنج دیواری نبود
آرزو را خفّه کــــرده سینه بهر طمع یار
بستن راهِ دهن هم کـــــار دشواری نبود
گنبد آبی اگر چه جلـــوه ها بسیار داشـت
نقطه یی هستی ما را خطّ ِ پر کـاری نبود
مژه واکردیم و آنگه پا برهـنه ســر شدیم
خار ها افتاده هر سو سیرِ گلـــزاری نبود
در خم و پیچ تحیر کی (همـایون) میشوم
عشقِ ما را در توهم راهِ همـواری نبود

۱۰نوامبر ۲۰۱۳ م
کابل، افغانستان

پندار

هر گــــه سخنِ نیک شکــــــر وار برآید
چون رایحه یی طــــبله یی عطّــار برآید
آواز اگــــــــر نغـــز به آهـــنگ بیاید
هر خواب ز هر گــــوشه یی بیدار برآید
در هر سخنی موج تبسم شکـــــــرآراست
چون گل که ازآن بوته یی گـــلزار برآید
پُر گفتنِ زاهـــد نرود هیچ به گـــوشی
باید سخنِ نیک به مقـــــــدار بــــــرآید
راز دل خود در قـــدم سفــله مـــریزید
روزِ دگــر افـــــسانه به بازار بـــرآید
گـــم گشت اگـــر راه سخن در بن مجلس
از دایره یی عقـــــل ز پرکـــــار برآید
با بی خــــردان دانی همه بحث حرامست
کـــاو یخّه بگـــیرد سرو دســــتار برآید
باسنگـــــدلان نرمی همـــه قتل وجودست
با آب کجـــا چرکـــیی زنگـــار برآید
تا مشت و یخن گـــشته دو تا انجمـــنی را
یک یک همـــگی مردم هُـــــشیار برآید
از دوست مکن شکوه که نمّام به هرجاست
در رمّه کجا گـــــــــرگ نگهدار برآید

با آنکه خلــف نیست مکن دوســتی آخــر
کِــــــی دیده گلـــی از شکم خـار برآید
برخیزو (همـــایون) تو بجهدی عملی باش
کـــــــاری بکـــجا دیدی ز پندار برآید

۲۱ جنوری ۲۰۱۳ م
کابل، افغانستان

پیوند عشق

تا مرا در عـــــشق پیوندی رسید
عقل خود دیدم که در بندی رسـید
لازم و ملزوم افـــــــتاده به هم
عشق و دل آمیخت سوگندی رسید
دیدنِ معـــــشوق بی خویشم نمود
در حیاتم همچو دلــــــبندی رسید
خنده گم شد در فراقش ناگهــــان
گریه را در شوق طرفــندی رسید
آرزو بال و پری بـــــــــر آوَرَد
از لبِ نازش اگر قـــــندی رسید
رنگ و بوی گل ندارد در جهــان
چــون گل رویش نه مانندی رسید
چهره اش در گریه ام آمـــــد پدید

در میان غم چه خرســـندی رسید

غم به خـــوشی کرد آندم ازدواج

از حضـــور عشق فرزندی رسید

چند بر مژگان کـــشیدم خون دل

غصهٔ هجران صـــد چندی رسـید

آن زمان گردد جهانم گلـــــستان

کآن لبِ لعلش به لبخندی رســـید

تا (همایون) ساخت عشقی در دلم

در دلِ غمدیده ام پندی رســـــید

۱۴ نوامبر ۲۰۱۲ م

جلال آباد، افغانستان

ترانهٔ دل

سازِ دل خوش ترانه یی دارد

ناله یی عاشقـــــانه یی دارد

عمر بگذشت در خیالِ وصال

زندگـــــی هم بهانه یی دارد

آشـــیانِ تو باد خـــانهٔ دل

چـــــه خوشآهنگ لانه یی دارد

داغ هجران گـــــشته لالهٔ سرخ

تا به قلـــبم نشـــــانه یی دارد

شهـــــره گشتیم ما ز نام خـوشت

که به گرمی فـــــــسانه یی دارد

من و بیهوده انتظـــار ز چیست

گوهرِ اشك هم خـزانه یـی دارد

بینِ آن مـوی یک گلـــــی دیدم

عــــجــــب آن دام دانه یـی دارد

هر که گفتست این غلـط گفـته

عاشقی هـــم زمـــانه یـی دارد

عشق را سنّ و سال وقـــت مباد

زورِ جذابِ کافــــرانه یی دارد

حرف عشقـــست تا بزلف سخن

رخنه یی عطــر تا بشانه یی دارد

مـن (همـــایون) شدم بعشق بسی

بحرِ من در کجـا کــرانه یی دارد

۲۴ اگست ۲۰۱۳ م

کابل، افغانستان

جام ِ پُر مُل

دل نتواند که تامل کند

عشق هر آن لحظه تکامل کند

خشك بشد گریه ز حیرانی ام

اشک سر ِ مژه تغافل کند
عقل ز سر جسته برون آمده
فرق کجا در جزء و در کل کند
هست خیال ِ رخ ِ خوبش بجا
عشق ز دل نغمه ی بلبل کند
جنت ِ فردوس نخواهد دلم
تا که خیال ِ لب ِ آن گل کند
تا به فنا می نگَرَد این خرَد
کبر و هوی رو به تنزل کند
خرمی از نقش ِ خیالش رسید
ساغر ِ می نغمه ی قلقل کند
رنگ بهار ِ رخ ِ او جاویدان
تازه کند جام پر از مل کند
عشق(همایون) شده در زندگی
تا گل ِ اندیشه به کاکل کند

۳۰ قوس ۱۳۸۷ هـ ش
وزیر اکبر خان مینه – کابل، افغانستان

جلال و جمال

از جلالش تا دلِ من شمــع خود روشن نمود
در جمالش مــحو گشته چشم دل جوشن نمود
مطـــلع حسنِ کریمــش زشتی ها برباد داد
عارضش هردو جهان را در نظر گلشن نمود
دل بســـــــــــان آیینه آب رخ زنگـــار بُرد
تا درونش نور عشق آورده و مــــسکن نمود
ماهـتابش زلف شب را گوشه کرد و روز شد
آفــــتابش رخنه های در رگِ گلـــــبن نمود
خامه ها از رنگ و بویش کاملاً تصــویر شد
نامه ها از نقشِ نامش قلــــــب را مأمـن نمود
بام ها باران رحمــت خورده عزت بر کشـید
نام ها در ذکرِ وصفــش کوه را برزن نمــود
هیبت او سنگ ها را موم کرد و محو ساخـت
عزت او زد به قلــب و نور در روزن نمـود
هستیِ خلقت ز وجدش چرخــش دوران بزَد
مستیِ حیرت ز مجدش رقص درارزن نمود
در تکثر سجــــده را تأثیرِ غیرِ عشق نیسـت
تا تحیر بیخودی درهــــــوش مرد و زن نمود

مسند دیوانه داری تا (همـــــایون) باک نیست

در دلِ تو عشق آمد بیشتر مخــــــــزن نمود

۱۲ جولای ۲۰۱۱ م

کرنرزول- کارولینای شمالی، ایالات متحده امریکا

چشمِ تشنه

دیدنت چشم مــــــــرا تشنه و بیتاب نمود

چهــره ات محشری در دیدهٔ بیخواب نمود

آفـــــتابی و من از دیدنِ حسنت چو بهار

سمنِ حسن توام نور چومهــــــتاب نمود

نگه ات شعله برافروخت بدین مردم چشم

مژه ام سرخ، از آن آتش خـــــوناب نمود

صد کتابست معانیِ نگاه کـــــــردنِ تو

عشق آمـــد به خدا یکسره تهــــداب نمود

تو قـــــرینی و همه رازِ تو با من واضح

دست مجبوری چرا عشق به گرداب نمود

به والله دیر رســـــیدی و امیدم به فناست

لب گلگونِ تو هر چند مــــــیِ ناب نمود

خویش را گــــم بنمــودیم بسی در قدمت

چشم از نارسیِ وصـــل چه غرقاب نمود

ذهن من گــــشته چه تسخیر ز خندیدن تو

فـــــارغ از انجمن و دیدن اصحاب نمود

قربت تو به خدا جنت و فـــردوس منست

دل من باز به هـــــر سمت ز ابواب نمود

منبرِ دل بفغانست ز فـــــــرقت همه وقت

ابروی ناز تو در چشم چه محـراب نمود

نشدم تا که ز وصل تو (همـــایون) طالع

عشق آمد به دل و بی رخی اسـباب نمود

۲۵ اکتوبر ۲۰۱۳ م

کابل، افغانستان

حاصل نفس

نفس انسان را به نادانی کـــــــــشد

رخ ز آدم سویِ حـــــــیوانی کشد

دل اگـــــر شد خادمِ نفسِ لعـــــین

آبرو چون ابرِ نیســـانی کـــــشد

دست و پا را بند سازد تا خـلاص

از چنین زنجـــیر نتوانی کـــــشد

غرق اندر حـــرص شد گر آدمی

روزگـــــــــاران را پریشانی کشد

مشتِ محکم بر دهان نفس کُـــوب

مشکـــــــلات دیر آســــــانی کشد

آنچه کـــــــشتی ابتدا در مزرعـه
عاقبت محصول دهقـــــانی کشد
عاقل اینجا کی کـند کاری که بعد
کنجی بنشیند، پشیمـــــــانی کشد
آب وار ایندل بکـن ازآنکه آب
کـــوه را در صـحن میدانی کشد
دل به عشق حق بکن وســـیع تر
ملك دل را هم سلیمـــانی کـــشد
جسم ما بنگر (همایون) بهرروح
منفعت در شغلِ دربانی کـــــــشد

۱۱ جون ۲۰۱۳ م
کابل، افغانستان

حسن دل انگیز

رنگ و بویی ز بهاران رُخَـــش باز رسـید
مــــرغ دل بال وپرآورده به پرواز رسـید
شورشِ مــرغ چمن از لب مـــا ناله ربود
سخن عشق به افکــــارِ هـــــم آواز رسید
دید تا مینگرم حسن دل انگـــــیز رخـش
غنچه اش گل شده و یکــــسره بر ناز رسید
فصــــــل گل را به غم دیر مده بیش به باد

هله ای دل که همـــان یارک همراز رسید
ساحـــری کـــرد بدان یک نگهی پر معنی
وآن تبسم به دهـــانش قصـــه پرداز رســید
به سخن آمــــده و حـــرف محبت بشگفت
از لبش پردۀ ِ مـوسیقی به صـد ساز رسـید
دیدنش کرد مـرا راهی ِ صحـــرای جـنون
زندگـــی عشق شد و قصــه به آغاز رسید
شد گـــرفــــــتار دلِ پاکِ چـــو آئینۀ مــا
این کـبوتر چه به سر پنجۀ شهـــباز رسید
یک دو روزیست نیاید به گذرگاه وصـــال
نی که افســـانۀ ما باز به غمّـــاز رسید
گر چه از فرط گنه با سرِ خَم پیش خداست
در رهِ عشق (همایون) چه سرافراز رسـید

۵ می ۲۰۱۳
کابل، افغانستان

حلاوت کلام

شیرینی در زبان تو قـــند و عـــسل بوَد
شهـــد از زبانِ پُر شکـــرت بی بَدل بود
آهـــنگ خنده هـــای تو چنگی به دل زند
زیبایی هـــای غنــچه لـــبت بی مَثَل بوَد

هـــــر چند در فراق تو خون گریه میکـنم
هــر مشکـــلم زخنده یی تو دانی حل بوَد
والله که آن صدای خوشت ساز زندگـیست
مـــــــر گم بدون قـــربتِ تو بی اجل بوَد
نتوانمــــی بیان بکنم حـــــالِ زارِ خویش
گویی فغان و گریه یی من بی محـــــل بوَد
رفتی تو از کنار و مـــــرا دل پریده رفت
سختی به قلبِ سنگِ تو گـــویی جَبَل بوَد
بی تو هـــــــــزار بار بمیرم به حالِ زار
هـــــر لحظه این نفس به گمانِ اجل بوَد
روزی اگر بهــــــارِ وصالت خجسته شد
گل هــــــای نا شگفته یی تو بی خلل بوَد
رنگین ترانه هایِ (همایون) زعشق تست
بنگر که شعر عاشقـــانهٔ او هم غزل بوَد

۸نوامبر ۲۰۱۳ م
کابل، افغانستان

خاطرات ذهن

اشکم جواهرست به مژگان خـــزینه باد
رازِ نهـــانِ عشق به کتمـــانِ سینه باد
عاشق ز خصم و خشم که بیگانه میشود
قـلـــبِ صفای عشق مبرا ز کـــینه باد
خمخـــانه هـــای لعل لبش تا که دیده ام
بر صورت چو خاتم او چون نگـینه باد
رازِ وصـــــال یار بمردم نگـــــفته به
در خـــاطـــرات ذهـــن همـــانا دفینه باد
لبخندِ گـــرمِ یار رباید حضـــورِ غم
در اضطـراب تک تک قلبم سکـینه باد
انداختی نگـــــــاه و تبسم شد آشکـــــار
ای مونس آن نگاه تو دایم قـــــرینه باد
در قلب پاک ما که فقط عشقِ یار هست
دور از گزندِ حادثه ها از کمـــــینه باد
نتوان که پا گرفت ز رفتن بکـــــوی یار
گرخونِ دل بدست فلک همچو خینه باد
آخـــــر به بامِ عشق رسانم دلِ حـــزین
تا راهِ وصــــل یار بمـــــانندِ زینه باد

گشتی به پاکی شهره (همایون) مبارکت
شهر صفای قلب تو همـــچون مدینه باد

۲۵ اپریل ۲۰۱۲ م
کرنرزول - کارولینای شمالی، ایالات متحده امریکا

خاموشی

عمر ها جز عشق این دل د ر تغافل میرود
از نوای داستانش شورِ بلبل میرود
خار صحرایِ جنون از اشک من سیراب شد
در خیالم قامتت چون شاخه ی گل میرود
گوشه ی چشمی به ما گر لطف میداری قسم
حبِ دنیا د ر دلِ ما در تنزل میرود
ابر رحمت باز آور چون ز فیض آبِ عشق
در زبانِ تشنه حلقان ساغرِ مُل میرود
نازم آن گریانِ شمعِ روشن شبهای هجر
خنده ها خاموش دارد با تامل میرود
بسکه هوشیار است مجنون بهر طبلِ قافله
تا صدا آید به گوشش سوی محمل میرود

در خموشی کوش دیگر ای (همایون) بیشتر
تا سخن از عشق گویی خون از دل میرود

سال ۲۰۰۳ م
ستوکسدیل کارولینای شمالی، ایالات متحده امریکا

دولتِ وصل

گـــــــل رویت لطـــــــافتی دارد
چشمهـــــــایت ظـــرافتی دارد
نگـه ات این دلم به لرزه کـشاند
قـــامتت هـــم قـــیامتـــی دارد
گـشته عطـــــار گیـسوانِ دراز
عطـــــر مـویِ تو نگهتی دارد
غنچۀ لـــب ز خنده گـــل بکنی
لعـــلِ خمـــخانه ثـروتی دارد
به نوا هـــست تا تـــزرو دلـــم
غـــزلم را چه قـــــربتی دارد
به من افـــتاد گر عنایتِ وصـل
در پی اش دردِ فـــــرقتی دارد
پیشِ تو جـــــرئتِ سخـــن نَبوَد
با تو صـــحبت نزاکـــتی دارد
سرِ من هم فـــدای حسن تو باد

عاشـــــــق تو شهــــامتی دارد

منظـــرِ دید در نگـــــاهِ تو باد

خنده هـــــــایت محـــــبتی دارد

مکن آزار انتظـــــار بس است

آفـــــتابِ تو طلـــــعتی دارد؟

عشق را کم بکـــــش برسوایی

عــــــاشقت دانی عـــزتی دارد

شده لـــــــبریز انتظـــــار مرا

کاسهٔ صـــــبرهمــــــــتی دارد

گر(همایون) رسد بوصل نگـار

از رخش گـنج و دولـــتی دارد

۲۸ اگست ۲۰۱۳ م

کابل، افغانستان

نوید عید

آمد نویدِ عید و مهِ نو جوانه زد

نور و فروغ عشق به گیتی کرانه زد

دیگر هراسِ محتسبم نیست دوستان

آهنگِ لطفِ یار بگوشم نشانه زد

جانان که برق داد به ابری ز رحمتش

در لاله های دشت جنون آب و دانه زد

خوان عروج فیض بگیتی چو پهن کرد
در ماورای عشق سَمَک را بهانه زد
از آسمان عرش فرو ریخت بحر علم
تا در زمین ِ عشق وفا آشیانه زد
عالم بشور و شوق فتاد از نهاد عشق
از شرق تا به غرب رهی در میانه زد
لبهای خشک و معدهء خالی به عشق یار
آتش ز شوق ِ مهر به دل ها زبانه زد
دست ِ سخای مردم مستغنی باز شد
پای ِ قیود ِ لطف که دست ِ زمانه زد
همچون گدا بیا و دو دستت بلند کن
زآن رو که دزد عشق متاع ِ خزانه زد
عید ِ سعید ِ فطر مبارک به دوستان
کآنیار مهربان ندا عاشقانه زد
نازم صدای ِ قلب (همایون) ِ عشقباز
زلف سخن به شعر ترش همچو شانه زد

۱۹ سپتمبر ۲۰۰۸
وزیر اکبر خان مینه – کابل، افغانستان

دل نادان

دلِ نادان امتحـــــــــــان آوَرد
خبـــــر عـــشق بر زبان آوَرد
بخت سرمایه یی حـــــیاتم داد
لذتِ وصـــل در مـــیان آوَرد
تن خاکی که عطـــر ذوق کشید
نگهـــتِ عـشق بر روان آوَرد
تا که آهــنگِ دل ترانه کـــشید
یادِ آن یارِ مهـــــــربان آورد
رازِ عشقش به ذره های وجود
شد سخنـــور کــه در بیان آورد
از خمـــوشیِ چشم قصـــه فتاد
قطـــــرۀ اشک، ترجمـــان آورد
دلِ مـــن رفـــــت در تبسمِ یار
شور اندر مـــیانِ جـــــان آورد
جان و دلرا گرفت در کف خود
گــــــریه بارانِ آسمـــان آورد
رفتم از خـــویش در جنون فکر
طرۀ دوست ارمغـــــــان آورد
وصف دلـــدار شد سرودۀ عشق
صوتِ مرغانِ بوســـتان آورد

عشق آخـــــر به عـــزلتم بکـشید

تیرِ عــــــرفان بر کمــــان آورد

من(همایون) شدم بوصف نگار

دل ِ من ذکـــــرِ بیکــــران آورد

۱۴اکتوبر ۲۰۱۳ م

فلِسَک ـ آلمان

دنیای بیوفا

غممخور ایدل خدا خود دلگــــــــــشایی میکند

در مـــیان شب سیاهی روشــــــــــنایی میکند

مهـــربان گـــردد برایت از وفور رحمـــــتش

سنگ هـــای پُر مـــلامت مومـــیایی میکند

صـبرهمچون آب از سنگ ریگ میآرد برون

کــــم بنال از آنکه مـــــــــردم ناروایی میکند

دی اگر دعوای شاهـــی بود دراین امـــروزها

بنده قارون گــــشته اینجا خود خـــدایی میکند

هر کجا صدق است ظاهر مطلبی دارد نهــان

هر کجـــــــا زهد است سودا از ریایی میکند

چهره ها امروز بینی در نقــــاب اندر نقـــاب

اهــــریمن هــــم با نقـــابی پارســــایی میکند

نفس غالب گــــشته از بس دیدی با چشم سری

شاه را هم نیست عــــــــــزت تا گدایی میکند

منفعت اندر مـــیان شد گــــر ببینی ایدریغ
آدمـــــــــــی با پورِ شیطـــان آشنایی میکند
پر نشد جیب کـــــسان امروز از دزدیِ مال
کی حریص از حرص گاهی هم جدایی میکند
تا بهم بندی (همــایون) دیده را عمرت فناست
دانی این دنیا به هــــــر کس بیوفایی میکند

۱۰ جولای ۲۰۱۳ م
کابل، افغانستان

دور جوانی

اشکِ ندامتِ عمرم که در رسید
طی شد اقامتِ من هم سفر رسید
چون ممتحن شدیم چو مجنون به عاشقی
آبِ ز بحر عشق بزودی به سر رسید
در مزرعِ بزرگ حوادث به حیرتیم
کشتی نکرده ایم که فصلِ دگر رسید
خاکسترِ سپیدِ سرم را نه حاصلیست
کی از نهالِ دورِ جوانی ثمر رسید
از شهر عیش و عشرت دنیا گذر نبود
سودا و درد و رنج به ما بیشتر رسید
نی سایه ی هماست و نه صوتِ ز بلبلان

جوش وخروش زاغ وزغن نغمه گر رسید
تا قصد جام عیش به دل برد شوق را
همچون صدای صور به بانگ خطر رسید
رطل ِ گران ِ باده بیاور شتاب کن
شب شد تمام و ناله ی مرغ ِ سحر رسید
چندان بریخت اشک (همایون) ز خون دل
بر دامنش چه سیلی ز لعل و گهر رسید

سال ۲۰۰۲ م
ستوکسدیل کارولینای شمالی، ایالات متحده امریکا

دیوانگی

این حالت دیوانگی هوشیار نداند
این شعله ی عشقست که بیمار نداند
صد قافله ی اشک اگر میرود از چشم
دریا ز دل ِ عشق که بسیار نداند
این سو اگر امواج ز دریای سر شکست
آن سو به دلم موج به جز نار نداند
خاکستر ِ عشقیم و برد باد به هر سو
هر چند اگر منزل ِ دلدار نداند
اینجا همگی خلق تجمل گذران اند
دهری سخن عشق به یکبار نداند

چندان به سرم ریخته سودای محبت
دیوانه ی عشق است دگر کار نداند
مخمور به عشقیم بیاور می ِ عشاق
شور ِ سر ِ منصور به جز دار نداند
دیوانه و میخانه و ویرانه و سودا
این کشتی ِ مجهول ز ابحار نداند
عشقست درین خانه ِ دل خالی زاغیار
بام و در و دروازه و دیوار نداند
گفتار (همایون) که به دیوانه بماند
جز عشق ببینید که گفتار نداند

۲۲ می ۲۰۰۷
جورجیا، ایالات متحده امریکا

رقص ِ مژگان

گلهای ِ خیال ِ تو جمال ِ چمن آورد
باد از گذر ِ زلف ِ تو مشک ختن آورد
افسانه ی عشق است در آن چشم سخنگوی
از یک نگهی گرم کتابی به من آورد
از دیدن ِ روی تو بلرزید دل از شوق
در نرگس ِ مست ِ تو گل و نسترن آورد
تا چشم زدی عالمی در زیر و زبر شد

هر مژه ز مژگان، به رقص و اتن آورد
گفتی سخن ِ گرم و مرا شاد نمودی
آن یک سخنت بر دل ِ من صد سخن آورد
از شادی ِ وصل ِ تو بُدم خرم و شاداب
دیوانگی از هجر به دشت و دمن آورد
باز آ ی که در هجر سراپای جگر سوخت
شد داغ دلم چاک درین پیرهن آورد
تا وصف ِ تو انشاء نمودم ز سر ِ شوق
بنگر غزل ِ عشق ِ ترا نغمه زن آورد
شاعر نبودم لیک جمال ِ تو که دیدم
دل در تپش افتاد ، زبان کسب و فن آورد
عمریست (همایون) که به دورم ز رخ ِ یار
هجران که عیان گشت چه درد و محن آورد

۲۴ نوامبر ۲۰۰۹م
وزیر اکبر خان مینه - کابل، افغانستان

رنگین چمن

حسنت به خیـــــالاتم رنگین چمنی دارد
وآن رایحـــــــهٔ زلفت مشک ِ ختنی دارد
مســـــتانه نگاه ِ تو افســــــــانه براندازد
دیوانهٔ وصـــــل ِ تو کــــــوته رَسَنی دارد

در سحـــــر همی بندد چشم تو به افسونی

چون گـــــــل تن زیبایت نازک بدنی دارد

ز آهـــــــنگ و نوای ما بنشسته صدای ما

دیدی که تزروِ دل هم نغمـــــــه زنی دارد

آرایش چشمــــــانت آســـــــایش دیدم شد

وآن سرمهٔ مـــــژگــانت کیف وطنی دارد

در گفـــــتهٔ شیرینت پنهـــان شده تمکینت

یاقـــوت لبانِ تو رنگِ یمــــــــنی دارد

تا بلبلِ عجــــــز دل افـــسانه کند وردش

در صفحــــــهٔ عرفــانی ویس قرنی دارد

تا چـــشم دلم وا شد آئینه فـــــــــریبا شد

در فـــقر سر سودا افکـــــــارِ غنی دارد

از مفتی و از زاهد وز محـتسب و قاضی

کم جوی محـــــبت را قلب چـــدنی دارد

در عـــشق بیا بنگر انوار رخ جـــــــانان

این شمع جهــــان آرا خوش انجمنی دارد

اندر دلِ نایِ ما نیزار همی جـــــــوشد

بیهوده نه این لب ها شیرین سخـــنی دارد

تا عشق (همایون) شد افکار دگرگون شد

وردِ لبِ دیوانه گفـــــــــــتار فنی دارد

۲۸ اگست ۲۰۱۰ م

کابل، افغانستان

زورِ خرَد

آنکس که زاصل عـشق داند
پیوسته حدیث عشق خـــواند
هر کو پیی حرص دام بنهاد
از قافله بی گمـــان بمـــاند
بر اسبِ خـــرَد سوارکـاری
رخ کرده به آسمـــــان دواند
قومی که غرور پیشـه کرده
دانی که نشان ازو نمـــــاند
چون زور خرَد کـسی ندارد
هر پرده یی جهل مـی دراند
جاهل به جهان ببینی امـروز
خـــرّیتِ خویش، پیش رانَد
با کشتن خود چه مـــردمانی
بر خاک ســـیاه، می نشاند
خنجــــر بزند به قلبِ بیوه
با خویش، یتیم، می کفـــاند
سرکار، نموده ابله در کـار
کی بودنه زاغ میســـــتاند

مُردیم (همایون) از خجالـت
عیسی دَم خویش می دماند؟

۳۱ جنوری ۲۰۱۳ م
کابل، افغانستان

سازِ وصل

حسنِ جهان ز رویِ تو تفسیر میشود
نور آنچه از نگاهِ تو تکثیر میشود
لطف ار فتد به دل ز نگه کردن رخت
در اشتیاقِ حسن تو نخچیر میشود
از سَیرِ کهکشان نشود سیر این دلم
استاره هایِ ذوق به دل تیر میشود
اسماعیلی ز عشق شوم زیرِ تیغِ حق
مپسند خون بها که به شمشیر میشود
خونِ دلم بیانِ فراقِ حقیقی است
از مادرِ عطوفتِ من شیر میشود
نی قصدِ حور در سرو نی سایبان خُلد
قلب از فراقِ دوست به تاثیر میشود
هر ذره ذره تار بدن سازِ وصل گفت
بامِ بلندِ میل که پامیر میشود
هر کس صدای حق بکشد در زمانه ها

منصورِ دار گشته و تکفیر میشود
خلدِ سزایِ کیفرِ عشقم مبارکست
در نامه ی وصال که تحریر میشود
بنگر(همایون) است دمی ذکر حسن یار
در آستانِ عشق که تقدیر میشود

۲۵ جنوری ۲۰۱۰م
وزیر اکبر خان مینه – کابل، افغانستان

سربلندی

به روی شانه سرِ آدم استـــــــــــوار رسید
کمال لطـــــــــف و کرم از نهال یار رسید
به پشت پایی کسی ســــــجده های شکر کنم
چو وقت ذکر به سلطــــــانِ نامـــدار رسید
هــــــــــــوای جاه و جلالم مباد زآنکه مرا
بهای عشق، سراپرده یی نگـــــــــار رسید
عـــــــــبیرِ یادِ حبیبی که بُرد از خویشم
نفــــــــــــیر عذر بدرگاهِ پرده دار رسید
صفــــــــات ذات کبیرش بگو چسان شُمرَم
یکی نگفــته من و بر دلم هـــــــزار رسید
به پیش غیر سرِ خویش را فــــــــتاده مکن
چـــــو خاکِ یار شدم گل ز بیخِ خار رسید

نوایی ساز تمـــــلق ز عقـــــل بیرون است
کجـــا کسی ز درِ دون به افتخــــــار رسید
ملولِ دولت این چرخ نا بکـــــــــار نه ام
ملال گـــــــــرد رخم گر ز رهگذار رسید
از اینکه سر به بلندیست سوی پســـتی مباد
ز ذکرحق اگـــــــرش هم به پای دار رسید
چـــــــو نام یار گرفتم فرشته های به زمین
انیس و مشفق و همرازِ غمگــــسار رسید
همای بخت (همایون) چو بال خویش گشود
بهـــــــــار فیض هم از سایه های یار رسید

۲۶ سپتمبر ۲۰۱۲ م
کابل، افغانستان

سعادت آشنایی

نگینِ خونِ دل از خاتم لوای تو شد
سپید بخت، سحر هم ز ماورای تو شد
بسان شاه نشستی به تخت قلب مرا
ببین تنم ز صداقت که نقش پای تو شد
قدوم پاک ترا چشمِ من بدر مانده
فضای عشق معطر شد از لقای تو شد
هجومِ درد فراقت چنان زارم کرد

که شعر و زمزمۀ درد از نوای تو شد
بیاد ِ نرگس ِ مست تو باده ها بکشم
نوای عاشقی برخاست از برای تو شد
ز موج موی تو خیزد به اوج، رایحه تر
بدام ِ گیسوی تو، دل سخنسرای تو شد
فدای ِ غنچه ی نازت شوم بمهجوری
دلم چو باغ گل از خنده ی صفای تو شد
ز کنج ِ قند ِ لبت یک سخن ز عشق بگو
سعادتی ست دلم را که آشنای ِ تو شد
بدان که عاشقی بازی به آتش است ولی
چو گلخنست دلم بسکه در هوای تو شد
بیا که دلم جوش میزند ز شوق وصال
ببین که عمر ِ (همایون) همه فدای تو شد

۱۱ سپتمبر ۲۰۱۰ م
وزیر اکبر خان مینه – کابل، افغانستان

سعادت دنیایی

از آنکه فاصـــله ی عمر جـــاویدان نَبوَد
مرا سعـــادت دنیایی در گمــــــان نبود
دو گون مباش تو ایدل که درطریقت عجز
بجز عـــنایت توحـــــید در زبان نبود

به آب و آتش خود باد کــم بزن ز غـرور
نمـای کبر به اطـــــراف خاکـــــدان نبوَد
ز علم و فن منما شور در کـــشاکـش دیر
مجـــــال قطـــــره بدریایی بیکران نـبود
ز محو خویش بیاور نمی به گوهر چـشم
که فیض عشق به هر خاره رایگان نـبود
بسی خوشـم که بدین درد مـــــبتلا شده ام
چو درد عشق سراسیمه قصــد جـان نبود
بنوش باده ی عرفان اگر بدســترس تست
کسی ز رطــل چنین باده سر گـران نـبود
ربوده ســـبقت عشـــــاق آدمی ز مَـلَك
کی گـــفته راه زمین را به آسمــان نـبود
نکرده هســـت به باطــل هر آنچه میبینی
بدون عشق مــــگرمعنی در جهــان نبود
اگر به دیر تمامش به عــــــاشقی گذراند
بدان که کــــــار (همایونِ) ناتوان نبود

۲۱ اگست ۲۰۱۱ م
لارتن ورجنیا، ایالات متحده امریکا

سنگ ملامت

خنده ی لبهای سرخش همچو نارم میزند
آن شرابِ ارغوانی در خمارم میزند
دامن سودایِ اشکم باغبانِ گلشنست
گلبنی اندر خیالش نو بهارم میزند
قصه های دیدگاهش میرسد از چشم شوخ
چهره اش در دیده هایِ اشکبار م میزند
گردش بیمار چشمش مردمِ چشمم ربود
گرمیِ پنهانِ دیدش آشکارم میزند
میرساند رازِ دل را با رموزِ خنده اش
ناز های غفلتِ او اعتبارم میزند
در تن نازك مزاجش پیرهن چون ارغوان
آن رخِ فرخنده مهرش اختیارم میزند
مدتِ کوتاهِ وصلش هجر طولانی کشید
تیغ هجران تا به دل زد بار بارم میزند
دوستانم ناصحانه دعوتِ صبرم دهند
نیستند آگه که دردِ بیقرارم میزند
در سطور نامه هایش عشق گشته ناپدید
در سر سودایِ فکرِ بیشمار م میزند

درتفکرماند ما را ای (همایون) ترس آن
آخر آن سنگِ ملامت در مزارم میزند

۵ اپریل ۲۰۰۹ م
وزیر اکبر خان مینه، کابل افغانستان

شور عشق

این داغِ درد عشق که پنهان نمیشود
دل از وجود عشق پشیمان نمیشود
در گوش دل ز گفتهٔ ناصح نرفته هیچ
طفلِ بهانه جو به دبستان نمیشود
زانگه که دیده دید پریچهره ی حَسین
آرامشیِ ز خواب به مژگان نمیشود
عزرائیلم بیامد و جانم طلب نمود
مردن به عاشقان ، که آسان نمیشود
این کوه درد هجر زاشک چو سیل من
جایِ تعجب است که دامان نمیشود
دست از کنار دامنِ او برکنار نیست
پایِ وفا گسسته ز پیمان نمیشود
آباد باد عشق ، ستون از وفا نمود
قصر شکوهِ عشق که ویران نمیشود
دل را به اوج کافریِ زلف یار بست

قلبم بدون ِ عشق مسلمان نمیشود

تا غنچهٔ لبش به نظر گشته گلستان

چاك دلم چو گل به گریبان نمیشود

کوشش مکن بخامُشی هر دم (همایونا)

این قلب ِ شور ِ عشق بفرمان نمیشود

۲۹ نوامبر ۲۰۱۰ م

وزیر اکبر خان مینه، کابل، افغانستان

شورش عشق

هیچ کس بیتــابی های سر به بالــــینم ندید

دید بیخــوابی بچشمم خـــــواب سنگینم ندید

همچو مرجـــان و عقیق و لعل افتد بررخم

دامـــن پُر خون ِ دل ازاشك رنگـــینم ندید

خنده هایی ظاهرم را دیده هر کو آشکـــــار

در سرشکـــم نقـــش هایی ماه و پروینم ندید

رنگ زردی را بپوشانم بنقــش روی سرخ

درد و آهی آخـــــــرینم را نخـــستینم ندید

شعـله ایجـادِ تَوَهم کـــــثرتِ شوقـــم فزود

عشق گاهی هم به عقلِ مصلـــحت بینم ندید

محتسب درجستجویش اندکی رنجید ازآنك

کلفـــــت آیینه یی در قلـــب بی کـینم ندید

رو سیاهی مهلت جُستن به عیب کـــس نداد

با تنفرهیچکـــــس را چشم شاهـــــــینم ندید

نیشخندی گاهگاه در ریش و دســـتارم زند

مدعی در کـــارگـــــــاهِ نگهتِ دینم ندید

منکر عشق است آنگه ادعـــــای حق کند

چشم بست و محـــــــتوای دین و آئینم ندید

بی سبب زاهد ز کنج خلوتش تکـفـیر کرد

بسـته ای پندار دید و لوح سیمـــــــینم ندید

ترش رویی های زاهد تلخکــــامی میدهــد

روح چون فرهاد اندر جــان شـیرینم ندید

یار میداند (همــــایون) شورشِ عـشق ترا

گر چه این ارباب دنیا قلــب مسکـینم ندید

۱۴ جنوری ۲۰۱۳ م

کابل، افغانستان

عاشق

عاشق که دل کباب دارد

بر دیده ی خویش آب دارد

بیخود شده از جهان و مردم

از خونِ دلش شراب دارد

از دیر دلش بریده یک دم

پروای نه از عذاب دارد
نی روز یکی قرار گیرد
نی در شبِ تار خواب دارد
ترسیم کند عارضِ یار
استاره و ماهتاب دارد
از غیبتِ مردمان گریزد
بر غیبتیان حجاب دارد
هر لحظه بیان عشق کرده
اشعار قشنگ و ناب دارد
در موسم پیری اش ببینی
رخساره ی آفتاب دارد
با آنکه جگر بخون کشیده
با خنده لبش نقاب دارد
در تیره شبِ فراقِ یارش
آن روشنیِ شهاب دارد
عاشق شده ی(همایون)امروز
این کار ز خود حساب دارد

۲۱ اکتوبر ۲۰۱۰ م
وزیر اکبر خان مینه – کابل، افغانستان

عاطفه بینی

در شوق ِ جمــــال ِ تو این عشق یقینی شد
در ذوق جـــلال ِ تو سر خاک ِ زمینی شد
در اوج خموشی ها من مـــوج سخن دارم
کـــــآن ارج خیال ِ تو در فکر قرینی شد
ای حاضر و ای ناظرمی بینی و مـی دانی
کین کِرده یی بی دینان حمـــاسهٔ دینی شد
آواز حقـــــایق را در سُرمه فــــنا دیدم
وآن طبل خـــرافاتی چون کاسهٔ چینی شد
تا دیده برآرد دل فــــــارغ نشود از گِل
در منزل ِ دل مشکـــــل، بینی و نبینی شد
از دیر هـــــراسانم حــــیرت زده نادانم
دل چشم نمی آرَد در گـــــوشه نشینی شد
داغ ِ دل ِ غمـــدیده این عجز پســـــندیده
پرواز ِ فلک دیده بر خـــــاک جبینی شد
در گلبن ِ اشک من صد گلشن ِ امید است
در روزن ِ چشم من نقّــــاشی ِ چینی شد
گر وسعت هستی را کوچک نگرَد چشمت
آنگـــــاه دل ِ تنگـت در سینه حزینی شد
این مــــاتم حــــیوانی از دیدهٔ تنگ آید
بین خاتم انسانی بی نقش ِ نگــــــینی شد

در کبر نمی شاید کـــــــآدم سری افرازد
ابلیس ازین باعث دیدی که لعــــــینی شد
آن آتش نفـــــــسانی تیری به کمان کرده
در غفلت انسانی بنشسته کمــــــینی شد
در دیر که مجنونم از عـشق (همـــــایونم)
هر نکته یی مضمونم از عـاطفه بینی شد

۱۲ اکتوبر ۲۰۱۲ م
کابل، افغانستان

عزل خموش

تا قلم بر روی ِ کـــــاغذ رقص را آغـــاز کرد
انعکاس چهره یی جـــــــــانان تجلی باز کرد
مو بمو منظر بما از حـــــسن ِ بی همـــــتا نمود
علم هر چـــــــندی سرش در پرده های راز کرد
ذره هـــم اندر اتم با عـــــــالم مـــعنی در است
فهم این موضوغ فقط یک همره دمـــــساز کرد
گوشه یی عـــــــزلت بمن معنیی رنگین میفزود
نعمــــــــت دنیایی هر جا با وقــــــارش ناز کرد
عزل خاموشی گـــزیدم زآنکه از فـــهم خـــودم
آدمی در پرده یی اســــــــــرار نتوان ساز کرد
اندرون ِ نکــــــته ها چشم ِ دلم تا خـــــیره شد

مهر خـــــــــاموشی مکرر بیصدا آواز کرد
روبروی کـــوه، ایستادم بگفـــــتم راه کـــــو؟
کوه هم تکرار کـــــرده (راه کـــو) ابراز کرد
راز با نادان گفـــتن عـــینِ نـــــــادانی بوَد
چون کبوتر خواهش همــــــراهی را با باز کرد
آن دلی کو عشق را از خویش بیرون برده است
جنده یی نادانی بر بالای قـــبر افــــراز کرد
اینقدر دانم (همــــــایون) از عبورِ عمرِ خود
طـــعنه یی بر حـــــرص باید لعنتی بر آز کرد

جون ۲۰۰۲ م
برلنگتن - کارولینای شمالی، ایالات متحده امریکا

عشق نامراد

این عشق نامـــــراد به بد نامی ام کشید
با وصف کامیابی به نا کـــامی ام کشید
در آتشِ محـــبت او پُخـــته مــــــی شوم
گر طعنه های مردمی بر خامی ام کشید
آمد چنان که بر دلِ من انقـــــــلاب شد
یک محشری به گـــوشهٔ آرامی ام کشید
گـــشتم شهیر عشق و ز رسوایی نامدار
آن قصه های خاصِ مرا عامی ام کـشید

بشکست قامتم چو فـــــــراقش فرارسید
روح مـــــــرا که از تنِ اندامی ام کشید
از فـــرط آفـــتی که ز عشقش کشیده ام
جانِ مـــــــــــرا بلای بد ایامی ام کشید
خـــــوش بود اندکی که بودم در کنار او
تا قصـــــد روزگار به فرجامی ام کشید
انگـــــشتِ انتقـــاد برآورد شیخ شـــهر
خروارِ عیبِ کِـــــــردهٔ اسلامی ام کشید
خون جگر نوشت (هـــمایون) زعاشقی
نام مــــرا بدین غزلِ نامـــــی ام کشید

۱۷فبروری ۲۰۱۴ م
کابل، افغانستان

غفلتِ چشم

ترانه هایِ لبم صوتِ مـــــــــرغزار بوَد
نفـــیرِ نالهٔ این قلـــبِ داغــــــــــدار بوَد
به خنده خنده که بردی دلم بکـوی خودت
زگریه گریه دو چشمم چو چشمه سار بود
مکن به دَورِ مــــردم بیگانه گشت و گذار
بیا که مـــــــــردم چشمم در انتظـــــار بوَد
خــــزانِ عمـــر ببین میرسد شتاب شتاب

از آنکه دیدنِ روی تو نو بهــــــــار بود
مرو به مجلس اغیار ای گـــــلابِ اصیل
بلایِ فتنهٔ هر چشمـــی همـــچو خار بوَد
مرو به حرف حـــــریفانِ بد نگاهِ حـسود
چرا که عـــزتِ نفسِ تو باوقـــار بوَد
عــــــروجِ قدرِ ترا جز مَنَت کِی میداند
صفـــیرِ خنـجرِ حـــــسنِ تو آبدار بود
مرا به دامنِ تو دستِ احـتیاج بس است
چه شد که زخم زبان ها بصد هـــزار بود
ز طعن شوم رقیبان مـرا که شکـــوه نشد
دلم ز غفلتِ چشمِ تو بی قـــــرار بود
بیا تو شامِ غـریبانِ من چـــراغان کـــن
بـــــرای دیدنِ تو چشمِ من خمـــار بود
بدونِ وصـلِ تو من نیسـتم (همـایون) هم
نباشی زندگـیِ من چه خـــوار و زار بود

۱۱ جنوری ۲۰۱۴ م
کابل، افغانستان

فریادِ خاکیان

ما را حضورِ عشق به قلبِ صفا رسید
وآنگه ز فرطِ عجز به دل مدعا رسید
کبر از هجومِ آتشِ خود بینی شد ذ وال
این جا مقامِ حلم بسی از حیا رسید
پندار مبهم است به کردارِ مدعی
گفتارِ بی عمل همه از پارسا رسید
هنگامه ی خیال عدم ساز پُر غمی ست
خاکِ درش به خاکنشین توتیا رسید
فانوس عشقِ یار ز دل روغن آفرید
ساز طرب به زیر و بمی پُر صدا رسید
آبی زدم به آتشِ پُر بادِ آرزو
فریادِ خاکیان به دلم آشنا رسید
عمر حباب و کوس طلب کوته فکری ها
سعیِ طلب به چشمِ دلم بی بقا رسید
باد خزان برهنه نمود نخلِ آز و حرص
بر چشم تنگ مور هوس دست و پا رسید
هرگز نریخت آب دهن در هوایِ حور
آبِ حیاتِ عشق ز کوثر به ما رسید
ساز و سرودِ نغمه ی دل راز مبهم است
تا دستگاهِ عرش به بانگ درا رسید

شکر خدا که عشقِ (همایون) سبب نمود
از رزمگاه ِ درد به ما اشتها رسید

۲۲ میزان ۱۳۸۸ ش
وزیر اکبر خان مینه، کابل، افغانستان

فریب تعلق

آخــــــــر دری که بسته شده باز میشود
آخــــــــر پری شکسته به پرواز میشود
از بزم ناکسان نکـــــــنم گه شکـــــایتی
فصـــــل دگر به زندگی آغـــاز میشود
هر چند بسته ایم دهـــــان را ز غیبتی
آخر نگـــــفته هــــای دل ابراز میشود
دیگر فریب اوجِ تعلـــــق نمی خورم
هر جا ببین که شیطـــنت اعزاز میشود
وانگه که بی خرد کند اظـــهار تهمتی
دانی دروغ و راســـت نه انباز میشود
تا برجهـــد هجوم سرشک از دودیده ام
آهـــنگ عـــــاشقی همه آواز میشود
در سینه گر چه بســــته نمودیم راز را
شعر و غزل بزندگی همــــــراز میشود
تارِ رباب بی کسی ام نغمه سرکـــــشد

هر سِر ز پردهٔ های سُری ساز میشود

پنهان نگشته هیچ خبر های عــــــاشقی

هر سو لوای عشق بر افـــــراز میشود

خون میرود زدیده و اغــیار در خوشی

وآن آبروی رفتهٔ غمـــــــــــّاز مـیشود

راز دلم بســـــــــینه نهان باد بهترســـت

همــــــــــراز کی کبوتری با باز مـیشود

بادت خدای یار (همــایون) به بیکـــسی

راهٔ ســخن چو آب ببین باز مــــــــیشود

۱۵ فبروری ۲۰۱۲ م

کرنرزول کارولینای شمالی، ایالات متحده امریکا

کمان رستمِ دل

از آنکه زندگی در دیر جـــــــاویدان نَبودِ

توقـــــــــعی ز چمنزار و بوســــتان نَبودَ

وجـــــودِ جـــــودِ فنـــاه را بقا مشُــمـَر

ملالِ گــــــرد متاعی بخــــــــاکدان نَبودَ

نمـــایِ قامتَ همّــــت اگر چو سرو شَودَ

صــــــدایِ سوسنِ خوابیده در زبان نَبودَ

کباب عشق کـــشیدست طــرّه های به دل

سوای دود درین وادی ارمغـــــــــان نَبود

کویرِ حـــــیرتِ انظـار را چو دیده بدید
بمـــُژه خشک شد ار اشک من روان نبود
سفــــــیرِ نالۀ عشقم به خط عرش رسید
نفــــــیرِ نالۀ دلرا چو پاســـــبان نبود
نقــــاب اوج سخن را شکـــــست دیدۀ تر
کی گفـــته است که هجران، مهربان نبود
غـــروبِ پهـــــــنۀ آفاق را برنگ دلــــم
کمان رستم رنگـــــینِ گلفــــشان نَبود
سخن شناس اگر باشی دانی زمـــــزمۀ ام
تزرو قلـب مرا نغـــــمه رایگــــان نبود
سرودِ عشق (همایون) سرورِ وصل کشد
نمـــــایِ حالـــت دل شعرِ ناتوان نبود

۱۱ دسامبر ۲۰۱۱ م
رستُن ورجنیا، ایالات متحده امریکا

کمان رنگه

دهان غنچه بخندید و نو بهــــــــار رسید
حدیث عشق هم از زلــــــف تابدار رسید
پرند دل به قـــــدم هاش همچو بسملی شد
شکند باد به زلفش چه مشکــــــبار رسید
نسیم صبح گذر کرد تا ز مــــــوجِ گلش

ز بوی مست ِ نَفَس، مست و هـوشیار رسید
نمـــــــایی دام کمـــــندش محبتی آوَرد
متاع قلب چو آهـــــــویی در شکار رسید
کمان رنگه یی ابروش شد کمـــــان رستم
ز انعکاس ِ رخش بخت ِ روزگـــــار رسید
ز کیف رایحه یی زلف ِ مشکــــبار ِ نگار
محیط ِ عشق به دلخــــــانه مشکبار رسـید
به رنگ گـــــــل بنمودست بال و منقـارش
چو خون بلبل ِ مسکین ز تیغ خــــار رسید
زبان نرگس و سوسن چو گنگ و لال بشد
بیان شعـــــــر و غزل از رخ ِ نگار رسـید
توان شعـــــــر چنـان تازه شد به بزم ادب
عنان عـــشق به دلهـــــــای بیقرار رسـید
جمال ِ یار (همـــایون) چو بخت تازه نمـود
کمال ِ زحمت ِ گفـــتار و اخـــــتیار رسـید

۲۴ سپتمبر ۲۰۱۲ م
کابل، افغانستان

گذر عشق

دل در گـــــذر عـــشق چو آئینه برآمد
در عجـــز چو بنشست همه کینه برآمد
خـــــون گریه نمودیم بیاد رخ دلـــــدار
مرواری و یاقـــــوت چو گنجینه برآمد
لبخند تو میدوخت اگــــــر رخـــنهٔ دلرا
هجران تو بشگـــافت که از سینه برآمد
بس دوختی و پاره نمودی دل مـــسکین
خون جگر از حـــــــلقهٔ هر پینه برآمد
امروز اگر آهـی جهـــانسوز برون شد
دانی که همـــــان نالهٔ دوشـــینه برآمد
دستی که بوصـــل تو دعا کرد مبارك
در پای تو از خون دلم خــــــینه برآمد
یارب که طلب کردم و دادی ز کرم ها
بر بام فلك از سخــــــــنم زینه برآمد
افــــــتاد سرم بر در درگاه تو در عذر
پیشانی از آن سجـده چو سروینه برآمد
گفتی غزل ناب (همایون) بشـــب هجر
آخر ز دلــــــت عقـــــدهٔ دیرینه برآمد

۲۸ سپتمبر ۲۰۱۱ م

لارتن / ورجنیا، ایالات متحده امریکا

گلباز

دوش آن عربده جو در برم از ناز افتاد
زلف ِ گلدسته ی او پیش ِ رخم باز افتاد
به سخن باز گشود آن لب ِ یاقوتی ِ خود
موج ِ موی ِ سیه اش سلسله پرداز افتاد
تا هم آواز شد آن مست ِ غزلخوان ِ شریر
عشق گویا شد و اند ر دلم آواز افتاد
غزل ِ عشق بخواندم ز دل عاشق ِ خود
اثر ِ چرخش پایش به دل ِ ساز افتاد
خنده هایش به من آورد نوید ِ دگری
نو بهاران شده دل باز به آغاز افتاد
سخن ِ مهر به آهستگی در گوشم گفت
مرغ ِ دل بال بر آورده به پرواز افتاد
سخن ِ رمز درین عشق چو پوشیده رسید
به درون پرده ی اسرار به صد راز افتاد
گفتم از ساغر ِ چشمت به منم جرعه بده
می ز اندازه برون رفت به انداز افتاد
زلف خوشبوی به نزدیک (همایون)افشاند
انجمن را چو گل ِ عشق به گلباز افتاد

۳۱ می ۲۰۱۰ م
وزیر اکبر خان مینه – کابل، افغانستان

گمگشته

ای آنکه یادِ مهرِ تو صد چشمه ی نور آوَرَد
دریایِ مستِ عاشقی نزدیکی از دور آوَرد
جوش دل از ابرِ وفا عطر بهاران میکشد
تا پایِ دارِ حق رسد حمّاسه منصور آوَرَد
بارانِ فیضِ عقل ما ، سیراب لطف ابر او
آن مزرعِ سبزِ خرَد باشد که معمور آوَرَد
ما در فنای نیستی ، مستیم تا با ماستی
تا حسن تو از راستی، بر چشم مخمور آوَرَد
آن صانعِ فطرت رسا آن قادرِ قدرت گشا
این عالَمِ بی انتها در دیده ی مور آوَرد
دیدن کجا باشد همی ، مانند بشنیدن کمی
ذکرِ تو شد ار همدمی بر قلب ها شور آوَرَد
حیرَت به موسی آوَرَد از یک نظر با جلوه ی
دیدی تجلّی آتشی ، در قلّه ی طور آوَرد
کبر از بشر ناید صحیح تسلیمِ الطافش شوم
این عقل آدم در جهان بسیار کمزور آوَرَد
روحم به هجران آمده اشکم چو توفان آمده
خشکیده نالان آمده کی حدّ مقدور آوَرَد
ذوق سجودِ همّتم ، بر خاک میزد غیرتم
تا در قطارِ عاشقان گاهی به منظور آوَرد

اشک ازجگر بردید گان آورده عجزم داستان
در لابلای عاصیان ، باشد که مغفور آوَرد
لطف ِ عظیم ِ ایزد م ، از آسمانها ریزدم
گردن بخاک آستان سر را چو مجبور آوَرَد
گر یک نظر آرد بمن بیشک (همایون) میشوم
ایندل ز هجرعارضش زخم چو ناسور آوَرد

۲۶ نوامبر ۲۰۰۴ م
فرانکفورت - آلمان

لب ِ نیرنگ

فضـــای کینه توزی هـــا دل مـــا تنگ می آرَد
دو رو بُد هرکـــسی دایم لب ِ نیــــرنگ می آرَد
کجا حرف خصـــومت شد بفـــرسنگی گریزانم
کجا حـــرف محبت شد دلم در چـــنگ می آرد
کجا محـــفل ز عـــشق آید لبم در وجـد شــورانم
کجا منزل ز کـــین آید سرم بر ســـنگ می آرد
کجا محمل به نیکی شد سخای ِ دل دو چـندان شد
کجا در دل دو رنگی بُد خطـــر ها زنگ می آرد
کجا پایان الفـــت را به سرحد مـــــیتوان دیدن
کجا دامـــان ِ عشق ِ ما فضـــای ِ جنگ می آرَد
به فخر نسل و قـــوم ِ خود مکن ساز ِ تجــمل ها

طــرب در فتنه باز آید کجـــا آهـــــنگ می آرد
به کوی ناکـــسان بینی فقــط فـــریادِ خود بینی
بکوی عــــاشقان مطرب صدایِ چنگ می آرد
ز نام و شأن اجــــدادت بمجلس نغمه کم سر کن
که روحِ رفـــتگانِ تو به ولله ننـــگ می آرد
بخـــاک عاجـــزِ دنیا صـــدای فخر کی زیبد
تکـــــبر آدمـــیان را به پایِ لـــنگ می آرد
کجا جاهـــــل بگفتن شد ز غـــرّش ها همی لافد
کجا عـــالم همی گـــوید صـــدا بیرنگ می آرد
به ولله من (همـــــایونم) درین عزلت بگـــمنامی
که گوش از غیبتِ مردم دوصد فرسنگ می آرد

۱۲اکتوبر ۲۰۱۱ م
رِستُن ورجنیا، ایالات متحده امریکا

معانیِ عشق

شب فـــــراق سرشکم بسی ستاره کند
ز دیده خون جگـــر آید و فـــواره کند
نفیر من که صفـــیرست بر ترانۀ عشق
ز بزم ســـوزِ دلـــم کیست؟ تا کـــناره کند
زمین به لـــــــرزه درآید ز شوق شور نوا
فـــلک ز سازِ دلم رقـــص آشکـــــاره کند

مــــــرا که معنی و عنوانِ شعر عشق بوَد
قلــم برقـــص بجُنبد ، غـــــزل شماره کند
ز فـــــــرطِ آتش من سوخته خزانۀ غم
زمهـــــر چـــشم برآید یکی نظـــــاره کند
عروج عشق اگر شد پدیدِ زاهـــــــدِ شهر
ببین که رقص به دهلِ منِ شرابخواره کند
بیا بنوش که تا بنگری به خویش گـــــــهی
محیطِ کـــــاسۀ سر را کسی نغـــــاره کند
اگـــــــر دقـــیق بداند کـــسی معانیِ عشق
ز شعر من به دفـــاتر همه نگـــــــاره کند
ز پا فتاده ای عشقم ز دستِ کـــوتۀ خـویش
الـــــهــــی یار بیاید به خنده چـــــاره کند
نوایِ قلبِ (همـــایون) صدایِ نامِ حقست
همــــان سخن که نگفتند بین که آشکاره کند

۱۴ جون ۲۰۱۳ م
کابل، افغانستان

تیر ملامت

طـــــــنین ناله ی من تا به آسمـان آمـــــد
کجـــــا اثر به دل ِ سنگ ناکـــسان آمـــــد
گلوشکسته شد از گفتنی که ظلم بس است
گـــــــــلایه دور تر از گوش ظالمـان آمد
ز هر سو نوحه برآمد که هی فـساد مکن
عمل نگـــــــشت و ولی بر سر ِ زبان آمـد
گرفت ِ رشوهٔ شده عـــــــادت پلید ِ کسان
به مـــــال ِ ملّـــــت ِ ما دزد پاســبان آمد
چرا گم است ز تفـکیک ما حلال و حرام
چه شد که ملّــــــتی ناکام ِ امتحـــــان آمد
ز پهن ِ دفتر ِ مامور تا به مـــــیز ِ رئیس
صـــــدای خفیه ی منحــــوس ِ خائنان آمد
ببین ترازوی ِ بقال زشت ِ گـــــنده فروش
کـــــــــنار ِ حلقه ی میزانش نا توان آمد
به نیم گوشت چوقصّاب کرده چَندر و پی
بخانه سه حصه اش دیدی؟ استخــوان آمد
به وقت داد و ستد کیسه را زند صــرّاف
اگر چه قصه ی انصــــــاف در میان آمد
کند به داخل ِ اخـــبار نان ِ سوخـــــته را
ببین که دزدیی خــبّازی هم عـــــیان آمـد

چرا که میر خطا بُد ز جمع، جمـله خطا
ز هر سو تیرِ مــــــلامت به این و آن آمد
بپاس روزه خدا را چراســـت؟ ظلم وستم
ببین که گفـته گفته مرا موی از زبان آمد
دهان اگرچه (همایون) ببندی دررمضان
بگـــــوی حق که ترا اجر بیکـــــران آمد

۱۶اگست ۲۰۱۱ م
لارتن - ورجنیا، ایالات متحده امریکا

موسیقیِ نغز

دل قـــــوی دارم درین جـــسمِ نژند
تا شود از عـــشق پیهـــــم در پرند
مــــاورایِ عشق گـــر روشن بدید
کـــــار دیگـــر کی کند آن هــوشمند
حسن جـانان گــــر بتابد در چمـــن
سنبل و گــــــــــل بنگری شد باربند
رنگهای آسمــــــــــــانش چون کمـان
میکـــشاند اسبِ دیده در کـــــــــمند
در جمــــال حسن، چــشم خیره شد
در کمــــال عـقل تـــزویری مـــبند
هر که از هر رنگ بیرنگی گـــزید

در اصــــول عـــشق گــــــردد پایبند

چشم دل وا شد به معــــنی ره کـــشید

چشم سر بســــــتیم ما بی چون و چند

ذکــر همـــــچون گـــــــردش آبی بوَد

آبِ گـــردان از هـــوا بین بهره مند

تا رمـــیده آب دریا گــــشته صــاف

گــــــنده گردیدســت بنگــــر آبِ دند

روح در جسم است قـــیدِ با مکـــان

روح پرّان در تحــــــرک چون سپند

صحبت عـارف چو موســــیقیِ نغز

مــــــــدعی را شد نصــیحت نیشخند

می زند نیشِ شقـــاوت از زبـــــــان

گفته هایش پیشِ طــــــفلان ریشحند

حرف عشق آمد (همــــــایون) جانفزا

از زبـــان یار ریزد همــــــچو قـــند

۲۱ اپریل ۲۰۱۳ م

کابل، افغانستان

نارسایی ناله

هجران ِ شام ِ تار به پایان نمیرسد
این اشک ِ خشک سرد به مژگان نمیرسد
آن شور ِ عشق تست که خامُش نمیشود
این آه ِ قلب ِ ماست به دوران نمیرسد
آن چشم و گوش تست که نی دیدو نی شنید
این ناله های ماست چه سوزان نمیرسد
آن یاد ِ روی ِ تست که دیوانه میکند
دردا جنون ِ عشق به پایان نمیرسد
آن غنچه ی لب ِ تو چرا ؟ گل نمیدهد
وآن ابتسام ِ خنده شگوفان نمیشود
ما از قضای دیر ندیدیم هیچ خیر
جز سوز و درد و ناله به هجران نمیرسد
پای ِ (همایون) است به کوی ِ نگار بند
دستش به تار ِ زلف ِ پریشان نمیرسد

اکتوبر ۲۰۰۳ م
اشول- کارولینای شمالی، ایالات متحده امریکا

نام ِ جانان

ز لب ِ گلاب عرفان چه شراب ناب ریزد

زر ِ عشق و نور و معنی به من آفتاب ریزد

خط راهنمای ِ سیرم شده بارشی ز پروین

به قدم قدم ببینم دل ِ ماهتاب ریزد

رخ ِ گلبن ِ خیالم شده رهنورد ِ معنی

که به رنگ رنگ برگم ز گل ِ گلاب ریزد

پُر عشق گشته جودش ز جلال ِ پُر نمودش

که ز سایه ی وجودش شب ِ من شهاب ریزد

همه جای ظل ِ عطفش شده پهن از عنایت

به سوال ِ مستمندان ز عطا جواب ریزد

به کمین ِ حرمت ِ او دل ازین جهان بریدم

که نوید ِ آشنایی به من ِ خراب ریزد

دل ِ جام ِ جم نمایم به کجا قرار گیرد

که ز دیده ام به دامن درّ ِ پُر عناب ریزد

سر ِ بی بهای خود را به رهش نهاده بودم

ز دم ِ جلای تیغش چه صفای آب ریزد

به هوای ِ نور ِ مهرش شده ام چسان منور

که بچشم ،هر دو عالم چو یکی حباب ریزد

به مقام ِ نام ِ جانان برسیدی ای (همایون)
که زدود ِ حسرت ِ تو دل ِ پر کباب ریزد

۶ سپتمبر ۲۰۰۹ م
وزیر اکبر خان مینه – کابل، افغانستان

نعره حق

نعره ی حق شد بلند ار زود ایرادش زنند
گر حقیقت شد نمایان قدّ ِ شمشادش زنند
عاشقان را سدّ ِ راه و بیخبر از سرّ عشق
بر غلط شیرین کشند و تیشه فرهادش زنند
پای ِ دار آوَرد منصور آن سر ِ آزادگی
سرو تا سر میکشد بر بیخ و بنیادش زنند
کار ِ هر بزدل نباشد راست گفتن این زمان
آب ریزد آتش ِ حق تا که بربادش زنند
گوسفند ار میرود در پشت پای ِ گوسفند
جمع گرگان آمده آن طفل نوزادش زنند
میشود در حشر هر دو ظالم و مظلوم حشر
می نخیزد بر دفاع کس قلب ناشادش زنند
از ریا آباد دیدم خانه ی دلها به دیر
هر که از حق خانه سازد قصر آبادش زنند

تا (همایون) حق برآرَد از دل حقجوی ِ خود
سرمه ریزان در گلویش راه ِ فریادش زنند

جولای ۲۰۰۲ م
ایلان - کارولینای شمالی، ایالات متحده امریکا

نغمه ی میخانه

هر یاوه سرا نغمه ی میخانه چه داند
غوغای ِ جهان را یکی دیوانه چه داند
این زاهد پُر خلوت و آن دهری خود بین
در کشمکش ِ دیر جز افسانه چه داند
از عشق بری دار اگر مزد کشی کرد
جز گردش ناقوس ز پیمانه چه داند
فانوس به الوان بکشم از سخن ِ عشق
انوار ِ دلم واهمه ی خانه چه داند
میزان سخن چنگ زند بر دل ِ دانا
هر بی هنری نغمه ی مستانه چه داند
در گردش هستی نشود نغمه ی مستی
عاشق ز در ِ کعبه و بتخانه چه داند
در عشق دو عالم شود از عیب مبرا
این پاک نظر از خود و بیگانه چه داند

در حالت ِ مبهوت تحير گذرانیم
این چشم بلا کش گل و پروانه چه داند
عالم ز جمالش شده آئینه دلم را
جز حسرت ِ دیدار شکیبا نه چه داند
جمع ِ سخن ِ عشق مگو شعر (همایون)
این زلف پریشان مگر شانه چه داند

۲۸ اکتوبر ۲۰۰۹م
وزیر اکبر خان مینه – کابل، افغانستان

عید مبارکی

برخیز نوید ِ عید آمد
هنگام ِ طرب رسید آمد
ماه ِ رمضان وداع فرمود
غفران شده صد امید آمد
بُد اوج ِ گنه سیاهی لیکن
در عفوَ همه سپید آمد
یار از دل ِ ما رمیده گر بود
تا ناله ی ما شنید آمد
در عشق گشایش جهانست
رب ، این همه آفَرید آمد
دردیست ز عشق مبتلا ایم

هر چند بسی شدید آمد
درمان به هوای ِ درد دیدم
جان را بنگر خرید آمد
دل باز پیام ِ یار بشنید
با سر به خدا دوید آمد
از غیر یکی تهی نمودیم
دل باز بخون تپید، آمد
در شوق ِ لقای وصل یارم
از خویش چنان رمید آمد
آن مصحف جاویدان ایزد
هر پرده ی را درید آمد
تکبیر ِ سروش ِ آسمانی
آواز ِ مرا قپید آمد
یاد ِ رخ ِ یار مهربانم
اشکم ز مژه بچید آمد
در فیض و برکّتش (همایون)
با چشم ِ سرش بدید آمد

۸ سپتمبر ۲۰۱۰ م
وزیر اکبر خان مینه – کابل، افغانستان

نویدِ عرف

نشان برقِ نگـــــــاهش به قلبِ زار رسید
عـــــــــنان عقل بلغزید و در کنار رسید
کمـــــــان عشق که تیری بسوی دل بِفگند
روانِ هـــــوش چه بیرون ز اختیار رسید
به فالِ وصل همه قــــرعه در حیات زدم
جمال حسن چو انظـــارِ نو بهـــــار رسید
پریشِ نیشِ مردم بی کیش هم همیش مباش
ز کیشِ حق سرِ منصـــور پایِ دار رسید
زند کنایه به گـــــــوشم زبانِ زاهدِ خشک
کند حـــساب تَکــــــلف خزانه دار رسید
خوشا ز عشق زدم شرط با خـــــزانهٔ زهـد
بیا که دانه یی کمـــــــسایی در قمار رسـید
نوای گرم ز آهنگ من جهـــــــان بگرفـت
صـــــــدای محتسب شهر همچو نار رسـید
دبیرِ عشق به تقــــــــدیر من نوشت امـید
کویرِ دل ز قدومش چو سبزه زار رســـید
صـــــــــفای عشق به انوار آشنایم کــرد
بقـــــــایِ نور ز خورشیدِ پایدار رسـید

امید عشق (همایون) فضـــای دل بگرفـت
نویدِ عرف ز احسان و لطـــف یار رســید

۲۵ سپتمبر ۲۰۱۲ م
کابل، افغانستان

نوید عید

آمد نویدِ عید و مهِ نو جوانه زد
نور و فروغ عشق به گیتی کرانه زد
دیگر هراسِ محتسبم نیست دوستان
آهنگِ لطفِ یار بگوشم نشانه زد
جانان که برق داد به ابری ز رحمتش
در لاله های دشت جنون آب و دانه زد
خوان عروج فیض بگیتی چو پهن کرد
در ماورای عشق سَمَک را بهانه زد
از آسمان عرش فرو ریخت بحر علم
تا در زمینِ عشق وفا آشیانه زد
عالم بشور و شوق فتاد از نهاد عشق
از شرق تا به غرب رهی در میانه زد
لبهای خشک و معدهء خالی به عشق یار
آتش ز شوقِ مهر به دل ها زبانه زد
دستِ سخای مردم مستغنی باز شد

پایِ قیودِ لطف که دستِ زمانه زد
همچون گدا بیا و دو دستت بلند کن
زآن رو که دزد عشق متاعِ خزانه زد
عیدِ سعیدِ فطر مبارک به دوستان
کآن یار مهربان ندا عاشقانه زد
نازم صدایِ قلب (همایونِ) عشقباز
زلف سخن به شعر ترش همچو شانه زد

۱۹ سپتمبر ۲۰۰۸
وزیر اکبر خان مینه، کابل، افغانستان

همایِ بخت

در آبنای نفـــــس چوهمّـــــت بشد اسیر
در خاکـــــنای دیر مــــــروّت بشد اسیر
همصـــــــحبتان ما همه خاموش گشته اند
وای از دهان خسته که صحبت بشد اسیر
آهـــــنگ ناتوانی زند ساز بیکـــــــسی
در اقتضـــــــای عمر چو قوّت بشد اسیر
اقـــسامِ رنگِ بخـل ز نیرنگ شد پدید
انبار ســـــــتی دیده صلابت بشد اسیر
اظـهار حق کجاست ز اجلال کرسی ها
در دیدهٔ سپید چو غـــــــــیرت بشد اسیر

آهنگ هـــای بی هنری گــوش میخورد
علم و هـــــنر به تارِ ثقـــــافت بشد اسیر
عالِم به انزوا شده ظـــــالم به اقـــــتدار
آن توته های خوب شرافـــت بشد اسیر
ماشین گشته قلب و زبان و دلِ کـــسان
احســـــاس در مغـــارهٔ ذلت بشد اسیر
صد گز بشد چو فاصله از هر زبان بدل
در پنجه هـــای ظلم ، صداقت بشد اسیر
دید این دلم زبســـکه جفـــا از جهـــانیان
در خــلوتِ فـــراق به عزت بشد اسیر
لیکن همـــای بخت (همـایون) به همتی
در انزوای عـــــشق و محبت بشد اسیر

۸ نوامبر ۲۰۱۱ م
رِستُن ورجنیا، ایالات متحده امریکا

نور

رنگین مناظر است ببین در جهانِ نور
موجِ بساطِ گیتی شده داستانِ نور
از نورِ آفتاب جهانِ حیات رُست
بنگر کمان رستمِ رنگین کمانِ نور
در تنگنای ظلمتِ تاریکِ زندگی

دانی چه کیمیا ست امید ِ نشان ِ نور
تن گور گشته نفس کند سلطنت بزور
تا روح ِ پاک میکشد آن کاروان نور
اوج ِ کدورت است به روز خسوف ما
عطر ِ محبت است ببین در میان نور
گویند در ازل که ملایک ز نور گشت
دل پاک کن به رهبری ِ زرفشان نور
ظلمت جهالت است بیا در فروغ ِ علم
کم کن به چرخ کوژ دگر امتحان نور
بی سیم و زر فتاده درین انزوا منم
در راه ِ پاک عشق شدم زر فشان نور
در لابلای نور که اشیاست همچو گل
هر چشم روشن آمده در گلستان ِ نور
باز آر نور حق که (همایون) شوی بیا
گلچین بچین گل همه از باغبان ِ نور

۱۶ جون ۲۰۰۸
وزیر اکبر خان مینه – کابل، افغانستان

نفیر نی

زعروج درد هجران شده چشم تا کجا تر
دل عاجزم شکسته سرمژه های ما تر
نبود علاج هجران بجز از وصال آن مه
چه کند طبیب بر لب نم و شربت دوا تر
میی ناب آن لبانش نرسد اگر بمیرم
ننموده گر لبانم ز حضور باده ها تر
خم موج های مویش ز تجلی برق ریزد
نم مشك و عود وعنبرسرزلف اوبسا تر
نتوان بیان حسنش به حروف وشعرومعنی
نیی پر نفیر عشقم ز غزل بشد نوا تر
چو به تال تک تك دل ِ سرناله ها بشد سُر
ز ترانه های هجران شده شعر پرصدا تر
چه بدیدی ای (همایون) به دیار عاشقانه
دل آتش ِ زهجران لب خشك و دیده ها تر

۱۶ جون ۲۰۰۸

وزیر اکبر خان مینه – کابل، افغانستان

نظر باریک

جز ز دکان محبت بی سبب سودا مخر
دولت حسنش بجوی و دولت دنیا مخر
روشنی هر جا رود خود باز میگردد به اصل
منبع نورش طلب کن گنبد مینا مخر
نورِ انوارش تجلی در تن خاکی فشاند
در جدارِ گوهر خود صخره چون خارا مخر
کثرت اسباب خامُش کردن شمع دل است
روشنیی ماه دل را سایه بی پروا مخر
روز روشن شد به دل گر فکر شب بیگانه کن
کرم شبتابِ هوس را در شب یلدا مخر
قصه های واعظان را مفت کن درعشق کوش
خرقه درویشی بهتر فخر و استغنا مخر
آمدی از نیستی تا نیستی را پیشه کن
جز ز نقد عشق دیگر توشه یی فردا مخر
رحمت از وهمش فزون شد باده آور زود باش
تا درون را پاک سازی جز می وصهبا مخر
کنج خاموشی ندارد شور و غوغا بی سبب
ماجرای طمع آخر می شود رسوا مخر
تا نظر باریک کردم در تَعیُن گم شدم
عالمی در گم شدن به زهد بی پروا مخر

تا به هم خوردست مژگان ای (همایون) رفته ام
بین که من بیمار عشقم دارو از هر جا مخر

سال ۲۰۰۷
نورستان، افغانستان

معراج سماک

بند است نفس زآنکه هوا نیست میسر
تقدیر نهان گشته قضا نیست میسر
دل در طلبی سوخت که مطلوب نهان گشت
رازیست درین پرده سرا نیست میسر
آوازِ دلم را نتَوان کرد نبشتن
در دفتر ومعنی که صدا نیست میسر
غوغای نهفته است به هنگامه ء قلبم
مشتاق به وصل است مرا نیست میسر
در حلقه یی عشاق نشستیم به اخلاص
جز داخلِ این حلقه حیا نیست میسر
بشکست پَر و بال ز منقارِ تمنا
تا وهم درین بیخودی ها نیست میسر
از پای فتادیم بس از بال فشانی
غیر ازکرمش هیچ بما نیست میسر

خون گشت بسی ناله بخاموشی سپردیم
در بحر تحیر که نوا نیست میسر
بیرون شده از عقل به معراج سِماکیم
لطف و کرم یار کجا نیست میسر
دست از طلب هستی بشو زود (همایون)
مُرداب به هرجاست صفا نیست میسر

اکتوبر ۲۰۰۷
نورستان، افغانستان

لب قفل خورده

ز لبت به مـــــا ندادی قدحِ شراب آخـــــر
ز چه رو زما گـــــرفتی رخِ آفـــتاب آخر
ز نگـــــــاه پُر تبسم سَرِ غنچه گل نمودی
تو گـــــلابِ خود ندادی به منِ خراب آخر
چمنی خیالِ رویت شده شمع برمــــــزارم
سمنی به مـــا نیارد شبِ مـــــاهتاب آخر
دل و جـانِ من ربودی تو دوباره کی بیایی
دگر از رخت برون کن همه این نقاب آخر
جگرم بخــورده والله لبِ قفل خورده یی تو
به سـؤالِ من بیاور سخن ازجـــواب آخر
دلــم از فـــــــراق رویت شده گلخنِ تَوَهم

گذر خـــــزانِ عمرم همه اضطراب آخـر
ز وفـــورِ شعله ی غم تفِ آه سینه سـوزد
تو بیا و باز بنگر جگـــــــرِ کباب آخــر
تو به فصل پیری ام بین که بهارعشق آمـد
نه چو آب در برفته گـــــذرِ شباب آخر؟
چو ستاره ی درخــشان، بنمای نورافـشان
به شبِ (همـــایون) آور زمیِ ثواب آخـر

۱۲مارچ ۲۰۱۴ م
کابل، افغانستان

گُل ِ گم کرده

خنده بر لب عشق در دل ماتمی دارم مگر
چهره ی شاداب هستی را غمی دارم مگر
میبرد چون گِرد بادی فکر دور اندیش وهم
در عروج بی خودی ها عالمی دارم مگر
کم نظر برخویش دارم نقش چشمم عارضش
در پیِ لعلِ نگین اش خاتمی دارم مگر
دانه دانه تا سر شکم پای در دامن کشید
من گلی گم کرده ام را شبنمی دارم مگر
میکشم تا شعله را از دل بروی ِ تخم چشم
شمع ِ گریانم که مرگ ِ کم کمی دارم مگر

دل بشد نخچیر مژگان ز آتش ِ شوخ ِ نگاه
جز لب نوشین ِ قندش مرهمی دارم مگر؟
در فراقش ای (همایون) ناله پنهان میکشم
یارک ِ شوخ ِ شریری بی غمی دارم مگر

دسامبر ۲۰۰۶ م
کابل، افغانستان

غارت دل

گپ بزن لبخند آور در لبان پُر شکر
حرف گویی تا بخندی قند گردد بیشتر
هر گهی آید لبانت در سخن گفتن بدان
میکشد این دو ر ِ پیری را جوانی باز سر
در گداز هجرت ای مه زندگی بگذشت زود
محو کردی نقد ِ ما را از نگاه ِ پُر شرر
عقل زندان کردی هوشم را نمیدانم کجاست
عمر ها شد گشته ام از خویش چندان بیخبر
نیست کشتی را سلامت از سر ِ طوفان عشق
است راه ِ عاشقی در پیچ و خم ها پُر خطر
می بیار اندر پیاله تا روم در بی خودی
گردش ِ چشم تو و پرواز من بی بال و پر

یک نگاه گرم کرده این دلم غارت نمود
اشک میریزد بدامن از دو چشمم چون گهر
شد(همایون) هم شهید از چشم شوخ کافرش
تیر میزد تا ز مژگان گاهی قلب و گه جگر

۲۲ میزان ۱۳۸۷
کابل، افغانستان

عجز و عشق

در رهِ عبرت پذیری گشته ام الفت پذیر
کوکبِ عشقِ جوانم می نگردد هیچ پیر
یک گلی از آتشِ عشقش به د امانم فتاد
سوختم من هم سراپا گشتم از عشقش منیر
تن چو در بندش بیفتد ، راهِ امیدی شود
نی یکی تن شد اسیرش جان بشد چندان اسیر
سالها لافی ز علم و دانش و دفتر زدیم
گم بشد از ما سراپا راه ها اندر مسیر
خرمنِ پروانه ی عاشق به پیش شمع عشق
در حضورِ جذبه هایش در بگیرد نا گزیر
گر فراق و وصل را یکسان نماید در نظر
در کمانِ عقل نبوَد هیچ گه از عشق تیر
شعر تر هر دم براید از دلِ عاشق مزاج

صاحبِ دیوان گردد شاعرِ عاشق دبیر

پادشاه روحِ خود را در وزیرِ عقل بین

شاه در امن است دایم از سرِ عقلِ وزیر

کم به ظاهر های دنیا اکتفا کن هوش دار

رفته زیرِ خاك بنگر هم توانگر هم فقیر

بازویِ فولاد و سنگِ پهلوانانِ بزرگ

طعمه ء مور ست زیرِ قبر بنگر چون خمیر

قوت وضعفِ جهان را کی توان دیدن بچشم

نیست پیشِ حق تعالی آدمیان جز حقیر

عاشقی و عاجزی را ای (همایون) پیشه کن

در هوای حرص یک دم عادتِ طفلان مگیر

۱۲ دسامبر ۲۰۰۸ م

وزیر اکبرخان مینه – کابل، افغانستان

طواف عشق

دلی که عشق ندارد همیشه مُرده بگیر

سری که شوق ندارد به پا خمیده بگیر

ز دردِ عشق ندارند عاشقان قرار

غزل که سوز ندارد تو نارسیده بگیر

هوای کوثر وحوروبهشت نیست مرا

صدای زهد ریا کار نا شنیده بگیر

فدای نغمه ء مرغ چمن ازآن شده ام
ز سوز عشق و نوا عمق گل دریده بگیر
بمن چو موج گل عشق شاعری آموخت
زبیت های طربناك من قصیده بگیر
مسیر چرخش دوران طواف عشق بوَد
هر آنکه نیست درین دایره رمیده بگیر
بنام قرعه ء عشاق اگر که فال زنی
حروف نام (همایون) بخوان کشیده بگیر

۷ جون ۲۰۰۸
کابل، افغانستان

شهیدِ سخن

افتم ز نظر ها و فـــــــراموش شوم خیر
بیهــــوش اگر از قدحِ هــوش شوم خیر
تا مدعـــیان طـــعنه زنان عیب بجویند
مانم ز سخنهـــا همه خاموش شوم خیر
هر چـــــند شهــیدِ سخنِ بی هـــنرانم
در داغ دل لاله کـــفن پوش شوم خـــیر
ما را تو وکیلی و کفـــاءِ دلِ مـــا تو
از بزم رقــیبان پسِ گـــــوش شوم خیر
تا کس نشود کس بکسی هـــوش نگهدار

در پختگی فارغ ز همه جوش شوم خـیر
بگـــذار بریزند مـــرا آب ِ رخ هر چـند
بر دیگ حیایکـــسره سرپوش شوم خیر
اظـهـــارِ ندامـــــــت نکند جاهلِ بد گو
پُر بارِ ملامـــت بسر و دوش شوم خـیر
با رحمــــــــــت آن یار گـــذشـتیم ز دنیا
در انجمـــن دوست قدح نوش شوم خـیر
بگذار شکایت که (همـــــایون)ِ جهانم
در بیخودیِ عشق که مدهوش شوم خیر

۱۸ فبروری ۲۰۱۲ م
کرنرزول / کارولینای شمالی، ایالات متحده امریکا

سرود عشق

حال دل را گربگویم میشود محشردگر
آتش خمپاره دارد این دل اخگر دگر
گر بسوزد آسمانرا آه جان پیمای ما
خرمن آتش بگیرد قصه در دفتردگر
روشنی بز م بودم از بیان حسن یار
قطره قطره پای گشته شمع مارا سردگر
بی تحمل می ربود ازچشم هوشم خوابرا
تا بیادش میزدم در کوچه ها هر در دگر

یا بگیرم بوسه دلخواهی از لعل لبش
یا رسد پایان بمرگم حال شور و شردگر
کی بمیرد نام عاشق تا که این چرخست چرخ
آتش عشقم نگردد دانی خاکستر دگر
من (همایونم) که دارم نغمه هایی وصف یار
از سرود عشق دانم نیست گیرا تر دگر

۱۵ جون ۲۰۰۸ م
کابل، افغانستان

سراب نقد

رفته در دامان حیرت فکر پر سودا دگر
برده طوفان تخیل گرد ما صحرا دگر
تا فتد چشمم فلک را در شب ِ پُر اختران
لغزش ِ عقل از سکوتم ثاقب ِ پیما دگر
انتها اندر رکاب ِ ابتدا دنباله گشت
سایه تابع گشته شی را میرود هر جا دگر
منتظرومانده عنصر از حصول مالیکول
طمع دارد یک اتم را نیست بی پروا دگر
شرق وغرب پیوند گشته ازحضورموج و برق
یک دوماهی را مبینی چیست در دریا دگر
جلوه ء اوهام ِ دنیا کرده شیرین ذائقه

کن قبول ِ تلخی بنگر رخنه در دنیا دگر

با گل و بلبل نه آور نام عاشق هم ردیف

حالت شهد و مگس را چیست مقصد ها دگر

عاشقان ِ پُر تفکر در خیال ء دیگر اند

ریسمان فکر کوته نیست در این جا دگر

از حواس جمع دیدم حاصل ِ دیوانگی

درسراب نقد دنیا چیست ؟ دست و پا دگر

ماند تحقیق ِ خیالم منجمد چون دور یخ

حاصل حیرت فنای ساخته شیدا دگر

نکته ء صفرم میان ِ پُر معما دایره

عقل زندان شد (همایون) نیستم دانا دگر

سال ۲۰۰۷ م

کابل، افغانستان

رمز و راز

ساقی ز بزم عشق شراب و سبو مبر

پر کن پیاله را و دگر آبرو مبر

مردم اگر ز درد جفایش زما وفاست

تا آسمان برفته ناله این زرد رو مبر

اوچون گل بهار و مرا عمردرخزان

مارا خیال و فکر ازآن رنگ وبومبر

دریاست قلب من به امید وصال او
خون دل ازسرشک مرا جو بجو مبر
اندر تحملیم چو کوهی به هجر یار
غیر از عروج عجز به آن تند خومبر
گرمردم از فراق بگیراین جنازه را
پیش قد وم یار ببر هیچ سو مبر
مرگ مرا به راز بگو راز را برمز
زین راز ها و رمز سر گفتگو مبر
پرسد اگر ز حال (همایون) نا مراد
باغی ز داغ های دلم را به او مبر

۱۵ جون ۲۰۰۸
کابل، افغانستان

درد هجران

قلبم ز دردِ هجر بیاورد این شرار
غارت نموده صبر دلم گشته بیقرار
دورم ز لطف یار و فلک سنگدل بمن
خونِ دلم به مژه کشد اشک خونبار
بالم شکسته ورنه روم پیش یار خویش
افسوس بر قضا و قَدَر نیست اختیار
این قسمتم ز لطف فلک بی سخاوتست

گویا که واژگون شده بختم بحال زار
گه میکُشد ز هجر مرا گاهی زیستن
از دوری و فراق بمردیم بار بار
دورم ز شادمانیِ الطاف خانه ام
بی من ستونِ خانه ی من نیست برقرار
از بارگاه عز و جل وصلم آرزوست
طاق است طاقتم نَبوَد تابِ انتظار
آه شریرِ داغ (همایون) بسی گداخت
بی وصل یار چرخ نماید چه نابکار

۲۸ نوامبر ۲۰۱۰ م
کابل، افغانستان

خاکدان چرخ

در قناعت کوش بیش از طعن دونان درگذر
گِرد نانی بی غش آید شو به فرمان درگذر
نفس را فرمان بری تا چند روی فتنه چرخ
خواهشات این هوس را نیست پایان درگذر
قصه ء اوهام دل را کی توان تشریح کرد
در خموشی حالت ما شد پریشان درگذر
جنت و حور و بهشت و کوثری بر ما مگو
در لقای حسن جانان گشته پنهان در گذر

در هوای نفس دیدم صد سری گردن جدا
با حبابِ عمر زیستن نیست آسان در گذر
اخگر سوزان دل از ناله های نارسا ست
آتشم تا زیر خاکی گشته پنهان درگذر
محتسب ! آنجا که ما حیرت سرای دیده ایم
نیك و بد در دیده آید خوب یکسان درگذر
خاکدان چرخ دیده تا (همایون) در نشیب
هر فرازِ قد فرازی گشت ویران در گذر

جولای ۲۰۰۷

نورستان، افغانستان

حلاوت عید

هلال عید برآمد ببین به داسِ قمر
به شام عید بیا باش تا به وقت سحر
شراب شوق بیاور ز جامِ ناب لبت
زمشك زلف برآور تو عطر عنبر تر
کجاست بر رگِ گلهای باغ آن بو
که عطر موی تو افشانده است گل بر سر
ز چشم شوخ تو گشتم اسیر زلفِ سیاه
براه عشق چه پروا کنم ز خوف وخطر
به حق روزه که دلتنگ گشته ام زهجر
دهن شیرینی بیاور از آن لبان شکر

بیا نگار که آغوش تو بهشتِ من است
خطاست از کنار تو رفتن بجای دگر
به قلب من ز لشکر مژگان شدی سلطان
نصیب تست نگارا تمام فتح و ظفر
چه قسمت است خدایا جدا ز آغوشش
ببست پای مرا سخت ریسمانِ سفر
به هر سو سفره رنگین شده حلاوت عید
نصیب ما ز فراق است تا بخون جگر
برفت ماه روزه مگر عید ما نرسید
کجا کنیم ز غوغای شور عشق حذر
شب وصال کجایی به ختم روزهِ من
مرا سکوت نشسته به بام و کوچه ودر
نگاهِ مضطربم صبری جستجو دارد
مگر که یار کند روز کی ز کوچه گذر
چو فرح وصل نصیبم نشد ز نا چاری
قطار اشك بیامد مثالِ سیلِ گهر
چنین بسا خته ام سختیِ هجران حیران
چنان که باد خزان میکند به برگ شجر
نویدِ عید مبارك به دوستان بادا
کند دعایِ (همایون) به آسمان اثر

۲۱ سپتمبر ۲۰۰۸
کابل، افغانستان

حسرت ِ دیدار

صدای شر شر ِ آبی هوای بوی بهار
دو پیک ِ باده ی رنگین وچشم و روی نگار
سرم به زانوی گرمش لبم به بوسه ی لب
نگاه ِ موج ِ گلاب و صدای خنده ی یار
حریم ِ سایه ای سرو و نسیم ِ عطر فشان
سرور عشق به لب های شوق گشته سوار
ز مشک حلقه ی زلفش به ذوق آمده دل
هجوم ِ گرمی ِ آغوش اوست آتش و نار
فدای ِ حرف ِ دهانش کنم ترانه و شعر
نوای ِ نغمه ی یاقوتی اش سرود و ستار
فضای ِ قرب تنش مرمری به روی حریر
میی لبان ِ چو قندش ، برنگ ِ آب ِ انار
گهی به بوسه مرا شاد کرده گاهی سخن
گهی فتاده به آغوش ِ من گهی به کنار
خمی ز باده به لبهای او بجوش و خروش
نگاهی گرم کند سوی من ز چشم خمار
به رسم فیشن ِ خود کرده است مژه بلند
به قصد ِ دلبری ِ من سپاه ِ عشق قطار

ربوده قلب (همایون) به حسن و ناز و نگاه
کشیده زلف به یک سو فشانده مشکِ تتار

چهارم عید ۱۳۸۷
کابل، افغانستان

حسبِ یار

آهِ آتش پاره ام را همچو خاکستر ببر
زین محیطِ فتنه کاران عالمِ دیگر ببر
خانه تاریک است لیکن شمع تاریکم نگر
گشته آخر قطره قطره پای همچون سر ببر
شیخِ ما از آتشِ دوزخ هراسان میشود
گشته جسمِ خاکیِ من آتشِ اخگر ببر
تا مرادِ خویش بستم بر امیدِ حسبِ یار
نیست پروا از گژیی چرخ بازیگر ببر
لرزه ام افتاد در تن تا شنیدم حرفِ او
صوتِ بازار جهانرا رو ز پشت در ببر
من دلیلِ آمدن را سخت کردم جستجو
در کمانِ عقل نَبوَد تیر آنسو تر ببر
عجز آمد در سرشتم قطع کردم هر طمع
دیگر از اسبابِ دنیا لشکر و افسر ببر

در بلندی های فکرم رفت عقلم زیر چاه
محتسب ! فریاد کمتر پیشِ گوشِ کر ببر
کم بجو حالِ (همایون) از کمالِ دل شدن
تا نافتد پرده از غم کاغذ و دفتر ببر

جون ۲۰۰۷م
نورستان، افغانستان

چشم امید

دوش رفتم به دلِ خویش به پرسیدنِ یار
دل بگفتا که محال است بسی دیدنِ یار
گفتم او پرده نقاب است و دل آغشته بعشق
گفت کس نیست سزاوار به ره بردنِ یار
تا کلیم آمده بشنید نویدِ سخنش
شور آورد به گیتی دمی بشنیدنِ یار
باری مردم طلبیدند رخِ عارضِ او
کوه شد گرد ز انوارِ درخشیدنِ یار
گفتمش عمر به عصیان گذرد چاره بکن
گفت کافی ست همان دولتِ بخشیدنِ یار
گفتم ای دل به چه مردم بتو آزار کنند
گفت بخشای و مگو باز به فرمودنِ یار
طعنه بشنو زکسان لیک مکن کین بکس

منما قصد ز نادانی به آزردنِ یار
زنگ بیگانه بکن از من و آئینه بساز
بغض و کینه است چو سرمایه ی رنجیدنِ یار
عمر بگذشت (همایون) و مرا کوه گناه
چشمِ امید درآن رحمتِ بخشیدنِ یار

۱۷اکتوبر ۲۰۰۸ م
کابل، افغانستان

ترصیع

ترصیع کنم نامِ ترا با صد هزاران شعرِ تر
تا ریشه ی عشقت کشد در قلبِ من صد بار و بر
پروازِ فکرم در رهت هفت آسمان را میدَرَد
از هفت دریا بگذَرَد تا میکشد هم بالِ پر
هچون چراغِ مولوی روشن کنم از مثنوی
سودایِ وصلِ معنوی در سر ببینم سر به سر
زنجیر و طبلِ عشق ما چون کارگاهِ محکمی
آرَد نکاتِ بیشتر در فکر هر صائب نظر
این آتشِ سوزانِ ما کی میکند درمانِ ما
در آفتابِ جانِ ما با فکرِ باریکتر نگر
تا غرقِ مستی میشوم فارغ ز هستی میشوَم
من در الستی میشوم این دانش و دفتر ببر

در عشق از بس سوختم از خویشتن آموختم
آتش به جان افروختم باز آ و از من در گذر
با عشق و عرفان آمدم از روح تا جان آمدم
در عهد و پیمان آمدم بگذشتمی از زیب و فر
ساقی شرابی در فکن مطرب نوای ِ عشق زَن
با این سپاه ِ صف شکن ماندم ببینی یک نَفَر
دیگر تو از دینم مگو از کیش و آیینم مگو
از عشق رنگینم مگو تا مرگ رفتم در سفر
درد ِ تو درمان میدهد در کفرم ایمان میدهد
بر مرده ها جان میدهد تا شمس ِ تو آرَد قمر
هر چند مدیون ِ تو ام امّا (همایون) ِ تو ام
در هجر محزون ِ تو ام تا وصل آید پُر ثمَر

۱۹ جولای ۲۰۱۰ م
کابل، افغانستان

پرهیز

بی خود و دیوانه گشتم در غم تو نا گزیر
در دل ِ خوش باور من سخت خورد از عشق تیر
خنده ی مستانه کردی گرم دیدی سوی ِ من
ناله از هجرانت ای گل گشته چندان پُر نفیر
سنبل ِ زلفت فتاد آن شب به روی ِ ماه تو

لب نمایان گشت دیدم من محیطِ قند و شیر
گر بیایی یک شبی در بزم شعرم از صفا
من به ساز عشق خوانم شعر های دل پذیر
رهرو عشق است دانی در مسیر اصل وصل
بی سبب فریاد دارند زاهدانِ خرده گیر
دل به جانان دادم و کردم توکل با خدا
از عروجِ ذکر جانان روی ما هم شد منیر
قوتِ پُر زور دارد گرد خاک عاجزی
رحمتش لطف است دانم نذر عفو اش بی نظیر
از هوس بگذر (همایون) در جهان پرهیز کن
با کمال نا توانی در رهش عاشق بمیر

۱۲ شوّال سال ۱۴۲۹ قمری
کابل، افغانستان

بیخودی ها

چیست اندر عمر کوته جز گناهی بیشتر
از گنه گشته سپیدی را سیاهی بیشتر
سجده غفلت بسازم نغمه ی بیدردی بود
دامنی از عجز بردم شد نگاهی بیشتر
گلخنی دارم به دل از آتش ذوق وصال
این تن عاصی وخاکی نیست کاهی بیشتر

مشتعل شد شعله ء از نور احسان در تنم
یافتم من هم حضورِ تکیه گاهی بیشتر
از حضور عقل و سنجش درد سر دیدیم بس
نیک دیدم بیخودی ها را پناهی بیشتر
قرص مهتاب هوس را کس ندیده چهارده
سایه افتد از زمین هم روی ماهی بیشتر
کاسه ء امید بردم بر درِ جانان ز عجز
در گدایی شد (همایون) تا ز شاهی بیشتر

سال ۲۰۰۶
کارولینای شمالی، ایالات متحده امریکا

بهار و عشق

دلِ تنگم به رخِ غنچه گشایم به بهار
ز لبِ همچو گلت بوسه ربایم به بهار
همچو گل تازه شوی گر ز سر عشق شبی
این لبم را به لبت سخت بسایم به بهار
هر چه غم داری بیاور تو خوشی باز بگیر
ز رخِ زردِ تو هر غم بزادیم به بهار
بفشانم به تو از آب حیاتِ خمِ عشق
به تنِ خشک، طراوت بفزایم به بهار
بفشارم قدِ موزونِ ترا در بغلم

به تو میخانه ی عشاق نمایم به بهار
دگر از درد مگو بر من ِ دیوانه صفت
کوه ِ چون صبر ترا خوب ستایم به بهار
دل ِ من رفته به گلزار پر از نگهت ِ تو
بر سر ِ کوی ِ تو از شوق بیایم به بهار
زندگی یک دو دمی است مرو از پیشم
همچو بلبل بنگر نغمه سرایم به بهار
تو بهاری و مرا آن رخ ِ تو نوروز است
نکند خالق ِ من از تو جدایم به بهار
گل ِ ریحان در این فصل (همایون) باشد
بویم آن عطر ِ ترا بیش بپایم به بهار

۱۳ مارچ سال ۲۰۱۰م
کابل، افغانستان

بخل چرخ

از بخل های چرخ مروت نشد ثمر
بنماید این شکوه به انسان رهگذر
دانی که یک درنگ ِ تماشای این شُکوه
فرسنگها برد ز حقایق به دور تر
آری چه برق و زرق نهاده به دام خویش
چون جذب کهربا بکشد آدمی به بر

هر ابتدایی خنده شود گریه انتها
تا غنچه گل بگشت بیاوفتاد از کمر
یک چشم خواب مست که ابحار ماجراست
این دامگاه چرخ بسی بود فتنه گر
بشکفت تا حیات چو گلهای نوبهار
عمری به دام حیرت ما رفت بیخبر
از هیچ آمدیم و به هیچیم رهسپار
نآید تمام هستی ما هیچ در نظر
هجده هزار عالم و مقصد عروج عشق
بنهفته در گمان جهان اوج شور و شر
دایم صدای عشق (همایون) نوا بکن
از انتهای دولت آن باش نغمه گر

۱۶ جون ۲۰۰۸
کابل، افغانستان

بحر وجود

خیال عافیت از سر بکش چو مرد ببر
سپاه اشک و قناعت در این نبرد ببَر
هوای حسرت دیدار اگر به سر داری
بکش درخت امل را ز گرم و سرد ببر
بسان شمع خنده زنان میرتا ببانگ سحر

جسد ز خانه بکش جانِ خود ز درد ببر
کجاست جای طرب در جهان حیرت ما
سرشك سرخ بیاور به روی زرد ببر
زساز وهم ترنم نگشته خوش به طرب
نوا و نغمه ء دنیا اثر نکرد ببر
به دور حلقه اگر گم شوی نیابی ره
به دور فیل رسد شاه تخته نرد ببر
محیط دایره ء نا رسایی ام ز قصور
فغان و شور غزل را ز بیت و فرد ببر
کجاست جای سخن قطره را ز بحر وجود
تمام نقد (همایون) بگیر چو گرد ببر

جنوری ۲۰۰۶م
کابل، افغانستان

اختیار

دل مبند ایجان به چرخ و روزگارِ نابکـــــار
کاین تماشاگـــــــه نیرزد کـــم برو در زیرِ بار
بعد سه صد سال مردن زنده شد اصحابِ کهف
تا متاعِ زندگی را شرح دارد هـــــــــوش دار
خوی اهــــریمن نگردد چون مَلَك فارغ بمـان
آنچه با شیر آمده با مــــرگ مــیگردد فــــرار

چیست؟ آدم را قضاوت در صلاح کار عــرش
نیست ممکن از شعـــارِ محتسب گیرد قــرار
خلقـــت و فطـــرت بهم آمیخته قـدرت رسان
گفـته واضح بر رسولش این قضا بر مـن گـذار
خالــق ار میخواسـت دیگر خوب و بد پیدا نُبد
قـــــدرتِ آدم چه باشد تا بَرَد زشـتی کـــنار
نورِ ایمان هم بدست محـــــــتسب نآید پدید
اوج احســـــاس آوَرَد اندر دلِ مـــومن شرار
اختیارِ خـــوب و بد را بنده دارد در کــــنف
لاجرم اعمـــــــال خود را خود نماید آشکار
فــرق آدم چیست بنگر از مـلایک در سرشـت
اخــتیار و اخـــتیار و اخـــتیار و اخـــــتیار
کم بکن آزارِ مردم چیست این دستـار و ریش
سر بریدن ها ندارد سود، جاهل دســــــت دار
گر تو انسانی بجای خـــــــالقِ یکـتا مباش
گر مسلمـــــــانی بروزِ حشر هم ایمـان بیار
نیست آدم را مجــــــال دادن پاداشِ کــس
جز خداوندِ کـــــریم و صاحب روز شمــار
من که راه عجـز کـــــــردم اختیارِ زندگـی
شد (همایون) روزگارم در فضای خوشگـوار

۱۷ اپریل ۲۰۱۲ م
کرنرزول/ کارولینای شمالی، ایالات متحده امریکا

هنر عشق

در عشق بجز مکتب منصور میآموز
جان را بسُپار این همه دستور میآموز
شو ساقی و می ده و بنوشان و خودت نوش
حرص و هوس دیر ز هر مور میآموز
خواهی چو بقا حُرمت درویش بجا کن
درس و سبق عشق ز مزدور میآموز
از روغن بیچارگی فانوس بر افروز
نقش قدم عاشقی بی نور میآموز
در غمکده ء دیر ریا ء همچو پلیدیست
تا میشوی آلوده و رنجور میآموز
آئینه بکن دل که رسد جانی بجانان
کبر و هوس زاهد مغرور میآموز
رمز هنر عشق (همایون) به جنون است
از شیخ تظاهرزده پرزور میآموز

۳ سرطان ۱۳۸۷ ش
کابل، افغانستان

هرگز

یاد تو هیچ نرفت از دل پر خون هرگز
می نصیبم نشد از آن لب گلگون هرگز
خنده موج لبت با نگه ات برق و شرار
جز شکر نیست ز لبهای تو بیرون هرگز
سخن عشق برآور ز لب تنگ عقیق
نشود بختِ فراخ تو دگرکون هرگز
نکشیده است چو من درد شدیدی ز فراق
نه یکی وامق و فرهاد و نه مجنون هرگز
کاش ای یار نمیگشتی تو دور از برمن
تا نمی رفت مرا اشک چو جیهون هرگز
شعرم ازقامت سروت بسی آراسته گشت
ننوشتیم بجز عشق تو مضمون هرگز
با رخت خنده زند هر دو جهان مست شوم
بی رخت زنده دگر نیست (همایون) هرگز

وصل

لیلی ام گم گشت و من دنبال هر محمل هنوز
قصه ی رسوایی من نقل هر محفل هنوز
تا که ابرِ فرقتِ او رخ ز مهرش بر گرفت
شمع را روشن نسازم هیچ در منزل هنوز
گر حریفان مست می در پای خم افتاده اند
میخورم من تا سحرگه جامِ خونِ دل هنوز
بی رخِ او مرده بودم لیک بنگر زندگی
میکشاند جسمِ ما را تا به آب و گل هنوز
دور چشمِ نازنین اش مژه ها همچون سپاه
تیغ ابرویش به قتلم دمبدم قاتل هنوز
پیشِ شاه خوبرویان گرچه دانم دل گدا ست
دل نمیگردد به جز وصلش بکس مایل هنوز
تا ندادی جان به پایش ای (همایون) هیچگاه
در صفوف کشته گانش نیستی شامل هنوز

مهر تابان

غنچه لب باز بکن حرفی بگو خنده بساز
ز نگاهِ هوَسین عالمی فرخنده بساز
بی تو این قلب بمیرد بخدا رحم بکن
این دل مرده ما را بگیر و زنده بساز

عاشقم عاشق آن عارض گل چهره ی تو
خواجه عشق تویی لطف به این بنده بساز
شبِ یلدا ست جهان بی رخ تو در نظرم
نور مهر نگهی مهر تو تابنده بساز
زنگ حاجات از آئینه ی خود بینی بشو
نام جاوید بکن عاشقی پاینده بساز
ای تو سلطان و دلم ملک سراپرده عشق
تو درین ملک بیا لطف پراگنده بساز
به امید کرمت عمر به پیمانه گذشت
افتخاری به من زار سر افگنده بساز
ای دلا کاری بکن تا نرود عمر هدر
رفت امروز ز کف فکر به آینده بساز
کی (همایون) بسر آید سخن ونغمه عشق
دل به عطر گل گیسوش تو آگنده بساز

منتظر

بحر دل بیتاب به توفان کنم امروز
موج سخن عشق تو باران کنم امروز
در دیده ء بیخواب زنم خون دلم را
در دامن پُر مهر تو گریان کنم امروز
من منتظر راه تو باری که بیایی

در پات بمیرم همه آسان کنم امروز
یا بسمل راه ِ تو شوم همچو شهیدی
یا سایه ازآن سرو خرامان کنم امروز
از هیزم ِ یاد لب همچون شکر تو
در گلخن دل آتش ِ هجران کنم امروز
بشکفت اگرغنچه لبت همچو گل سرخ
دیگر چه هوای گل و بستان کنم امروز
یک بار (همایون) اگر آن حسن بتابد
این کدر دل ِ خویش درخشان کنم امروز

مریض عشق

ساقی بخدا زارم بنواز مرا بنواز
بی مونس و غمخوارم بنواز مرا بنواز
جامی می ِ نابم ده بنگر که خرابم ده
از زندگی بیزارم بنواز مرا بنواز
یکدم ببر از خویشم در عالم مدهوشی
دردی کش هشیارم بنواز مرا بنواز
در هجر رخ آن مه سوزد جگرم هرگه
آتش زده انبارم بنواز مرا بنواز
ای مونس جانپرورعشق آتش جانم شد
در ناله ء تکرار م بنواز مرا بنواز

درد دلم ازهجران درفهم طبیبان نیست

در بسترِ بیمارم بنواز مرا بنواز

در شام (همایونشاه) کی صبح پدید آید

در روزِ شبِ تارم بنواز مرا بنواز

۱۶ سپتمبر ۲۰۰۸ م

کابل، افغانستان

مایۀ ناز

من و تنهایی و خاموشی و شبهای دراز

اندرین گوشه ی عزلت شده در راز و نیاز

نه خبر از غم دنیا و نه از آخر تم

قصه ی عشق بخوانم همه با سوز و گداز

دامنِ عجز گشودم که توانم نبوَد

نه کدام خوشدلی از روزه و حج یا که نماز

دولت و رحمتِ جانان نگنجد به حساب

دل به عشق آر در دیر تو بیهوده مساز

چه فنی است درین عالم تصویریِ چشم

چه سرّی است ندانیم در آن پرده ی ناز

چه شرابیست در آن جام از او مست همه

چه نشیبی است درین عجز چه راهی بفراز

چه جنونیست که ازخویش برفتیم ز خویش
چه جمالیست که پرورده به صد مایه ی ناز
به توکل زی و دل هیچ به دنیا مفروش
اندرین عمر (همایون) بجز از عشق مباز

۲۰۰۵ م
کابل، افغانستان

گریز

لب تو باده و از باده یی گلرنگ گریز ؟
ابرویت تیغ بلا و نشد   از جنگ گریز
نگه ات آتش جان، غنچه ات جام شراب
کی توانیم ازین حیله و نیرنگ گریز
جام خون است اگر چه دل ما لیک هنوز
چشم هرگز نکند زآن دهن تنگ گریز
گر میسر شود از غنچه لبت آب حیات
میتوان کرد هم از نام وهم ازننگ گریز
به نبرد اند دل و عقل جنونیست ز عشق
نیست راهی نتوان کردازین چنگ گریز
عقل گوید مکن و دل به نصیحت نشود
ز نصیحت دل ما کرده به فرسنگ گریز

نا گزیریم (همایون) که بمانیم به عشق
نتوان کر د به پای که شده لنگ گریز

۱۶ سپتمبر ۲۰۰۸ م
کابل، افغانستان

کمال عشق

ما خراباتی و مستیم از ملال ما گریز
کمترک تشریح فرما وصف حال ما گریز
خاطـرِ آزاد ما را کم نما آزرده حال
تا نداری اش جوابی از سؤال ما گریز
در جهان عشق بازان بیم نتوان راه زد
عاشقانِ بی کمالیم از کمال ما گریز
دست عجز ما به امید جلال کبریاست
زاهدا کم کن نصیحت از جلال ماگریز
جمع مارا خاک کوی دوست باشد سرمه یی
کم بکن این قال و قیل از قیل و قال ما گریز
خط کشیده اشک سرخی در مسیر روی زرد
دیده بر کَن از خرابِ خط و خال ما گریز
کردی دنیا را حرام از خشم و قهرت بی سبب
وعظ کمتر گوی بشنو از حلال ما گریز

دلق ما آلوده گر شد قلب ما آئینه گشت
در تجمل می نگنجد از جمال ما گریز
دفترعصیان ما را کم ورق زن باغرور
دست رحمت سایه دارد از وبال ما گریز
عشق جاناںء (همایون) دردلش تابنده باد
گو به زاهد دور باش و از خیال ما گریز

۱۹ جولای ۲۰۰۸م
کابل، افغانستان

عجز

ما را چه گلشنیست درین نوبهار عجز
در عشق دوست گلخن دل لاله زار عجز
در کشت زارِ کبر ندیدیم غیرِ خار
حلم و صفا وعشق بود کشت وکار عجز
در دامگاه مکر و تحیر شکسته باش
تیغِ زبان غلاف بکن در کنارِ عجز
میخواهی گر سعادت دنیا و آخرت
رو در پناه سایه ی صبر و قرار عجز
ازشاخه های خشک هوس نیست حاصلی
نازم درخت عشق برآورده بارِ عجز

ما ازحضورهستیی این چرخ کوژ گرد
خندیده بگذریم ز برق و شرار عجز
غوغای خود ستایی مردم کی میخرد
مرد آن بود که بیش شود سازگار عجز
گر آدمی به خلقت خود ذره بین شود
گوید خرد که بگذر ازین روزگارعجز
مائیم گرد خاك صفای قدوم یار
مانا (همایونیم) بسی در وقار عجز

۱۸ سرطان ۱۳۸۷ش
کابل، افغانستان

سودای جان

دل من در تپش عشق تو بیدار هنوز
در دلم یاد گل روی تو گلزار هنوز
ای تو سرچشمه عشقی و مرا دشت جنون
تشنه ی آب طربناك لبت زار هنوز
طالب دیدن تو دیدۀ غمدیدۀ من
مردم دیده ام از چشم تو بیمار هنوز
ندهی گر ز لبت باده ی مرد افگن خود
نه بمیرم چه کنم با سر خمّار هنوز
آن لب عربده جوی تو مرا خم شراب

در دل چشم سخن گوی تو انکار هنوز
سوختی خرمن هستی و شدم خانه خراب
عمر بیتو گذرد بی در و دیوار هنوز
جان به یک بوسه لعل تو که سودا بکنم
دلبرا معامله گرم است و خریدار هنوز
راست گویم بخدا آتش در دل دادی
سخن عشق تو آرد به لبم نار هنوز
تا که زنده است (همایون) ونفس در تن اوست
نگه اش را به نگاه تو سر و کا ر هنوز

۱۶ سپتمبر ۲۰۰۸ م
کابل، افغانستان

ساز شعر

باز آ که برقصیم چو دیوانه درین ساز
صد قصه بگوئیم صد افسانه درین ساز
از مثنوی ِ معنوی آواز برآریم
این خانه بسازیم چو میخانه درین ساز
مطرب غزل حافظ شیراز نوا کن
ساقی می ء گلفام به پیمانه درین ساز
سازی که درآن عشق و محبت به سماع اند
چون چرخ بزن چرخ غریبانه درین ساز

آرید می از کوزه خیّام که جان است
صرف عشق بوَد عشق درین خانه درین ساز
این سا ز پر از موج ز ابحار گهربار
هر شاعری مستانه کشد دانه درین ساز
یک بحر نظامی است دگر بحر سنایی
ابحار برقصند چو پروانه درین ساز
بس لولوی مرجان درین بحر حفیراست
هر شاعر غواص شکیبانه درین ساز
فردوسی وسعدی چو رگ تار به آهنگ
بیدل زده چون زلف سخن شانه درین ساز
اندر طلب گوهر شعر است (همایون)
در گردش این رقص غریبانه درین ساز

۲۳ سرطان ۱۳۸۷ ش
کابل، افغانستان

زلف نگار

ای پریچهر ه دلم را دگر اینجا مگداز
عشوه کم کن منما وعده ی فردا مگداز
چشم امید به وصل تو به در دوخته باد
تن ما را ز غم عشق به دنیا مگداز
لخت خون ِ جگر از چشم برون می آید

به یکی نیم نگه ساغر و مینا مگداز

آتش ِ چشم ِ تو در خرمن دنیایم زد

لب ِ پیمانه مسوزان ز صهبا مگداز

سر خاکستر ِ ما بند در آن زلف سیه

به سر ِ دام ِ بلا عاشق ِ شیدا مگداز

گفتی با بوسه ی یکشب بگدازی لب ما

جام ِ لب پیش بیاور دل ِ ما را مگداز

ماجرای ست (همایون) سخن زلف نگار

زآفتابش دگر این سینه ی صحرا مگداز

۱۶ سپتمبر ۲۰۰۸ م

کابل، افغانستان

جهانِ راز

کمـــانِ عقل کـــــردم تیر انداز

جهـــانِ راز، دیدم تحت ِ پرواز

هدف گـشتم به دنبال ِ هـــدف ها

زبان از شعــلۀ دل شد به ابـــراز

گــــل ِ عشقم گــلاب ِ معرفت داد

حیات ِ تازه در تن گـــشت آغــاز

زُدودم هــر چه غیرش بود ازدل

مشامم شد به عطــر عشق همراز

گلـــــی دیدم، زبانم بلبلـــــی شد
شدم در داســــــتانش قصه پرداز
تپیدن هـــــای دل موسیقی آورد
طــــرب افسانه شد در پردهٔ ساز
دگر مهلـــت به صلبِ جرئتم کو؟
صــــدای نَی موازی شد به آواز
نمـــودم سینه ی بی کـــینه خـالی
اگـر چه داد میزد صـــوتِ غمّاز
دلـــم شـــد مـیزبانِ یـارِ جـــانی
گـــرهِ عقل شـد یک یک دگر باز
فنا گـــــــشتم به هستی پا نهادم
بمـــــاندم انتظـــــارِ یارِ دمساز
مـــرا قـــدرت رسید از ناتوانی
که عجزِ خویش کردم بیش افـراز
گرفتم نامِ جـــــانان را به عزت
رسیدم خدمتِ مـــــردم به اعزاز
ز حـــــالِ دل، زبان فرمود اندک
کـــــــویرِ خامُشی شد کوهِ فرّاز
(همایون) گشتم از وصفِ نگاری
شدم اندر سخن یکـــــتا و ممتاز

۱۰ سپتمبر ۲۰۱۳ م
کابل، افغانستان

جام جهان بین

گر قصه ی آن جام ِ جهان بین کنم آغاز
ابحار ِ پُر از گوهر ِ رنگین کنم آغاز
هنگامه ء عشق آمده در قالب جان گشت
باریست سبک بال چه سنگین کنم آغاز
افشانده چنین مشک به اطراف دو گیتی
از هند و سمرقند، و یا چین کنم آغاز
در قالب نظم است پُر از معنی ِ دلکش
سرّ است به هر نکته کدامین کنم آغاز
هرکس نشد از عشق او را مُرده بخوانید
بر مرده دلان سورهٔ یاسین کنم آغاز
نیلوفری قوسین که گهواره ء عشق است
تحریر ِ عروج اش خط زرین کنم آغاز
تحسین نگنجد به صفات ِ رخ ِ دلدار
بر منکر عشاق چه نفرین کنم آغاز
گر چند منم گرد رهی کوچه ی عشاق
من فاتحه بر زاهد ِ خود بین کنم آغاز
هر دانه ز مژگان گهری نور (همایون)
در دامن شب ریخته پروین کنم آغاز

جنوری ۲۰۰۷

کابل، افغانستان

تغافل

صنما باز بیا با دل ِ پُر خون مستیز
شده دل از غم تو واله و مجنون مستیز
اثریک نگه ِ گرم از آن چشمک شوخ
کرده احوال مرا زار و دگر گون مستیز
غنچه ی جام لبت لعل بدخشی ست مگر
باده ی عشق از لب ِ میگون مستیز
سرو کابل خجل از قامت رعنای تو باد
سایه افگن به سر عاشق ِ دلخون مستیز
جام خون است به چشمم به تغافل مگذر
به درون گلخن شوقست ز بیرون مستیز
حلقه ی زلف درازت به کمند ِ دل من
تیر های ِ مژه هایت شده افزون مستیز
شده مشتاق به دیدار تو این چشم به در
با دل ِ غمزده ی زار (همایون) مستیز

تزویر

ناصح شریفانه ز دیوانه بپرهیز
از رند خراباتی ء مستانه بپرهیز
از آتش عشق دل دیوانهُ مسکین
زآهنگ غضب دیده زولانه بپرهیز
خسته است دل ما ز وصایت گری هایت
رو جای دگر گوی ازین خانه بپرهیز
اندر سخن ماست حروف گذر دل
عشقست ره وصل ز افسانه بپرهیز
کم بر رخ مردم بکش آن زهد ریایی
برزلف سخن کم بزن این شانه بپرهیز
بر شمع جمال رخ دلدار بگردیم
از خرمن پر آتش پروانه بپرهیز
هر آه کند خشک هرآن اشکی زهجرش
زین آه جگر سوز غریبانه بپرهیز
از هردو جهان وصل فقط خواست (همایون)
تزویر بر انداز حکیمانه بپرهیز

۲۷ جون ۲۰۰۸م
کابل، افغانستان

بوستان عجز

من در قُمــاش عشق نوشتم نشــــان عجز
پیری توانگــــــریست ز بخت جوان عجز
در عــــاجزی دو دل نتواند چـو راه کرد
یکرنگی مــــیوزد زدر و آســـتانِ عجز
عاشــق بروی دیر ضــــرر کی کند بکس
گــــویی خدنگ عشق بوَد در کمــان عجز
بد خصــــــلتی ز آدم عــــــاجز بدور باد
بار از درخت عطــــف دهد بوستان عجز
جـــز نیکــــــی در ارادۀ پــــندار ره نداد
آنکو که از نهــــــاد بشد راز دان عـــجز
از کـــــبر قـــومِ نوح بشد زیر آب لیک
خود ذوالجــــــلال آمد و شد پاسبان عجز
هر سو هــــوای کـــبر دل آزاری گر کند
بشنو تو حرف شهد و شکر از دهان عجز
یارب هوای کبر نخواهم که بد دلــــــیست
آری منم مقــــیم درین خــــاکدان عـجز
بشکـــسته خشم و قهر چو آتش بروی آب
آید سخـــــن بخـــنده اگر از زبانِ عجــز
چشمی که در شبانه نظر کرده آسمـــــان
آرَد مـــقامِ عــجزِ خودش در بیان عجز

عمریست در مقـــام ادب من (همـــایونم)
آرَم سخن ز پردهٔ گــوهـــر فـــشانِ عجز

۲۳ اکتوبر ۲۰۱۱ م
رَستُن / ورجنیا، ایالات متحده امریکا

بزم طرب

هر شاخ امل از دل دیوانه بر انداز
عاشق شده یی خانه و کاشانه برانداز
از برق حیّا ابری برآورده به آبی
در کشتگه عشق چو افسانه بر انداز
از دیده برآورده نمی ذوق محبت
تا اشک شود سخت غریبانه بر انداز
قسمت اگرت بود بمیخانه ی جانان
مستانه می آن به پیمانه بر انداز
کن خدمت درویش و دعا گیرغنیمت
شاهانه بگیر تاج فقیرانه برانداز
اندر صدف عشق چو گوهر به نهان باش
شوق هوس چرخ شکیبا نه برانداز

بر خیز (همایون) تو بیاد رخ دلدار
بزم طرب عشق صمیمانه بر انداز

۲۹ جون ۲۰۰۷ م
کابل، افغانستان

آواز

در گوش دلم هاتفی میخواند بصد راز
هنگامه یی از عشق درین دیر برانداز
چون بلبل عشاق بکش شعر تری را
جز عشق مکن هیچ دگر زمزمه ساز
از درد دل عاشق بیچاره غزل گوی
آواز تو تا عرش شود غلغله پرداز
از حسن دل انگیزو می و ساقی و مطرب
ز احساس طربناك محبت بکش آواز
در حلقه ی عشاق بیا عشق بکن مشق
در هردو جهان میشوی خوشکام وسر افراز
با شور جنونی که بسر داری همیشه
از شوق رخ یار سخنهای کن ابراز
بر خوان غزل نامه ی عشاق جهانرا
از عشق جلال الدین و از بلبل شیراز

این عشق (همایون) بتو فرخنده و میمون
زین راه نگشته است کسی هیچ دگر باز

۵ جون ۲۰۰۸ م
کابل، افغانستان

آبرو

ز چشم خویش برآور مـیی شبانه بریز
نگـــــاه گرم بکن شورِ عاشقـانه بریز
چو گلخن است ز هجرت فضای خـانهِ دل
ز عطر زلف بکن گلشنی به خـانه بریز
دلم فـــــتاد به دام بلای زلف شبت
بیا ز مطلع انوار خود فـــــسانه بریز
دو لب برقص بیاور چو موج گل بنمـای
به شعـــر خشک من آهنگ جـاودانه بریز
مکدر است تمام جهـان بروز و شبم
ز نورِ عارضِ مـــهرت به آشـیانه بریز
شهـــیرعـــشق تو ام باک نیست مـــرا
تو آبروی مرا گیر و در زمـــانه بریز
نمایِ لعل بدخشانی خورده صـورتِ من
بیا به گنج سرشکـــم ببین خـــــزانه بریز

اناری کرده یی لب هـا نگفـتی یک سخنی
بگو ز عشق و شکر های شادمـــــانه بریز
ز هجر یار(همایون) چنین به مهجـوری
سرشک سرخ به دامــن تو دانه دانه بریز

افسرده

با زآ گل شاداب که پژمرده ام امروز
یک لحظه زیاد تو نه آسوده ام امروز
از تلخی ءهجران لب پر عسل تو
خون دل بیتاب بسی خورده ام امروز
از آن دهن تنگ بگو حرف چو شهدی
گوشِ دلِ خود سوی لبت برده ام امروز
گر قصه کنم از جگر پر شرر خویش
چیزی نشنیدی که من دیده ام امروز
شد منزل مقصود فقط دیدن حسنت
راه خم و پیچ است که پیموده ام امروز
هر قطره ء از اشک فرو ریخت ز مژگان
با نام تو نقش است که آلوده ام امروز
خاکِ قدمِ راهِ ترا سرمه بگفتم
با ناوک مژگان خودم سوده ام امروز

هجران پر از طفل بسنگم زند آری
در اوج گریبان جنون بوده ام امروز
طوفانی ز درد است مرا لذت جانم
تیری نگه شوخ ببین خورده امروز
میمون و (همایون) بتو عشق چو مجنون
صد شکر که عشق است و نه فر سوده ام امروز

۲۱ جولای ۲۰۰۸ م
کابل، افغانستان

نهال هوس

منما عمرِ خود زوالِ هوس
مکن این دل اسیرِ جالِ هوس
به خدا نیمِ جو نمی ارزد
این همه شوکت و جلالِ هوس
مردمان غرقِ بحرِ نفس ببین
بس که پُر زیب شد جمال هوس
هر دو دنیا به باد غم داده
آن که کرده است اشتغالِ هوس
عشق امید بخشِ هر دو جهان
مرگ طوفانِ انفعالِ هوس
واژگون است در تمامِ امور

در حباب ِ حیات حال هوس
آنکه اندر فراق ِ عشق تپید
نرود هیچ در وصال ِ هوس
شاهراه ِ قناعت است بزرگ
یاس آورد از کمال ِ هوس
در همه عمر انتظار چرا ؟
تا ببینی گهی هلال ِ هوس
خلوتی ما و ذکر یار بس است
نه پری دارم و نه بال هوس
عشق آخر دهد (همایون) بر
بار کی میدهد نهال ِ هوس

جنوری ۲۰۰۶م
کابل، افغانستان

نشان عشق

موی سپید و بخت ِ سیاهی مرا مپرس
این آسمان شکافته آهی مرا مپرس
با چشم خیره گاهی به داغ دلم مبین
به اُمید ِ وصل ِ یار نگاهی مرا مپرس
خون دلم ز دیده ی من قطره قطره ریخت
از غافلان ِ عشق تو گاهی مرا مپرس

گر چند نیلگون شده این جلوه گاه ِ چرخ
استاره ام کجاست ؟ تو ماه ِ مرا مپرس
خورده است تیر کاری ِ او در نشان ِ دل
مژگان بلند کرده سپاهی مرا مپرس
گرمی ِ عشق خواهی بیا روی ِ تربتم
خاکم چو آتش است گیاهی مرا مپرس
غیر از امید رحمت تو دوزخم رواست
از کرده غیر ِ عشق الاهی مرا مپرس
روی مزارخشک (همایون) نه سبزه رُست
غیر از نشان عاشقی راهی مرا مپرس

۳۰ مارچ ۲۰۰۶
قطر

ملال جاهلان

هیچ کس رحمی ندارد اندر ین مأمن به کس
هیچیک دل هم نسوزد در ره و برزن به کس
منعمان ِ این زمانه مست دنیای خود اند
کی دهند از روی لطفی دانه ی ارزن به کس
گر فتد در گور مردی از قضای روزگار
کیست مردی کو گشاید اندکی روزن به کس
آتش غفلت ببینم چهار سوی و چاره چیست ؟

کی بماند این زمانه دانه در خرمن به کس
چاه و دلوی دارد اریک منعم صاحب نفوذ
کی دهد یک مهلتی در آب نوشیدن به کس
سایبان دارد اگر صاحب دکان ِ پولدار
می نه بدهد یک اجازه بهر ایستادن به کس
صاحب پول است هریک کژ زبان و کژ عمل
بی خرد دشنام گوید وقت پرسیدن به کس
کم بگو حق ای (همایون) از ملال ِ جاهلان
دل ز غم پُر گشت یارب نیست آسودن به کس

۱۴ اگست ۲۰۰۸ م
کابل، افغانستان

مردم شناس

من دل ِ آئینه دارم نیستم مردم شناس
مار ها در آستین بود دور کردم تا لباس
سر بلندم در قناعت قانع ام در خشک و تر
حالت ِ درویشی ام را آشیانم بی پلاس
کنج خاموشی به عزلت گنج ِ ذکر حق شود
عاری ام من با خدا از شرّ نفس و شرّ ناس
بی تکلف میرسدیک لقمه نانی از حلال
نی هوی ِ نفس دارم نی هوی در اسکناس

چون الف بود قامتم شد دال در زحمت کشی
پخته بینم پخته گویم هشیارم در حواس
گردشی دارد به دنیا پول و زر بی اختیار
شاعری گفته است دنیا درحمامی همچو تاس
سخت باشد دولت ِ محمود را اندر حساب
نیست بهلول بهر کشکول روزحشراندرهراس
گپ شنیدن بیخ دولت گشت بشنو ای جوان
از بزرگان بیشتر کن پند ها را اقتباس
عمر من بگذشت اما بی سر و سامان هنوز
کشت من خشکیده لیکن پشت من مانند داس
حرمت ِ هر آشنا را ای (همایون) بیش کن
گاهی گر احسان دیدی دائماً بگذار پاس

جنوری ۲۰۰۶م
کابل، افغانستان

مترس

عشقبازی کن همیشه از فلك چندان مترس
از صدای شیخ و زاهد جان من هر آن مترس
کی به معموری بیابی راه عشق اندر سپهر
از صفا آئینه ی دل را مکن ویران مترس
کافران ِ عشق را هم غرق دنیا واگذار

عشق باشد همچو گوهر خفته در ایمان مترس
همت ِ والا همیشه راه می سازد فراخ
جان ز جانان است دانی اینقدر از جان مترس
هم ز انگشت ملامت کم اشارت ها بکن
منصب هریك بوَد درپیش سلطان هان مترس
درد و سوزِ عشق آرد در وصال ِ جاویدان
جوهر مردی بخود جو گه ز بیدردان مترس
شعر عاشق را به ساز دف تنبور و رباب
با طرب رقصان باش و مست و دست افشان مترس
شد زبان ما (همایون) از عروج ذکر شهد
از شر زنجیر و قید و بند ِ هر زندان مترس

۱۲ اگست ۲۰۰۸م
کابل، افغانستان

کاروان ِ اشک

همچو لاله داغ در دل چشم ِ گریان در قفس
بلبلم لیکن به دورم از گلستان در قفس
سنبل و نسرین بچینم در خیال ِ نرگسش
گلبن تصویر ِ رویش گشته بستان در قفس
کی رسد آن روز میمون تا ببینم عارضش
میشمارم لحظه های را پریشان در قفس

تا بگویی دردِ دل را از دهانِ غنچه ات
چشم بر در انتظارم سینه ویران در قفس
حسرت بال و پرم را ازمنِ مسکین مپرس
در هوای روز وصلت من بزندان در قفس
میتپد چون بسملی در پیچ و تاب اندر فراق
دل چو طفل زار گرید همچو نادان در قفس
کاروانِ اشک دارم پیش رو وقتِ سحر
تا ببینم هر شبی را خوابِ نیسان در قفس
شعله ی برق وصالت رعد میزد در دلم
سایه ی ابرِ فراقت کرده باران در قفس
نا امیدی نا (همایون) است در بندِ گناه
میرسد این روز های تلخ پایان در قفس

فبروری ۲۰۰۶م
کابل، افغانستان

علاج عیب

نفس در زنجیر کن ، در امن شو، از دامِ کس
در جهان گمنام باش و گه مناز از نامِ کس
در فریبِ مردمان هوشیار بودن خود خطاست
همچو دزدِ بی حیا بالا مشو در بامِ کس
دیدم آن تهدابِ سالوس همچو گِل در آب بود

تا ریا ویران نموده ، کلبه ی مادام ِ کس
باغ دار ِ تاک ها شو باده کش از آبله
چشم کمتر کن به سوی ِ باده ها در جام ِ کس
عیب کمتر جو بمردم کن علاج ِ عیب خویش
خنده کمتر زن به کفر ِ مردم و اسلام ِ کس
شیخ ِ یک چشمی برآمد جمله را کافر گماشت
کی سزد اندر دهن بیهوده هم دشنام ِ کس
در حد ِ انسان ندیدم ادعای ِ دین و کفر
چشم ِ دل وا کن همیشه پخته بین در خام کس
چشم ِ ظاهر بین ما را از حقیقت نیست فهم
غیر ِ ایزد کس چه داند؟ اول و انجام ِ کس
مطلبی در کار دارد مهربانی ها بدان
دل مکن خوش این زمان دربخشش و انعام کس
دل میازار ای (همایون) چهار روز ِ چرخ را
تا خلل ناید خدا را هیچ در آرام ِ کس

جنوری ۲۰۰۶م
کابل، افغانستان

سوزِ آتش

غیر روی آن پری رو نیست یادم هیچکس
درسِ من شد عشقبازی اُستادم هیچکس
شب همه شب خون بگریم در فراقش تا سحر
می نپرسد هیچ گاهی بامداد م هیچکس
روی زرد و چشم سرخم قصه ی پر درد شد
تا ندیده خنده های روزِ شادم هیچکس
اشک خون آلود ما از خونِ دل افسانه گفت
همچو من مجنون ندیده در بلاد م هیچکس
شد به توفانِ تلاطم کشتیِ صبرم شکست
تا ندید آن گرد ما در گرد باد م هیچکس
آهِ دل بشکست سقف خانه را رفت آسمان
کِی رسید از ناله هایم تا به دادم ؟ هیچکس
از جهانِ آشنایان گشته ام من نآشنا
غیرِ وصلِ یار نبوَد در مرادم هیچکس
در سپیدی های موی خود (همایون) کم ببین
شعله ی آتش ندیده در نهادم هیچکس

جنوری ۲۰۰۶ م
کابل، افغانستان

روح ِ پرّان

در جهان حیران شدم ای خـــــدای داد رس
در خودی نالان شدم ای خـــدای ِ داد رس
نفس شمشیری کشید در هـــــوس قلبم درید
کوه در عصــــیان شدم ای خدای داد رس
دل به دنیا مبتلا، شد خطــــا پشت ِ خطــــا
راســــــــتی نادان شدم ای خدای ِ داد رس
در تجمل های ِ نفس دیده ام مـــــوج ِ هوس
باز سر گــــــــردان شدم ای خدای داد رس
عمر از پنجاه گذشت نیست دیگر باز گشت
درد ِ بی درمــــــان شدم ای خدای داد رس
از خجـــالت موم شد جسم نافرمــــــان ِ من
از خودم پنهــــــان شدم ای خدای داد رس
بیقـــــــــــراری یافتم کوه را بشگـــــافتم
دیدی سر گـــــردان شدم ای خـدای ِ داد رس
بادهٔ عرفان کجاست چون نی ِ من بینواست
در نفیر ِ جـــــــان شدم ای خدای ِ داد رس
قطع کردم از بَدان دیگر از خویشم مـــران
همـرهٔ خوبان شدم ای خـــــــدای داد رس
کینه بزدودم ز دل، رحم در این آب و ِ گــل
در خط ِ پاکـان شدم ای خـــــدای داد رس

روح گر تابان شود آدمـــــــــی پـرّان شود

آنچه گفـتی آن شدم ای خـــــــدای داد رس

با همـای عشق تو، جان (همایون) می شود

از تو من اینسان ای خـــــــــدای داد رس

۳۰ سپتمبر ۲۰۱۲ م

کابل، افغانستان

راز نفس

خوابیده قدرت است ز یزدان در نفس

اعمال گوی باشد و چوگان در نفس

این رهنورد سالك پیمانه پُر ز می

کی اعتماد دایمی بتوان در نفس

انسانیت درخت بوَد مردمان چو برگ

پوشیده راز عشق به انسان در نفس

هرمیوه رنگ و طمع جدا داشت همچوگل

تا گشته سر نوشت نگهبان در نفس

گه نازك و لطیف شود از عروج ناز

گه همچو سنگ سخت چه حیران در نفس

انفاسِ لطفِ یار بیآرد بهارِ عشق

این است آن بهشت گلستان در نفس

گِرد هوس مگرد درین چرخ کوژ پشت

تا کی به نارسایی پریشان در نفس

تا در غبار عشق امیدی ز آب هست

آتش شود امید ِ نیستان در نفس

این رفت و آمد است درین واژگون سپهر

دو ر فلک زمانه و دوران در نفس

همچون مگس به گِرد هرآن شهدکم بگرد

شوق و خیال خام مگردان د ر نفس

از چشم عاشقان بنگر در امور ِ دیر

خوش بگذرد حیات تو خندان در نفس

تا هست در پیاله (همایون) شراب عشق

عاشق بمان تا دم پایان در نفس

۲۶جولای ۲۰۰۸

کابل، افغانستان

دریای غم ها

سوختم از دست هجران آ به فریاد م برس

ای پری رو ماه ِ خندان آ به فریاد م برس

پیش پایت جان دهم گر بگذری از راه ِ من

سوی عاشق رو بگردان آ به فریاد م برس

آن نگاه ِ آتشینت فتنه شد از چشم ِ مست

سینه ی ما کرده ویران آ به فریاد م برس

بی تو ما را زندگانی مرگ تدریجی بوَد
گشته ام من زار و نالان آ به فریاد م برس
کشت زارِ قلب ما از تخمِ عشقت پُر شده
همچو ابرِ نو بهاران آ به فریاد م برس
اشک شد دریایِ غم ها غرق گشتم لاجرم
رحم کن بر چشمِ گریان آ به فریاد م برس
تازه میگردد (همایون) چون نهال ار میرسی
خشک ماندم در بیابان آ به فریاد م برس

جنوری ۲۰۰۶م
کابل، افغانستان

چشم حیران

باده ی عشاق آتشباره ء جان است و بس
آنچه میگویم فقط در سینه پنهان است و بس
تا که الماسک شود چون برق لرزاند وجود
یک شرار عاشقی صد لطف جانان است و بس
گر نگاهِ یار افتد در پریشان خاطری
گو نوید وصل آمد مرگ آسان است و بس
کثرتِ تقصیرِ ما را کی توان تفسیر کرد
این یکی مصراع شرح کلِ دیوان است و بس
توبه از لاف هنر ما را درین بی دانشی

این حباب عمر خواب چشم حیران است و بس

ما ز اوج لطفِ جانان لایقِ دوزخ شدیم

محتسب در ادعای کفر و ایمان است و بس

گفت مولانا : بمیر و از قفس آزاد شو

روح زندانی و این تن گور زندان است و بس

چشم امیدم (همایون) در عطوفت های یار

ورنه دنیایک سروصد مشت سامان است و بس

۱۳اگست ۲۰۰۸ م

کابل، افغانستان

تیرِ نَفَس

قدی کمان شده کی راست شد ز تیرِ نفَس

به دام عیش گذشت عمر ما اسیرِ نفس

حبابِ عمر شب و روز در زمانه فنا

قطارِ نوبتِ مردم ، زمین گیرِ نفس

سپیدِ برف نمایان بشد به مویِ سرم

جوانی رفت به یک چشم سوی پیرِ نفس

صدای قلب، قدم های سویِ آخرت است

به احتیاط برو افتد این نفیرِ نفس

به سانِ گرد به طوفانی سر کشیده حیات

کجاست منزل آن؟ نیست کس خبیرِ نفس

عنانِ نفس بگیر و صفای ِ عشق بیار
اجل چو سررسدت نیست کس نصیر نفس
پناهی ِ عشق، ترا عمر ِ جاودانی دهد
کجاست باک به عاشق ز میر نمیرِ نفس
ز قلب خویش غم ِ نفس ِ روزگار بکش
که یاد ِ یار شود عطر ِ بی نظیرِ نفس
فضای دیر چه آلوده از ریا و خطاست
که بوی مشک ِ ختا نیست دستگیر نفس
محیط غنچه ی دل تنگ شد (همایونا)
غنای ِ عشق کجایی شدم فقیر ِ نفس

فبروری ۲۰۰۶م
کابل، افغانستان

تلخی فرقت

مرا ز شوق تمنایِ وصل یار مپرس
ز عاشقان خزان دیده نو بهار مپرس
حدیث زلف و قد یار پیش ما کم گوی
ز اشک دیدهٔ مشتاقِ بیقرار مپرس
نه یک منم که شهید م ز چشم ِ کافر او
بنقد دیده ی ایمان کشته صد هزار مپرس
نگاهی گرم نمود و لبش به خنده فشاند

به دل خلید از آن مژه های خار مپرس
فدای ِ دختر ِ کابل شوم که فتنه نهاد
ز چشم ِ نرگس جادوی فتنه کار مپرس
به فنّ عشوه چنان برده دل ز عاشق خود
گدای ِ کوچه ی اویم درین دیار مپرس
به جوی اشک ببینم نمای ِ سرو قدش
چنانچه قمری ِ دل ناله کرده زار مپرس
به وصف قد بلندش شود سخن کوتاه
دگر ز کم سخنی های بیشمار مپرس
الاهی ! بخت (همایون) شود ز قند لبش
بیا ز تلخی ِ فرقت تو بار بار مپرس

فبروری ۲۰۰۶ م
کابل، افغانستان

تبدیل ِ رخ

این قدر منت کشیدن از خس و هر خار بس
از فریب و جور ِ رندان گشته ام بیزار بس
تا حیّا را پیشه کردم مردمی احمق شمرد
کاسه ی صبرم سر آمد این قدر آزار بس
در بلندی های چهره فطرت ِ پستی نهان
گوشه ی تنهای بهتر ، دیدن اغیار بس

رخ بدل دارند مردم شش جهت در نفع خویش
خون مکیده بیشتر از گرگ تا کفتار بس
دوستانِ ظاهری را پشت سر تیغِ زبان
خواب اگر بودم عزیزان گشته ام بیدار بس
چون رخ تمساح دیدم در خواصِ هر دنی
خم گذشت ازدربِ پست و شد کمر افگاربس
عزتِ کم ظرف کم کن میکند تحقیرِ تو
گردنِ این مرکبان را از طلا افسار بس
نیکی هایم شد مبدل در بدی آمد بلا
سیرتِ چون آب ما را آستین و مار بس
از ریا کاران دهری چشم مردی باز گیر
میبرد گر صدق ما را تا به پایِ دار بس
ای (همایون) گوشه بنما خویشتن از مردمان
خون دل از بسکه خوردی گشته یی بیمار بس

دسامبر ۲۰۰۶ م
کابل، افغانستان

بی کمالی

در گذشت عمر ما را از پشیمانی مپرس
حالت کم دانشی را گه ز نادانی مپرس
از خراب آبادِ دل امیدِ آبادی مجو
دامنِ صحرای دل را جز ز ویرانی مپرس
کشتیِ بی لنگر دل در عروج موج عشق
عافیت را هیچگاه در بحرِ طوفانی مپرس
با کمال بی کمالی عجز در دامن زدیم
حالِ ما را در فراقش از پریشانی مپرس
گر حباب عمر دارد فتنه ها هر دم به پیش
راه دشوار است اینجا مکرِ آسانی مپرس
شور آورده به گیتی راز خلقت های عشق
علم اسرارِ جهان را از بیابانی مپرس
در تخیل های فکرم بی سر و سامان شدم
بی لباسی رونق آرد رسمِ عریانی مپرس
شد مروّت کیمیا و احتیاج از حد گذشت
آب حیوان را بدون لطفِ انسانی مپرس
از ریا آباد دیدم هر طرف بازارِ زهد
جنس تزویر ست هر سو نرخ ارزانی مپرس

کی اثر دارد (همایون) این نماز ِ ظاهری
سجده ی ذوق ِ دلم را گه ز پیشانی مپرس

۱۹ نوامبر ۲۰۰۴م
کندهار، افغانستان

بسمل ِ یاس

امل شاخیست آنرا حاصل ِ یاس
دلا ساکن مشو در منزل ِ یاس
مکن دل را تو پر از آرزو ها
مکن امواج ِ آتش در دل ِ یاس
عنان ِ سرنوشت اندر کفت نیست
چرا بیهوده آری مشکل ِ یاس
برون شو از محیط ِ حرص یکدم
مکن قلب ِ خودت را بسمل یاس
حضور ِ یاد ِ لیلی آتش ِ عشق
قطار ِ اشک ِ مجنون محمل یاس
ببین خاکستری در آتش ِ طمع
منه پا را خطا اندر گل ِ یاس
به هر جا روشنی از شمع ِ امید
به هر سو کشته گان از قاتل یاس

(همایون) در قناعت گیر عادت
مشو با آب دیده شامل ِ یاس

فبروری ۲۰۰۶م
کابل، افغانستان

نبید هلال

عید است بگو حرفی ازآن غنچه ی خاموش
بنگر به امید ِ دل و فهمی کن و می کوش
دیدی که هلال آمده آورده نبیدی
از ساغر ِ عشاق شرابی زن و می نوش
تا هست ترا ساغر پُر دست کسان گیر
بر گفته ء آن زاهد خود بین منما گوش
لطفی است ز جانان که به تحریر نگنجد
از رنگ سیاه کی بشود مرده کفن پوش
از جام می ِ عشق بنوشیم به مستی
زآن باده بدیدیم بسی عارف مدهوش
خون در بدن ماست به شوق ِ رخ ِ جانان
در رگ رگ ما خون، چنان آمده در جوش
در خواب و خیالیم به حسن تو گرفتار
از خاطر ما یاد تو کی گشت فراموش

خاموش (همایون) که شود راز پدیدار

کمتر بکن این ناله و تزویر نه بفروش

۳۰ سنبله ۱۳۸۷

کابل، افغانستان

ناله ها

نی به دل صبر است دیگر نی به سر داریم هوش

تا به یاد آریم لب های ِ خم ِ پُر می به جوش

مطلع ِ انوار ِ حسنش عشق آورده به دل

زد تجلی چون عروس ِ مهر تابان گشت دوش

تا دهان ِ غنچه ی خود با تبسم گل نمود

بلبل ِ دل ذوق میزد با غزل شد در خروش

با نوای ناز آمد بر در و خندید و رفت

درجمالش رفت ازخود گرچه دل شد سخت کوش

تا که نامش را گرفتم از حیا شرمید و رفت

کاش دیشب حرف ما را تا به آخر کرد گوش

باده ی رنگین ِ لعلش گر نصیب ِ ما نشد

میروم هر شب ز هجرش پیش پیر ِ می فروش

عاشقی عصیان بود گر این یکی از ما بدان

در گذر از من الهی عیب های ِ ما بپوش

نیست ممکن ذهن ما را در فراموشی ِ عشق

می کند آواز ِ نغزش در حریم ِ دل سروش
عشق گوید هر دو عالم در بهای ما بخر
هجر گوید زهر ِ ما را در شب ِ یلدا بنوش
آه کمتر کن (همایون) گلخنی داری به دل
آسمان بشکافتی از ناله هایت شو خموش

فبروری ۲۰۰۶ م
کابل، افغانستان

مطلع حسن

مینوشتم قاصد ار بود نامه یی احوال ِ خویش
از وفور ِ اشک ِ چشمم تا شکسته بال خویش
کی ؟ شود گل غنچه یی لب تا بریزد شهد و قند
کی ؟ کشاند همچو نقطه آن کتاب ِ خال ِ خویش
نیستم فارغ ز سودای ِ وصال ِ آن پری
می کشم چون سایه هجرش هر طرف دنبال خویش
با لب پُر خنده ی خود با نگاه ِ مست مست
این دل ِ ما برده با خود ساخته پامال ِ خویش
من ندارم آشنایی با منجم های شهر
تا برون آرم سری پیچیده ی از فال ِ خویش
زلف ِ تاریک اش بپیچد در تمنا های ِ دل
در جنون آگه نه ام من از سر ِ اعمال ِ خویش

گر شود آن سروِ بالا سایه افگن بر سرم
چون الف من راست بینم قامتِ چون دال خویش
بهره ی شیرین دارد گر (همایون) صبرِ تلخ
مطلعِ حسنش ببین و تازه کن اقبالِ خویش

جنوری ۲۰۰۷م
کابل، افغانستان

عقل و دل

در عروجِ درد هجران ما بزندانیم بیش
در پریشانیِ زلفش ما پریشانیم بیش
مست چشم پُر خمارش محو لعلِ جانفزا
باد آرد مشکِ مویش در گلستانیم بیش
عقل و دل را میبرد ازعشوه و تمکین ها
در قمارِ عشقبازی طفل نادانیم بیش
سِحر کرده چشمِ شوخش در دل بیتاب ما
مهر بر لب قفل بسته بسکه حیرانیم بیش
صبحِ خندانِ رخ او زد تجلی در شبم
همچو شبنم روی خاکی در شبستانیم بیش
او چو موج گل بجوش از خرمی باغ بهار
ما چو خاری خشکزاری در بیابانیم بیش

در خزان عمر کشت ِ عشق کرده منتظر
بر امید ِ ابر نیسان د ر بهارانیم بیش
در جدال عقل و دل بنگر(همایون)عشق را
پیش حسن ِ شاه ِ خوبان ما فقیرانیم بیش

جولای ۲۰۰۴ م
غزنی، افغانستان

شوخ ِ دوران

دیشب به بزم ِ عاشقان شد مست و خندان دیدمش
پوشیده پیراهن چو گل خوب و نمایان دیدمش
ازیک نگاه ِ گرم ِ خود افروخت گلخن در دلم
در تیره گی های ِ دلم چون مهر رخشان دیدمش
گه می شگفت آن غنچه لب گه مشک افشان زلف شب
دل شد بسی در تاب و تب تا مست و حیران دیدمش
چون سرو ِ کابل قد او لب ها انار ِ قندهار
کوته بگویم دوستان سر خیل ِ خوبان دیدمش
از موی ِ مشکین تا کمر کردم سیه این شعر ِ تر
سودای ِ عشقش زد به سر تا آفت ِ جان دیدمش
وای از فراق ِ لاله رو بنگر سپیدی های مو
اندر تلاش و جستجو چون راحت ِ جان دیدمش

عمری بسودای ِ لبش شد چشم سرخ و روی زرد
اندر خزان ِ عمر ِ خود همچون بهاران دیدمش
وصلش (همایونم) کند هجرش چه دل خونم کند
از دیر بیرونم کند چون شوخ ِ دوران دیدمش

جولای ۲۰۰۴ م
غزنی، افغانستان

سروِ کبر

ای دل به لطـــــف یار بیا آرمـــــیده باش
اندر جهان عشق تو همــــرنگ دیده باش
از زشتی ها و حرف درشتی کـــناره گیر
تصویر روی یار به چشمت کـــشیده باش
از آنکه ذات یار کریم است و پُر ز لطف
گیر باده نوش و جامـهٔ غم را دریده بـاش
بگذر ز شور و کثرت اعمـال زاهــــدان
جان گیر و پیش پاش بدان سـردویده باش
گفــــتند نا امــــیدی بسانِ گـــــناه است
پندار واگذار تو احــــــــسان گـزیده باش
داری اگر یقین ، که یار است مــــهربان
کِی گفـته تا ز وهم چـنین رخ پریده باش
مشنو تو حرف واعظ خـــشکِ پریده رو

از عـــارفان عشق، سخن ها شنیده باش

بر کف بگـــیر بادهٔ رنگـــــینِ عاشــــقی

جام صفای عشق مکرر چـــــــشیده باش

زاول ببین که یار چه احسان کرده است

بگذار سرو کـــــبر بیا قد خمـــــیده باش

هرگز گناهی نیست که بخشودنی نگـشت

کن توبه گاهی کلکك ندامت گــزیده باش

از درد روزگار (همـــــایون) غمین مشو

تارِ یقــین به اصــلِ توکـــل تنیده باش

۶ جنوری ۲۰۱۳ م

فرانکفورت، جرمنی

روزگار

دیدم چـــنان مصـــــائبی در نو بهارِ خویش

گم کرده ام تمـــیزِ گُلــم را ز خارِ خویش

طــــوفان دیوِ جهل چنان سایه کرد خـوف

هر آدمـــی به کنجی بشد پاســــــدار خویش

حلم و سخـــــاوت و تقـــوا رمـــید و رفـت

از شش جــــهت شرارتی دیدم کنار خویش

ای دل ندیدی پاس محـــــبت به جز ســـتم

بس کن دگـــــر ز بهـــر خدا انتظار خویش

دیگـــــر ز دوستان صــــمیمـــی خبر نشد
هر کس بزیرِ بال پیی روزگــــار خویش
چشمی که سالهاست کشیدست رنج عــشق
مرواری و عــــــقیق برآرد ز بارِ خویش
پروای جمـــــع مـــال ندارم درین محال
درمـــــانده ام برایِ دلِ بی قرار خویش
این دل مــــــثال آئینه در دست مردمـست
هرکس نقاب رنگ نمــــاید بهــار خویش
دقت به حرف و عهد کـــــسان در تأملی
هر لب نموده دوستی را گر شعار خویش
بنگــــــر به حـــــال زار (همایون) بی نوا
سرداده ناله ها ز دلِ داغــــدارِ خویش

۱۲ اگست ۲۰۱۱ م
لارتن ورجنیا، ایالات متحده امریکا

راه حل

تا نیست در وصال تو ام راهِ حل همیش
بین میکشم صراحیِ می از بغل همیش
دستم نمیرسد چو به زلف دراز او
تا کوی یار میکشد این پایِ شل همیش

تایک نگاه ِ گرم نمود از کنار ِ چشم
آن تیر های مژه به دل زد خلل همیش
پروای ِ آرزو نکند چرخ کوژ پشت
یک میوه کس نچید ز شاخ ِ امل همیش
چون من شهید ِ تیر ِ نگاهت هزار باد
بنگر هزار مرده به دشت و جبل همیش
ما عاشقیم و نیست گناهی در عاشقی
این شیخ شهر ماست چرا در جدل همیش
کم کن ملامتم که ندانم به غیر ِ عشق
من غافلم ز نامه ی روز ِ ازل همیش
ما را بس است دامن عجز و ملامتی
کم کن تو افتخار به زهد وعمل همیش
گریک نگاه ِ مست کند آن پری رخم
من جان دهم بپیش رخش در بدل همیش
از بس (همایونم) به فکر جمال دوست
بریاد ِ حسن یار بیاید غزل همیش

فبروری ۲۰۰۶م
کابل، افغانستان

دل راستین

در سجده های ِ شوق ِ تلاطم گزین ِ خویش
افتاده ام بروی زمین با جبین ِ خویش

خاکم ز عجز و حلم قناعت گزیده رفت
تر کرده ام ز اشک خجالت زمین خویش

من از گذشت ِ عمر ندارم نتیجه ای
ماندم به سوز ِ آه ِ ندامت حزین ِ خویش

هر سو فکنده دانه تجمل، به زرق و برق
هر کس بحال ِ خویش بوَد خوشه چین خویش

زاهد ، ترا به کار ِ خداوند فهم نیست
عیسی بدین ِ خویش چو موسی بدین خویش

کم بین به عیب ِ مردم و در خویشتن نگر
دور کن ز چشم ِ خویش کمی دور بین خویش

میزد تبر به بیخ ِ درخت و در آن زمان
دید آن درخت دسته اش از آستین ِ خویش

گر نیک بنگری به بد و نیک ِ روزگار
از غیر آنچه نآمده جز از قرین ِ خویش

چشم از هوای طمع ببستم به یا د ِ یار
در عشق بنگرم به یسار و یمین ِ خویش

کم گو که درد ِ عشق مرا یاوه گوی ساخت
در خاتم ِ وجود نشاندم نگین ِ خویش

الحق (همايون) است بسی مبتلای ِ عشق
آئینه ام ببین ز دل ِ راستین ِ خویش

۲۹ مارچ ۲۰۱۰م
کابل، افغانستان

خاکِ پاک

شدم بگــوشهٔ تنـــها بیـــادِ روی ِ تو خوش
گل ِ نســـیمِ خیـــالات ِ آرزوی ِ تو خوش
نوید وصـــل بیارد امـــیدِ ذوقِ حـــیات
نگـــاه گـــرم ازآن چشم فتنه جوی ِ تو خوش
جـــــنونِ آرزوی تو که آبـــــروی نمـــاند
شوم ز طعنهٔ مردم به جــــستجوی تو خوش
اگر چه دشــــنهٔ ابروت قاتل است مُـــــدام
محـــــیط وهم کُـشد عارض نکوی تو خوش
لــبانِ مـــست ترا دیده دیده تشـــــنه شدم
شراب عشق سَرِ سرخیی ســـبوی تو خوش
شبی که پنجـــه کـــشم لابلای زلف ســیاه
شبوی موی تو خوشبوی تر زمـوی ِ تو خوش
زبسکه زهر پراکـــنده است فـــراق به من
فضـــای دل شده از خُلقِ تند خوی ِ تو خوش
اگر خطـــــا زده سر از مـــنت ببخش و بیا

که ریزم اشک ندامـــــت بروبروی تو خوش
مـــحـــیط دیدهٔ تاریک مـــــن به نور رسد
اگر چو سرمه کشم خاک پاک کویِ تو خوش
بیا بگوش (همـــایون) تو هر چه خواهی بگو
که انتقـــــادِ کلام و بگو مگـــوی تو خوش

۱۲ دسامبر ۲۰۱۱م
رستن ورجنیا، ایالات متحده امریکا

آئینه بین

کن هر سخنِ تفرقه انداز پسِ گوش
چون است جوابِ سخنِ ابله که خاموش
مردار نگردد به غفِ سگ همه دریا
تاریخ ز اذهان کجا گشته فراموش؟
ما در پیی صلحیم پیِ وحدت و عزت
تحریک مکن طائفه ها، خون، مده جوش
گر سگ بگزد بازوی تو مفتخر آید
دندان نتوانی سگی را بیهوده مخروش
زینهار مکن قصدِ پریشانیِ این جمع
در وحدتِ این جمع بیندیش و همی کوش
هر تف که به بالا برود آمده بر روی
اخبارِ پراکندگی چون زهر نه بفروش

چون سرو به آزادگیِ مردم خود باش
از جامِ محبت قدحی عشق همی نوش
ما ملتِ بیچاره نه آنیم و نه اینیم
عمریست که جز فقر نبارد به سر و دوش
بدبختیِ این ملت خود نیک چو بینیم
هر هموطنِ خویش بگیریم در آغوش
در فکرِ نفاق است ترا دشمنِ کفتار
بیدار بگیر فکرِ خود و سخت بکن هوش
بنویس (همایون) ز دلِ آئینه بین ات
بر حرف تفوق طلبان هیچ مکن گوش

۲۰ نوامبر ۲۰۰۹ م
کابل، افغانستان

آهنگ یار

باز این دل من گشت پریشانِ هوایش
باز آمده در گوش من آهنگ صدایش
باز حلقه ی آن زلف دوتا بست به زنجیر
مرغِ دلکم گشت چنین نغمه سرایش
از مژه ی چون تیر و دو ابروی کمانش
اندر جگر آورده بسی تیرِ بلایش
سر را به قدم هاش نهادم ز رهِ مهر

عمریست روانم به ره مهر و وفایش
آرام نگیرد دلم از آتش شوقش
او دست نگیرد کمی از جور و جفایش
گر چند نیاید به سخن وصفِ رخ او
بنگر که غزل گوی شدم من به لقایش
با عشق که یکجاست غم شیون و زنجیر
در قافله ی اشک ببین بانگ درایش
گر دست رسد یک شبی در وصل نگارم
در چشم کشم سرمه از آن پایِ حنایش
ترسم که رسد وصل درآن شام (همایون)
من جان دهم از شوق چو بسمل تهِ پایش

جنوری ۲۰۰۶ م
کابل، افغانستان

اثر هستی

یارب منما دور مرا از نظرِ خویش
این دل به گداز است بسی از شرر خویش
مستی و طرب شور دگر برده به گردون
در بی خودی غرقیم ندانیم سرِ خویش
تا ناله برون آمده از سوز به سودا
بگذاشته این چشم ز اشکی اثرِ خویش

اظهارِ ندامت نتوان کرد درین حال
چون کوهِ ملامت بکشیدیم برِ خویش
تا سلسله ی وعده ی دیدار شنیدیم
از نفس به یکباره گی بستیم درِ خویش
گر راز و رموز است به دانشکده ی یار
آهسته شنیدیم به این گوشِ کرِ خویش
گر محو نشان گشت ز گمنامی ما بود
در چرخ چه جوییم حصولِ ثمرِ خویش
از ریزش باران عرق نان کشیدیم
محنت همه بستیم به دورِ کمرِ خویش
در اوجِ تحیر به امید است (همایون)
از نام تو اندر دهن آرد شکر خویش

جولای ۲۰۰۴م
غزنی، افغانستان

عرض

باز آ که من این حال پریشان بکنم عرض
سودا و غمِ این دلِ نادان بکنم عرض
شوریده به عشق تو شدم لعبتِ سیمین
این سر که به پایت شده قربان بکنم عرض
فرقت زده تیری به دلِ خونِ من آنگه

این حال ِ دل ِ بی سرو سامان بکنم عرض
من تشنه ی آن لعل لبت در پی جامم
زخم ِ جگر و سینه ی بریان بکنم عرض
یک بار اگر باز ببینم سر ِ راه ات
انده به صد شیون و افغان بکنم عرض
ویرانه بشد دل ز غم دوری ات ای گل
گنج است خیال ِ رخت ای جان بکنم عرض
مروارید اشک است به دامن بسی ریزد
شد کوه غم از اشک چو داماں بکنم عرض
در کارگه ِ چرخ به جز رنج ندیدیم
صد فتنه رسیده است ز دوران بکنم عرض
گر خام بودم پخته شدم از اثر ِ عشق
این آتش و خاکستر ِ پنهان بکنم عرض
رفتی و نکردی به من ِ دلشده رحمی
پیش تو کنم پاره گریبان بکنم عرض
پُر خنده شده شمع دل از شدت گریه
افسانه ی این دیده ی گریان بکنم عرض
باز آ که (همایون) شوم از دیدن ِ رویت
در صبح وصل شام ِ غریبان بکنم عرض

اکتوبر ۲۰۰۶ م
دوحه، قطر

ننگ زمان

این چه زمان آمده ظالم و داور غلط
شاه غلط تا گدا کاغذ و دفتر غلط
رشوه به مامور ده خانه ی مردم بگیر
مصحف دیوان را صفحه سراسر غلط
ساعت ده گر رَوی نیست به دفتر کسی
آمر و مأمورِ ما گشته به کشور غلط
نیم رَود فاتحه ، نیمِ دگر کار داشت
حیله و مکرِ همه هست به باور غلط
متنِ عرایض نگر هیچ نگنجد به فهم
بسکه لغاتِ کثیر بوده شناور غلط
نیست سواد و بصر چوکی خریده به زر
ملّتِ ما در به در اصغر و اکبر غلط
بر سرِ تهدابِ خام ، پخته ندارد اثر
قافله ره گم شود گشت چو رهبر غلط
آنکه خطا میکند از خطه بیرون شود
کم بنما اعتماد کردی برادر غلط
اشک یتیمانِ ما زهر کند هر خبیث
دیده ی هر بیوه زن کرده چنان تر غلط
خائن و صادق گُمست چشم تمیزی کجا
رفته بحیرت بسی دیده ی مضطر غلط

گشته صداقت ضعیف از کرم روزگار
دستِ خیانت بلند افسر و لشکر غلط
فاش از این بیشتر ننگ زمان مینمود
شد سخنِ مولوی بر سر منبر غلط
باز (همایون) چرا دیده نمودی بخون
وای به حالِ وطن اقّل و اکثر غلط

۱۱ سپتامبر ۲۰۱۰ م
کابل، افغانستان

محیط

به کجا باز رَوَم زآنکه حزین گشته محیط
هر طرف جهل بوَد آتشِ کین گشته محیط
به جنون باز محاطیم ز نادانیِ خویش
تا نفاق است پراکنده زمین گشته محیط
ز سر اوج نفاق آمده چون خشمِ خدا
پهن شد جهل همه دشمن دین گشته محیط
در غمِ خلق نباشد کسی جز در غم خویش
باز بنگر که به نابودی قرین گشته محیط
غیرت و شرم که پرواز نموده به خدا
نیست پروا مگرش طعنه گزین گشته محیط
تا شده طول زبان کوته و دست است دراز

دعوی ِ شرم مکن بازپسین گشته محیط
جنگ ای وای همه عزت ِ ما خاک نمود
در تگدی ز چه سجاده نشین گشته محیط
روی وجدان شد از گرد ِ ملامت پنهان
به کجا مال ِ حرام است کمین گشته محیط
کم بزن لاف ِ وطن باز (همایون) بنگر
ز سر کبر و هوی خاک زمین گشته محیط

۱۱ سپتمبر ۲۰۱۰
کابل، افغانستان

غلط

از خطر ِ سهو ِ دی، کار به فردا غلط
شیطنت امروز بین کرده به دنیا غلط
هر که به فکر خودش ، جمله فراموش کرد
میر غلط و مرشد و جمله سراپا غلط
ذره ی احساس را ، هیچ نیابی به کس
بسکه سخن هر طرف گشته چه بیجا غلط
هر که به جیب ِ خودش دانه حرام اَفکَند
محتسب و قاضی و عاقل و راعنا غلط
رنگ ِ دریشی مبین یا گل ِ نکتائی را
کم بنگر ظاهرش گشته فریبا غلط

صاحبِ خانه و دزد هر دو خدا گویدی
در سخن هر وکیل آن همه غوغا غلط
نفس، حکومت کند بسکه به شهر و به ده
در بدنِ مملکت تک تکِ اعضا غلط
بی زر و زوری اگر لب بخموشی گزین
هر که بشد راستگو خورد پس پا غلط
شاهدِ دعویِ ما رشوه ستاند اگر
چشم ببندد ببین ، چون شب یلدا غلط
نفعِ به یک پول را مصحف قرآن خورد
در بنِ بازارِ ما پول به سودا غلط
سروری و داوری نیمِ رعیت کند
آبروی مملکت گشته چه رسوا غلط
جرگه و شورای ما هست پر از بیسواد
منتخب و انتخاب در وطنِ ما غلط
مرد و زن و خوب و بد این همه کاندید بین
شهر پُر از عکس ما گشته به سیما غلط
نیست یکی رنگ و بو طبله ی عطار را
جار زند از گلو ، تا دلِ صحرا غلط
کی به تَقلّب شود مس به مقامِ طلا
موجِ گهر کی شود در بنِ دریا غلط

گفت (همایون) بسا از غلط و از صحیح
آبروی ما بریخت ساغر   و مینا غلط

۱۱ سپتمبر ۲۰۱۰ م
کابل، افغانستان

احوال فلك

از دیر نیـــــابی دل ِ دیوانه مُطَـــــــلع
عاشق نشود از خود و بیگـــــــانه مُطَلع
ای نامه رسان از دل غمخانه به او گوی
کو نیست ز افغـــــان همین خانه مُطَـلع
مضمون ِ سخن نیست به موزونیی قـدّش
از خون ِ دلم نیست که جـــــانانه مُطَـلع
مفتون شدم از فتنه یی آن طرز نگاهــش
مجنون شدم و نیست زافـــــسانه مُطَلع
مخمور رخش گشته ام و چـــاره ندارم
از شور لبم کی شده فــــــرزانه مطلع
افسانه ی هجــــران ِ مرا شرح نمــایی
کز شمع جمـــــالش شده پروانه مطلع
از گـــوهــر اشکم بنما زیور ِ سوغات
تا نیست ازین گـــــنج به ویرانه مطلـع
شد سلطنت ِ عشق به پهنای ِ دل فـــــقر

کن خاطر آن حضرت شاهـــانه مطلـع
احـــوال فلك عاشق دلـــــسوخته داند
کی زاهدی با سبـحۀ صــــد دانه مطلع
هُشیار نبودیم (همـــایون) به همه عمــر
دیوانه بجز نیست ز میخـــــــانه مطلع

۱۵ سپتمبر ۲۰۱۲م
کابل، افغانستان

طالع

از بخت واژگــــــونه در خون تپیده طـــالع
بیهوش گشته از خود زهری چـــشیده طـالع
کو بزم نکته سنجـــــان کو محفلی ز عرفان
ما را ز جمـــع یاران بیرون کــــشیده طالع
سرو و چمـــــن ندیدم باغ و سمــــــن ندیدم
همچون غزال ِ غـــفـلت از ما رمیده طـــالع
در بزم روزگـــــاران از هر یکی بپرســــــی
از هـــــر که دیده ، دیده از ما ندیده طــــالع
یا از قـــدر نخـــورده تقـــدیر در رقمــــها
یا آن سر قلـــم را از مـن بریده طـــــــالع
در گلـــــــشن ِ امل ها گـل در خـیـــال نآید
در گلخـــــــــن هوسها بین کی رسیده طـالع

نی ناله هـــای هـــــجران تا آسمـان کـشیده
کی حرف قلب ما را گــــــاهی شنیده طالع
کِی قسمتِ خودش را تغـــــییر داده باشد؟
کِی از دکانِ بختی گــــاهی خریده طــالع
گر چند نا امــــــیدی گویند گنــــاه دارد
پیراهنـــــــــی امیدم ازهم دریده طـــــالع
عمریست تا(همـایون) بیهوده دست و پا زد
رنگ نمایی عـــــشقش در هم پریده طالع

۱۶ سپتمبر ۲۰۱۲ م
کابل، افغانستان

اعتکاف

از حضورِ چشمِ پاره کرده مــژگان اعتکاف
از امـــــورِ فتنه کاران کرده ایمان اعتکاف
تا بنام دین ببینی مـــــردمی در اخـــــــتناق
اهرمن در کنجی سازد از مسلمان اعتکـــــاف
تا عـــــبادت دام تزویرست بینی شش جهت
عمر ما را مـــــــیرساند تا به پایان اعتکاف
حالتِ شوریده دارد قلـــــب مـردم این زمان
گـــــشته تسکینِ دل اندر کنج زندان اعتکاف
هر چه دین گفــــتست دیگر عکس آنرا میکنند

کرده اندر خـــــلوت خود در پریشان اعتکاف
اژدهای ِ ساخته زاهـــــــــــد بنام دین دگر
سر ز اعمـــــالش کند هم تا گـــریبان اعتکاف
فکر کردن را گرفته از سرش احـساس زشت
میکند در سینهٔ او دل به افغــــــــان اعتکاف
پوش های ِ سر بسر در مصـــحف ِ جانان زند
در بلند ِ طاق ها بین کرده قــــــــرآن اعتکاف
ای برادر آن کتاب از بهر آمــــــــــوزش بوَد
کن ز شیطان روزگاری سوی رحمان اعتکاف
حــــــــــرف ِ اول علم را تشریح کرده با قلم
علم از ما کرده سوی آن حــــــریفان اعتکاف
تا بکی در کنج غفـــــــلت ساز عزت میزنی
آبرویت میکــــــــــند در بین میدان اعتکاف
شرم میدارم (همـــــــایون) از حد پسمانی ها
میکنم در کنج عزلت چشم گریان اعتکـــــاف

۱۶ سپتمبر ۲۰۱۲ م
کابل، افغانستان

اختلاف

علّت ِ بدبختی ِ ما اختلاف
این گنه هرگز نمیگردد معاف
ما به هر نامی ز همدیگر جدا
کس بجرم ِ خویش نارَد اعتراف
قدریکدیگر ندانستیم حیف
هرکه را کنجی رسید و اعتکاف
گه به نام دین سر ِ هم میزدیم
گه به نام ِ قوم دلها شد شکاف
ملّت ِ پاشیده از هم در نفاق
تشنه ی خون ِ برادر در مصاف
اتحادی در عمل بهتر ز حرف
قف نموده هر دهن بنگر ز لاف
جهل دیوست و تعصب خرگری
چون پری آزاده زی در کوه قاف
جوهر انسانی در یک قوم نیست
هرکه این گوید همی گوید گزاف
اتحاد آرَد سعادت در وطن
از نفاق آن هیزم ِ آتش مباف
بر ملا سازید کار ِ دشمنان
دور کن شیطان را شال و لحاف

دین ِ ما را نیست تفریق ِ زبان
دل زکینه ساز یکدم پاک و صاف
راه افغان جز که راه ِ دین بوَد
کافری منما و منما انحراف
غنچه شد دل ای(همایون) بس دگر
تنگ گشته سینه بنگر همچو کاف

۱۶ سپتمبر ۲۰۱۰ م
کابل، افغانستان

اتحاد

بهر تبلیغ ِ صدای ِ نا خَلَف
وحدت ِ ملّت مکن بیجا تَلَف
دشمنت تبلیغ دارد ، تجزیه
این سخن ناید مگر از بی شرف
صفحه در تاریخ بنگر شاهد است
بزم و رزم ماست دایم صف بصف
درغم و پیکار با هم ساختیم
درخوشی کوبیم با هم چنگ و دف
گریه ها و خنده ها با هم شده
مانده این میراث ما را از سَلَف
نغمه ی پشتو و دری هم صداست

گر چه دشمن لب نموده پُر ز قف
هر کدام از شعر گشته پُر گهر
گوهرِ هر دو نهان اندر صدَف
کشورِ ما کشورِ مردانگی ست
خونِ غیرت جوش دارد کرده تف
تاجیک و پشتون و هزره ازبکان
تا بلوچ و ترکَمَن ها جان بکف
چشمِ دشمن تا فتَد در خاک ما
هریکی شمشیر گیرد در کنَف
اتحادِ ما (همایون) لازمی ست
مشکلِ ما میشود خو د بر طَرَف

۲۵ سپتمبر ۲۰۱۰ م
کابل، افغانستان

مسحور خلقت

برقِ تپیدن است دلم از ظهورِ عشق
همچون تکان رعد بدیدم حضور عشق
مزدور حرص حور چه داند ز شور ما
تا کرده انتقاد، ندارد شعورِ عشق
آن حُسن در نقاب چو صورتگرِ حَسین
ما را حصین کرده چرا بهر حور عشق

از شکر سجده گاه ِ ملایک گذر نمود
آمد به جسم ِ خاکی ِ آدم صدور ِ عشق
خواندم صحیفه های محبت ز لطف ِ یار
شد ماورای قلب منور به نور ِ عشق
ازیک سخن تمام فلک چرخ می زند
شد دور کائنات به چرخ ِ سطور عشق
مسحور ِ خلقت ایم ، ز جام ِ لطف یار
یابی که جرعه ی و بدانی سحور ِ عشق
گر آدمی نداشت به دل حب مهر او
دانی که بهتراست جهان را ستور عشق
هر قطره ی زخون زنامش معطر است
این قلب خادم است فقط در نشور ِ عشق
ماندم بقصد سجده شبی دررکوع خموش
گشتم ز شور ظاهر ِ دنیا صبور ِ عشق
کم کن به قهر وعظ ز تزویر محتسب
در درد خویش میر نداری تو زورعشق
از دهریان ظاهری ِ دیر شکوه نیست
دیدیم کنگ وکر بوَد هر جای کورعشق
شد در هوای یار (همایون) به دوزخی
افتاده دست و پا زند اندر تنور ِ عشق

۱ نوامبر سال ۲۰۰۸م
کابل، افغانستان

عید ِ فطر

نور افشاند به تن بس شعله ی رنگین عشق
صبح ِ شام ِ قدر آرد در دلم آئین ِ عشق
در کمر دارد هلال ِ ماه ِ نو اخبار ِ وصل
هر کسی کو از صیام آورده دل در دین عشق
آفتاب ِ عرش آن شب آسمان را روز کرد
چرخ میزد تا سمک هم زهره و پروین ِ عشق
دل به عشق یار کن مایل ز اوج ِ عجز و حلم
زآنکه در تقوا نبیند چشم ِ نازک بین ِ عشق
از ریا پرهیز کن دایم که در رجعت رسی
خاکساری آب باشد در دل ِ سنگین ِ عشق
در جنون ِ بیخودی ها ذکر بی حد میسزد
در بن ِ تسبیح ناید دانه ی فردین ِ عشق
چرخ میشد رام آنگه در حضور ِ مصطفی
تا بتان ِ کعبه را از صدق زد قمچین ِ عشق
کم بکن تزویر در مسجد هم از رنگ ِ ریا
نور دارد رنگ پیشانی بس از سروین ِ عشق
رفت ماه ِ روزه و آمد نوید ِ عید خوش
باده شد آب ِ دهن از ذکر گل آگین ِ عشق

بس (همایون) باد این عید ِ سعید ِ فطر ِ ما
پُر کن اکنون جام را از باده ی نوشین عشق

۱۵ سپتمبر ۲۰۰۹م
کابل، افغانستان

عابد عشق

فارغ از سودای ِ رنج ِ کفر و ایمانم به عشق
چون گدا در کوی جانان همچو سلطانم به عشق
ساقیا ! جام ِ شراب ِ تلخ ِ پُر زورم بده
مطربا ! سازی نوا کن مست و شادانم به عشق
در پناه ِ سایه بانش خواب ِ راحت می کنم
در عروج ِ ضعف ِ پیری طفل ِ نادانم به عشق
نغمه می آید پیاپی از دل ِ من بر زبان
مشرب ِ دیوانه دارم محو ِ جانانم به عشق
می فریبد مردمانم نیست باکم در جهان
گر به کسب ِ عشقبازی همچو رندانم به عشق
درد هجر و وصل ِ یارم گشته یکسان بعد ازین
کوه صبر ِ بردبارم کی پریشانم به عشق
عاجز ِ مجذوب ِ یارم در مسیر ِ زندگی
عابر ِ چشم ِ جهانم مرد ِ میدانم به عشق

حاصل ِ گرد ِ حریقم در حضور ِ نور ِ یار
سالک ِ دشت ِ جنونم بسکه ویرانم به عشق
میسرایم ، مینوازم نغمه و شعر و غزل
غم نمی آید سراغم بسکه خندانم به عشق
شاعر ِ شیدای حسنم ، حافظ ِ الفاظ ِ یار
عابدی در راه ِ عشقم سجده میمانم به عشق
گشته ام از بس (همایون) از وفور ِ ذکر یار
دوست داران ِ غزل را بیت میخوانم به عشق

۶ اپریل ۲۰۰۹م
کابل، افغانستان

شعار عشق

بستیم روزگار جهـــان را به تار عشق
ماندیم رفت ِ عمر جوان را بکـار عشق
سروی بلند عشق به سـر سایه ها نمود
آسوده ایم خویش بسی در کـــنار عشق
نی نام و نی نسب شده در افتخـــار من
گر پرسی کیستم؟ تو بدان از تبارعشق
تمـــرین عاشقانهٔ ما رنگ حـــسن بود
در دست کس نبوده گهی اختیار عـشق
در عـــشقبازی پُخته به مـــــیدان آمدیم

مجنون ظاهری و مگـرهــوشیار عشق

نی در تجملــیم و نه یک پارســـای دیر

هـر دو جهـــان بریده زما اعتبار عشق

در آتش نهـــادِ هـــوس آب هـــا زدیم

خـــاک وجــود عجز کشیده غبار عشق

دیگـــــر وراثتی نگـــــذاریم در جهان

سنگ مـــزار ماست فقط یادگار عشق

آمـــد عنایتی ز حـــق و شور آفـــرید

این قامــت خمـــیده بشد استوار عشق

آهنگ های فـــرح بیاورد از کــــرم

کـــــــردیم با صدایِ بلندی نثار عشق

با نغمه های عشق (همـــایونِ) عالَمیم

در هر غزل ترانه شنو در شعار عشق

۲۰ جولای ۲۰۱۳م

کابل، افغانستان

رنگ الفت

منم یک بندهٔ فـــــــــرمانبرِ عـشق

که دارم در جنون همچون سَرِعـشق

مـــــرا بیماری از هـــــرعافیـت به

ببین افتاده ام در بســـــــــترِ عشق

قفس بشکسته ام حرص و هـوس را
برآوردَم همـــــــی بال و پر عـشق
چنان غـــــرقم بخود از رنگ الفـت
جهـــــان گم کرده ام اندر بَر عـشق
چو خـــــاری در بیابان تشـنه بودم
که گردم هیـــزم و خاکسترِ عشق
کسـی انداخت گـــــویا بر سر من
گـــــلِ سرخِ قـشنگِ پرپرِ عشق
ز هر ســو برگ و سازی درکـشیدم
مــرا گفـــتار شد زیب و فـــرعشق
خمـــــوشی های من صد شور دارد
شدم چــون عندلیبی همـــسرِ عشق
زبانِ سنبلــــم ســـــوسن برآورد
زند هـــــر مدعی را خنجرِ عـشق
دل من صــــــد زبان آرَد به حرفـی
که شیرینی کند از شکّـــــرِ عشـق
(همــایون) حرف بسیار است لیکـن
دگـــــــر جا نیست اندر دفتر عشق

۲۹ مارچ ۲۰۱۴م
کابل، افغانستان

پیام عید

آمد پیامِ عید بیاور نگاهِ عشق
اوجِ محبت است بیا د ر پناهِ عشق
از محتسب مترس که عشقست راه وصل
ایزد بدان که عفو کند هر گناهِ عشق
قوغِ نهان به گلخن دل برده عاشقان
عالم فرا گرفت بسی سوز و آهِ عشق
سی روزگربه طمعَ ببستی لب و دهن
تزویر را نبشته نگردد سیاهِ عشق
از چشم عارفان بنگر در عروجِ وصل
مفت این حیات زاهد ما در فنا هِ عشق
همچون گدا به رحمت جانان بریم چشم
در کهربائیِ عشق رود نقدِ کاهِ عشق
دل خالی کن زغیر(همایون) بروی چرخ
تا نور آفتاب فتد روی ماهِ عشق

۲۰ سپتمبر ۲۰۰۸ م
کابل، افغانستان

معراج عشاق

ما را ز سرگذشت قضا آمد این مَـــحَک
هرکـــو بکار خـویش جدا بینی یک به یک
در جلوه هـــای چشم، سماک اند فوقِ ما
الوان رنگ عـــشق مگر بینی در سَمَک
دیدیم در حـــوالیِ عـــشق اند احـــتیاج
این گردش ســـیاره و خورشـــید تا فلک
عشقست دین و دین شده از عشق معـــتبر
آدم درین پدیده مـــــنور تر از مَـــلک
بی روزن عَلاقه چه تأثیرِ سجده را ست
قـــربت ز کارعشق شود نیست هیچ شک
انظارِ ریش و کُـلّه نه اسباب عابد است
زاهـــد برو بمان و مزن بیشتر کلـــک
زین دامـــگاه حـــیرت هستی طمع مکن
کس را ندیدی خـــــانه بسازد سرِ سرک
در عــــشق مـبتلا شود ار دل دهد گهی
پرواز چون عقـــاب کند بال شهـــــپرک
دیگر نه جای حرف شکایت بود ازآنـک
دیدم که راستکـــــاری و تقواست لادرک
از بس جمـــال شوخ تجمـل خـیال بست
خلقی به غفـــلتست پریشان و هُــشپرک

بگذر ز لطــف ظاهر چرب نمکـــحرام
لذت نداشت هیچگـــــهی نان بی نمــک
معـــــــراج عاشقان برسد تا بعرش هم
ایزد به روزگار (همـــایون) شود کمک

۲۷ اگست ۲۰۱۱ م
لارتن - ورجنیا، ایالات متحده امریکا

روی ِ دوست

نوشــته کاتب تقـــدیر سر نوشـــــت چه باک
مرا بعـشق تو از کار نیک و زشــت چه باک
اگر چه خرمن نفس است هر نَفَــس به هــوس
دلــم بدیدن رویش که دانه کـــــشت چه باک
فـــــراق دوست جهــــنم نمود در رهِ عمــر
چو روی دوست ببینم از آن بهشــت چه باک
به کار عاشقی از طـــعنه ها هـــــــراس مباد
ز شش جهتم میزند به سنگ و خشت چه باک
کمـــــانِ عشق اگر تیر های کــــاری بزد
درون سینه بدل زخـــــم های هِــشت چه باک
نگشته یادِ تو یک لحظه هم ز سر بیرون
مرا ز مسجد و میخانه و کـــــنشت چه باک

سراغ دوست ز یاران به جســــــــــتجو طَلَبم
شوم به خاک هـــرات و دیارِ چـشت چه باک
بوقـــــت عمــــرِ عزیزم اگـــر به من نرسد
به لوحه سنگ من ارعشق را نوشت چه باک
ز روی دوست مرا بخت بس (همایون) است
مرا ز فتنه ی ارواح بد سرشـــــــت چه باک

۲۱ اگست ۲۰۱۱م
لارتن - ورجنیا، ایالات متحده امریکا

خیال

ای چهره ات فتاده چو گلنار در خیال
دریادِ تو فتاده چه گلزار در خیال
در برقِ چشمِ تو اسرارِ زندگی
مستم ز یک نگاه تو هوشیار در خیال
کردی به من اشاره و نزدیکِ تو شدم
بود آرزوی وصل تو بسیار در خیال
پرسیدی از رقیب و شکستی دلِ مرا
کردم هزار شوق چه بیکار در خیال
دل می بری به عشوه و پروا نمیکنی
خلقی به حسن تست خریدار در خیال

آن مردمک به دیده ی بیمار تو سَزَد

مُردم ز وهم دیده ی بیمار در خیال

دانی ز یک نگاه تو افتاده ام به درد

آید نگاهِ مستِ تو هر بار در خیال

در دادی آشیانِ (همایون) از آن نگاه

تا بسته چشم و گشته نگهدار در خیال

۴ اپریل ۲۰۰۹ م

کابل، افغانستان

تقصیر دل

گـــــــشته هجرانت به من زنجیرِ دل

جز وصــــــــالت کی شود تعمیرِ دل

می براید خـــــــــون دل از دیده ام

کی توانم بر زبان تفـــــــــــسیر دل

دیده ای بی خـــواب بی تـابی کـــــند

چشــــــــم شد بیمـــــار از تأثیرِ دل

گــــــــشته ام مشغول درتمرین هجر

می کــــــشد آوای من تکـــــبیرِ دل

در شب فــــــــرقت حضورِ ماه کو؟

آفــــــتابِ چهـــــــره ات تنویر دل

دفترِ ذهـــــــنم پُر از افکـــــــار تو

اخترِ رخـــــــشانِ تو تصـــویر دل

شهـــــرتِ عشقِ تو مشهـــورم نمود

مـــانده ام گمـــــــنام در تدبیر دل

بلبلِ عجـــــــزم همـــــــیشه در نوا

در گـــلِ چـــــــشمم ببیـــنی تیر دل

عمـــــر بی تو مـــــرگ آید در نظر

وصـــــل تو گم گـــشته ازتقدیر دل

بردی با خـــود آن دل آســـــــوده را

چیســـــت آخر بازگو تقصـــــیر دل

صبح شد بس کن (همایون) شکوه را

در غـــزل آورده یی تحــــــریر دل

۱۹ سپتمبر ۲۰۱۲ م

کابل، افغانستان

ترانه ی دل

درد عشق اســت در ترانه ی دل

جـــــایِ یار است آشیانه ی دل

چهـــره ی یار آفـــــــتابی نمود

تا درخـــشان بشد به خـــانه ی دل

از نگاهت زبان چه شـــرح نمـود

داستانهـــای بیکـــــــرانه ی دل

ای مسلمان زچشم کافـــــر خود
تیرها کـــــــرده یی روانه ی دل
چشمت افسانه های عشق بگفت
مـــــژه هــایت سپاهِ لانه ی دل
یاد رویت همـــــــیشه تازه بوَد
بر لبم هست زآن فـــسانه ی دل
عشق افــروخته شـــــرار نوین
آتشـــــــی اسـت در زبانه ی دل
دیدی آهــــسته هــــــم بخندیدی
شـوری آوردی در مــیانه ی دل
آن دو لعلت بسانِ غنچه شگفت
پُرِ گـوهر بشد خـــــزانه ی دل
مهـــر خوردست گر لبم ز حیا
وصل گـویاست در نشـانه ی دل
تو بیا تا کـــــه من بهـــــار شـوم
به تمــنای جــــــــاودانه ی دل
من (همـایونم) از وصــال رخت
روز آوَر تو در شــــــبانه ی دل

۳۰ اگست ۲۰۱۳ م
کابل، افغانستان

آفتاب ازل

نبوده ذره متاعِ مرا ز آفـــــتابِ ازل
ز رنج عشق بسر خورده ام شهابِ ازل

محالِ حوصله بینیم کین کـــشاکش دیر
بروزگـــارِ ابد میکشد ببین نقابِ ازل

مده ز دست تو فرصت به نو بهار عمـر
چو عطر عشق کشیدست آن گـلاب ازل

دلا تو عـشق بکن تا رســـیده روز ابد
مخــــوان فـــسانهٔ تقدیر در کـتاب ازل

هجـــوم لشکر تنقــــید را ندیده بگـیر
سؤال عـــــشق بیـارای در جواب ازل

به لطف یار ببین نی به طــعن مدعـیان
کـــــشیده پردهٔ شهـباز در رباب ازل

زبانِ خام برآورده زاهـد ار ز بیخبری
جگــر پزیده برای تو از کــــبابِ ازل

ندیده رحمـت آن یارِ مهــــربانِ رؤف
عقـــاب آخرت آورده در عـذاب ازل

مرا تو بیم مده هـــیچ زآتش و ز عذاب
دعایِ عاشقِ زار است مستجاب ازل

بیابی باز (همـــــایون) فــتاده روزِ ابد
بعــشق یار بسی مــست از شراب ازل

۸ نوامبر ۲۰۱۱ م
رِستُن - ورجنیا، ایالات متحده امریکا

آسوده مشو دل

در راه گــــــــــنه باز تو آسوده مشو دل
از بهر بتان هیچ تو بیهــــــــــوده مشو دل
خلوتگه تنهای تو هم عیش و نشــــاط است
با لذت شیطــــــــانی که آلوده مـــــشو دل
این نفس پر از هیبت تو هم دو نَفَس نیست
باومید نَفس هیچگـــــــــــه آسوده مشو دل
یک لحظـــــــــه بیندیش تو بگذار بتان را
در حرص و هوس باز تو پیموده مشو دل
مردانه بپا خــــــــیز به ایفــــای وفا کوش
دیگر مـــــــکن آسودگی و سوده مشو دل
حـــــــــــرفی مزن و هیچکه آزرده نسازی
آن را که خدا هیچ نفـــــــــرموده مشو دل

حالا ز (همـــــــايون) شنو و باز بيندیش
آسوده گپ یار تو نشنوده مــــــــــشو دل

۱۸ می ۱۹۸۳م
بَرلنگتن - کارولینای شمالی، ایالات متحده امریکا

یار دمساز

تا کی از مـــوی و میانی قصـه پردازی کـنم
همچو طفـلی در مسیرِ عمرِ خود بازی کـنم
خاك عجـزم را ببینی هر طـــــرف بادی برَد
من ز چه در خود نمـایی دیده خود سازی کنم
یک نظـــر بینم کمـــانِ قامتِ خمگـــشته را
بهتـر آن باشد که ترك قــد برافـــرازی کنم
گوشه گـــیری کردنم آزارِ مــردم را سد است
من ز چه در کار هــر کـــس دخل اندازی کنم
با هزاران عیب خود در عیب کس می ننگرم
مـــــردنم بهتر ازآنکه رفته غمّـــــــازی کنم
هـــــر کجایی میروم یار است حاضر پیشرو
کی به هـــــر بیگانه رفته رسم همرازی کنم
دربیان حق به شهـــرت می رسد الفـــاظ من
در سخن از بلبلان هــم خوشـــتر آوازی کـنم

با پر و بال شکـــــسته ســـــینه ام پُر نور شد
آسمــــــان عشق را بین پهـــــنه پروازی کنم
هـر که را محـــرم ندانم تا (همـــایون) بیشـتر
راز خـود با یار گــــــویم رفته دمـسازی کنم

۲۴ می ۲۰۱۳ م
کابل، افغانستان

هست و نیست

زآن یک نگهت خراب و مـــستم
رقصـــــــان شده ام چنین الـستم
هُــــــــشیار نبایدم ز عـشقـــــت
مجـــنون صفـت ترا پرســـــــتم
زین درد نــــــشایدم عــــــلاجی
دلرا به طـــــبیب عــــشق بستم
در هـــــستی همــــــه ترا ببینم
من نیستم و مجــــاز هـــــستم
در چـــرخ فقـــط تویی تویی تو
من تار تعـــــــــــلقم گـــسستم
در آتش عــــشــق تا ســـــپندم
افتاده همی به خـــیز و جـــستم
اوهــــامِ خرد چه دلفـریبی ست

رسمِ ره و عـــــقل را شکـستم
افـــتاده ز پای در جــــهـــانم
ای عشق بگیر کمی تو دســـتم
در شادیِ عشق گر چه غرقــم
از آتش غم چـــــرا نرســـــتم
برخواســـتم از هوس گـریزان
در عزلت عـــــشق گر نشستم
بر عشق رسیدی ای (همــایون)
گر عمــــــر بشد همه ز دســَتم

۲۶ سپتمبر ۲۰۱۱ م
کرنرزول - کارولینای شمالی، ایالات متحده امریکاَ

وجد عاشقی

بیاد چهـــرهٔ گلــــگون بشـــب پروین مـیبینـم
صبا در زلف یارم شد فضـــا مشکـین میبینـم
گل عشق و صـــفا چیدم ز باغِ خنده های تو
درون سینه خالی شد ز بغـــض و کین میبینم
ز ابرِ آن تبســم ها ببین روئیده گـــــل در دل
گلــــــستانهای قلبم را هـــمه رنگـین مـیبینم
طـــراوتهای گفـــتارت گلاب عشق میکـارد
دکان عطـــر هر جانب ز مشک چین مـیبینم

صدایِ صوت الحـــانت نوازش میکند جانم
فضایِ صحبت گرمت بجـان شیرین میبینم
به تشت اشک هجرانت سرشکم رنگ آمیزد
بدشتِ لاله هـــــای دل رخِ نسرین میبینم
زمینِ فرقتم گـــاهی نشد از گریه ها خالی
زمـــانِ شامِ هجـــران را نظر کمبین میبینم
ز بس سودای زلفت راخـــیالاتم بهـم ریزد
گلــــستانِ رخِ خوبت درین بالـــین میبینم
بملک قلب افگـــارم عدالت کی کنی ایجان؟
ترا سلطــــان غمخوارِ دلِ مسکین میبینم
بخـــاک درگه یارم سجودِ شکر میرقصد
سبک نبوَد غم هجران چو من سنگین میبینم
بوجد مذهب عشقم (همـــایون) شهرهٔ عامم
که ضدِّ عشق هرکس شد خلاف دین میبینم

۲۸ سپتمبر ۲۰۱۱م
لارتن ورجنیا، ایالات متحده امریکا

نوای دل

هر آنگهی که به یادت خـط ِ غزل بکـشم
فـــــراق روی ترا داعی ِ اجــل بکـــشم
ز آفــــتاب رخت روشنســـــت ماه ِ دلم
چه نور زهره و ناهـــــید بر زُحل بکشم
مرا که مـــشغله عشقـــست تا بروز ِ ابد
چـــــنین قریحــــه ی آزاد از ازل بکشم
چــنان به خاک درت گریه های زار کنم
که تا زمرّد و یاقوت از جَــبَل بکـــــشم
درون سـینه پر از ناله های عشق تو شد
نوای نای دلم را به هـــــر محل بکــشم
تزرو شوق گلــــــو بر کـــشیده ناد کــناد
ترانه های عشق اصیلست بی بدل بکشم
ســـحرگهی که بخوانم ســتور ِ مسند ِ تو
سخن ز لعل شکر بار ِ پُر عـــسل بکشم
ملامتم ز قصـــــور عمل ز رفت ِ زمان
چه در سؤال نگاهـت طـریق ِ حل بکشم
تمام عمر اگر دل به ذوق سجـــــــده کنم
وفور لطـــف ترا کی در این عمل بکشم
اگر نگـــــاهی کنی برفــقیر خاک نشین
تمـــــام رنج جــهان دیده بی خلل بکـشم

حضور وصل (همایون) اگر کنار تو شد
دگر نه دفـــتر و دیوان از بغـــل بکـشـم

۲۱ اگست ۲۰۱۱م
لارتن - ورجنیا، ایالات متحده امریکا

نگین

در خاتم عـشق شد نگـــینم
در عــشق تو تازه و نـوینم
تا دســت ترا گـرفتم از ناز
گل کرد بدســـــــت آستینم
در حــسن تو دانی آنچنانی
در هجـر منم که این چنینم
بومید تو زندگی هدر رفت
هر لحظه صبورم و غمینم
صــــد پردۀ راز گر بسینه
صــــد پردۀ چین در جبینم
پیوســـــته بیاد من چو آیی
پیراســـته عشق، در کمینم
تیرِ نگـــــهت جنون برآرَد
ای شوخ مـــــزاجِ نازنینم
بگـــــــریسته آسمان بختم

ســـبز است سراسرِ زمینم
جز عشق دگر زبان نگوید
عشقست دگر اصــول دینم
آن رفته جـــــوانی باز آید
گریار شود گهی قـــــرینم
اشکست بچشم گر(همایون)
در هجــر فسرده و حزینم

۱۴اگست ۲۰۱۳ م
کابل، افغانستان

نغمه سرای دل

یک لبشکری دیده سخـــــن ساخـــته رفتیم
بر قـــامــــــت او منظـــره پرداخته رفتیم
دیگر به دل از رنجـــش دنیا خبری نیست
درد و غم هجــــــــران بدل انداخته رفتیم
در شورِ و پرش های دل از شوق وصالش
با هرکه چشم داشت همـــــــی تاخته رفتیم
از سیر و تمــــاشـــــای گل و سنبل دنیا
جزعــــــارض او دیده و نشـــناخته رفـتیم
زد آتش سیر نگـهش خــــانهٔ دل سوخـــت
سوزِ جگــــر خویش برافـــــراخته رفـتیم

از بسکه بزلفش دل ِ ما مشغـــــله بگـرفت
بر شغـــــل دگر هـــیچ نپرداخته رفــــتیم
رسوایی چو دیدیم و خمــــــــوشی نگـذیدیم
رسم و رهٔ پیشــــین، برانداخـــــته رفــتیم
آهــــنگ ِ تزرو دل خود ساز نمـــــــوده
با نغمــــه یی پُر سوز لـــب ِ فاخته رفـتیم
در عشق (همـــایون) بچنان نغمـه سرا شد
هر نغمه ی دل با خـــوشی بنواخته رفـتیم

۵ جنوری ۲۰۱۳ م
دالاس ورجنیا، ایالات متحده امریکا

مونس

ای هم صدا تو مونس ِ شبهـــــــای ِ خلوتم
با صـــوت ِ جانفـــزای ِ تو گویی به عادتم
یارب نصـــیب ِ دشمن ِ تو مـــاتم و غمت
از تو فضـــای ِ گـــرم شده کنج عزلــتم
در خـنده های مست ِ تو من نشه می شوم
با همـــتی بیا و بیفـــــزا به جـــــــرئتم
رنگین نشسته یی تو به قلب حـــزین ِ من
آمــــــــــاده هر زمان که بگویی بخدمتم
با تو محیط ِ من شده از عشق همــچو گل

غایب مشو که کشته یی هر دردِ فـــــرقتم
من از تو بگذرم خدا نکند همچو محشری
با مـــــــــــردمان بگو مکنید این نصیحتم
اندر کــــــویر قلب من آوردی آبِ عیش
کــــــــــوهی ثبات عشق بود دانی همتم
چشمــــــانِ بیگـــــناه تو شد نقش دیده ام
از ضعف دست کوتهِ خود من به خجلتم
اندر صـــفایِ عشقِ توام باوفــــا ترین
پاکــــــــیزه از سرشت بوَد اصل فطرتم
ابیات شعرهای (همــایون) ز شوق تست
بازآی در کـــــنار و بیارآی عـــــــــزتم

۱۰ جنوری ۲۰۱۴ م
کابل، افغانستان

مسند عشق

ای روشنیِ قلـــــب من ای نورِ دیده ام
عـشق ترا به قیمتِ جــانم خـــریده ام
گشتم حــــــریرِ عشق ز پیراهنِ حیا
نام ترا به رگ رگ جــانم تنـــیده ام
صاحبنظر شدم به تمـــام جهان و لیک
تنهــا ترا ز پهنه ی دنیا گـُــــــزیده ام

در هـر رگم که خـونِ وفـاداریی تو شد
از دام پر مـلال هـــوس هـــــا پریده ام
دیدم به نرگـــــسِ تو که بیمـار وار بود
بگذشتم از خـــودم که به پایت رمیده ام
بر قلـب من نشستی و سلطـان من شدی
گـــویی به اوج مسـند عشقــت رسیده ام
یاد تو در هـــوایِ محیطم احـــاطه زد
عــشق ترا به مرکـــــز دل پروریده ام
خون گریه کرده ام زفراقت بصبح وشام
با قامت شکسته ی خود بس خمـــیده ام
دلبسته ام به عشق تو از فــرط عــاشقی
از هر چه است دانی دلـــم را بریده ام

۸ جنوری ۲۰۱۴ م
کابل، افغانستان

مزرع امید

ای مزرع امید تویی حاصـــــــــل قلبم
آمـــــال پر از عشق شده مـــنزل قلبم
من آرزوی زندگی در عـــــــشق ببینم
ای یأس برون آی تویی مـــــشکل قلبم

این قافــلۀ عشق عجب ساز طرب زد
این قــافیه و بیت شده محمـــل قلـــبم
زد نقش گلـــستان، خـیالات جمـــالش
در آرزوی وصـــــل جدا هر گل قلبم
ابروی کمــــانش زده تیری به نزاکت
گیسوی معطــــر شده چون سنبل قلبم
مســـتوری برانداخت نقابی به جمالش
مهجـــوری چه آتش زده در بسمل قلبم
مسحور رخی گشتم و از خویش برفتم
ناصور غمی گـــــشته والله قاتل قلبم
سودای تو پیوسته نگـــهداشت سرم را
پیدای تو آرســـته شد شامـــل قلـــبم
دیوانگی بگرفت حواس تو (همایون)
تا زندگی برباد شده خــــوشدل قلبم

۱۲ اگست ۲۰۱۲م
کابل، افغانستان

گلشن دل

اختر چشم تو روشـــــنگر مـــــاوای دلم
اثر عشق تو پُر کرده همـــــــه جای دلم
دیده ی منتظــــــرم درد فـــــراقت بکـشد
شده لبـخند تو چـــــون دیدۀ بینـای دلم
مـــــانده در مـــــرکز قلـــــبم سخنت پاینده
زنده گفـــتار تو در رگ رگ مینای دلم
مرده را زنده نمودی به تمنای وصـــــال
خورده آن نورِ جمـالت شبِ یلدای دلم
گلشنِ دل ز خیـــــــــالات تو خرم دیدم
گلبنِ شوق وصـــــــــالت شده انشای دلم
عزت وصل کشیدست همین خاره به درّ
طلعت عشق رسیدست به امضـــــای دلم
دفترِ شعر مرا نام تو گـــــشته ست نگین
سفر کـــــوی تو صـــــــورتگر زیبای دلم
لاله در وادی دل شوق لقــای تو کـــــشد
ناله درعــــــــشق نوا کرده هم از نای دلم
نه پس گـــــوش کنم آن سخن نغـــــز ترا
نه فراموش کنم گاهی تقاضـــــــــــای دلم
نم اشکست سر مـــــژه به یاد تو حـــــیات
غم هجرست به خُمخانه یی صهبای دلم

زاهد کـــوی تو دیوانه خطـــابم کرده
عـــابد روی تو گـــشتست تپشهای دلم
بختم از دیدن روی تو (همـــایون) بادا
سوی من آی و ببین اوج تمـــنای دلم

۱۱ سپتمبر ۲۰۱۲ م
کابل، افغانستان

گذشت عمر

گذشت عمر ز پنجـاه و دیدی پیر شدم
به کنج عزلتی افـــتاده نا گزیر شدم
فتاده پای ز پایم چو دســت ز دســت
نکرده هیچ سخاوت نه دستگـــیر شدم
اگر چه قدِّ کمانم نشان عــــجز بوَد
زدستِ بار ملامـــت بزیرِ تیر شدم
نبرده عیش بهم خورده تارهـــای نَفَس
به دام حلقه یی زنجیر غم اســیر شدم
حضور عشق برایم ظهور صبر نمود
واگر نه بیش دچارِ بگیر مگـــیر شدم
فضای کوچهٔ گمنامی ام ســتوده بوَد
نوای دل چو کشیدم ببین شهـــیر شدم
بهانه جوییِ طفلانه ام که عـــادی بشد

به سوز نغمه سرودم خودم نفـــیر شدم
به هر که خوبی نمودم والله که بد بنمود
همیشه قهر بدین فطرت و ضـمیر شدم
ز بسکه قصـــهٔ دل را زبان بیان بنمود
بفنّ شعر و سخنگــویی بینظــــیر شدم
ولی ز راه ریا هرگـــزم گــــذر نَبوَد
به کنج خانهٔ خود رفته گوشه گیر شدم
غنای عـشق (همـــایون) مـبارکت بخدا
چه باك اگر ز تجمــل کمی فــقیر شدم

۶ جنوری ۲۰۱۳ م
فرانکفورت، جرمنی

فریاد عاشقانه

از دیدنت اگــــــــرچه بسی شاد میشـوم
در خنده هـــای مســـتِ تو برباد میشوم
بینم درون مــــردم چشمت شرار و برق
والله که عــــــــــاشقانه به فریاد میشوم
دل خوش کنم ازآنکه رسد روز وصل تو
گویی که یار و همسر بهـــــزاد میشـوم
بینم عــــــــروسِ حسن ترا پرتو افگنَـد
اندر قـــبایِ خـــوشی چو داماد میشوم

تو قـــوَتِ حـــــیاتِ منی هیچ گه مرو
بی جــــــــــا ز بیخِ بته و بنیاد میشوم

بی تو به دیده اشک بیارم زخــــونِ دل
با تو ز رنج و غصـــــه چه آزاد میشوم

گـــر از نسیمِ عطـــــر بهارت بیاوری
همچـون گـــــلاب و سبزهٔ نوزاد میشوم

خمخـــــــــانه ات اگـر بنهی بر لبانِ من
دانی دوباره خـــــــــرم و آباد میشوم

از هر کجـــایی حسن تو گر شعر آورم
در مجلـــسِ بزرگ سخــــن یاد میشوم

دانی اگر که وصل، (همایون) بتو رسـد
از سر برای زندگی ایجــــــــاد میشوم

۲۶ دسامبر ۲۰۱۳ م

کابل، افغانستان

فرط بیخودی

توبه بشکـــــــستم دلـــم وا میکنم
یک دو جـــــــام باده بالا میکنم

هی بنوشم تا که بیخـــــویشم کند
خـــالی از می جـــام و مینا میکنم

تا بخاک افتم ز فرط بیخـــــــودی
وصل جانان را تقاضـــــا میکـنم
دل درون سینه دعــــــوا کم بکـن
تا ثریا رفـــــــته غـــــوغا میکنم
عـــــشق سودایی نموده گر سرم
جان به وصــــــل یار سودا میکنم
عـشق باشد راه، بیـــــراهی مــــباد
نیست بیمم آشکـــــــــــارا میکنم
تا ببینم دستِ نقّـــــــاش عظـــــیم
خلقـــــــــت عالم تمـــــاشا میکنم
در محیـــــــــط روح بیخود میشوم
گوهـــــــری در خویش پیدا میکنم
نیستم منصـــور و خامـم بی سخن
درد دل با خـــــــــویش تنها میکنم
شد کباب دل به آتشخــــــــــانه ام
با شراب این عشـــق رسوا میکنم
عشق میمون شد (همایون) میشوم
تا توکـــل سوی دانا میکـــــــــــنم

۱۴ جنوری ۲۰۱۳ م
کابل، افغانستان

عیدی

از لعل شکر ریز بده عیدی به عیدم
از آمدن ات خلق بدادند نویدم
گفتند بیایی و مرا چشم به در ماند
عمریست قدِ خویش بپای تو خمیدم
گوشِ دل من منتظر دیده ی ناچار
آواز تو نشنیده و رویِ تو ندیدم
ای ماه رخ سیم برِ لاله ی خندان
در چرخ پراز شور فقط عشق گزیدم
گفتند بیایی تو به عید از سرِ راهی
با عالمی از شوق به کوی تو دویدم
قربانی بکن این سر ما بر سر کویت
گر با سرِ پُر شور به پای تو رسیدم
دیوانه ی عشق تو ام و باز نگردم
صد طعنه ازین خوب و بد خلق شنیدم
یادم نرود هیچ از آن چوریی دستت
ز آواز شرنگش شبی از خواب پریدم
در خاتم رویت چه نگینی ز لبت است
گویی به رخ ماه گل سرخ بدیدم

عید است خدا را تو یکی بوسه بیاور
از قلب (همایون) تو ببین شعر کشیدم

۱۵ قوس ۱۳۸۷ هـ ش
کابل، افغانستان

عنان

چون گرد ِ گرد باد چه در آسمان شدم
طوفان ِ عشق آمد و من در میان شدم
در غفلت ِ مکدر ِ گیتی قدم زدم
در حیرت ِ حقیقت ِ آن بس نهان شدم
سیر ِ سفر مسیر ِ درازی به فکر داد
پُر شد وجود ِ عقل مگر بی زبان شدم
دست از گزیده های تجسس کشیده ام
پایم به خط ِ عشق نهادم روان شدم
چندی غریق و مست ِ خم ِ درسها بودم
چندی به وزن و قافیه ها در بیان شدم
چندی به عیش ِ ماهرخان راه میزدم
چندی خمار ِ گوشه ی رطل ِ گران شدم
هرگز دلم چو مایل آزار ِ کس نبود
از دست ِ ناکسان به آزار ِ جان شدم

صد بار تیغِ جهل ، رسیده به گردنم
اما ز لطفِ یار ببین در امان شدم
دیدم چه خصلت است بشر را غریزه ها
از عز و جاه رفته دراین خاکدان شدم
آمد مرا چه مژده ی ازحق بخواب خوش
از بس (همایون) است چنین بی عنان شوم

۱۸ سرطان ۱۳۸۸ هـ ش
کابل، افغانستان

عمل و امل

نی ذره ز نـــــور آفـــــــتابم
نی نقـــطــه ز وسعـــتِ کتابم
کی قطــــره ز بحـــر علم دارم
همچون صـدفی درون حـجــابم
از کرده چـــنان هـــراس دارم
با سایهٔ خـود در اضــــــــطرابم
دورم که ز جــــادهٔ مکــافـــات
در بحر خــــیال همچو خـوابم
آن ساقیِ مهـــربان کریمـــست
آخـــر بدهــــــــد از آن شرابم
زآن باده که عــــــاشقان گرفتند

من تشـــــــــنۀ آن شراب نابم
زآن نور که عـــــاشقان گرفتند
در قـــــوت عـــــشق باز تابم
سنجش ز عمل خطـــاست جـانا
عشقـــــست ستودۀِ حــــسابم
بومیدِ سخـــــاوتِ کریمـــش
چون مست و فـــــتاده و خرابم
این چهرۀ زرد و چـــشم سرخم
انداخــــت برون رخِ نقـــــابم
جـــانان بلقـــاش پرده انداخت
خمّــــار از آن شـــراب نابم
خـــشنود عمل مباش کـــایندم
در بحــــر ثواب نا صــــوابم
بگذر ز امـل شنو (همــــایون)
عطــر سخن از گــلِ گـــلابم

۲۵سپتمبر ۲۰۱۱ م
کرنرزول کارولینای شمالی، ایالات متحده امریکاَ

عکسِ یار

تا محرَم نَبوَد راه مده پا به حرَم
فکرِ پُر ظلمتِ اغیار کند جور و ستم

نَبَرَد راه هر آن هرزه به رفعتگهِ دل
نکند توبه چو ابلیس کجا؟ گشته نَدَم
پیش خر سورهٔ یاسین چه تاثیر کند
منکران غره بدان اند که گویند مَنَم
غیر عاشق کی بداند اثرِ شعله ی عشق
گرمیِ عشق بسوزد جگرِ سوخته غم
گر کند یک نظر از چشم جهان بین خودش
نورِ آئینه ی یار ست جهان جامِ چو جم
روی زردم مگر این چشم چنین سرخ بعشق
آمده موی سپیدی به سرِ قامتِ خم
طالب و مطلب و مطلوب که مولانا گفت
هریکی مصرع که خواندیم بگفتیم نعَم
آنکه توحید بداند بکشد مشک به پشت
به خسیسان نَبوَد رایحه ی دستِ کرم
آنکه با یار شود در گذرِ عمرِ قلیل
نیست پروا دگرش بیش درین دیر عدم
یک شرار است فقط عمر ز الماسک عشق
چه زیاد آمد و بسیار چه پیمانه ی کم
عارفان رقص کنان تشنه ی آهنگ حق اند
گهی زیر آمده این صوت گهی غرّش بم
خنده بر عالمِ فانی بکنم لیک خوشا
گشته پنهان جهانی است در این دیده ی نم

من بخاك ِ ره ِ آن یار (همایون) شده ام
خم و پیچ است در این راه بماندیم قدم

۱۱ جولای ۲۰۰۹م
کابل، افغانستان

طایر ِ پرّان

تا به پای عشق سرگـــــردان شدم
مـــــبتلای ِ درد ِ بی درمان شدم
اقتضـــــــای عمر تأثیری نداشت
انتهـــــــــای ِ آتش ِ سوزان شدم
گاه همـــچون گوی رفتم بی جهت
گاه خم چون قامـــت چوگـان شدم
خام بودم پخته گـــــــشتم در گداز
عشق ممکن آمـد و امکـــان شدم
بازی می پنداشت این دل عشق را
غُطـــه ور در بحر بی پایان شدم
کـــاردانی کـــامرانی ها نداشت
بیخبر در حلـــــقه یی رندان شدم
چون فلاخـــن آمد آن تیر از فلك
بی نشان از خویش در میدان شدم
در جنونم سنگ باریدن گرفـــت

دیدی آخر بازیِ طفـــــــــلان شدم

پا کـــــــــشیدم تا ز بزم زاهـــدان

میهمان در بزمِ میخـــواران شدم

جرعه ی از باده یی عرفان رسید

ناگهـــان من طـــایرِ پرّان شدم

سیرِ افلاکم (همـــــایون) آمد و

اخـــترِ تابندهٔ دوران شــــــدم

۱۸ سپتمبر ۲۰۱۲ م

کابل، افغانستان

صدای عاشقانه

چه صدای عاشقانه که به گوش دل شنیدم

به هزار شوق رفتم اثری ز او ندیدم

خجلم ز نارسایی که نه ام به نقش پایش

که چو لغزشِ سرشکی ز وصال او رمیدم

ز طلوعِ آفتابش شده ام غبار صحرا

به مثالِ گِرد بادی به طواف او تنیدم

نرسیده قسمتِ ما ز شرابِ مستِ عرفان

درِ بخت قفل دیدم مگرش نبود کلیدم

تنِ خاکی ام چو آتش به هوا چه آب داده

دلِ خود ز گرمیِ او چو تنور داغ دیدم

چو زعشق، جاودانم غم این جهان چه دانم
سخن از زمین نرانم که به آسمان رسیدم
به کمین وصل جانان شده ام حقیر و نادان
ز ندامت ِ حیاتم لب ِ خویش را گزیدم
گذر ِ نگاه ِ چشمم چو رسید گلبن ات را
گل ِ آرزوی ِ رویت به کمال ناز چیدم
سفر دراز کردم چو به شرق و غرب دنیا
ز تمام خوب رویان رخ خوب تو گزیدم
ز شعاع ِ آفتابش دو جهان (همایون) آمد
چو زخاک آستانش به دو چشم خود کشیدم

۱۲ میزان ۱۳۸۷ هـ ش
کابل، افغانستان

شکست ِ دل

نشد آن سیم تن شبی به برم
از غمش سوخت پهنه ی جگرم
آنکه از خنده بود غنچه دهن
من به وصفش ببین چه لبشکرم
روزی افتاد طرف ِ آغوشم
نرمی ِ آن بدن ز دل نَبَرم
در کنارش چو شاه میرفتم

رفت و افتاد نقش ِ تاج ِ سرم
آن درخشندگی ِ زهره ی من
کاش میبود همره ِ سفرم
دل ِ معصوم ِ ما شکست چرا
راه ِ او را هنوز مینگرم
می نشستیم ما به سایه ی گل
چهره اش گل نموده در نظرم
دل شکستم که ترک ِ او کردم
درد فرقت کشم به چشم ِ ترم
همه او خنده بود و موج سخن
دیدنش مهر بود در سحرم
عشق ِ او در دلم نهان نشود
من از این درد و ناله بی اثرم
نکند شاعری(همایون) درمان
در فن ِ عشق بسکه بی هنرم

۲ قوس ۱۳۸۸
کابل، افغانستان

شرح رسوایی

با خـــــیالات ِ جمـــــالت ترک تنهایی کنم
در هجـــــوم سیل ِ هجران هم شکیبایی کنم

از گلـــــستانهای دنیا چشم و دل بر بسته ام
چهـــــره ات بر یاد آرم عـــــالم آرایی کنم
معـــــــنیِ دیگـر ندارد دیده را دیدار غیر
مــــــــژه بندم در خیالت طرح زیبایی کنم
شهـــــرتِ دیوانگی در عشق تو ام میسزد
در جنون خویش رفته سیر صـــــحرایی کنم
این دلم بردی به یغمــــا کو نشانِ کوچه ات
تا سرم در خاك کـــــویت برده سودایی کنم
شعله هـــای دل قــــرارم کی دهد تا آندمی
در کنارِ قامـــــــتِ تو عمر آســـــایی کنم
مانده ام حــــیران و نالان در امید وصل تو
تا چـــــسان تسکینِ قلبِ زارِ شیدایی کنم
نامه ی خونِ دلم را برده قاصـــــــد با خبر
شرم دارم گر دمی بی دســـت و بی پایی کنم
چشم سرخ و روی زردم در کجا پنهان شود
عشق را مگذار دیگر من تمـــــــاشایی کنم
ناله و فریاد فرقت شد (همـــــــایون) آشکار
در میان بیت هـــــــایم شرح رسوایی کنم

۲۲ اکتوبر ۲۰۱۲ م
کابل، افغانستان

سفرۀ غم

یک دم خـــیال یار شود میهمـــانِ من
گـــردد برنگ سرخ رخِ زعفـــران من
وآندم که قـــلب زار تپیدن همی گرفت
آید صـــدای پای بسی در گمـــان من
پایـــم ز پا فـــتـــاد به امـید آن کـــه او
دستی کـــشد به مهـــر شود سایبان من
در خلوتی به ذکر که ازخویش رفـــته ام
جز نام یار نیســـت دگـــــر برزبان من
بنگر که برگ سفـــرۀ غـــم گـــل برآوَرَد
خون دلست و اشکِ تمنا به خـــوان من
از آرزوی وصـــل کجـا دست می کـشم
پوسد اگر به قـــبر همه استـــخوان من
هر دو جهـــــان به پای نگارم نمیدهم
زاهـــــد مپرس هیچ ز سود و زیان من
عـــاشق اگر نه اید توقع فـــهم نیســت
آگـــــــه نمی شوید ز دردِ نهـــانِ من
چون آتشم نهـــان به خاکـــــسترِ امید
کی گشته کس غمین وکسی شادمـــان من
دارد تزرو دل ز نوا شورِ عـــــــاشقی
بلبل همـــــیشه بوده که همداســـتان من

از خورد و نوش و خواب بیکباره فارغم
قوّت کـــشد ز عـــــــشق تن ناتوان من
گر بشنوی تو نغمـــهٔ دل سوز فرقــتست
این ناله می سزد، به طـــبع روان مــن
بی بهره یی وصال (همـــایون) نمیشوم
از تن فراق یار کشد روح و جـــان من

۶ جنوری ۲۰۱۳ م
فرانکفورت، جرمنی

سر پُر شور

سرم خاک ِ ره ِ جانان نمایم
به نام ِ عاشقی جولان نمایم
به صحرای ِ دل ِ ترکیده خود
ز اشک فرقتش باران نمایم
چنان باران کز او گلشن برآرد
چمن زار ِ خیال اینسان نمایم
مرید ِ عاشقان و عارفانم
جوانی را ره ِ پیران نمایم
چنان من آشنای ِ عشق گشتم
که چشم محتسب حیران نمایم
جنونم سنگ میبارد درین شهر

هزاران طفل سر گردان نمایم
امیلِ طعنه در گردن بسازم
رهِ رسوایی ها آسان نمایم
سرم پُر شور از حسن لقایت
بکف از ساغرِ رندان نمایم
نگاهِ دولتِ حسنت غنی باد
قبایِ فقر را عریان نمایم
خیالِ عارضت ترسیم چشمم
گلاب و مرسل و ریحان نمایم
دلم را بر کنم پیشت بیارم
بخاکِ پای تو ارزان نمایم
زنور مهر روز افزون حسنت
رخ ماهِ دلم تابان نمایم
اگر طالعِ من رخشنده گردد
جهانِ عشق را رخشان نمایم
دلم از مهرِ تو آباد سازم
هزاران عالمی ویران نمایم
سر پُر شور از مویِ سپیدم
تهِ خاکستر آتشدان نمایم

(همایون) از همای عشق هستم
کجا این درد را پنهان نمایم

۲۸ سپتمبر ۲۰۰۹م
کابل، افغانستان

سخن مبارک

ز وفورِ شوق، نامش به سرِ زبان بیارم
نفس زمین برآرد تفِ گرمیِ غبارم
دم ذکر نام او را زده ام به دل چو عیسی
به زمان خزان نگردد گلِ باغ نوبهارم
نم کشت عشق افتاد به زمینِ خشک قلبم
ثمری به آرزویش شب و روز می شمارم
ز لبِ خجسته ء او سخنِ مبارک آمد
زمیِ شراب وصلش گهی مست وگه خمارم
رهِ عاجزی گزیدم که به عجز وصل آید
که به پایِ خاك جانان نرسیده بیقرارم
کو مجالِ اجنبیان که به سینه راه یابد
به قلمروِ دلِ من شده یار شهریارم
چو رسیدی بر مزارم به الستی دست یابی
که هوای عشق دارد سر سنگ بر مزارم
به قیامت ار بپرسند عملم ز کارِ دنیا

به تبسمی بگویم دل ِپُر ز عشق دارم
اگرم سوال آرند به سزای کرده هایم
سر ِعجز و عذر آرم که نبود به اختیارم
چه قیامت ِز وصلش به دلم (همایون) آید
هوس بهشت نبوَد که هم اوست در کنارم

۱۷اکتوبر۲۰۰۸م
کابل، افغانستان

زندان تنهایی

به فکــــر یار مصروفم به ذکر یار خرسندم
به عشق یار معــــروفم بدو افــــتاده پیوندم
سرم در شور و مستی ها فدای راه جــــانانم
دلم در بند ِزلف او که در قلب است دلـــبندم
صفـــای خلوت مهرش وفای جاودان خواهد
بجز تحــــریر در وصفش دگر تدبیر نپسندم
رسد بوی گل نسرین ازآن خوشبوی زلفینش
کشد گیسوی عنبر مو چه یوسف وار دربندم
بلـــــرزانَد دل و جـــانم خـــیالات نگاه ِوی
بروی مجمر فـــــرقت پرندی همچو اسپندم
نه آهم کارگر افتد نه اشکـــم بار بر گـــــشته
نکرده کار افکـــــارم ندارد سود طـــــرفندم

رهـم از درد و رنج و غم اگر باری زدر آید
دهم جـــــانم سرِ راهش بیا بشنو تو سوگندم
درین شهرت بسی نازم جنون ازعقل میریزم
نبینی هیچ عـــــاشق را چنین رسـوا، مانندم
مــــــرا زندانِ تنهایی به جان آورده میبینی
شکـــــسته بالِ پروازم، بهر سو پر، پراکندم
نمـــی آید به دیدارم بســــی ازهجر بیزارم
لبم از حـــرف بگـــرفتم دلم از دیر برکندم
همای بخت دل بازآ که گویم من(همــــایونم)
تو دانی تا نَفَـــس دارم به عشق یار پابندم

۲۵ اگست ۲۰۱۳م
کابل، افغانستان

زمزمه پرداز

تا به عشقِ تو رسم از خوشی پرواز کنم
خبرِ وصلِ ترا زمزمه و ساز کنم
مرده ام لیک اگر باز بیایی به برم
دورِ یک زندگیِ تازه ی آغاز کنم
لبِ تو آبِ حیات است در این مرگ سرا
درِ دل باز کنم عشقِ تو ابراز کنم
گرمیِ شوق ببین در نظرِ شایقِ من

غزلِ عشقِ تو از دفترم آواز کنم
بی تو این چرخ بسی بر سر ما ناز کند
با تو باشم به سرِ چرخ بسی ناز کنم
پیش ازآن آی که این قامتِ من دال شود
سروِ آزاد شوم ، قامتم افراز کنم
پیش بیگانه دل خویش کشودن چو خطاست
کم کنم این سخنم پرده در این راز کنم
تا شکایت نکنی باز (همایون) ز فراق
مُهر اندر دهن زمزمهِ پرداز کنم

۲۴ جنوری ۲۰۰۹م
کابل، افغانستان

زبانِ عشق

پرورده ی دودمانِ عشقم
این است که چون زبانِ عشقم
در آتشِ شوق چون محاطم
ابراهیمی در میانِ عشقم
پروا نکنم ز شب سیاهی
استاره ی آسمان عشقم
چون راهِ حقیقی عشق باشد
از جمله ی رهروانِ عشقم

از هر ورقش تو مست گردی
ار بشنوی داستانِ عشقم
هر قطره حکایتیست از چشم
در محملِ کاروانِ عشقم
جز عشق به دل نمیدهم ره
دربان به آستانِ عشقم
گلدسته ی از غزل که گفتم
من بلبلِ بوستانِ عشقم
دانی که ز چیست مَی پرستم ؟
از باده ی ارغوانِ عشقم
از حالتِ دیر گر ندانم
سر گشته ی در جهان عشقم
تنگ است جهان به دیدگانم
در پهنه ی بیکرانِ عشقم
خرسند و (همایونم) به والله
با مژده و ارمغانِ عشقم

ستوکسدیل ۲۰۰۳
کارولینای شمالی، ایالات متحده امریکا

روز عید

به روز عید بیایی ؟ مگر گمان نکنم
خیال کوکب بختم در آسمان نکنم
تمام عمر فراقت چو ماه روزه گذشت
هلال عید وصالِ تو زرفشان نکنم ؟
کمان ابروی تو دانی همچو تیغ بوَد
بقلب خویش ازآن تیرها سنان نکنم ؟
نگاه گرم توآتش که نیست چیست دگر
بشعرخویش به جز حسن دربیان نکنم
دهان تنگ اگر میدهی به عیدیِ من
شراب لعل ترا رطل ها گران نکنم ؟
نمودِ سفره ء عید است نقل شهدوشکر
به هجر تلخیِ بادام چون نهان نکنم
تمام عمر(همایون) فدای وصل تو باد
به چرخ پیر چرا بخت را جوان نکنم

۳۰ سنبله ۱۳۸۷ هـ ش
کابل، افغانستان

رنگ آسمان

جان در بلای تن شد ای جانِ جانِ جانم
باز آ که بیتو خارست هر گل به بوستانم
از باده ی عرفّـــــا محروم کردی یارب
کـــــم کرد آن حـــلاوت از شورِ داستانم
در عـــــالم تجـــمل بوی ِ نداشت ام گـــل
دیدم فریب در گُل تا خلـــــوتی ســـــتانم
مطـــرب بزد ربابی هر پرده اش سرابی
هر چــــهره در نقابی کی گشته راز دانم
برق تو آسمــــان شد اندر دلم نهـــان شد
تا عشـــق نغمه دان شد در عمر جاودانم
مائیم و خوش بیانی کآن نورِ آسمـــانی
با شـــــورشِ روانی آمــــد به داســتانم
در گلـــــشنِ خیالم عشقـــش مسلّم آمـــد
در گلــــبنِ سؤالم شد تیر از کمـــــانم
ای شهنشاه خوبان الطـــاف را بر افشان
بنگر به مستمـــــــــندان معذور و ناتوانم
ای خــــالق نَفَس ها از تست عشـق پیدا
انداخـــتم هـــوس را بیرون ز آســـتانم
پروازرفت از دست تا پرّو بال بشکست
در دیده نور بنشست چون رنگ آسمـانم

آمد بسی (همایون) آن پاره های گلگون
سی رقعه گشته موزون در خاطر نهانم

۱۶اگست ۲۰۱۱م
لارتن - ورجنیا، ایالات متحده امریکا

رحمت فیض

سخن عشق جاودانه کنم
این دلم را به عشق خانه کنم
مسجد و دیرِ من چه میپرسی
ناله ی خویش را شبانه کنم
خلوتی در سکوت می خواهم
زندگی را فقط بهانه کنم
کشتیِ ذوق را بر اندازم
سیر دریایِ بی کرانه کنم
به سماک ازسمک فغان ببرم
سخنِ عشق در میانه کنم
سازِ پرواز دل پَرند کنان
تا به عشقِ تو آشیانه کنم
رحمتش بیشتر ز وهم بوَد
عذر بر ایزدِ یگانه کنم
سرمه سازم ز خاکهای درش

اشک از عجز خود روانه کنم
در گذرگاهِ چرخ کژ گردش
جان دهم عشق را نشانه کنم
بر(همایون) ببار رحمتِ فیض
تا روم ترک این زمانه کنم

۲۶ فبروری ۲۰۰۵م
کابل، افغانستان

دینِ اصل

بی رخت ســیرِ انجمــن نروم
در گلـــــستان و در چمن نروم
گر بهـــــشتم دهــــند بیتو مگر
زدم این مُهـــر در دهــن نروم
ز تو و عـــشق تو بمــدت عمر
چاک شد گر چه پیرهــن نروم
عشق کردن چه دینِ اصـل بودِ
پیش کـــــفارِ اهـــرمن نروم
مانده در عزلــتم بذکـــر تو ام
من بیادِ تو بی ســــخــن نروم
تا بیفــشانی زلــف عطر پُرت
سوی آن دشت در خـــتن نروم

نام تو کـــــــافی است نامِ مرا

در پیِ نامِ خویشــــــــتن نروم

اندرین دیر بهـرِ شهرت و جاه

دیگـــــران مـــیروند مـــن نروم

در جنون آمدم ز عشـــق تو گل

ز چه در دشت و در دمن نروم

گـــــر نباشی درآن دیار دمـــی

شوم آواره در وطـــــــن نروم

من (همـایون) ز بخت یار شدم

گـــهی با زاغ و با زغن نروم

۱۷ نوامبر ۲۰۱۱م

رِستُن - ورجنیا، ایالات متحده امریکا

دیده ی دانا

خمار ز خمخانه ی لب های تو هستم

من تشنه ی میخانه و صهبای تو هستم

دانسته ی آن حسنِ دل انگیزِ خودت را

من کشته ی آن دیدهی دانای تو هستم

از ناز همی خندی و دیوانه بسازی

من عاشقِ آن خنده ی زیبای تو هستم

از هر دو جهان دست بشستم به امیدی

بنشسته به عزلت به تمنای تو هستم
محو ِ نگه مست و پراز معنی بگشتم
افسانه در آن دیده ی بینای تو هستم
ترک تو و این شهر که هرگز نتوانم
هر چند اگر عاشق ِ رسوای تو هستم
تو لیلی ِ نازی و درین سلسله ی عشق
عمریست پی ِ قافله شیدای تو هستم
در بادیهء عشق بسی تشنگیم سوخت
تا منتظر ِ باده ز مینای تو هستم
با زلف درازت همه جا مشغله داری
من ناظر ِ مهتاب ز سیمای تو هستم
ازعارض ِ گلچهره چو مهری بدلم تاب
در وادی شب غرق ز سودای تو هستم
شور ِ همه عالم بنظر هیچ نیاید
من عاشق دلباخته تنهای ِ تو هستم
هریک غزلم آئینه ی حسن بسازد
من واصف آن قامت رعنای تو هستم
بگذار درین عمر (همایون) تو باشم
به امید ِ دو چشمان ِ فریبای تو هستم

۶ دسامبر ۲۰۰۹م
کابل، افغانستان

دور ِ لبش

تشنه ی لعل ارغوان شده ام
عاشق ِ ماه آسمان شده ام
نشه از یک نگاه ِ گرم ِ پری
بیخود و مست و لامکان شده ام
غارت ِ قلب ما نموده صنم
بی دل از دزد ِ دلستان شده ام
آفتاب ِ رخش چنان تابید
منکر از ماه و اختران شده ام
گلرُخی دیده ام به چشم سرم
فارغ از جور ِ گلرخان شده ام
خنده هایش کشید موج ِ سخن
تا غزل گوی و نغمه خوان شده ام
سخنانش حلاوتی ست ز عشق
ز آن سخن شاعر ِ زمان شده ام
سرکشی کرد شعله های ِ دلم
شهره در شهر ِ مهوشان شده ام
شعله زد از نگاه ِ هوشیارش
در عروج ِ جنون از آن شده ام
بسته بود گل بپیچ زلف ِ دراز
دیدم آن گل که باغبان شده ام

هوس آتش بشد به موی و میان

بی خبر از حواس و جان شده ام

خرمن گل به موج ِ رفتارش

هر قدم دیده در بیان شده ام

آفتاب است شوق مهر ِ مه اش

با دل ِ خویش سایبان شده ام

نرسید این لبم به دو ر ِ لبش

لیک بنگر که نکته دان شده ام

بسته در زلف خود (همایون) را

خامُشم زآنکه بی زبان شده ام

۳ اپریل ۲۰۰۹م

کابل، افغانستان

دلهره

دلهـــــــره ازآنم که نیایی تو به پیشم

چــون موی ِ سیاه تو پریشان و پریشم

با اشک پریشـــــــانی فقط راه ِ تو بینم

از هــرسو رقیبان بزند خنجر و نیشم

در حســرت وصل تو ز دنیا بگـذشتم

در اوج تمـــــــنای تو بنشسته همـیشم

نزدیک تر از جــــان منی باک نباشد

گر دور فگندد همه بیگــانه و خویشم
بگذار نصیحت مکن ای زاهد دهـری
تا عشق بشد خـانقه ی مذهب و کیشم
از عشق کجا بگذرم ای ناصحِ غـافل
خــون کم بنما این دلک واله و ریشم
بگذار زند زخم زبان بی خـــــــردانم
از غصـــهٔ هر بی هنر آزرده نمـیشَم
شیرین منی آمده از تلـخی حـــذر کن
چون تیشهٔ فــــرهاد بوَد جـوهرِ تیشَم
در وصل (همـــایون) جهانم تو بدانی
درهجر چودیوانه همه رفته زخـویشم

۲۷ جنوری ۲۰۱۴م
کابل، افغانستان

دلبر جانانه

به نور عشق بنگر خانه دارم
شرابِ عاشقی رندانه دارم
لبِ گلفام او در جلوه ی چشم
ز جوشِ مستی در پیمانه دارم
مرایار است دایم مونسِ غم
چه پروا از خود و بیگانه دارم

چنان مشهورِ عشقم در دو عالم
به هر لب بنگری افسانه دارم
بسی از رحمتِ حق زیر بارم
که یارِ با وفا ، فرزانه دارم
به زلفِ عنبرینِ تابدارش
به گرمی پنجه را چون شانه دارم
رسیده فرقت و مجنون اویم
ازین رو خصلت دیوانه دارم
الا ای نازنین بختت (همایون)
که چون تو دلبرِ جانانه دارم

۲۶ نوامبر ۲۰۱۰م
کابل، افغانستان

خمار فراق

ز گلابِ عطرِ مویت به خدا که مستِ مستم
ز شرابِ چشمِ مستت بنگر که می پرستم
تو ز موجِ خنده هایت چه نویدِ ناز داری
که ز دوریِ لبانت همه این خمار هستم
تو بزلفِ چنگ چنگت دلِ ما به چنگ کردی
شده قلب، پاره پاره که به تار تار بستم
دل و دین و کیش ما شد به فدایِ چشم نازت

ز شئون و کارِ دنیا بنگر یکی برَستم
چو انارِ دانه دانه شده سرخ دامنِ من
قدحِ شراب آید ز دل و جگر بدستم
دلِ پا کشیده ی من ز جهان یکی برون شد
همه بند های ظلمت به امید تو شکستم
دلِ پُر ز جوش عشقم هوس وصال دارد
که به عزلتِ تمنا بخدا ز پا نشستم
دو جهان (همایون) آمد ز حضور عشق، ما را
ز شرارِ یک نگاهش همه مستم و الستم

۳ می ۲۰۱۰م
کابل، افغانستان

حیرتگهِ چشم

ز چه از هجرِ رخت عالمی محشر نکنم
نیست یک قطره ی اشک آمده گوهر نکنم
گلشنِ سبز برون آمده از گلخنِ دل
آتشِ اشک از آن شعله ی اخگر نکنم ؟
کشورِ دل شده پر گل به تمنایِ وصال
نشود دعوتِ آن شاه به کشور نکنم
ای مه و زهره و پروین به ناهیدِ تو هیچ
نورِ خورشیدِ جهان تاب برابر نکنم

طره چرخانده دلم را که به یغما بردی
تشبیه ِ زلف ِ سیاه ِ تو به عنبر نکنم
آمد از ناوک ِ تو راست به پهنای ِ جگر
دفع ِ آن تیر که شد از پر ِ شهپر نکنم
واعظ ِ شهر وصایت بکند بی خبر است
دل به عشق ِ تو چرا بیش قلندر نکنم ؟
سجده یی ذوق براند دل ِ من را به شتاب
نشود تا که به پای ِ تو محقر نکنم
تا رسد نور ِ منور ز تو ای مهر ِ صفا
شمع ، روشن، دراین خانه ی بیدر نکنم
محو ِ حسن آمده دل باز ز حیرتگه چشم
ساز و سامان ِ تعلق که میسر نکنم
حسرت آتش ِ عشق آمده هموار به ره
این سپند ِ دل ِ خود باز به مجمر نکنم
ماجرای ست خیالات ِ خرامیدن ِ او
به چه این دل به فدای ِ لب ِ دختر نکنم
سایه افکن چو هما منکه (همایون) توام
این قدر عذر ز بیچارگی اکثر نکنم

۱۹ جنوری ۲۰۱۰م
کابل، افغانستان

حفظِ راز

بر روی زمین آمده مهمـــــــــان شده گانیم
زین خطـــــه بدان خطه پریشان شده گانیم
در بحرِ تحیر همگی مــــــــات به مبهوت
در خلقت انظـــــــار چه حیران شده گانیم
چون چشمک یک مور به دروازۀ غفلـــت
مغرور به هیچیم ، سلیمـــــــان شده گانیم
با کـــــثرت آن درد که از بیخبری هاست
با تیغِ هوس بیخودی درمان شده گـــــانیم
خـــودخـــواهی بحـــدّیست که نادیده ببینید
در مزرعۀ بی تخمی چه دهقان شده گانیم
از فـــــــرط تجمل زحـــقایق همگی دور
در عیدِ امــــل سوخته قـــربان شده گـانیم
از بودن و نابودن خـــــود ســــود ندیدیم
در خویش ملامت زده بهتان شده گـــانیم
اسرارِ جهان پرده یی تاریک بر انداخت
از علم مگـــــوئید که نادان شده گـــــانیم
در وادیی عــــــرفان که عمریست گدائیم
نابودِ نهانخـــــانه ای جـــانان شده گانیم
این گـوهر مقصود که درجـان شده محکم
رازی کـــــه ز هستیش شتابان شده گانیم

اندر خط توحید، رقـــم خوردنِ عشقست

پیوندی در آمیخت که انسان شده گـــانیم

عجز است ترا پرده، (همـــایون) جهانی

در مشکلِ تسلیم چه آسان شده گـــــــانیم

۱ سپتمبر ۲۰۱۳م

کابل، افغانستان

حضور یار

در عـــالم خـــــــیال پر و بال میزنیم

تصـــویر حسن دیده خط و خال میزنیم

هرگـــه جمـــالِ یار کند جلوه در نظر

آتش درون این دلِ بدحـــــــال میزنیم

تا آسمـــــان سفر کند اندیشهٔ وصـــــال

تا فکـــــرِ یار بر سرِ پامـــــــال میزنیم

اظـــــهار عشق مـــیرسد، آیینه میشود

طـــــرزِ سخن بصورتِ اجمال میزنیم

الهـــــــامِ عزتی که تغذی زعشق کرد

فـــــالِ هوای وصل به اقـــبال میزنیم

بی لطفِ یار بارگـــــــــنه شانه خم کند

راهِ هـــــــــزار ساله چو حمّال میزنیم

یک بار اگر زلطف کند یک نگـاهِ خـیر

کـــــــــوهِ گنه به نیستی درحال میزنیم

فرمـــــانروای دل شود ار عشق بنگری

نقشِ حضـــــورِ خویش چه فعّال میزنیم

گه در حضورِ یار (همایون) اگر شویم

چرخک به دور قامت چون دال میزنیم

۳ فبروری ۲۰۱۴م

کابل، افغانستان

حسنِ باطن

در باطنِ خُلقی کسی دیدم از آن حیران شدم

از قلبِ پاک آمد ندا خندیدم و خندان شدم

من خوبرویان دیده ام وآن مه جبینان دیده ام

لیکن به حسنِ صحبتی دیشب چه سرگردان شدم

همچون ملائک وانمود دروازه ی گفت و شنود

زنگِ دلم را می ربود انگشت بر دندان شدم

در چهره ی معصوم او یک عالمی اسرار بود

از طرزِ استدلالِ او من صاحبِ برهان شدم

گر شد زبان و دل یکی رحمت براید پیشکی

در نشه ی گفتار حق پا کوب و دست افشان شدم

هر نازنین و مه جبین با چشمِ ظاهر بین مبین

در گرد و خاکِ این زمین تا آسمان تابان شدم

از صبر گفتا دم به دم قلبم بشد چون جامِ جم
از ابرِ فیضِ صحبتش در بارشِ نیسان شدم
آدم ولی افرشته خو چون گل ولی ژولیده مو
با او شدم تا رو برو در بزمِ او مهمان شدم
در چهره ی بیمارِ او دل شد همه تیمارِ او
در لذتِ گفتارِ او فارغ ز آب و نان شدم
گفتا! مکن دیوانگی بگذر ز عشق و عاشقی
لیکن ز وصلِ آن پری هم این شدم هم آن شدم
بر چشم اشکی نم بشد روحش به جانم ضّم بشد
من تن شدم او جان بشد، او تن بشد من جان شدم
گفتم (همایون) تو ام مفتون و مجنونِ تو ام
گفتا مکن حیرت بسی کاین قصه را دستان شدم

۱۹ فبروری ۲۰۱۰م
کابل، افغانستان

جلال عشق

اندر جلالِ عشقِ تو آسوده ام آسوده ام
تا در جمالِ ذوقِ تو دل را به صیقل سوده ام
اندر محیطِ عاشقی رقصان شدم رخشان شدم
پا کوب و دست افشان شدم ره تا بجانان برده ام

آهنگ ِ عشقت جاویدان در قلب من شد دف زنان
دارم چه بحر ِ نغمه ها ره تا فلک پیموده ام
ای مالک ِ این جان ِ من جانان من جانان ِ من
یکلحظه گراز دل روی چون گل ببین پژمرده ام
ای ساقیی پوزش پذیر ای بانیی عقل و ضمیر
غسل از می ِ نابم بده هر چند من آلوده ام
جان و خرد محو تو شد حیرت حواس ِ من ستد
جز تو دگر ما را نَبُد جان ِ دگر ده مرده ام
ناگه بیابان ِ دلم شد مزرع ِ عشق ِ برین
تندرو ِ وصل آمد نوید دل تا ثریا برده ام
در اوج ِ عجز آمد بیان آئینه دارش کی شوم
اندک شراب مولوی از بزم عرفان خورده ام
بی قید و بی آئین شدم فارغ زشرع و دین شدم
عمری تن ِ بیهوده را در عزلتی فرسوده ام
بی تو چو مشت خاک و خون گندیده ام گندیده ام
با تو چو تاج ِ نُه فلک بر بام ِ عالم بوده ام
در عصمت ِ پُر رحمت ات فارغ ز عالمها شدم
جزعشق ِ روز افزون ِ تو دل از همه ببریده ام
فرخنده شد آئینه ام فکرم (همایون) آمده
زنگ ِ هزاران کینه را از قلب خود بزدوده ام

۱۳ اگست ۲۰۰۹م
کابل، افغانستان

ثبات عشق

من عاری از هــــــراس بروز قیامتم
نی ترس دوزخســــت نه پروای ِ جنتم
گر چند در حـــساب نیاید مرا خطـــا
لایق در آتشم ، به عـــذاب و مشقــتم
آنجـــا که لطــف یار بباریده رحمـتی
همـــــــــچون گدا نشسته امید ِ شفـقتم
از طعن مـــــدعی که ندارم شکـایتی
من در خیــــال یار کجـــا در خجالتم
آید ترانه های ِ خوش ِ رحمـــت نگـار
بیزار از فـــسانه یی خشك نصیـحتم
با ورد نام ِ یار چو برقی برفــت عـمر
نی در شمار هفته به روز و به ساعـتم
عزم و ثبات عشق ببردم به آسمـــــان
نآید شکست غیر به ژرفای ِ هـمــــتم
من بیخودم به عشق به حـــالم ترحمی
کم کن تو محتســـــب، خدا را ملامتم
احسان و لطف یار ز اندازه در گذشت
با قدّ خـــــم همـــیش ته ِ بار ِ مـــنتّم
تاب نگاه دوست نه در خور ذره است
مصروف سیر و دید و تماشای قـدرتم

دارم درون قلب بهـــــاری ز نقش یار
نبوَد مجـــــال دیدن اغیار فطـــــــرتم
دارم سپاه عجـــــز و صفای وفای یار
بهتر ز قصر شاه بدین کنج خلـــــــوتم
اندر نشیب عجز رسیدم بکــــاخ عشق
فارغ ز انتـهای فـــــــــرازی به دولتم
والله (همـایونم) که رسیدم به خاك پاش
بیجاست از دوروزه جهـــــانی شکایتم

۱۲ فبروری ۲۰۱۳م
شارلُت ـ کارولینای شمالی، ایالات متحده امریکا

دل رمیده

ز جهــــان هستی آرا چه فــــــــراخ دیده دارم
زنگـــــــاه شور و مستـــی سخنِ رسیده دارم
به شـــــــرارِ آتشِ دل لب نارســــای من بین
به بیان حسن جــــانان سخـــــنانِ چیده دارم
مــــــــژه هــــایی دیدهٔ دل برخ جهان گشودم
ز جهـــــــــــانِ چشمِ هستی مژه آرمیده دارم
نمِ کــــــشتِ شوره زارم ز طراوتم چه پرسی
دمِ گــــــــرمِ یادِیارم ز دلــــــــــم شمیده دارم
نه ســــری به خود پسندی نه لبِ به ارجمندی

به کـــــنار مستمندی قـــــدک خمیده دارم

سفـــــر درازِ بحـــر و من و قایق شکسته

گــــذرِ امید ساحــــــــل ز سرم رمیده دارم

ز حضور عشق دیدم که به بحر قطـــره آمد

به خـــــــیال این پدیده دلِ غم کشیده دارم

ز دلِ رمیده ای من که شکــــــوه یار خیزد

به لهـــیب شور شوقـــش شررِ رهیده دارم

سمنـــــــی ز ماه وصلش زده پرتوی به قلبم

چمنـــــــی خیال بستم که سرشک دیده دارم

بنگـــر بزرگی اش را به گنه دگر میاندیش

بـــسی من کرَم بدیدم که گـــــنه ندیده دارم

ز فراق او (همایون) شده بیقرار و محزون

بنگـر به پاره یی دل که به خون تپیده دارم

۱۱ اگست ۲۰۱۳م

کابل، افغانستان

توبه

آغوشته که هر روز سراپا به گـــــــناهم

ای حضرت یزدان تو بده راه و پناهـــــم

زآلودگیِ خــــــویش چنان زنده بگـورم

در هردو جـــــهان نام بد و روی سیاهم

صـــــد بار به دربار تو من توبه نمــودم
کین دل نشد از توبه و یکـــــــباره تباهم
هر بار هـــــوس برده به کنجی به کناری
مـــــیترسم از آن روز که بینم تهِ چاهــم
هر سو که بَرَد شوق و هوی رفته دلم باز
سنگینی ندارد دل مــــن ذره ِ کـــــاهم
نی در پی شهرت نه پیی نام و نشــــانم
نی در طلب پول و زر و مسند و جــاهم
کی در پیی آزار کـــــسی دست برآرم
از شرّ همـــــه خلق نگـــــهدار کلاهم
آخر تو بیا رحـــــم به این پارۀ دل کن
بیراهه نخــــواهم ز تو بینم که براهـــم
دانم که قصور از من نادان حـــقیر است
در رحمت تو مانده به در بیش نگـــاهم
جز ناله و آهی به دلت نیست (همـایون)
تا پیش خـــــدا رفــــته ببین ناله و آهم

۱۷ می ۱۹۸۳م
برلنگتن - کارولینای شمالی، ایالات متحده امریکا

تصویر ِ بیخودی

گنج ِ عشق ِ یار دارم در دل ِ ویرانه ام
از رخش گلزار دارم دل بشد گلخانه ام
عکس رویش نقش بسته مردم چشم ِ مرا
خصلت هوشیار دارم گر چه من دیوانه ام
محوری در انتظارم حسرتم بین چرخ زن
از طواف شمع رویش گشته روشن خانه ام
هر در و دیوار آرد عکس رویش در نظر
از همه غوغای ِ دنیا اینقدر بیگانه ام
محتوای بیت شعرم بیخودی تصویر کرد
بر سر ِ موی ِ سخن ها میخورَد تا شانه ام
گرد ِ اوهام ِ تغافل کم بگردم زانکه من
بر لب ِ احباب ِ الفت عشق را افسانه ام
خجلت ِ عصیان ِ ما را عشق پنهان میکند
بر مزار ِ آرزو ها شمع را پروانه ام
عبرت از پشت ِ کمان ِ من نمیگیری چرا؟
خاک میریزد (همایون) از فنا کاشانه ام

۱۲ دسامبر ۲۰۰۸م
کابل، افغانستان

تاج ِ فقر

شرح ِ این متن را دری بکنم
خوب سنجیده گوهری بکنم
کژ بوَد چرخش زمان و فلك
راست گویم سخنوری بکنم
همچو خاکی فتاده ام به فنا
به کدام خس برابری بکنم
خاك ِ عجزم بروی اخگر عشق
قدرتم نیست ، اخگری بکنم
نیست آزار ِ کس مرا در سر
بهر ِ مطلب نه دلبری بکنم
تا که سلطان فقر و عجز شدم
ز کجا تاج ِ خود زری بکنم
من نه فقهی و محتسب شده ام
نه پراکنده داوری بکنم
نیستم هیچ ، اهل ِ قال و مقال
نه سیاست نه کشوری بکنم
هر که در ظلم، دست بالا کرد
جرم ِ جاهل ز چه بری بکنم؟
خویش را عالم و عقیل شمرد
در رهی حق دلاوری بکنم

رتبه ی عشق بس جنونم داد
گر صغیر م چه اکبری بکنم
من ز آنان که لاف عقل زنند
با خود احساس ِ برتری بکنم
درپی ِ قطره های ِ مال و منال
من نه آنم سبک سری بکنم
آشنا نیستم به چال و فریب
دل چو خورشید ِ خاوری بکنم
همچو ابراهیم ام به بت شکنی
ختم ِ دوران ِ آذری بکنم
بس دغا دیده ام ز خلق ِ خدا
کنج ِ خلوت نکو تری بکنم
نه ز خلق ِ خدا بریده دلم
نه به خلوت قلندری بکنم
فقط از مردمان ِ پست و لعین
رفته و خویش را سِری بکنم
بکنم گریه ها به حال ِ زمین
آب ِ این دیده کوثری بکنم
دهن ِ ظالمان ِ خائن را
تشبیه ِ پشت ِ ساغری بکنم
نفس حاکم بشد به ملک ِ فقیر
من به خائن چه چاکری بکنم؟

نیست در قدرتم فسوس فسوس
در عدالت نو آوری بکنم
هر که بیمارِ پول و نفس بوَد
به شفا خانه بستری بکنم
مردمانِ پلیدِ ظالم را
پیشِ مظلوم؟ سر بُری بکنم
بر سرِ خر مخوان یاسین را
با خران رسمِ بربری بکنم
جاری شد همچو جوی خون فقیر
قصه ی اشکِ احمری بکنم
گفته اند گرگ زاده گرگ شود
رمه با گرگ رهبری بکنم ؟
نیستم در هراسِ حق گفتن
سرِ حقگویی خنجری بکنم
هر طرف جاهلی بکرسی ببین
من به جاهل چه نوکری بکنم
نه عمل بینی نی صداقت و علم
این حقیقت که دفتری بکنم
نیست آن زر که گاهی بود بسی
شرحِ مس را به گوهری بکنم؟
در ریا مردمان درخت شدند
بکَنم ریشه خود سری بکنم

چه شد آن مردمان ِ پُر گوهر
تیغ تشبیه ِ گوهری بکنم؟
گشت آن ملتم چه خُرد و خمیر
بی کلاه رفته افسری بکنم ؟
به نفیر آوَرَم ندای ِ فقیر
تا به افلاک و مشتری بکنم
شرم بر من ز دست ِ خالی خود
نیست بختم مظفّری بکنم
شرح ِ تاریخ را به وقت خودم
فارغ از حکم ِ سروری بکنم
برملا کردن ِ حقایق ِ دیر
به نوا ها ثنا گری بکنم
در هوس نیستم چو باز و عقاب
نه به چنگی کبوتری بکنم
نه حریصم به سان طینت سگ
نه سلیمان، مسخّری بکنم
نیستم آشنا به نجم و نجوم
نه گهی شوق ِ ساحری بکنم
یا الهی به ذکر ِ قدرت تو
چشم ِ دل بیش منظری بکنم
نامت از شوق بر زبان آرم
دهن از عشق عنبری بکنم

رحم کن رحم ای رحیمِ کریم
حدّ ِ ضعفم مصوری بکنم
این دو بال ِ هوس به باد ِ فنا
افکنم زیر و پر پری بکنم
این پرند ِ دل ِ سپند ِ خودم
روی آتش به مجمری بکنم
بین(همایون) که نام جانان شد
ختم ِ تحریر را زری بکنم

۵ فبروری ۲۰۱۰م
کابل، افغانستان

پرده اسرار

ما سوختگانیم بلی سوختگانیم
ما پاک دل شیشه صفت آب روانیم
از باده روحیم نه جسمیم و نه جانیم
مست میِ عشقیم همه بی خبرانیم
نی ما به کمینیم نی ما به گمانیم
از نور رخ یار تجلی زده گانیم
نی ما به زمینیم نی ما به زمانیم
از نام مبارک همه در ورد ِ زبانیم
گاهی به بهاریم گاهی به خزانیم

در پرده اسرار جهان رازِ نهانیم
نی ما به مفادیم نی ما به زیانیم
از مسجد و از دیر که بیرون شده گانیم
یک نقطه محاط یک نقطه نشانیم
در دایره عشق چنینیم و چنانیم
ما محو فنا ایم بیرون ز عنا نیم
از علم مپُرسید که ما هیچ ندانیم
گاهی به نویدیم گاهی به فغانیم
از دیده که سرخیم بین زرد رخانیم
از عالم روحیم در خواب گرانیم
در کشتی ِنوحیم که توفانی از آنیم
از هجر که پیریم در ذکر جوانیم
فرخنده (همایون) شده در روی جهانیم

۶ دسامبر ۲۰۰۵
کابل، افغانستان

بختم

آتشِ شعلـــــــه خـــارهٔ بختم
تو بگو من چه کـــارهٔ بختم؟
کـــشتیِ آرزوی قلب حــــزین
نَبَــــــرَد تا کـــــنارهٔ بخــــتم

بهـــرِ تاوانِ عاشـــقی کردن
جـــان بگـــیرَد کفـــارهٔ بختم

آسمــــــان پُر ستاره زبخـت
ندرخـــشَد ســــــتارهٔ بختم

قــــرعهٔ عشق زد بنام خـودم
نبرآمـــــد شمــــارهٔ بختم

عاشقِ بی وصــــالِ نالانم
کـــــرده ام استخــارهٔ بختم

شـــوقِ دیدارِیار تازه بـــشد
خـــیره آمـــد نظـارهٔ بختم

گر سرشکم هزار رنگ کـشد
چشـــم سازَد فـــوارهٔ بختم

با گلِ اشک ار گــلاب کشم
نشکـــند سنگِ خـارهٔ بختم

ساخـتم با تمـــامِ آب و گِلَــم
منهـــدم شد مُـــــنارهٔ بختم

کوکبِ من که نا(همایون) شد
گـــردِ خاکسترِ شرارهٔ بختم

۵ دسامبر ۲۰۱۳م
کابل، افغانستان

بحر سخن

در پهنه ی گفتارم بحری ز سخن دارم
محو ِ رخ ِ دلدارم بیمارم و سر شارم
من بی سر و سامانم در بیخودی حیرانم
از مصحف جانانم صد بحر ِ گهر بارم
نقشی چو معما زد دیوانه همی سازد
کی پرده بر اندازد در عشق ببین زارم
از وی نتوان دوری در عالم مستوری
مهجوری و مجبوری در عزلت ِ نا چارم
از باده ی او مستم در آتش او هستم
در دامن او دستم از چشم گهر آرم
عشق تو حیات ِ من هجر ِ تو ممات ِ من
ذکر ِ تو ثبات ِ من در حاصل کردار م
نی محتسب ِ دینم نی زاهد ِ خود بینم
جز عشق نمیبینم در دیده ی بیمارم
از خلق که معذورم در عاشقی مجبورم
از عقل چنان دورم دیوانگی شد کارم
رنگین سخن ِ دردم تا عرش بَرَد گردم
بیهوده نمی گردم دیوانه ی دلدارم

در شوق چو مجنونم در عشق (همایونم)
در قلبِ پُر ازخونم تخمی ز وصل کارم

۱۴ فبروری ۲۰۰۹م
کابل، افغانستان

بادۀ ناب

من گـــــــــر سخن نیک نیابم چه بگویم
در حیرتِ خود مست و خرابم چه بگویم
زاهـــــــد شده انگـــــشت شمارِ گنه من
انگار که فـــــــارغ ز حسابم چه بگویم
مردم چه پسندد سخنی را که برهنه ست
هر لحظه که بیرون ز حجابم چه بگویم
در شعله ی عشقی بنشستم همگی عمـــر
از ســـــوختنِ قــــلبِ کــــبابم چه بگویم
الحانِ دلم نغمه ی هستی کشد امـــــــروز
من چون طـــــــربِ تارِ ربابم چه بگویم
دوری به سؤالات فلـــک حیرتی بودم
القصـــــــــــه ندارید جـــوابم چه بگویم
از بودن و نابودن من هـــــیچ اثر نیست
با این تن خود نقش ســـرابم چه بگـــویم

نادانی چنان ضــعف برآورده ز غفلت
با دیده ی بیدار که خـــوابم چه بگـویم
چون غنچه سرآودرم و پرپر شده رفتم
در دست صبا بوی گـــــلابم چه بگویم
درشیشهٔ ما ریخت (همایون) قدحِ عشق
من مســت ازآن بادهٔ نابم چه بگـــــویم

۲۳ اپریل ۲۰۱۴
کابل، افغانستان

آئینه ِ نور

در کارگه ی عبرت عمریست چو مزدورم
کو؟ باده ی عرفانی من تشنه ی مخمورم
بوی قدح ِ مستان تسبیح ِ مرا بگسست
ای محتسب امشب را بگذار که معذورم
از صورت و از معنی آزاد شوم امشب
من باطل حق گویم حرف ِ دل منصورم
مشکِ سخن ِ عشقم از گلشن ِ یار آمد
راز ِ هدف ِ وجدم در آئینه ی نورم
موج ِ خط ِ گفتارم شیرین شکری دارد
نقش ِ رخ ِ دلدارم در دیده ی مجبورم
شکرانهء لطفش را جان درکف خود دارم

در آتش ِ عشق او میسوزم و مغفورم
شد روضه ی رضوانم خاک ِ ره عشق تو
ای آمده در جانم ای مقصد و منظورم
در شوق خیال ِ تو دل خونم و مجنونم
از ذوق وصال ِ تو سرشارم و پر شورم
آتش وطن ِ عشقم رنگین سخن ِ دردم
در بیخودی محصور م هم لالم وهم کورم
تا عشق (همایون) شد پهن جگرم خون شد
تاعرش دگر گون شد از ناله ی پر زورم

۲۱دلو ۱۳۸۷
کابل، افغانستان

آواز ِ پا

نوای ِ نغمه ی عشقت به قلبم بی صدا دارم
به گوش از مژده ی وصلت بسی آواز ِ پا دارم
هجوم ِ خاطر ِ دردم ، نمایان از رخ ِ زردم
ز تن یک حاصل ِ گردم به نقش ِ بوریا دارم
بساط ِ عالَم ِ حیرت نقوش ِ پُر هنر دارد
به هر نقش دل انگیزش چنین بانگ درا دارم
نشد خاموش آهنگم ، ز درد ِ بی صدایی ها
ز شور ِ عشق هر لحظه به دل نشو و نما دارم

نوایِ مطرب و ساقی طرب انگیزِ فکرم شد
پیی ِ صهبای لبهایش هوس بی انتها دارم
دلم را برده از کف وی به لبخندِ شکر خندش
درین هستی ِ بی هستی فقط یک دلربا دارم
به کنجِ عزلتِ فقرم ز عشقش دل غنی بادا
به عریانی چو خو کردم کجا ذوقِ قبا دارم
ز گفتارِ شرر بارم جنونِ عشق میبارد
ز فیضِ آتشِ مستی مکان اندر هوا دارم
چنان درعشق مهجورم که ازغیبت بری گشتم
نه خواهانِ ضرر باشم نه میلِ ناروا دارم
جنونِ نارسایی ها ، امیدِ وصل میکارد
(همایون) شاکرِ عشقم از او بالِ هما دارم

۲۴ می ۲۰۱۰م
کابل، افغانستان

آرش قوی

با من مکـــن ستیزه که در گلـــخن آتشم
از درد و آهِ سینه ببین شعـــله می کشم
دارم شرار گرمیی احساس شور و شوق
در شعله های عــــشق قوی تر ز آرشم

از بهر دفـــع درد و الم روز تا به شب
شُربِ شراب معـــــرفـــت یار میچشم
نی در هـــوایِ دیر پیی شهـرتی شدم
نی در فـــراق گلـشن و گلبن مـشوشم
این ناله های جانگــــدازم شنیدنی ست
اندر خیـــال یار کجـا فکرِ مهـــــوشم
پنهان نکـــرده هیچ حقیقت دلِ و زبان
با قوّت حقیقت خود مست و سر کــــشم
در سادگی به نظم کشم اصل حـرف دل
فارغ ز ماورای لغــــات و کش و فَشَم
دل چـــشم سر برآرَد و بیند نظـــامِ یار
تصـــویر عارضـــش بنمـایم، مُنَقَــشم
جاهــل اگر چه تیغ کـــشد بهر قتل حق
من در پنــــاه یار چـه بی پرده بیغـــشم
دیگر غمی مباد (همـــایون) به روزگار
در سایبانِ یار شکـــــیبانه سر خوَشم

۳۰ دسامبر ۲۰۱۲م
گینزول - ورجنیا، ایالات متحده امریکا

امید ِ بقا

مهر ِ تو وطن دارد در سینه ی صد چاکم
عکس ِ رخ ِ تو نقشست در دیده ی نمناکم
از تشنگی مخمورم آب ِ رخ ِ معذورم
از باده ی لبهایت شو خضر ِ رگ ِ تاکم
تصویر ِ گل ِ رویت در دیده ام آئینه
گر طعنه زند مردم هشیارم و بی باکم
وصل ِ تو نجاتم بود چون آب ِ حیاتم بود
فرقت که چو تیغ آمد شد داغ ِ دل ِ چاکم
بی تو در ِ دل بستم از عالمیان رَستم
با تو ز خوشی مستم در عالم ِ افلاکم
آتش زده در خرمن آب ِ رخ چون ماهت
بر باد هوا بردی هر گرد از این خاکم
امید ِ بقا نَبوَد بی وصل ِ لقای ِ تو
هر لحظه فنا بینم در چرخ ِ غضبناکم
باز آ که جگر خونم بی تو نه (همایونم)
خاموشی ِ محزونم گوید که خطرناکم

۴ دلو ۱۳۸۷

کابل، افغانستان

استحکام ِ وصلت

چه شد از لای ِ گیسویت نگاه ِ مست را دیدم
چه شد گر از نگاهی تو گل ِ امید بر چیدم
تبسم های ِ گرم ِ تو مرا آتش به جان میزد
ز چشم ِ آتشین ِ تو حکایت های ِ بشنیدم
به چنگ ِ عشق آوردی دلم مجنون خود کردی
که ذوق ِ روز ِ وصل ِ تو بشد درگاه ِ امیدم
دو عالم عشق آوردی ز عطر گیسوان آن شب
که زلف ِ تابدارت را چنان مستانه بوئیدم
میان ِ حلقه ی دستم سرو گردن که بنهادی
چه شد گر آن لبانت را به شوق و ذوق بوسیدم
در آغوشم بیفتادی ز خود بی خود شدم آنگه
لبانم بر لبان ِ تو ، به پیوستی پسندیدم
ز فرط ِ بیخودی هایم ندانستم چه میکردم
مگر از خمّ ِ لب هایت شراب ِ تند نوشیدم
به من عهد ِ وفا کردی به تو عمرم فدا کردم
بسی شکر ِ خدا کردم بسی مستانه خندیدم
تویی آرامش ِ قلبم تویی مقصود و مطلوبم
ز عمری با تو سر کردم حوادث را نترسیدم
ز راه ِ بدگمانی ها مکن غفلت به یار ِ خود
به استحکام ِ عشق ِ تو گهی از ره نلغزیدم

(همایون) گشته عشق من به وصل مهرجانانم
چو کیف ِ زندگانی را کنار ِ یار سنجیدم

۶ فبروری ۲۰۱۰م
کابل، افغانستان

از ماست که بر ماست

بر خویش بسی ظلـــــم و ستم کرده روانیم
حـــالا دگر از مـــردم بیگـــانه چه دانیـــم
یک ذره ز حـــب وطن اندر دل کـــس نیست
اشعـــــار و شعـــارش همگی بیش بخوانیم
گر مســـئلـــهٔ پول بیـــــاید بمــــیان بـین
ما از خود و بیگـــانه به تفـــــریق ندانیم
از بی هـــنران نیست توقـــــعی ز خـدمـت
هر عـــــالم و فاضـل که از آن مُلک برانیم
رفتند همــــه عـــالِم و دانا چو ته ِ خــــاک
بر رمــــه هر آن گـــرگ بیاید که شبانیم
آن بیوه ی مـــا نیســت که یابد لـــب نانی
از خــــون یتیمــــان همگی خوشگذرانیم
گویی دهـــن جـــیب بدوزیم ز انفــــاق
در ساز لُغــــت بیشــــترک جمــــله پرانیم
احـــــساس حقـــارت بکشد ساز تکــــبر

گر راست بپرسی همـــه ما دشمـــن جانیم
بیهـــوده به هر کِرده ی اســلاف بلافـــیم
مـا زادهٔ چـــون بوده و مـــا کرده فلانیم
کو قلـــب پُر احـــساس که همـّت بگمارَد
اوجی ز تکـــبر ز چه؟ محـــتاج بنانیم
الطـــاف خدا شادی و شــــادابی بیاورد
مردم به بهــاران و مگر ما به خـــزانیم
دیدیم به هـــر سوی گـــدایان به تکـــبر
در حــرص و هوس چشم بهر سو نگرانیم
ما شرم نداریم از آن قـــهـــر خـــداوند
در غـــرّش آهـــنگ سلاح خوابِ گرانیم
شد بیش سر و زیر بسی دالـــر پُر بـــار
تا حـــال ببینید کـــه محـــتاج قـــرانیم
آنگه که تبر زد به درخت، از دل محـزون
بر دسته نگـــاه کرد که از خـــویش بدانیم
ما حـــرف بزرگـان، پسِ گوش نمـــودیم
از دستهٔ جـــاهل هـمه در شور و فغـــانیم
بر تیر نگـــاه کرد چو از شهـــپر خود دید
از ماســـت که بر ماست بگفت باز، برانیم
بر خـویش نمـــودیم روا رسم خـــیانت
تا قـــاف قـــیامت به هـــمین حـــال بمانیم
از بهـــر خـــدا ذرهٔ انصـــاف روا کن

با خـــویش چه را می بری والله که ندانـــیم
آن سان ِ سپیدی که تو دیدی به نصـــیبست
والله چه بفهـــــمیم که شایســـــتهٔ ســـانیم
بگذر تو از آن قریه گکِ کوچکِ تاریک
گر چشم گـــــشایم، هــمه شاهِ جهـــانیم
انسان خلـــیفه ست برین کـــرّه ی خاکی
با همّـــــــــت و ایمان به افـــلاک روانیم
تا کی تو بکـــنجی بنشستی که مـــنم من
در عرصـــهٔ پسمانی چو خورشـید عیانیم
گفـتی بحــق و کس نکند گوش (همــایون)
بیهـــوده درین سوز به شوریم و بیـــانیم

۱۴اکتوبر ۲۰۱۱م
رِستُن ورجنیا، ایالات متحده امریکا

همت مردانه

مژه گانم خورد برهم شد بهارانم خـــــزان
عمر بُد کوتاه مدت رفت فرصــت از میان
در درونِ دل هزاران شعـله میتابید و لیک
در برون از ماجـرایِ فتنهٔ دوران فغـــان
سنگدل بسیار دیده اینِ دل نازک مـــــزاج
در جنون افتان و خیزان با تپشها بی زبان

لاله گون قلبم ز جام عشق دایم خونگـــــرم
بی زبون از طعنه های زهر گونِ ناکـــسان
سرخیی رویم نمایی راستگویی هـــای من
سعی دارد بد دلی تا رنگ آرد زعفـــران
پاکدل بودن مرا از فطــرتم شد در نهـــاد
تا سیهکاران نیاید در حضورم شادمـــــان
کوه دارد همّت مـــردانه یی من بیســـتون
ای فلک تا میتوانی منّت از من بر ســـتان
بیسکون در جستجوی راستی ها در تلاش
رهنمون شد این زبانم تا روان شد در بیان
ارغــنونِ عــشق دارم با تـــزرو دل ببین
با فزون آرم ز رحمت های جانان ارمغان
معتبر گشتی (همـــایون) تا به ذکر نام یار
یک نظــــر اندر زمینت باز افتد زآسمان

۲۷ جنوری ۲۰۱۳م
کابل، افغانستان

نفس عشق

نفسِ عشق جهان زنده کند رقص کنان
گر دمد بر تن هر مرده شود روح به جان
کم بگو قصه ی تکرار در این چرخش تند
یک سخن گوی که عشق است فقط جانِ جهان
منما گوهر مقصود به صحرایِ عدم
صدف اندر دلِ بحر است به صد پرده نهان
گوهرِ روح به صیقل نشد از زهدِ ریا
ذوق دل نیست برابر به دو صد شورِ زبان
محو در بیخودیِ محض برو با سرِ شوق
آرزو مُرد اگر زنده کن از یار نشان
من و دیوانگی و گوشه ی تنهای خوش است
نکند جوش به جز یار دلم با دگران
خسته ازشورِ جهان مانده ام از گفت و شنود
گوشِ خود کر زده ام مهر به لب ها و دهان
ندهد عمر به فرصت بکنم شرحِ وجود
صد هزار است مرا تیر مگر نیست کمان
سرعت ابلقِ این روز و شب از بهر چه بود
گردش جذبهء عشق است نه در سود و زیان
هم ز دهری شده ام خسته هم از زاهدِ شهر
میرسم یک دو قدم پیش از این راهِ میان

راز خفته است (همایون) به نهانخانه ی دل
کس نیاید که چه بود قصه در این خواب گران

۱۱ جولای ۲۰۰۹م
کابل، افغانستان

نشرِ حیا

تا که زنجیرِ غریبی آمده همساقِ من
تیره روزی چیره کرده پهنه ی آفاق من
کر بشد گوشِ فلک هم ، یا ز تأثیرِ گنه
ناله ی آلوده سرمه خواب شد در طاق من
آبله گون چشم دارد دست و پایِ زحمتم
آبرو مخلوط کرده رنگِ نانِ قاقِ من
کم سخن گشتم به خلوت نیست محشورم شهیر
تا حیّا منشور شد در گوشه ی قشلاقِ من
در خیالِ حسنِ یارم بیخبر از خود شدم
کی بجوشد جز به وصلش این دل مشتاقِ من
تیرِ طعنِ مردمان در عشق ناید در نظر
درد کم آورده پا از سوزن و سنجاقِ من
تنگ چشمی ها ترا غافل نمود از اوجِ عشق
محتسب دریوزه کن از طرزِ استنطاق من

چون کمان رستم بیارم هر سخن از حسن یار
آفتاب ِ روشن آرَد گفته ی بُرّاق ِ من
چیست گفتارم (همایون) دامن پر اشک خون
خون بگرید هر که خواند متن در اوراق من

۱۷ می ۲۰۱۰م
کابل، افغانستان

ناله شبگیر

بشکند سقف فلك را نالۀ شبگــــــیر ِ من
شورش ِ دیوانه دارد نغمــــــۀ زنجیر ِ من
این دل عـــــاشق مزاجــم آه زد تا آسمان
بگـــــسلد تار ِ کمان را ارتفـــاع تیر من
تا نشان ِ عـــاشقانه در هـــدف آوَرده تیر
پیش پایم اُفـــتاده بنگـــری نخـــجیر ِ من
آن مَلَك پیوسته کرده عشق را عنوان خود
می نویسد نامۀ اعمــــــال در تحریر من
حـــیرت ذهنم سراغ عـــقل میگیرد ولی
سرنوشت عـــشق دارد هر قدم تقدیر من
حسن ِ شورانگیز دارد صورت این کائنات
در نمـــایی قیس بنگر حالت تصویر من

مــــــنظر چشمم جهـان را میکشد در آیینه
آسمـــــــان را میدرد تا نعرهٔ تکـــــــبیر من
در بیانم کی بیاید نغــــــمهٔ جانکــــــاه ِ دل
می نیابی از (همایون) در سخن تأثیر ِ من

۱۶ جون ۲۰۱۱م
کرنرزول - کارولینای شمالی، ایالات متحده امریکا

مقصد ِ جاودانه

در شعر ِ من و ترانه ی من
در چنگ من و چغانه ی من
در گلخن دل که پر شرار است
در آه ِ دل ِ شبانه ی من
در هر غزل و قصیده و بیت
در نام ِ من و نشانه ی من
در شام و پگاه و نیمه شب ها
در ناله ی عاشقانه ی من
عنوان و بیان و شرح مضمون
در قصه ی پر فسانه ی من
در مسجد و دیریا به هر جای
در گردش ِ این زمانه ی من

نامت ز دلم سرِ زبان است
ای مقصدِ جاودانه ی من
از حسرت عشق شد (همایون)
در عطر غنوده خانه ی من

جون ۲۰۰۶م
کابل، افغانستان

مرواریدِ روح

مرواریدِ روح با صدفِ غیر مپوشان
در دیگِ هوی پختِ هوس دیر مجوشان
این جاده بوَد یکطرفه باز نگردی
دل در قدمِ غیر تو بیهوده مرنجان
خاکی و بیا، آب، ز آتش منما باد
تا هیزمِ آذ است به خروار مسوزان
گر غیر کشی از دلِ خود عشق شود نور
شو خاکِ رهِ یار دگر اشک مریزان
بنگر چو کتابست حیات از سخنِ یار
چون خواب، گذر کرده عمر صفحه بگردان
بر مژه بایستاده ببین اشکِ ندامت
چون سیل شود قصه بافتد چو به دامان
در بحرِ گنه غُطه زدن تاکی و تا چند

بکشای بیا دیده از این خوابِ پریشان
ما کبر بر آریم و مگر لعبتگانیم
در کثرتِ نادانی شده غافلِ حیران
گر دیده کنی باز به دور و برِ گیتی
معموریت از حیرت خود بنگری ویران
گر کور و کری غره بشد گه به تعصب
چون پایکِ موران بنگر چشمِ حریصان
کم کن تو عمارت به رخِ آمدِ طوفان
مژگان بزنی تا نگری دشت و بیابان
پیچیده بوَد راز چه دانیم (همایون)
عمریست به حیرت گذرد بی سر و سامان

۳ می ۲۰۱۰م
کابل، افغانستان

ماه من

جـــــــــای اندر سینه دارد ماه من
سلطـــــــــنت برقـــلب راند شاه من
روز و شب مشغولِ اویم در خیال
مهــــــــــــربانی میکند دلخـواه من
نیست فکـــــــــر یارِ درسر بیهوده
لـــــذتِ گـــــندم برآرَد کـــاهِ من

مذهبِ عشق است اندر خصـــلتم
راه عـــــشاق است دانی راه من
وا نه ایستد قلـــب تا روزِ وصـال
میکُشد گر فـــــرقتِ جانکـاه من
گفتمش: امیدوارم چـــــاره کو؟
گفــت: درشو ساجدِ درگــــاه من
تا غــــبارِ آتشــــــم برباد شد
رفعـــــت اذکـــــار بیند جـاهِ من
ناله ی تنهـــــایی ام باران گـشـت
آسمـان آتش گـــــــرفت از آه مـن
تا زبان و دل بهـــــم آمـــیخـــتم
از ریاء آشفته شد اکــــــراهِ من
شد (همـایون) فطرتم نگهت گـرا
یار داند طبع حاجتخـــــواهِ من

۱۳اکتوبر ۲۰۱۳م
فِلسَک، جرمنی

ماندگاری

فلك به شور درافگنده بی قـــراریِ من
زمین به بحـــــر کشیدست اشکباریِ من
زمن مــپرس چه دردیســت در میانِ دلم
مشو که سود ندارد به غمگـــــساری من
پریده آرزویم همچو رنگِ برگ خـــزان
کو آب و ریشه به رخسارِ نوبهـاریِ من
تمام شهــر زعشقم به گوشَکـــــــانی بوَد
به افتخـــار نمایند خبر نگـــــاریِ من
ازآنکه عشق بوَد پیشه ام چه باك مـــرا
بدین مقـــــام، خدا میرسد به یاریِ من
رمـوزِ غفـلــت یار است درد و رنج مرا
چرا که کیف کـند دیده عذر و زاری من
ز راه صـــبر چه مردانه در ثبات هــستم
مثالِ کوه بوَد فــــرط اســـتواریِ من
دلا حـــــزین مشو باز روز وصل رسد
چـــو شامِ هجر بسر شد ز بردباری من
مقــام فکر نگـــــــارم به اوج حسن بوَد
گهـــی زعطف ببیند به زخم کاریِ من؟

ببین که نامِ (همایون) چه جاویدانی شده
به خط عشق نوشتند ماندگـــــــــاری من

۴ فبروری ۲۰۱۴م
کابل افغانستان

گل شبو

گر من نبینم روی تو بر گـــشته بینی خوی من
ای دولـــــتِ دنیا بیا با خنده هـــایت سوی من
هجــــرِ تو ماتم افگــــــــــند انده اندر دل زند
فـــکـــر تو در جانم تَند بازا گلِ خوشبویِ من
چشم تو شد دنیایِ دل مــوی تو شد سودای دل
عشق تو شد مـــاوای دل ایبارِ عنبرموی من
هر لحظـــه حیرانِ توام دانی پریشـــــانِ توام
ناظـــر به بستانِ تو ام ای یارِ ترگــیسوی من
لبخندِ تو گلهای من طرفندی در شبهـــایِ من
بازآ بکن پروایِ من آخـــر تویی دلجویِ مـن
تویارِ هُـــــــشیارِ منی والله که دلـــــدارِ منی
یارِ دل آزارِ منی خندان گــــلِ خوشروی من
دیگـــر دل آزاری مکن ازمن تو بیزاری مکن
دل را به بیماری مکن دیگر مرو از کوی من

باز آ به آغــــــــوشم دمی از دیده ام بزدا نمی
بی تو به زندانم همـــی ای قـــوَتِ بازوی من
با تو (همایون) میشوم بیتو چه مجنون میشوم
در هجر دلخــــون میشوم بازآ گلِ شبّوی من

۱۴ فبروری ۲۰۱۴م
کابل، افغانستان

کشور دل

در کشورِ دل کعبه ی از عشق بنا کن
چون بلبلِ عشاق غزل گوی و ندا کن
روح است چو سلطان تو در مملکت جسم
هر خواهش جسمانی به روحانی رها کن
حجاج که لبیک کنان غرق طواف اند
دل کعبه و آئینه ی از لطفِ خدا کن
میدان مُنا و عرفات است چو حشری
از عشق چنین حشر تو هر روزه بپا کن
از کوه صفا آمده تا مروه چو حاجی
از (هاجر ه ی) صبر به دل آب بقا کن
از چشمه ی عشاق به لب زمزمی آور
دل خالی ز تزویر هم از چون و چرا کن
از خصلت بد بینی شود دل به غباری

دل جام جهان بین ِ ره ِ صدق و صفا کن

ابراهیم و اسماعیلی در عشق خدا باش

تن گیر و پسر گیر به راهش به فدا کن

بنگر که رسول است چه روشنگر گیتی

از مصحف او نغمه ی عشاق نوا کن

در عشق ِ طواف ِ دل خود حاجی صفت شو

جز عشق ، دلت را ز طلب خواهی جدا کن

عید است و سعید است مبارک به همه باد

یارب ز ره ِ عشق گذر از دل ما کن

در عشق (همایون) شده یی سجده بیاور

دل دور ز هر ذره ی تزویر و ریا کن

۱۵ قوس ۱۳۸۷

کابل، افغانستان

نیت پاک

نیـــت خود صاف کن بر مردمـان

تا کـــشد ایزد ترا بر آســـــــمان

تا توانی فـــکر بد خواهـــی مـکن

گر نمی خواهـــی بدی آید عــــیان

انمَل اعمـــــــالَ بالنّیات گفـــت

آن که شد سردار بر پیامـــــبران

کم نما انگشـــــــت بهرِ انتقـــــاد
مهربان شو تا شود رب مهـــــربان
در گریبان سر به استغفــــــار کـن
نیست انسان را ز خسران گر امـان
گر بخواهی ستر از سـتّارِ خویش
ستر کن گر عیب دیدی در کـــسان
در نـــشانِ علّـــــــتِ مردم مپیچ
تا نگــــردد عیـــب هایت داسـتان
در تعصب فــــکر را کوته مـــکن
کاین نباشد جز خصالِ جـــــاهلان
قلبِ خود را صاف کن ازکین همه
آیینه شو بهر چـــــــشمِ ناظـــران
هرکه از عـــرفان شناسد راهِ حق
کعـــــــــبهٔ دل را شود از زایران
آدمی از سیرتش گـــــــــردد مَلَك
این جـهان بر ما نبُد جز امـــــتحان
من (همایون) از سرِ عـجزم ولیك
نیستم جـــــز گرد راهِ مــــردمان

۱۹ جولای ۲۰۱۱م
کرنرزول- کارولینای شمالی، ایالات متحده امریکا

غنودن

قفل ِ در ِ دلهاست به عشق ِ تو ندیدن
این شکوه چه ِ بیجاست بکویت نرسیدن
هستی ز تو احساس برآورده به ذوقی
هر نفس به سوداست ز مهرت نگزیدن
از جلوه ی عطف ِ تو جهان شور برآرَد
هر جا پُر ِ غوغاست به خاکت نرسیدن
این فطرت ِ عاجز که به عشق تو قوی شد
بر گوش ِ دل ِ ماست ، سخنهات شنیدن
هر قطره ی خون حاضر ِ قربانی ببینی
این عهد ز دل خاست ز عشقت نبریدن
شاهان به گدایی شده در خاک ره ِ تو
پرواز چو عنقاست به عشق تو غنودن
تا سلسله ی وعده ی مهر ِ تو در افتاد
از دیر نه بیجاست گهی میوه نچیدن
در کعبه ی دل جای گرفتی به بزرگی
کار ِ دل ِ شیدا ست به کوی ِ تو دویدن
گر قرب ِ لقایت دل ِ ما کرده ز سر باز
بی یاد تو بیجاست نفس گاهی کشیدن
از عطر محبت که بافشاند به عشاق
صد صفحه گل آراست چرا نیست شمیدن

ای محتسب دهر ترا چشم چو مور است
از عشق که میناست چرا؟ جامه دریدن
تا نامِ تو گفتیم دهن قند بر آورد
در وصف معماست دهن را شکریدن
خرم دلی آورد وفا داری به عشقت
این آب بقا راست ز راهت نرمیدن
در وصف رخِ یار غزل گوی(همایون)
شیرین دهن آراست مثالِ حلویدن

۲۷ نوامبر ۲۰۱۴م
فرانکفورت، جرمنی

عید است

عید است و سعید است بیا ترک جـفا کن
بگــــذر ز عــــدو آمده مقــدارِ وفا کن
فرصـــت ندهد عمر درین دورِ تجمــل
در ساز ادب آمده آهـــنگ حــــــیا کن
در کبر نیاری تو زبان را که خطا هست
بر حــــال یتیمان وطن گاهی دعــا کن
در عمـــر فناه اصل بقا هـــست مروت
الطــــــافِ محبت به سخنهات بجا کن
تا بر تن خود جامـــۀ شاهی کنی از فخر

زآن گوشهٔ چشـــــــمی برخ زار گدا کن
از دل همـــــــــگی کـــینهٔ دیرینه برانداز
دیگر رخ آئینه به تقـــدیر و قضـــــا کن
هر جا که شنیدی طـــــــرب نغمهٔ عشاق
گــوش دلت از شوق درآن بانگ درا کن
تا سال دگر روزه ز هر زشتی همی دار
در کارگه چرخ توکـــــل به خـــــدا کـن
دیدی که همه عــــالم هـــستی به شنا اند
از بین سمـــــــا آمده در عشق شــــنا کن
گر جاهـــــلی بیجـــای بجانِ تو دروفتاد
با لطــــف و مدارا برخش خـنده دوا کن
ایام فطر باز (همـــــــــایون) و مبارک
حقِ طــــلب عـــــشق برآورده ادا کن

۲۸ اگست ۲۰۱۱م
لارتن ورجنیا، ایالات متحده امریکا

عطر مهر

اگر چه عشق گناه هست در زمــانهٔ من
ولی پُر است هـمین حرف در ترانهٔ من
بهـــــــارِ حسنِ ترا دیده تا بیان بکـــنم
گـــل و گلاب بریزد ز آســــــــتانهٔ من

لبِ خمــوش، سخــندان شود ز دیدن تو
سرود و شعــــــر بریزد ز بامِ خانهٔ مـن
طـــــــراوت است دلم را گلِ بناگوشت
جدا مباد ز زلفــت خـــــیالِ شانهٔ من
مـــرا که مشرب عشقست در خزانه بیا
تو عطـــر مهـــر بیفشان در آشیانهٔ من
ز چـــشمِ کـــــافر وابروی تیغ بارانت
خطـــا نکـــردی گهی تیر در نشانهٔ من
تو در کــــنار نباشی چه سودِ زندگــــیم
دلـــــیلِ زیســـتنم را شدی بهـــانهٔ من
غمِ جهـــان چکنم تا غم تو است به دل
که خـــواب تست، خیالات بیکرانهٔ من
بیانِ حســــــــن ترا با نزاکتی بکنم
نویدِ شهـــرتِ عشقست در فسانهٔ من
ز وصل یار (همایون) شدم بروی جهان
بوَد چو کانِ وفـــــا یارِ نازدانهٔ من

۱۵ اکتوبر ۲۰۱۳م
فِلسَک، جرمنی

عشق جاودان

با تارِ مویت ای جان عالم نمیدهم من
دل شد امانتِ تو هر دم نمیدهم من
در عشق پایدارم در هجر بیقرارم
بر دیده از فراقت جز نم نمیدهم من
از تو که جاویدانم دانی و من بدانم
سر را جز آستانت گر خم نمیدهم من
کم کن شکایت از من ، از راه دور جانا
دو روزه زندگی را ماتم نمیدهم من
دشمن به هر کنارت مگذار گشته یارت
این قلب من که جامیست بر جم نمیدهم من
بی اعتمادی منما توهین عشق کم کن
هر گز نگین عشق از، خاتم نمیدهم من
دل از رخت نگارا شمعیست بس منوَر
پروانه ی دگر را ، بی غم ، نمیدهم من
زنجیرت ای کریما! پای دلم چنان بست
این رشته را (همـایون) برهم نمیدهم من

۳ اپریل ۲۰۱۰م
کابل، افغانستان

صورت عشق

به فضل و رحمتِ درگـــــاه یزدان
حضـــــور عشق در دل گشته تابان
وجـــــودم آتشِ سودایِ عشق است
فـــــتاده جانِ من در راهِ جـــــانان
دگر در سر نه خشم و خصـــــم آید
محبت بر کـــــــــشیده رنگ الوان
شقـــاوت با خصــــومت جهـل آرَد
محبت چشمه یی از آب حـــــــیوان
گذر کـــــــردیم هســـتی را ندیدیم
به جز رسمِ قــناعت دفـــع دوران
هوس دارد هــــزاران جلـــوه لیکن
بَرَد هر لحظه دل را سوی شیطــان
ز خارِ دشمنی دلگـــــــیر کم شو
ز تخم دوستی گلـــــــها برافشان
زمین چرخد به دور نقطـــۀ عشق
زمان از چرخش وی برده فـــرمان
دلِ عاشق مـــــثالِ آفـــتاب است
سیاراتی به دورش گشته رقصـــان

(همایون) گشته ام ازصورتِ عشق
درختِ ســـــیرتم پُر بارِ ایمـــــان

۲۹ مارچ ۲۰۱۴م
کابل، افغانستان

شمع ساکت

شمع ساکـــت مانده بر بالین من
خـــــنده بر لب دارد از آئین من
گـــــــاه می بیند به نسرینِ دلم
گــــه سرشك ژالۀ خونینِ من
گه ز دلـسوزی بریزد اشك غم
گه دهانش باز در تحـــسین من
اویکی ماندســـت از یاران بجا
اوست هم ناهید و هم پروین من
او شده تصـــویر در تقـــریرها
او خیال آورده یی رنگـــین من
باد بر رویش نســـیمی می زند
می خِرد در چشم نازك بین من
او که روشن میکند افکــــار دل
دیگران در طـــعنه و نفرین من

او به من آموخت استقـــــرار را
شد امیدی بر دلِ مسکــــین من
گریه دارد در لب پُر خــنده اش
او بداند حــــــالت غمگینِ مـن
مـیزند پروانه اندر شعـــــله اش
می خورد انوار در سروین مـن
عشق در واقع جهانِ زندگیست
بس (همـایون) آمده در دین مـن

۱۸ سپتمبر ۲۰۱۲م
پروان، افغانستان

سیلِ ارمغان

آمد بهار و در دلِ مشتاق شد جنون
اندر هوای گل شده از عشق لاله گون
دامان کوهسار که سر کرده ارغوان
آن بلبلانِ باغ برآورده ارغنون
در بارش شکوفه ببین سیلِ ارمغان
آورده از طراوت آن مشک ها برون
اندر زمینِ عطر گل و لاله میهمان
در آسمانِ عشق بایستاده بیستون
پروانه ی دلیر از آن صفّ عاشقان

در تنگنای غنچه کند سر همی درون
در چشم های نرگس ما راز و داستان
آورده آن نبید به این چرخ ِ واژگون
باد ِ سبا نموده دلم را یکی زبان
تا نغمه های عشق شود در دلم فزون
انبار ِ ابر میکند ار چرخ دُر فشان
مگذار این پیاله ی ما هیچ سرنگون
لب های باده بار ِ نگار ِ شکر فشان
گرمی ِ باده های پیاپی برنگ خون
پیش آر آن پیاله (همایون) به ناتوان
پر شد دلم زعشق درین چرخ پُرفسون

۱۵ مارچ ۲۰۱۰م
کابل، افغانستان

سلطان قلب

ای یار به قـلب گــشتی سلطــان
در هجرِ تو گـاهی صــبر نتوان
ای هــمنفــســم بیا نَفَـــــــس ده
روحــم به تنــم چو گـشته زندان
آتش بگـــــــرفت سـینه از غم
بیرون شده از رهٔ گـــــــــریبان

در دامن من سرشک هجـــران
افتاده برنگ لعـــل و مـــرجان
هــــــرچند به خـنده روز آرَم
شب گـــــریه کنم بطورِ پنـهان
باز آی و به خـنده هـــای نازت
در زینت عشق گـل برافـــشان
از حد بگـــذشت شوق و ذوقم
حاضر شده پیش پات این جـان
گل در نظرم چه خار کـــردی
در وصل شود جهان گلـــستان
صـــــبرِ من و پایداریِ مــن
سر رفته بیا دگــــــر مرنجــان
تا پیـش (همـایون) آیی آن روز
در حـال بگـــیر و جان بسـتان

۱۴اگست ۲۰۱۳م
کابل، افغانستان

سفرهٔ غم

یک دم خـــــیال یار شود میهمـــانِ من
گـــردد برنگ سرخ رخِ زعفـــران من

وآندم که قـــــلب زار تپیدن همی گرفت
آید صـــــدای پای بسی در گمــــان من

پایـــم ز پا فــــتـــاد به امـید آن کـــه او
دستی کـــــشد به مهـــر شود سایبان من

در خلوتی به ذکر که ازخویش رفـــته ام
جز نام یار نیســـت دگــــــر برزبان من

بنگر که برگ سفـــرهٔ غـــم گـــل برآوَرَد
خون دلست و اشکِ تمنا به خـــــوان من

از آرزوی وصـــــل کجـــا دست می کـشم
پوسد اگر به قـــبر همه استـــــخوان من

هر دو جهـــــــان به پای نگارم نمیدهم
زاهـــــد مپرس هیچ ز سود و زیان من

عــــاشق اگر نه اید توقع فــهم نیســـت
آگـــــــــه نمی شوید ز دردِ نهـــانِ من

چون آتشم نهــــان به خاکـــــسترِ امید
کی گشته کس غمین وکسی شادمـــان من

دارد تزرو دل ز نوا شورِ عــــــــــاشقی
بلبل همـــــیشه بوده که همداســـتان من

از خورد و نوش و خواب بیکباره فارغم
قوّت کـــشد ز عــــــــشق تن ناتوان من
گر بشنوی تو نغمـــهٔ دل سوز فرقــتست
این ناله می سزد، به طــــبع روان مــن
بی بهره یی وصال (همـــایون) نمیشوم
از تن فراق یار کشد روح و جــــان من

۶ جنوری ۲۰۱۳م
فرانکفورت، جرمنی

سردارِ فقیران

در فقر به دربارِ تو بهتر ز امیران
در پرتوِ خورشیدِ تو از جمله منیران
ای قبله ی حاجات منم ساجدِ واجد
در عشق پریشان شده ام صفحه بگردان
یک بار مرا بار بده بر درِ دربار
با دیدنِ تو مست شوم باز بمیران
از عجز فتادیم سرِ خاک رهت زار
آهنگ بیاور ، به نیِ نغمه نفیران
در عشق بخندان ، به صد بار بگریان
از شوق بمیران ، مگر روی مگردان
تاریک بودم خام، شدم پخته و روشن

چندان بافشان از آن نورِ درخشان

نی من به هوای سخن و طرز سخن شاد

از دردِ دلم ریخت غزل های فراوان

ز آنرو که مریدِ تو شدم جز توچه گویم

هر جا نگرم پیر، ترا گشته مریدان

در خانه ی ما فقر کند سلطنت عشق

زیرا که محمد شده سردارِ فقیران

از عزتِ عشقِ تو (همایون) جهانم

عشق توکه گنج است مرا در دل ویران

۳۰ دسامبر ۲۰۰۸م

کابل، افغانستان

سالروز تولد

افزوده گشت سال دگـــــــر در حــیات من

فارغ ز هـــــر حساب بوَد حــــــادثات من

عمـــری به راه علم و هنر دست و پا زدم

دیدم که قـــدر ذره نشد حاصـــــــلات من

اما براه عشق چــــنان عـــزم محکم است

کو عامــــلی که رخــنه زند در ثبات من

هر لحظه زآن شمیم محـــبت شمـــیده ام

شیرینیِ سخن شده قـــند و نبـــــات من

آگـــاه از گذرگـــهی عمرم کـــــسی نشد
تا با حضــــور عشق بسنجد نکـــات من
بردیده گـر بصیرت عــــرفان نمی رسد
هرگز کجـــا قلیله شود مشکــــــلات من
زاهـــد برو کــــه درد محـــبت ندیده ی
کم پرس از امور صـــیام و صـــلات من
نیّت مقدم است رضــــــا گر مــرام شد
نهی است گــــرچه گفته یی نغزِ بیات من
تا نغمه هــای عشق سرودیم چــون تزرو
رنگینی کــرده دفــتر عشق از دوات من
نیم قرن نغمه های (همایون) ز عشق بود
معنی نهـــاده بیش ز صـــورت نیات من

۷ اپریل ۲۰۱۳م
تکساس، ایالات متحده امریکا

رازِ نهان

رازِ اسرارِ جهان را کی توان بشناختن
گردشِ این آسمان را کی توان بشناختن
گه ضرر اندر مفاد و گه مفاد اندر ضرر
اینقدر سود و زیان را کی توان بشناختن
کثرتِ استاره بنگر کائناتِ عقل را

وسعت این کهکشان را کی توان بشناختن
دانه ی ریگ ِ بیابان هم نباشد حجم عقل
نکته ها در آسمان را کی توان بشناختن
سال ها فریاد میزد آدمی در دشت عقل
رنگ گل در بوستان راکی توان بشناختن
برگ راهم ذهرَه نی بیحسب اوافتد بزیر
صورت این داستان را کی توان بشناختن
دیگران گفتند قصه، داستانها در کتاب
هستهٔ ِ اصل بیان را کی توان بشناختن
ناله ها اندر تجسس در گریبان سر برد
راز های در نهان را کی توان بشناختن
هیچ درذات اش مپیچ وهیچ پیچیدن مگیر
نظم گردشهای آن را کی توان بشناختن
هر کجا از منظر او عشق در دل آمده
مقصد آن راز دان را کی توان بشناختن
خاک آرامم (همایون) آتش ِ عشقم مزن
خاک های خاکدان را کی توان بشناختن

۹ جنوری ۲۰۰۹ م
کابل، افغانستان

خاتم بی نگین

شریر و غـــــره بدیدیم گرد و خــاك زمین
که گویی بر فلك اینـــــست شاه فخر نشین
به لاف ِ کرده نمـــودست شور خویش بیان
دهـــــان به وسعت گفتار شد طـــویل چنین
یکی ز علم و هـــنر گشته است لاف زنان
دگر نمـــــــوده سپر بهـــر ِ هر گناه ز دین
یکی بنام پدر گـــــشته در غرور نــــهان
دگر ز منصـــــــب باباست بُرده راه کمین
یکی به ظلــم کــشد تیغ زآنکه بوده فــلان
دگر نبشته ز قومش فــــسانه روی جـــبین
یکی ز قتل بَرَد تیغ در گلـــوی کــــسان
دگر به نیش زبان می زند ز بغض و ز کین
فـــــساد خود کُشی از نو نهاده پا به زمان
بخاك و خـــون بکشد مردمی به رسم نوین
سری نفــــــاق به هر تن نموده ترس بجان
به دور قریه چه دیوار کرده همـــچون چین
بر آن سری که نفـــاق آوَرَد به کشورَ مان
ز آسمــــــــان بسرش گشته لعنت و نفرین
ببین به چـــــهرهٔ ِ معصوم ِ کودك ِ افغـــان
مبین که چهرهٔ دزدان کــشیده رخ چو لعین

به هر سو ملکِ سلیمانی بنگری به جــهان
مگر که خاتمِ ما گـــــم نموده اصلِ نگـین
بساط فسق خـــــبیثان رَوَد اگر ز مـــیان
بدانکه کـــــشورِ ما هم شود بهـشت برین
ز اشک و ناله (همایون) رسیده بین بفـغان
درون سینه به آتش کـــــــشیده آهِ حزین

۱۶اکتوبر ۲۰۱۱م
لارتن ورجنیا، ایالات متحده امریکا

چرخش دوران

به عقلِ من نمی گنجد مـــــرورِ چـرخش دوران
نه یک من گـــشته ام اندر عبورِ بیخودی حیران
تصور در قضـــاوت ها ز عمقِ فهـــم برخیزد
کجـــا این دانش انسان، کجـــا آن بحر بی پایان
که تارِ کوتهـــی عقلـــت چرا در کبر پیچیده
چه دادِ علـــم برآرَد لبِ یک طـــــفلکِ نادان
عجب کـــاین ذره هم گاهی بسان کـــوه میبالـــد
بگو خورشید او گشته ز شمع کوچک لــــرزان
من از جایی سخن گویم که احسان موج می آرد
به من نوری بیفشـــــانده ز پیدایی درآن پنهان
تو از مردن هــــراسانی به این و آن چه حیرانی

ز غفلت ها پریشانی من از لطفش شدم قـــربان
الا ای منتقـــــد باری به چشمِ حـــق بیا بنگـــر
چرا از هیچ میپیچی مرض را کی شوی درمان
زمین شاهد بوَد هرگه به شورِ حادثاتِ خــــود
زمان تکرار می بیند که کوه ها میشود دامـــان
تو شاید واقفی یا نه که از راهـــی گذر کـردی
به زیرِ پای بنمودی بســـی از لانه ی مـوران
مشو مغـــــــرور ای آدم که علمِ تو قلیل آمد
کجـــا سدّی برآوردی گهـــی در آمدِ طـوفان
ز ضعف خویش مینالــد حـــــدودِ قـدرتِ آدم
ولی طـــوفان همی زاید هجوم خـشمِ بیدردان
چـرا و چون به خرواری بیاید در دل هرکس
(همـــایون) آنچـه پوشیده نشد بر آدمـی ارزان

۱۷ می ۲۰۱۴ م
کابل، افغانستان

تیر عجز

هـــــزار چرخش معنیست در ترانهٔ من
حکـــــایتیست همی شعر عاشقـــانهٔ من
سخن شـــــناسِ لب یار داند اینکه صبا
نشســـته قاصـــد یار است پیشِ لانهٔ من

به جز ترانۀ لـــب چیســـت؟ تا نثار کنم
به حیث تحفــــه فقط اشک شد روانۀ من
تن فـــــسردۀ من چیست تا فـــداش کنم
کـــــسانی مفت دهند جان در زمانۀ من
تنم زعشق سراپای گـــشته آتشِ شوق
نمـــادِ عجـــز بوَد بحر بیکـــرانۀ من
چکـــیده خون جگـــر هم بدامنم ز مژه
ببین که دامن اشکــــست این خزانۀ من
نشد که حرف کند شرحِ حـــال جانسوزم
سکوتِ محــــــشرِ ذوق است آشیانۀ من
تمام هــــــستی بدیدم به عمق دیدۀ عشق
گذشتِ آب و گِلــــی است در بهانۀ من
بهم گسیخت زیک جلوه قله های چو طور
بنام اوست همــــه شور در فـــسانۀ من
بسان ذره (همـــایون) ببین که سرگـردانیم
به تیر عجـــز نمودســت بیشتر نشانۀ من

۹ جولای ۲۰۱۳م
کابل، افغانستان

تبسم ظریف

آغوش تو گلشنِ گـل افـشان
بر دوشِ تو طـرهٔ پریشـــان
زابروی کمند و مژه هـــایت
کـردی دلِ ما چه تیر باران
غنچه ست تبسمِ ظــــریفـت
ما گــــشته از آن امـید وارن
نادیدنِ حسنِ تو گناهــست
دیدیم و برفـــت دل به تاوان
تا دردِ فراقــــــت آتش آرَد
دلخانهٔ قلب گـــــشته ویران
تا رُخ بکـشی ز پشـت پرده
دانا بشود بـــــسانِ نادان
آن شیخ ز پشــــــتِ منبرآید
تا دیده ترا رســــیده بیجان
بگـذشـــتن و دل بریدن ازتو
ممکن نشود ندارد امکـــان
دیدیم که درد عشق سختست
جز وصل نیابی هیچ درمان
آتشکده شد سرشک عــاشق
تا کوه شود ز اشک دامــان

آزار مـده دلِ (همـــــایون)
ای یار بیا دگـــــرمــرنجان

۳۰اپریل ۲۰۱۲م
کرنرزول کارولینای شمالی، ایالات متحده امریکا

انوار زری

بردار شبی جـــرعه بیا بی خـــــبری کن
از آن لبِ نوشین به سخن نیشکـــــری کن
از عشق بگو قـــند حــــــــــلاوت بمن آوَر
با مشک خــتن از ســـخنت نغمه گری کن
آن نرگـــس شهلای تو خــواب دلِ ما بُرد
جان بخش و مـــرادِ دل ما راهــبری کن
دیوانهٔ تو گــــریهٔ جـــانـــانه نمـــــــاید
با خنده یی مســتانه یی مســتانه گــری کن
از آهِ دلم ناله یی مرغـــــان چمن سوخت
یک چاره تو درباره یی اشک سفــری کن
وامانده ام از خوب و بد و زشــت دو عالم
با سحـــــرِ نگـــاهِ شررت پرده دری کن
دیدارِ تو سرّیـــست ز اســــرار نهـــانت
نــوری بزن انــدر دل و انــوار زری کــن
جان را به رهـــت مانده خریدار نشـــستم

جان گیر و به شامِ دلِ من هم سحری کن

حـــــرفی تو بیاور بزبان از شکرســـــتان

در کدرِ دل گمــــــــشده شمس و قمری کن

در خــــرمن دل از نگه ات آتـــشی افروز

تأثیر درین فلســــــــــــفه یی بی اثری کن

از لطـــف سخن گوی و مرا زنده نگهدار

یا ختم درین زندگیی بی ثمـــــــــــری کن

عاشق شدی ایدل همه کار تو فغـــان است

آرایش هر صفـــــــــحه به الفاظ دری کن

کم گوی (همــــایون) نرود حرف بگوشی

در اوج هـــنر رفته کمـــی بی هنری کن

۱۷ نوامبر ۲۰۱۲م

جلال آباد، افغانستان

کوکبِ حسن

دل ذوق آرزو ست بسی در وصالِ تو

حاضر جواب عشق شدم در سوالِ تو

آنگه که ماهتاب رخت زد سمن به دل

حیرت گزیده رفت دلم در خیالِ تو

امواجِ شورِ عشق ز آوازِ تو برون

پیش آ تو کیستی؟ که ندیدم مثالِ تو

در شعله های شعر نفس شعله می زند
تصویر ِ نقش چین بدیدم جمال ِ تو
آزرده دل مشو که مرا با تو الفت است
آئینه است آن دل ِ کلفت محال تو
اندر هلال آن رخ فرخنده ماه ِ نو
شد لعل چون عقیق تو گویای حال تو
احساس ِ شور عشق به شعر اندر آوری
در لفظ ِ گوهرین بیان ات کمال تو
آن قامت ِ بلند ِ تو در عشق سرو باد
دیدم به شعر ِ دلکش حافظ چو فال تو
درشرق وغرب کوکب حسنت ز روشنی
همچون فرشتگان ِ جنوب و شمال تو
آن نرگست مباد، به آب ِ غمین نمین
هرگز مباد حال تو در انفعال ِ تو
امید و آرزوی وصالت (همایون) است
در ساغر امید ِ تو گشتم زوال ِ تو

۱۶ جون ۲۰۰۹م

وزیر اکبر خان مینه - کابل، افغانستان

شهره

ای دل ز شور عشق عیان میروی مرو
در کوی یار خـویش جـوان میروی مـرو
بیحد جنون خویش بکردی دگر مکن
در پرتگاه راز نـهان میـروی مـرو
گر ساز و بیت عشق زدی جـان مـن مـزن
در امتـحان چـرخ زمـان مـیروی مـرو
بـازار ازدحـام فلـک پُـر ز مطلب است
بیخود چرا به مرکز آن میروی مرو
اندر قفایِ یار چو مـجنون سرکشـــی
چون تیر از نهاد کمان مـــیروی مـرو
دریایِ موجِ عشق کجا دیده ی مگر
بنگر مثال تشنه لبان مـیروی مـرو
در دل زدی هزار تــــمنا و آرزو
با انتهای شـور و فـغان میـروی مـرو
گم کرده یـی جـهان به یـاد نـگار خـویش
در امتداد مـعنی آن مـــیروی مـرو
دیگر بهار عمر بـــرفت از کـــنار تــو
چون سایه های برگ خزان میـــروی مـرو
در فکر چشم مسـت کدام ســـاقی الـــست
اندر پناه رطـــل گـــران مـــیروی مـرو

با این قلم زعشق (همایون) چه شهره ی
اندر کتاب شعر و بیان مـیروی مـرو

۱۱ جدی ۱۳۸۷
کابل، افغانستان

کاروانِ اشک

آب حیوان دیده ام من در لبِ شیرینِ تو
دل ربوده از برِ ما نازِ پُر تمکینِ تو
جان دهم در پیش پایت از عروج شوق دل
یک نگاهی گر فتد از چشمِ نازک بین تو
دربهارِ عارضِ تو رنگ و بوی تازگیست
در خیالِ رنگ رنگم خاطرِ رنگینِ تو
منظرِ این آسمان را زهره یی روشن تویی
در شبِ من آمده از پرتوی زرّینِ تو
یکشبی از هجرِ تو در ناله ها گریان شدم
در قطارِ اشک دیدم چهره ی پروینِ تو
با کنایه گفتمت از عشق چندین داستان
عاشقی را راه نبوَد هیچ در آئینِ تو
آتشی افروختی اندر دلِ بی تابِ من
کی اثر دارد فغانم در دلِ سنگینِ تو

چشمِ امیدت (همایون) لحظه ی غافل مباد
کاروانِ اشک دارد چهره ی غمگینِ تو

۴ اپریل ۲۰۰۹م
کابل، افغانستان

طلعت یار

برو که خسته ام از مـردم خـــــــراب برو
ز پیشِ مستِ خــرابی تو با شـــتاب بـرو
ز روی مرده دلان بین نَفَس چه تنگی کـند
دلم بگو که درون گــــــشته در حباب برو
ز سِرّ کـــــار منافـق نشد خـــلاص سـرم
سؤال بیش مکــن نیســـــــت تا جـــواب بـرو
ببین که گـــوشه گـــرفتیم از دو رو و دوپشـت
چو علـم نیســت ازآن چهــره در حجــاب بـرو
چه مجلســـیست که پنهان بوَد عـیان و نهـان
که هــر کی روی درآورده در نقـــــــاب بـرو
ز بزم خلـــق بریدم سمـــــاعِ عـــشق کـنم
نوایی چـــنگ خـــــوش آید چـو با رباب برو
به گوشه یی چمـــــــن آواز بلـبلان شــــنوم
بمـــان مرا کـه کـــنم بوی این گــــلاب برو
ز مغــز مـــــــردم بی معنی بوی فتنه رسـید

مــرا اگـــر چه تو مجـنون کنی خطـــاب برو
ســـــــزایِ مـــــردم بی آب را خــدا بدهـــد
مـــــــــرا که زندگی ام خــوش بوَد بآب برو
به بزم سایه ی خــــلوت حضـــــور یار بوَد
ز شعله هـــــایِ منــافق شـــدم کبـــاب برو
نفس بکـــش که (همـــایون) شوی ز طلعت یار
به بخـــتِ عـــشق درآ و زتخـــت خـواب برو

۱۵ جون ۲۰۱۳م
کابل، افغانستان

دل ِ عشق

عمران ِ دل ِ عشق ز ویرانه نشین جو
انوار به پهنایِ دل ِ سجده جبین جو
از عشق ندانست همۀ عمر، فرشته
عاشق ز ملائک شده بهتر به زمین جو
اندازه ی غفران نتوان گفت به زاهد
گر توبه کند گبر دمی باز پسین جو
ارباب ِ خرد را نبوَد راه به درگاه
دیوانگی هم منصب خاصست همین جو
یک عمر نه صد عمر به راهش بنه دیده
این رایحه از شور ِ دل ِ صبر گزین جو

ما را نه ز دنياست تأثر ، ز فراق است
هر تجـربهٔ عشق از اين قلــب حزين جو
آن خاتمِ فرسوده نزيبد به سليمان
ز انگشتریِ عشق جلایِ به نگين جو
کج ميرود آن زاهد مغرور در اين دير
در عجز و تمنا همگی حشمت دين جو
بی حور و بهشت است تمنایِ لقايش
در حسرتِ ديدار نه آن جوی نه اين جو
آئينه بکن دل که ببينی رخِ دلدار
آن گوهر مطلوب تو بی شکوه و کين جو
گر خواهی رسی باز به آن منزل مقصود
در عشق بجو سلسله بيشک به يقين جو
دوران ، (همايون) نکند ، بی نمکی ها
در دل سخنِ عشق بياور نَمَکين جو

۳۰ سپتمبر ۲۰۱۰م
کابل، افغانستان

خاکساری

حوصله از حد برون شد اشک از مژگــان برو
فاصــــــــله راه ِ جنون شد در پیی جــانان برو
آتش ِ احساس خجلت در تفحـــــــص های نفس
بار مــــــــنت برکشیده بر سرت احــــسان برو
شد حباب عمر صرف عـــــــشقبازی های ِ یار
نیست شوقم در تجـــــمل حرص از میدان برو
گوشه ی خلوت به ذکر یار گشته چون بهـــشت
حـــــــسرت اسباب را گـــو از دل ِ ویران برو
دل ز حیرت خشک کردی در رکوع جسم مرا
سجده را مهلت ندادی بسمـــــــــل رقصان برو
در حضـــــــــــور ِ راز دانان لاف دانایی مزن
گر عـــــــروج علم دیدی همـــچنین نادان برو
حـــــــسرت ِ عمر گـــــــــذشته باز نآرد آرزو
همچو گویی سر بتاب و پشت بر چوگــان برو
ژنده پوش عجز گشتم تا (همـــــــایون) فارغم
با وجود ِ خـــــــاکساری بی سرو سامان برو

۲۶جون ۲۰۱۱م

کرنرزول- کارولینای شمالی، ایالات متحده امریکا

آتش عشق

پیش منِ سوخته از زر و گوهر مگو
باده ی عشقم بده جز می و ساغر مگو
سخره ی خارا شکن از اثر اشک من
قطره ی خون آمده بر مژه احمر مگو
تا شدی مشهور عشق شهرت دنیا مخر
در رهِ مردانگی تیر شو از سر مگو
در دلِ بی دردِ او کی رَوَد اظهار ما
گوش دو عالم بشد از سخنم کر مگو
ز آتش دوزخ مترس یار اگر با تو بود
بال گشا در خوشی از پَرش پَر مگو
زهره وخورشید و مه سجده بجانان نمود
جز سخنِ عشق یار نکته ی دیگر مگو
از قلمِ درد شد این غزل از عاشقی
قلبِ مسلمان عشق با دلِ کافر مگو
راهِ رضایش طلب ماه تمامش ببین
گاهی شکایت کنان از دلِ مضطرمگو
خنده به شهرت بزن کوچه ی گمنام رو
محو بکن حرف خویش در طلب بر مگو
دیده گشا در جهان حیرت خلقت نگر
حسن سراپرده بان در پسِ منظر مگو

آنچه بگفته است یار ذکر زبانت بدار
حرف ِ لب ِ آن نگار در دل ِ بستر مگو
در دل ِ آتش فتاد قلب (همایون) بعشق
تا شده ابراهیمی حرفی به آذر مگو

۱۲ نوامبر ۲۰۰۸م
کابل، افغانستان

نفیر نغمه

دل ز رنج ِ مطلبیان اندرونم سوخته
درد را در پرده های نازکش اندوخته
حلقه ی فاسد به دورم گشته خندان شادمان
آتشی در طعن ِ من از هر زبان افروخته
خسته ام از ناکسان ِ دهر یارب لطف کن
پاک طینت در جهانداری همیشه باخته
نیش دارد هر زبانی بهر ِ آزار ِ دلم
با محیط گنده فکران این دل ِ ما ساخته
گرمی ِ انگشت ِ حیرت درکمال ِ چاپلوس
بار ِ ما را تا به کنج ِ عزلتی انداخته
چشم بسته دل ز روی ِ مردمان ِ بی حیا
نغمه های پر نفیر آورده مثال ِ فاخته

گوشه گیری شد سپر همچون دوای درد سر
تا سرِ پُر شورِ ما با بد سگالان تاخته
مردم یک رنگ کم دیدیم در دنیایِ دون
بر خبیثان این جهان تا سود را پرداخته
خصلت درویش ماهم شد(همایون) پُر نشیب
جنده ی از بیکسی را بر فراز افراخته

۱۳اگست ۲۰۰۹م
کابل، افغانستان

ندایِ دل

نایِ ز دلم ندا کشیده
کآی سوخته ی بلا کشیده
من پاره ی خون کباب گشتم
تو آتشِ ناروا کشیده
لیکن منما تو هم شکایت
زانک آمده عشق پا کشیده
عشق است عنایتی ز جانان
دستی کرَمَش به ما کشیده
هر وسوسه را زسربرون کن
بین قربتِ کبریا کشیده

درهردو جهان ز نعمت عشق
درمان شده و دوا کشیده
سرشار شدی (همایون) امشب
تا پاره ی دل ندا کشیده

مشغله ء زلف

دل عشق ترا کنون گرفته
یا گلخنی اندرون گرفته
گم گشته ز عقل راه ء دنیا
سرهم که رهِ جنون گرفته
پوشیده دو چشم در تغافل
غم در دلِ ما سکون گرفته
در درد فراق گر جگر سوخت
این درد بسی فزون گرفته
دل مشغله را به زلف تو بست
دست از همگی شئون گرفته
تا خمکده ء لبِ تو دیده
جام دل ما چه خون گرفته
پیمانه صبر گشته لبریز
پا از حدِ خود برون گرفته

هر صبر و قرار از (همایون)
آن عارض لاله گون گرفته

لطف ِ اِنعام

پای از لطفت بیاور بر سر ِ بامم بنه
طفل راه ِ عاشقی ام تکیه در گامم بنه
عالمی درآرزویت چون من ِ مسکین گدا
در شعاع صبح ِ طالع کوکب ِ شامم بنه
در نماز ِ حاجت من خلوت دل کن پدید
ریشه ی عشق وصفا را دردل ِ رامم بنه
سورهٔ‌یاسین بخواندم تا شود تسکین دل
از می ِ عرفان شراب ِ اصل در جامم بنه
کهکشان ِ عشق ما را آفتاب ِ روشنی
پهنه ی استاره ام را لطف انعامم بنه
منبع راز و نیازی چاره در بیچارگی
این دل ِ شوریده ام را اوج الهامم بنه
یک نگاهی بر(همایون) ازسرلطفت بکن
در قطار ِ عاشقانت شان در نامم بنه

۱۵ نوامبر ۲۰۰۸م
کابل، افغانستان

گره ِ بخت

شد جـــــــام تهی ز رنگ ِ باده
دســـت ِ کرَمَــم ز پا فــــــتاده
این بخت چسان گـــره خورده
آسان نـشــود دگـــر گـــــشاده
نومیدی گــــناه و لیک مـــا را
در کــــار ِ فـــلک نبُد اراده
اهریمن ِ نفـــس قـــــوَت آرد
کی بوده هـــــوس حلال زاده
یارب بگـــــشا گره که مُردَم
نتوان به زبان شود افــــــاده
این قـــلب ِ مـــحبت آور ِ من
هـــرقـــوت خود به عشق داده
مشغـــول شدم به عــجز دیگر
از اســـب هـــــوا شدم پیاده
بنشسته به کنج عــــــزلتم بین
با زندگیی حقــــــــیر و ساده
شاهــــــا به گــــدا مروتی کن
بر درگـــــــه ِ تو سرش نهاده
تا هر نَفَــــــــسم ترا ستوده
برق ِ هـــــــوَسم به پا ستاده

مژگان زدنی رَوی(همـــــایون)
آشــــــانه مکـــن بروی جـــــاده

۲۴ اپریل ۲۰۱۲م
کرنرزول کارولینای شمالی، ایالات متحده امریکا

قمار عشقبازی

در عقده های هجران، آواز بند مانده
تن شد به موج آتش همچون سپند مانده
یک جمله گفت ما را دیوانه ساخت یکدم
اندر دهانِ تنگ اش خروارِ قند مانده
عکس رخش به قلبم مستی و شور آرد
این رقص قلبِ ما را اندر پرند مانده
دل رازِ مطلبِ خود ابراز چون تواند
همچون سوار دیدم کاندر سمند مانده
ازیک نگاهِ گرم و لبخند نازنینش
دل رفته در قبالش با خود پسند مانده
از کار و بار دنیا دل دست را کشیده
صیاد صید کرده ، اندر کمند مانده
پرواز چون توانم؟ بال و پری نمانده
آنسویِ ساحلِ دور یک ارجمند مانده
عشقِ کمان رستم رنگِ فریب آرد

تن شد ضعیف و خسته بنگر نژند مانده

تا با قمارِ وصلش جان و دلم ربوده

افریل ، در فلاشم بالای رَند مانده

در کشتِ مات دیدم شطرنج عشقبازی

فیل و وزیر مرده شه در گزند مانده

بیدل شدی (همایون) در عشق تندخویی

دل در حریمِ شوخِ بالا بلند مانده

۱۰ دسامبر ۲۰۰۹ م

کابل، افغانستان

قلم تقدیر

این دیده بلای عـــــــشق دیده

اسباب غم جهـــــــــان خریده

در خامی هــــوس هزار بنمود

تا پخـــــــتگی این یکی گُزیده

یک جلـــــوه شرارِ یار دیدم

این قـــامـت من از آن خـــمیده

چشمم ز فـــراق خون گریسته

دل خونِ جگـــــر بسی چشیده

تا عشق به دل مُــــــسَخَر آمد

رنگِ خــــــردم هــمه پریده

ناصح منمـــــــای وقت برباد

آهـــــــــوی ِ خیال من رمیده

ای قـــــوت عاشقـــان کجائید

این حوصـــــله ام بسر رسیده

برباد شدم ز نارســـــــــایی

وآن پردهٔ صـــــبر هم دریده

عاجز شده زاهـــدان ازآن ره

آن راهی که عاشقـــــان بریده

فرصت که ز دست رفته برباد

دندان چه کنار لب گـــــــزیده

بختم که ســـــــیاهی می نماید

گویی ز سرم همــــــــا پریده

کم شکوه بکن(همایون) امشب

تقـــــدیر چنین قلـــــم کشیده

۲۵ اپریل ۲۰۱۲م

کرنرزول کارولینای شمالی، ایالات متحده امریکا

عید ِ قربان

هله هله بوسه ام ده عید ِ قربان آمده

حاجی اندر مکه از پیغام ِ جانان آمده

سیل ِ قلب ِ پُر گداز آنجا بشدت میتپد

از حرم لبیک گویا تا به میدان آمده

تا صفا و مروه از زمزم به عشق آراستند
از جمالش جامِ کوثر نیز ارزان آمده
شد سپید و سرخ در دشتِ مُنا قربانگاه
بحر لولو دیدم آنجا پُر ز مرجان آمده
جلوه یِ ذاتِ احد میزد تجلی با شکوه
در عرفه نورِ اقدس پرتو افشان آمده
ریشه ی ایمان گویم نیست جز در دل پدید
عاشقی ما فوقِ دامِ کفر و ایمان آمده
در عبادت ها طریق عشق افضل میشود
عشق همچون روح در جسم ضعیفان آمده
قصه ی سنگ سیاه کم گو که نورذوالجلال
بر دلی تابد که آنجا عشق تابان آمده
مطلع خورشیدِ عشق آمد به قلبِ هاجره
تا نَفَس میزد تضرع لطفِ یزدان آمده
زآنکه اسماعیل میزد پای کوچک برزمین
از فلک خیلِ ملائک شاد و خندان آمده
چشمه ی آبی مگو بحری ز کوثر سر بزد
کثرتِ این لطفِ یزدان کی بپایان آمده
کسوَتِ کعبه مبین در ظاهرِ رقصان وی
قوتی اندر قلوب و جسم در جان آمده
آدم آمد ، نوح آمد ، سازِ ابراهیم شد
کعبه را آخر محمد لطفِ رحمان آمده

آدمیت در فلاح از طفلِ اسماعیل شد
در فنای جهلِ دیدم آبِ حیوان آمده
خانه ی دل همچو کعبه خالی از اغیار کن
عشق اندر قلبِ عاشق بهر طوفان آمده
بیدل پُر دل به شعری گفت رنگین نکته را
بشنو اینجا کز زبانش عشق اینسان آمده
(سال ها در کعبه و بتخانه مینالد حیات)
از حیاتِ عشق گوید حرص بیجان آمده
(تا ز بزم عشق یک دانای راز آید برون)
پرتوِ نورِ تجّلی گاه پایان آمده
ای بسا آباد دیدم کعبه در دشتِ حجاز
کعبه ی دل ها چرا امروز ویران آمده ؟
خیز همت کن خدا را قصدِ ذبح نفس کن
بی تکلف سهل دیدم ذبحِ حیوان آمده
در طواف کعبه ی دل رابعه رقصان بشد
دید کعبه درطوافش مست و رقصان آمده
آئینه از عشق دارم بس (همایون) در جهان
جان بکف دارم بعشقش در نفَس جان آمده

۲۱ نوامبر ۲۰۰۹م
کابل، افغانستان

شکست ناروا

تنگـــست دلم نوا شکــــــسته
در بطــــن گــلو صدا شکسته
قلـــبم شده بین هــــزار پاره
کم پُرس دل از کجـــا شکسته
پامـــالِ هـــزار غصه گشته
در رهگـــــــذرِ جفا شکـسته
تا کــــرده وفـــا، جفـــا بدیده
در ســـینهٔ پُر حیا شکــــــسته
این قـــلبِ شفقـــت آنکه دیده
با زهر ســـخن بسا شکـــسته
هر مدعی با طنین خـصــمش
بی مقصد و مــــــدعا شکسته
پایم چو ز انجـــــــمن بریده
دستم ز رهی دعـــا شکـــسته
بر حق چو کشیده ام سخن را
آواز با مــــاورا شکـــــــسته
در حلقهٔ بی مــــــــروتی دل
والله که چه ناروا شکـــــسته
دوروزه جهـــانِ بی عدالت
این جـــوهرِ پُر بها شکسته

از نیکـــــــی دلــم بدی بدیده
هم غیر هم آشــــــنا شکسته
گم گشته وفا (همایون) اینجا
باطل سر حق چرا شکسته؟

۲ جنوری ۲۰۱۱م
کرنرزول کارولینای شمالی، ایالات متحده امریکا

سودای لقاء

راهی ِ به در ِ سلطان این دیده ی تر برده
تا مردمک ِ دیده در عرش سفر برده
هر لفظ لب ِ قندت خروار ِ عسل دارد
نامت ز دهان ِ ما صد شهد و شکر برده
دست از همگی عالم بگرفته و بنشستیم
تا حیرت ِ صنع ِ تو هر سود و ثمر برده
شور ِ دل ِ دیوانه از وهم نمی ترسد
الطاف ِ پُراز مهرت هر خوف و خطر برده
عشق آمده ارزان شد اندر تن من جان شد
سودای ِ دو عالم را یک باره ز سر برده
شد ساغری در دستم کز گرمی ِ آن مستم
در بر رخ خود بستم چون عقل به در برده
در دفتر و دیوانم جز عشق نمییابی

این عشق نمیدانم دنیای ِ دگر برده

عشق ِ تو بشد دینم هم مذهب و آئینم

هر لحظه که میبینم حسن ِ تو هنر برده

در گردش ِ افکارم اسرار ِ معانی بود

از خاطر هشیارم هم سمع و بصر برده

در وصف صفات توعجز آمده طوفان کرد

تا کشتی ِ عشقم ِ را در زیر و زبر برده

باز آ که دل و جانم در پای تو بگذارم

از ما به کجا قاصد پیغام و خبر برده

با عجز (همایون)هم وصل توهمی خواهد

سودای ِ لقای ِ تو با دیده ی تر برده

۳۰ قوس ۱۳۸۷

کابل، افغانستان

سر حقگوی

چه شد یارب که میبینم گره در کـــــــار افتاده

ز شرّ و مکـــر ِ اهـــریمن بما طومـــار افتاده

بسی تیغ ِ تبهکـــــاران زند بر گردن ِ پاکــــان

چرا از شش جهت مردم همه مکّــــــار افـتاده

رسیده چشم بد دیدم حسادت کرده بر خـــوبان

چو آتش از نگاهانش غضــــب بسیار افـــتاده

برو ای دهریی جاهـــل که این دنیا نمی ارزد
سیه کم کن دل ِ تارت ببین زنگـــــــــار افتاده
پلان ِ کجـــــــروان آخـــر چرا اجرأ میگردد؟
سر ِ حقگوی منصــــوری به زیر ِ دار افتاده
تحیر من ازآن دارم که تا صــــدقی بیان دارم
رسد مــــشتی دهانم را ز سر دســــتار افتاده
درین دور ِ تجـــلّی ها نمک را کـــس نمیداند
زبان ِ مردم ِ ناکــــس چو نیش ِ مار افـــتاده
سزای نیکی مــــیدانی؟ درین دم جز بدی ناید
بروی نازک ِ هـــر گل ز هر سو خــار افتاده
سرشـــــت ِ این دل ِ پاکـــم بجز نیکی نمیداند
ولی از نیش ِ اهریمن ببین افگـــــــــار افتاده
به مشکل میشود پیدا حضور ِ یار ِ بی مطـلب
لب ِ خندان ِ هر مطــــلب پیی آزار افـــتاده
سلاح محتسب دین شد که عیبش را نهان دارد
یکی تسبیح گـــــردان شد دگر زنّار افـــتاده
من آن گرد ِ سر ِ راهم سرود ِ عجــز میخوانم
درون ِ مـــــردم ِ چشمــم اگر بیمار افـــتاده
الهی هر گره بگشا ز رحمت ها عطـــا فرما
(همــــایون) را ز الطــافت همه انوار افتاده

۲۹ اپریل ۲۰۱۲م

کرنرزول کارولینای شمالی، ایالات متحده امریکا

رقص ِ سرشک

ای حسن ِ پس ِ پرده دل عشق تو آورده
این دیده فرو دیده تا حسن تو سنجیده
در عالم ِ حیرانی عمری به سر آوردم
در کثرت ِ نادانی از راه نلغزیده
عشق آمده تابان شد تا راه نمایان شد
هر چند که حیران شد فکر از تو نبریده
ای مقصد و مطلوبم بیمار ِ تو ام خوبم
عاصی شده معیوبم دل از گنه شرمیده
ای وسعت ِ نام تو آرامش در خوابم
از هیبت ِ نام ِ تو بنگر تن ِ لرزیده
آسان نمی لغزد این گوهر ِ اشك ِ من
بر مژه بایستاده رقصان شده رقصیده
در حالت مسکینم هر کس چو نظر کرده
مروارید ِ اشکم را از دامن ِ من چیده
دانی که گرفتارم در هجر ِ تو بیمارم
هر رهزنی کوشیده این عشق نه دزدیده
در هجر که دلخونم از عشق (همایونم)
گوش ِ دل ِ مجنونم آهنگ ِ تو بشنیده

۱ قوس ۱۳۸۷
کابل، افغانستان

دلداده

باز این سر مـــــــــستی ها بی باده بجـــا مانده
آواز سرودِ ما افـــــــــــتاده بجـــــــــا مانده
زآن طلـــــــــعت جـــانانه عالـــم شده مـستانه
افـــــــــسانه درین خـــــانه سر داده بجا مانده
انوارِ جهـــــــــــــــان آرا بگرفـــته دلِ مارا
موم گـــــــــــشته دلِ خارا ایســـتاده بجا مانده
اســـتاره و مهـــــــــتابم بر مهـــــــر نمی تابم
بگـــــــــــذشته ز سر آبم جان داده بجـــا مـــانده
او خُلق کـــــــــریم دارد زاول ز قـــــدیم دارد
چون طـــــــبع سلیم دارد بگـــــشاده بجا مانده
تا جـــــــلوه نمایان شد تسبیـــح پریشـــــان شد
دل اخـــــــترِ تابان شد سجـــــاده بجـــا مانده
دهـــــــری بُده بیهـــــوده عاشق رهی پیمـوده
زاهـــــــــد دل خود سوده بر جـــاده بجا مانده
نیکی ز سلف بر مـــــــــا وامانده شُکر برجـــا
در رفـــــــته اگر بابا نواده بجـــــــــا مـانده
گــــــــر نیک همـــــی بینی پیـــامبر رنگینی
آن سنّت پیشـــــــــنی بنهـــــــاده بجـــا مانده
شد حرص و هــــوس گژدم نیکی زمیان شد گم
در بینِ همه مــــــــــــردم آزاده بجا مـــانده

هر سو سری مجنون شد در عشق (همایون) شد
دل خورده که بیرون شد دلـــــــــداده بجا مانده

۱۳۰کتوبر ۲۰۱۱م
رستُن - ورجنیا، ایالات متحده امریکا

حدیثِ عشق

به یادِ لعلِ میگونت روم میخانه میخانه
خیال از حسنِ گلگونت مرا گلخانه گلخانه
به دل امید آمد از نگاهِ زیرِ چشمِ تو
ز چشمِ شوخ میدیدی به من دزدانه دزدانه
ز دیدارت مرا گم شد سراغِ خانه ی خویشم
بپرسم تا نشانِ خود ز هر بیگانه بیگانه
به گردِ شمعِ روی تو هزاران کشته میبینم
حدیثِ عشق ما گوید ببین پروانه پروانه
برنگ عشق بنگر روی زرد و چشم سرخ من
ز خونِ دل به مژگان آوَرَم پیمانه پیمانه
به دامن یک یکی اشکِ فراقت جمع میدارم
بریزم در قدومِ تو همه دردانه دردانه
به شورِ گنجِ حسنِ تو نشد از رنج پروایم
فرار از مردمِ دنیا رَوم ویرانه ویرانه
جنون از شش جهت سنگم ز بزمِ طفلکان آرد

کویر ِ عشق در پیشم روم بیخانه بیخانه
سخن های پریشانم ز دردم چاشنی دارد
بنوش از ساغر ِ شعرم بیا مستانه مستانه
مپندارید کم این بی سر و سامانی ِ من را
بسازم در خیال از عشق ِ او سامانه سامانه
شدم رسوا(همایون) در صفوف ِ عاشقان منهم
ز هر جا بگذرم آید صدا کآن دیوانه دیوانه

۱۳ جنوری ۲۰۱۰م
کابل، افغانستان

تف ِ لب ها

بکردی ساغر لب را نهان خمخانه خمخانه
مکن مرواری ِ چشمم را چنین گلدانه گلدانه
فلک رنگین کنم از دیدن ِ روی گلستانت
کنم جان در قدم هایت چنین نذرانه نذرانه
بیا تا تنگ گیرم در بغل آن سرو سیمینت
بیندازم تن ِ ناز ِ ترا بر شانه بر شانه
بخوابانم به تخت ِ سینه ام بوسم لب ِ نابت
که تاج ِ عشق تو زیبد بسر شاهانه شاهانه
بکن ناز و ادا با آن بدن در شوخی ِ الفت
بسازم حلقه دستم بر کمر مردانه مردانه

برم این پنجه ها ، با ناز اندر حلقه های مو
کشم عطری ز گیسویت همه درشانه درشانه
تف ِ گرمی ِ لبهایت کنم آب ِ حیات ِ خود
بسازم بازوانم را به تو کاشانه کاشانه
مرا دیده لب ِ گل را نمودی غنچهء خندان
شدم در سحر چشمانت بسی زولانه زولانه
خرامیدی به پیش ِ من ز تمکین ِ نگاه هایت
خلل در عقل ِ من آمد شدم دیوانه دیوانه
اگر دادی یکی بوسه چنانت سخت میبوسم
که افتی در پی ِ من از پی ِ پیمانه پیمانه
جنون عشق یارآمد (همایون) پرده کن پرده
چنان در آتش افتادی شدی پروانه پروانه

۱۶ جنوری ۲۰۱۰م
کابل، افغانستان

پیمانه ی عمر

کلکینچهٔ دل جهـــــــانی دیده
کز حیرت آن ز خـــود پریده
عشق ابدی نصـــــیب آن دل
کو را ز ازل قلم کـــــــــشیده

از علم مگو ریاضـــــت آور
هر پرده ز عجــــز بر دریده
دانستن غیب کــــار ما نیست
این راه، بشر کجـــــا بریده
چشمی بزنی و عمــــر رفته
با خود نبَرَد کــسی که چــیده
ما بــر ســر سیل خــانه داریم
این خانه کجــــا بسر رسیده
پیمانه ی نفـــس پُر نگـــشته
پیمانه ای عمـــــر در رمیده
در چشم،جهان، ز آنِ ما اسـت
اشکیست عمــــر، تا چکیده
تن پروری کـــم بکن که فردا
روحـــت ز تنـت برون پریده
جسم تو بزیر خاک ، خوراک
از دست خزندگــــان دریده
ای وای غرور آدم از چـیست
بوی ز منی چـــــرا شمیده
من گرد رهی ز راهیِ عشـق
خوشبخــت ز قــدِّ خم لمیده

دیدیم (همـــــایون) آسمان را

بر سوی زمین فرو خمـــــیده

۲۷ جنوری ۲۰۱۳م

کابل، افغانستان

بخت ِ همایون

ای به زور عشق شوری در جهان انداخته

چلچراغ ِ عاشقان د ر آسمان انداخته

پرتو ِ معموری ام را بر گرفته از نهاد

مسند ِ ویرانی ام را در زبان انداخته

خرمن ِ پُر آرزو را آتش ِ پنهان زده

تا فراق ِ بی وصالی در میان انداخته

ریزش ِ باران ِ اشکم در چمنزار ِ جنون

سنگ ها بشکسته همچون پرنیان انداخته

دامن ِ عجز ِ بیانم درطلب بگرفت دست

قصه های راز دانی در بیان انداخته

جام ِ رنگینی شرابی از می ِ عشقم رسید

تا میان ِ داستانم سر گران انداخته

کعبه و بتخانه یکسان شد بعشقش در نظر

تا به خاک ِ کوی ِ خود در آستان انداخته

قصهء لیلی ومجنون رنگ و بوی نو گرفت
محملِ اشکم بدونِ ساربان انداخته
نکته نکته در زمین و آسمان دارد نظر
هر جهت آئینه دیدم پاسبان انداخته
بختِ من آمد (همایون) تا که راز آرم برون
عشق چون فرهاد و مجنون در نهان انداخته

۵ اپریل ۲۰۰۹م
کابل، افغانستان

آفتاب عشـق

آفـتاب عشـق نور افشـان شده
ماهـتاب دل از آن تابـان شده
ای بسا دردی کـشـیدم سالـها
کـوه از اشکم ببین دامـان شده
تا هـوس را رد نمودم از قفـا
نفس اندر دل چـنان نالان شده
خاک پای خـادمان حـق شدم
کـبر اندر فطـرتم ویران شده
لب چو بستم در جواب ابـلهان
داسـتانم وردِ بی دردان شده
تیر میزد زندگی از شش جهت

قامتم همـچون کمان از آن شده

از تن خاکم برو دوری گـــزین

گرد بادی هست سرگردان شده

چشم گر پوشد زهم مژگان بهم

جان ما در قربتِ جـــانان شده

نفس را دیدی اگر پیشی گرفت

کـــفر داخل در بن ایمـــان شده

خوبی هایِ یار پیهـــــم دیده ام

آتشِ عـــشقِ دلِ نـــادان شده

تا (همایون) درگدایی خاك شد

میهمـــانِ درگهِ سلطـان شده

۱۶اگست ۲۰۱۱م

لارتن - ورجنیا، ایالات متحده امریکا

ابرِ جهل

وطن بی اتفاقی را بشد ویرانه ویرانه

نفاق آتش کشید اینجا همه کاشانه کاشانه

ز عمری جهل چون ابرِ سیه بر آسمانِ ما

کشد در تیره گی شمع علوم یکدانه یکدانه

ز فرط جنگ، با دانش سیه بختی برون آمد

وطن آتش گرفت و شد همه بیخانه بیخانه

خدا گر میزند قومی رجالش را تبه سازد
بکشتند عالم و دانا ببین فرزانه فرزانه
به جنگ و خصم و بدبینی گروه احمقی آنجا
ز جهل و جاهلی میزد سخن مستانه مستانه
تعصب ریشه کن سازد بنای ِ وحدت ِ ملت
به دور ِ شمع میهن شو بیا پروانه پروانه
چو مور از حرص کمتر زن ز حق آن یتیم ما
ز مال ِ بیوه ای ملت مبر در لانه در لانه
کجا در کله ی خالی اصول ِ نظم میآبی
خردمندان ِ این کشور بشد افسانه افسانه
به کرسی های دولت شد هر آن بی دانشی آمر
خیانت میکند هر کس به هر پیمانه پیمانه
چرا از اجنبی داری شکایت های بی معنی
خود از حب ِ وطن رفتی چنان بیگانه بیگانه
گل ِ وحدت بهم آوَر گلستان میشود میهن
دگر از این پریشانی مکن سامانه سامانه
(همایون) هر کجا عالم ز پا افتاده میبینم
به شهر و کوچه میگردد ببین دیوانه دیوانه

۶ فبروری ۲۰۱۰م
کابل، افغانستان

وعدهٔ سراب

یک بوسه از دهـــــان گلابت نمیدهی
خمخـــــانه داری لیک شرابت نمیدهی
دیوانه گـــشته عـــاشق زارت مروتی
آخــــــر گـــناه چیست؟ ثوابت نمیدهی
شب زنده دار عشق توام بی خبر ز چه
بیداری هـــای مـــا تو بخوابت نمیدهی
داری به ذهن خویش مضامین دلـکشی
عنوانِ شعـــر های کـــــتابت نمیدهی
آباد کـــردی قامـــت موزونت از غرور
یک بوسه هم به یارِ خـــرابت نمیدهی
ظلم و ستم روا کـــنی از نازِ بی شمـار
از ما رمیده ی که حســـابت نمـیدهی
بیگانگی مکن که زجـــــانم قریبی گـل
بگـــرفتی رخ بگوشه حجابت نمیدهـی
یک لحظه قهری میشوی یک لحظه آشـتی
این روز وشب زچیست نقابت نمیدهـی
شهـباز گـــشته ابروی نازت بروی دل
آوای نغمه هـــــــای ربابت نمـیدهی
ریزی تونیشکـر ز سخنهـای غنچه ات
بر تشـــــنه لب زشربت آبت نمـیدهی

عمرش تمام کرد (همـــایون) به انتظـار
جز وعـــده یی دروغِ سرابت نمـیدهـی

۱۹ می ۲۰۱۳م
کابل، افغانستان

نفاق افکن

در آتش ِ نفاق چرا؟ باد میزنی
بیداد خود کنی و گپ ِ داد میزنی
پیوند ِ قوم های وطن نا گسستنی ست
با تیغ ِ جهل خویش چه فریاد میزنی
بنیاد این وطن شده اقوام ِ مختلف
با تیشه ی چو تیغ به بنیاد میزنی
این باغ ِ پُر ز گل شده الوان رنگها
ای فتنه کار طعنه به شمشاد میزنی
این میهن است مادر ِ پُر مهر قومها
تا جنگ افکنی به میان ناد میزنی
یک تخم چشم پشتو و تخم ِ دگر دری
مادر نه یی که مشت به ِ اولاد میزنی
انواع ِ بلبل است زبانهای ملک ِ من
زخم ِ زبان به مردم نا شاد میزنی
شرمت هزار بار که با آتش ِ نفاق

آن مشت موم جهل به فولاد میزنی
افغان زمین که جای اصیلان آریاست
بیجا سخن به مردمِ بهزاد میزنی
عقلِ سلیم هیچ نه توهین کس کند
دشنامِ بی اصول به افراد میزنی
بهرِ خدا بس است پراکندگیِ ما
آتش به جمعِ مردمِ آزاد میزنی
پیش خدا که بهتری تقوا شمردن ست
حرفِ نفاق خویش ز الحاد میزنی
خاک وطن بدیده کشم از سواد عشق
آتش بجانِ ملکِ خدا داد میزنی؟
بهرِ مدد اگر شنوی حرف آشتی
تیزاب را به دیده یِ امداد میزنی
بینِ حلال زاده نشد حرف از نفاق
حرفِ خودت چو آدم کمزاد میزنی
اینجا مکان سلطنت علم و عشق بود
حالا سخن ز طعنه و ایراد میزنی؟
اینجا ببین که ملک سنائی ومولویست
آن آبرویِ خویش چه بر باد میزنی
خاکِ رهِ تفکرِ سید جمال شو
هر گه گلویِ نادیِ فوّاد میزنی
در دامن عروس وطن لکه می نهی

بالا نشسته حرف چو داماد میزنی

هر قوم عضوی از بدن این وطن شمر

نادان! تبر به هیکلِ آباد میزنی

افغان نه یی که تفرقه اندازی میکنی

هر کس زبان به نفع تو نگشاد میزنی

ترک وهزاره، تاجک وپشتون برادریم

گر قوم های ما به هم افتاد میزنی

این میهنِ عزیز چو استاد مکتبست

شاگردِ بی بصر شده استاد میزنی

از چند هزار سال بدین سو برادریم

خنجر به مشتِ متّفق ایجاد میزنی

کمزن به فرق خویش ازآن تیشهء نفاق

کی تیشه را زعشق چو فرهاد میزنی؟

نی های میهنم به نیستان(همایون)است

دل نغمه های عشق که سرداد میزنی

۱۳ اکتوبر ۲۰۰۹م

کابل، افغانستان

گلِ عشق

گل عشقـــــم ز چه پر پر نمایی

دلِ دردم چـــــرا اخـــگر نمایی

نداری رحم برحـــــــالِ خرابم

به خونِ دل مــــرا ساغر نمایی

بدانی تشنگــــی های لــــــبم را

شراب لب بمن کــــــوثر نمایی

ز فـرط خـــنده هـایِ ناز نازت

سپندِ شوق در مجمــــــر نمایی

تغـــافل هم ز خـــود اندازه دارد

ز دردِ دل به درد سر نمــــایی

زچـــــشمِ شوخ فتّانت دمـــادم

هـــــزاران حیله ی دیگر نمایی

به یک لبخند گـــــرم پُر زمعنی

به اطـــــراف دلم محشر نمایی

به آتش در بدادی هـــــستی ام را

دو بالم را شکـــــــستی پر نمایی

محبت خانه یی قلـــــــبت پُر اما

تو لطف خوش بما کـــمتر نمایی

نشد کـــــز در دارایی با محبت

به شام تارِ من اخـــــــتر نمایی

نکردی بر (همایون) رحم گاهی
که حـــــالِ این دلم بهتر نمایی

۱۹ می ۲۰۱۳م
کابل، افغانستان

نظر فیض

آتش مزن ای شوخ درین خرمن هستی
بی تو به تباهی ست ببین میهن هستی
دیدیم به خوبی همه بازارِ جهان را
عشق تو گزیدیم درین برزن هستی
تا دیده بدیده است گلستان جمالت
بیمار به عشقست درین گلشن هستی
آن سرو قد لاله رخ غنچه لب شوخ
داغی به دلم داد که شد گلخن هستی
در دشت جنون رفت خیال سر سودا
درحسن توگم گشت به نادیدن هستی
بازارِ تبسم شکند غنچه لبت یار
رفتار تو دیدیم خرامیدن هستی
ما را نظر فیض از آن چشم تو افتد
از چشم تو بینیم دگر دیدن هستی

بگذار (همایون) شوم ازوصل جمالت
از گلخن دل با ز کشم گلبن هستی

۲۷ اکتوبر ۲۰۰۴م
فرانکفورت، جر منی

نا گزیرِ زندگی

روح در تن جـــا گرفت و شد اسیر زندگی
صد جوان در خون تپیده دستِ پیر زندگی
صحنه ی تاریك دنیا چشم روشن می کُشد
کو چراغ معـــــرفت گردد مـــنیرِ زندگی
بی قناعت نیست اینجا راحتِ در روزگار
مرد و زن شد در فعانِ دار و گیر زندگی
پادشاه را بیشتر بُد غصـــــه از تشویش ها
هر که را درویش دیدم شد شهـــیرِ زندگی
خـــــاتمِ دنیا بدون عـــــشق مانده بی نگین
میرسد بر کـــــــام هر گه چشمگیرِ زندگی
مرگ را ترجیع بده در زلّتش هـــر گز نَزی
آید از پـــــــــستان عزت جوی شیر زندگی
پنج پنجه یك دمی کمــــتر بکن اندردهان
از کمــــــــان نفــس آید بیش تیرِ زندگی

نیست دنیا جز فـــــنای در بقا دل تازه کن
هر نَفَس برباد داری مـرگ و میرِ زندگی
در تعادل عمر خود را وقف عشق یار کن
آدمی هر لحـــظه باشد ناگـــــزیرِ زندگی
عمرتو درعشق رفته ای(همایون) غم مباد
شعـــر و آهنگی خوش آمد در نفیر زندگی

۱ اگست ۲۰۱۱ م
کرنرزول کارولینای شمالی، ایالات متحده امریکا

میخانه عشق

تمام عمـــر در رفته درین عزلـت به تنهـــایی
عروج صبر آخر شد بسر آمد شکـــــــــیبایی
اگر زآن مهـــــربان افتد نگـاهی گوشهٔ چشمـی
نمی جویم درین دنیا ز برق حـــــسن و زیبایی
تجملـــــخــــانهٔ عالم قطـــــاری از هوس دارد
ندارد زینــــت ار باشد نگـــــاهِ چشمِ بینایی
فریب رنگها کم خور تقـــلب فـــــتنه ها دارد
هـــــوس آخر ترا آرد ز شور و شر برســوایی
دو دیده گر بیارایی به گـــورِ عاقبت یکـــــدم
به انبارِ سخاوتهـــا بیفـــــــزایی بیاســـایی
نماند زور و زر ما را چرا غوغا چه ماتمــــها

ز تفکـــــیکِ حدودِ خود بیا در کویِ یکتایی
شراب عشق نوشیدی اگر یک جرعه از جامش
درین میخانه جـــــز آن می نبرداری نه پیمـایی
فـــــراز آمد نشـــــــیبی را فرا خوانَد بدنبالش
نباشد اخـــــــتیار اینجا نه در پست و نه بالایی
عمل با احـــــتیاط آور امل را ریشه از بن کن
چو رفتی زین جهان یکدم دگر هرگز نمـــیآیی
(همـــــــــایون) با توکـل ها امـید و آرزو دارد
الـــــــهی آن درِ رحمـت بروی ما تو بگـشایی

۱۶ فبروری ۲۰۱۲م
کرنرزول کارولینای شمالی، ایالات متحده امریکا

مظهرِ شرمندگی

این حبابِ عمر همچون مظهرِ شرمندگی
مرگ بیتو به بوَد ، صد بار هم از زندگی
خاکساری های ما را هیچ دستِ کم مگیر
می سزد در کویِ جانان عجز های بندگی
از جنون آبادِ حیرت آرزویِ سود نیست
شد مسیرِ بینوایی مایه ای پایندگی
این سیه کاریِ مردم در عروج خود سری
قصه ای مبهوت دارد از دلِ بافندگی

حالت ِ بحر حفیر از قطره معلوم کی شود
کوه را پیچد صدای ِ نارس ِ بالندگی
گوش ِ نادان را مکن با گوهر دانش قشنگ
هر سیه دل نیست اینجا درخور ِ تابندگی
ذرّه کی داند ز کوهی عالم ِ احسان او
شکر گویی بیشتر شد مایه ای فرخندگی
گر هوس چون موج آید کشتی در ساحل بیار
مرغ ِ زیرک را دو دامش حلقه ی پرکندگی
غضب ِ مال ِ مردمان را شهد میپنداری لیک
این قمار ِ برده دارد از پی اش بازندگی
از نوازش های جانان خاطرم شاداب شد
مانده ام از رحمت ِ او در بر ِ درماندگی
رحمتش باران دارد بر (همایون) تا ابد
عشق میبارد به دل از کثرت ِ بارندگی

۲۴ می ۲۰۱۰م
کابل، افغانستان

مدعا

مُردم بیا بیا که مسیحای ِ من تویی
از مدعای ِ چرخ تمنای ِ من تویی
در پرده های موج ِ امید از نوید وصل
با صد هزار عذر تقاضای ِ من تویی
ای آفتاب ِ روشن ِ شب ها به خلوتم
پرتو فشان ِ این دل ِ شیدای من تویی
اندر بساط ِ میکده های ِ عروج شوق
رطل ِ گران باده به مینای من تویی
باز آ که در فراق فرو مانده از گپم
در بزم ِ عاشقان گپ آرای من تویی
مضمون و وزن و قافیه از تست درنوا
شاه فرد در میان غزل های من تویی
ماهی، گلی شرابی تو همچون ترانه ی
آن روشنیی ِ دیده ی بینای من تویی
در آرزوی لعل ِ تو فریاد میکشم
هرروز چون امید به فردای من تویی
بی تو تمام ِ عمر بسی نا (همایون) ام
آری بیا که لعبت ِ زیبای من تویی

۳ می ۲۰۱۰م
کابل، افغانستان

لذت درد

در لذتم ز درد چرا ؟ دردِ من تویی
تاثیرِ ماجرایِ رخِ زردِ من تویی
در انتهایِ سردیِ ایام ای آفتاب
گرمیِ بی ستارهء شبسردِ من تویی
در اجتماعِ بی هنران عشق کی سزد
ای ماهرو گزیده ی هر فردِ من تویی
روزم کجاست در سیاهی هجران تار تار
مقصود ره نشانه ی شبگردِ من تویی
دستم بگیر و ببر در عروجِ عشق
باز آ که در فتاد گی همدردِ من تویی
برقِ نگاهِ نارِ تو افروخت شعله ها
عشق آشنایِ آتشِ خود کرد من تویی
رفتم به کامِ شعله ی عشقم فنا شدم
آری امیدِ گرمیِ بر گردِ من تویی
بی انتها ست گوشه ی تنهای از سکوت
جانم بیا که زندگی را تردِ من تویی
از قامتِ همایِ بلندت (همایون) ام
نگهت فزای چهره ی پُر گردِ من تویی

۲۱ اگست ۲۰۰۹م
کابل، افغانستان

گل چهره

بر بام بدیمت که ماهی
گل چهره ی آتشین نگاهی
من کشته شدم ز تیغ ابروت
چون کُشتی مرا دگرچه خواهی؟
دیدم به دو چشم شوخ و مستت
ای گرم نگاه، چشم سیاهی
گر چند که نام تو ندانم
در شام غمم مگر پگاهی ؟
ز ابروی کمند و مژه هایت
سر لشکرِ عشق با سپاهی
ازیک نگه زندگی تباه شد
باز آ به برم که خود پناهی
در شور جنون که غرق هستم
یک چاره بکن خودت الاهی
هر کس که بدید عاشقش شد
ای دل تو مرنج بی گناهی
در بیمِ جنون ای (همایون)
عاشق شده ی ببین تباهی

مارچ ۲۰۰۶ م

دوهه، قطر

گرفتاری

ای قلب ساده باز گـــــــــرفتاری میکشی
اندر بلای عشق بسی خـــــواری میکشی
چشم مـــــــرا ز گریه بکوری کشانده یی
شب تا به صــبح مانده به بیداری میکشی
ای دل نماندی هیچ ز نادانی هـای خویش
بر نقشِ حسنِ یار نگهـــــــداری میکشی
هـــــر روز خنده هـایِ کسی مست میکند
هر شب زدستِ دیده دل آزاری میکـشی
منعم نگـــــــشتی در هوس شوقِ لعلِ او
کــــــانِ خزانه پیش تو، ناداری میکشی
یارت قـــــریب تر شده از جان بجانِ تو
از چیست دردِ غصـهٔ بی یاری میکشـی
خـــــــاموشیِ لبانِ مرا در غزل بخـوان
از ناله هـــــای سرد که بیزاری میکـشی
ای دل طبیب نیست مکن غصه بی شمـار
دانم ز فـــــــرقتش همه بیماری میکـشی
رسوای خاص و عام شدی اندکی خمـوش
بنگـــــــــر سخن برابر بازاری میکـشی

گشتی تو مبتلا،(همـــــــایون) به عشق او
تا روز را بسانِ شبِ تاری میکـــــــــشی

۲۵ دسامبر ۲۰۱۳م
کابل، افغانستان

گرد عجز

قرصِ خورشید به انگشت چرا پرده کنی
نشود پرده دلِ خویش چه آزرده کنی
چو درخت است بشر، طایفه ها شاخه و برگ
کم بکن برتری در ریشه کجا خُرده کنی
شو به هر فرد بیا گوهرِ انسانی بجو
فرق در گور کجا؟ خواجه و یا برده کنی
آن بزرگان همه رفتند و نهادند علوم
زنده نتوانی و دعوای سرِ مرده کنی
نورِ خورشید به هر گوشه به یکسان تابد
علمِ عالم چه به خود بسته و افسرده کنی ؟
نتوانی تو به زرِ راز حقایق پنهان
ز چه در کثرتِ اسباب دل و گرده کنی
چه بنازی تو بر آن عالمی کز قومِ تو بود
فخرِ بیهوده بر آن کِرده ی نا کرده کنی

تا به پاکیِ دلِ خویش (همایون) شده ام
گرد عجزم تو ز هر نکته برآورده کنی

۱۳ فبروری ۲۰۱۰م
کابل، افغانستان

عمر فانی

بدین عمر فانی مکن خود فـــــــزونی
ز ترس حـسابش کجـــــــا در سکونی
گهـــــی در نشیبی گهـــــی در فرازی
بزن دیده برهم ببین ســـرنگـــــــونی
به پـــــائین بَــرَندت، زبالایی افتــــی
مشو غـــزه از آنك، به بالا کـــــنونی
زحـــرص ز آزی چه دستكِ درازی
چـــــرا بهـــــر دنیا چنین مایه دونی
شـــرارت فسادی ، شقاقت نهـــــادی
تغـــافل پسندی، چـــــــنانی و چونی
زشهـــــــوت به آتش همـی داری بازی
گهـــی از درون و گهـــــی از برونی
برون شو زغفلت، خنك گشته عــادت
نه از کسب و کـاری، نه اندر فــــنونی

برو دست و پا کن، بکـش بال و پرّ را
همین زندگـــانی بشد آزمـــــــونی
مترس از حقـــایق مزن ساز غـفـلت
ز چه بزدلی هـــا ، زچـه این جـبونی
والله ای (همـــایون) بخندم به گـــردون
فغـــــــــان کـم برآرم ز دردِ درونی

۱۳ دسامبر ۲۰۱۳م
کابل، افغانستان

طرهٔ دلدار

ای دل بیادِیار بسی کـــار مــــــــیکنی
خون از عبور چشم برخـــــسار میکنی
ببریده ای ز دیر فقـــط عـــشق برسری
ترك هوا و مسندِ گلـــــــــزار میکنی
اندر خیـــــال یار شود باغِ خـــاطرت
تا آرزوی عـــارض گلـــــــنار میکنی
خود در فراق یار مریضی همی کـــشی
چون چشم را به نرگس بیمــــار میکنی
جز روی آن نگـــار نیاری به فکر خـود
ما را ز زندگی هـمــه بیزار مــــیکنی
از بس فغان خویش بخاموشی میکـــشی

خونی بروی دیده ی خمّـــــــار میکنی
روح ترا که گلرخی مــستی ربود و بُرد
گل رابروی چشم همه خـــــــار میکنی
تا بر لـــبم رسید و به رسوایی می کشد
افـــــــسانه یی مرا که به بازار میکنی
رخـــــــــــسار آن نگار نتابید و ایدریغ
هر گــــــه حدیث صبح، شب تار میکنی
بردی حواس و فکر (همایون) زسادگی
فکرم سیه چو طـــــــــرهٔ دلدار میکنی

۱۱ جون ۲۰۱۳م
کابل، افغانستان

صنعت قدرت گشا

موج طـــــوفانی بدیدم در بهــارِ زنـدگی
تا هنوزم میکشد چشمم خمـــــارِ زنـدگی
بحر هیبت مــیکشد امواج را تا ناخـــــــنه
آب و آتش مــــیرَوَد هردو کـــنار زندگی
درقناعت لنگرِ کــشتیِ خود مـحکم بکن
بادی تندی می وَزَد در روزگــارِ زندگی
بخیه تا مـــژگان زند پایان عمرت میرسد
ابلق حـــسرت بوَد شام و نهــــارِ زندگی

نور کم رنگــت ندارد تاب چشم آفـــتاب
روغــن فـــانوس بوَد دارو ندارِ زندگی
سیرِ فـــکرت میکشد عقل ضعیفِ آدمی
اشك حـیرت می شود تا جویبار زندگی
از برای انتقادِ مــــــردمان تــــقوا مکن
دین و دنیا میفروشی در قمـــــارِ زندگی
پُرستاره آسمـان هم کی کند روشن زمین
کی ببینی روشنی در یك شرار زندگـــی
گر به بالایی رسیدی دستی از پائین بگیر
در تَــفَـــقّد بگذران گه در جوارِ زندگی
ذره گر فهمیده ای از صنعت قدرت گـشا
در نظر ناید ترا نقش و نگـــارِ زندگی
باهمای عاجزی هردم (همـایون) پر بزن
تا نگـردی بولهوس در سنگـسار زندگی

۲۸ جولای ۲۰۱۱م
کرنرزوِل کارولینای شمالی، ایالات متحده امریکا

سخن دلکش

بخدا گلرخی ، ماهی تو گلم خوش نظری
خود پسندی گهی ای یار گهی عشوه گری
تو چو سر دسته ی گلهای قشنگ لب باغ
با سخن های عسل بار بسی لب شکری
تو اگر شاد نشینی ببرم شورِ قیامت خیزد
ای که با ناز و ادایت چقدر پُر هنری
گهی از زلف سیاهت دو جهان عطر کشی
گهی با طرزِ نگاهت بخدا شور و شری
موجِ دریای نگاهت به دلم سیل آرَد
به گلستانِ خیالم تو گلِ زیب و فری
سرو دلجویِ تو اندر دل من خانه نهاد
سخنِ قمری دل را به نوا نغمه گری
عشق مواج بود در سخنِ دلکش تو
به غزل هر سخنِ قلب مرا نامه بری
لبِ یاقوتی و آن چهره ی مهتابی را
بنمایی به من و قلب مرا پرده دری
همچو مجنون در این دیر(همایون) توام
بسکه با عارض خود عشوه گر پر ثمری

۱۴ می ۲۰۱۰م
کابل، افغانستان

سخای ِ پُر عطا

تن اگر از خاک کردی مغز ِ جان ِ من تویی
این جهان تاریک دیدم تا جهان ِ من تویی

خام بودم پخته گشتم سنگ بودم موم شدم
تا درون ِ سینه دل را میهمان ِ من تویی

نیست بودم هست کردی نیست سازی باز هست
تا نفس همراه دارم در زبان ِ من تویی

می نروید تخم حرص اندر ضمیر و عقل ما
در زمین ِ شوره زارم آسمان ِ من تویی

دیده ام سودای دنیا گرم و سرد و خوب و بد
کیستم من ؟ چیستم من ؟ ترجمان ِ من تویی

چیستان ام یا معما ؟ یا سوال ِ بی جواب
راز خود را خود ندانم راز دان ِ من تویی

طفلی ام شد در تعجب در جوانی راه گم
در شروع فصل پیری دلستان ِ من تویی

ای ز حسن خویش دایم نقش ِ زیبا آفرین
زینت ِ شعری منی تا در بیان ِ من تویی

در محیط ِ نقطه ی من کائنات ِ عشق ِ تست
من ز جود ت زیر منت مهربان ِ من تویی

از وراثت نیست ما را جز کتابی بعد مرگ
تا تو خیرالوارثینی در نهان ِ من تویی

من (همایونم) به عشقت از سخایت پُر عطا
آن کریم ِ بخش دهی بیکران ِ من تویی

۱۹ جنوری ۲۰۰۹م
کابل، افغانستان

سجده گاه

ز اوج ِ لطف که ستّار ِ هر گناه ِ منی
چو خاک ِ کوی تو باشم که پادشاه ِ منی
جهان به عشق ِ تو آباد دیده ام به کمال
به هر دلیل ِ نَفَس مظهر ِ گواه ِ منی
حریم ِ خانه ی دل خوب میزبان تو باد
غمم مباد ازین رو که تکیه گاه ِ منی
خیال تست تماشای گلشنم به جهان
چنان نظاره ی رنگین در نگاه ِ منی
ضمیر و فطرت و گفتار و اختیار از تست
مسیر و مقصد و مطلوب و رسم و راه منی
عبور موج طلب را به بحر خاطر ِ دل
حضور عشق طربناک ِ سجده گاه ِ منی

ز وصف تست(همایون) شدم به کاخ فلک
ز نور خویش چو خورشیدِ شب سیاهِ منی

۳ اپریل ۲۰۱۰م
کابل، افغانستان

سازِ عاشقی

بشکسته در گلـــــوی من آوازِ عاشقی
سکلـــــــیده تار های طربسازِ عاشقی
بنگـــــــرسکوتِ بعدِ شکستِ دلِ مرا
آگـــــاهیِ میدهد همه از رازِ عاشقی
ببریده باد تارِ نَفَس بیصـــــدایِ عشق
این دیده ام کـــــشیده بسی نازِ عاشقی
انجامِ عشقبازی همه خونِ دیده است
خـــــــرم زمانه بود در آغاز عاشقی
ناکـــامِ عشق بارِ اهـــانت همی کشد
شیرینی تلخی گشت زاعـــزاز عاشقی
خون گـــــریه می کنم بخدا از ترحمی
مطـــرب بزن ترانه ی در ساز عاشقی
در بیدلی چـسان گــــذرَد عمرِ پُر جفا
با خـــود بَرَد کـــبوتری را بازِ عاشقی

درد آشنای فـــــــرقتی ماندم به بیکسی
کو؟ مونسِ شفیقی و دمـــــسازِ عاشقی
چون شبنمی چکیده (همایون) زروزگار
افتاده ام ز قُـــلّه ی فـــــــرّازِ عاشقی

۲۴ دسامبر ۲۰۱۳م
کابل، افغانستان

زلف شعر

گشت عمرم صـــرف دنیا درتجمل پروری
صـــــد چمن آباد کـــردم در تخـیل پروری
نفس حاکم بود و منهم مُهر کردم هر دولب
نسخهٔ خـــــاموشی دارم در تغـــافل پروری
فطـــرتم ماتم بروی حــــیرتم میزد ز عجز
خاک را معـــــراج عادت شد تنزل پروری
عشق تیری زد خِرَد را تا بمـــدهوشی کشد
دست و پای جــــهد بستم از تکامل پروری
نیست دیگـــــر آن شراب آتشینِ عــــارفان
نقطه ای پرکار ذهنم کو؟ تعقـــــــل پروری
بسکه خار افـــتاده رویِ مزرعهٔ افکار ما
باغبان ما ندارد شـــوق در گـــــل پـــــروری
عشق آتش زد زبادی آب در صـــحرا نبود

فطــرت خاکــــست دایم این تحمل پروری

از تنـــوع رنگ آرَد چرخـــش دور زمــین

آدمــی بیزار گـــــشته از تَحــــــول پروری

نغمه هـــــای دل بیاید بر لبم رقصــان شود

هـــــــر سخن سنجیده گویم با تأمل پروری

گرنوا نشنیده آمـــــد پیش بیدردان عــــــشق

مــــــــــرغزارِ ما ندارد ذوق بلبل پروری

از رهِ احـــــسان جانان دوزخ ما شد فـناه

جنّتی آبـــاد دیدم در توکـــــــــــل پـروری

چون دلِ آئینه داری شو (همایون) در نوا

شانه اندر زلف شعرت کرده کاکل پروری

۱۹ جنوری ۲۰۱۳م

کابل، افغانستان

خطای دل

ای دلِ مهـــربان خطـــا کردی

تکیه بر خلـــق بی وفـــا کردی

گفـــته بودم که اعتمـــــــاد مکن

باز کــــردی و نا روا کــــــردی

مردمـــــان پست و پلّه بین شده

از چه بر خویش هم جفا کــردی

رنگ می بارد از وجـــــود همه
به رخ و رنگ اعـــــــتنا کردی
تا بکی خوابی از کـــشاکش دیر
چه بگـــــویم والله چـــه ها کردی
سنگ در دست مردمـــست بسی
شیشه ی خویش برمــــلا کردی
عجـــــــــز هـــم حدّ و انتها دارد
کاسهٔ صـــــــــبر انتها کـــــردی
گوشه گیری بکن ز خلق مریض
این طـــــــــبابت بوَد دوا کردی
خــــود ز نادانی ات به دام رَوی
گـــله هـــــا را چه از خدا کردی
سخــــنِ نرم مـــــــــــدعا دارد
باورِ حـــــــرفِ مــــدعا کـردی
هر که نیرنگ بازی هـــــا بکـند
تو به پاکیِ خـود صـــــفا کـردی
کمی هُـشیار شو(همـــایون) باز
عقل و هوشت چرا رها کــردی

۱۱ جولای ۲۰۱۳م
کابل، افغانستان

حسرتِ وصال

ز طرز آن نگاه خود ، نگـــــفته صد سخن داری
ز لبخــــــندِ قشنگــت گل مرا با خویشتن داری
چه خندان بگذری از من نگـــــــاهِ گرم بنمایی
گـــــل و ســـــــنبل بدامانت هوایِ نسترن داری
بیفـــــــشانی گلِ مـــــویت فدایِ طاق ابرویت
به زلفِ عنبرین بویت چه موجی پُرشکن داری
کمـــالِ عشوه هایت را ز قلبِ من بپرس ایجان
جمــــــالِ روشنی بخشی چو شمع انجمن داری
ز باد صــــــبح پرسیدم خرام و طرز رفـتارت
پرندِ غـــــــــالیه سا را بگفـتا پُر خـتن داری
بباغ این دلِ شـــــیدا امـــیدِ وصــــل شد پیدا
ز گــــل ناز کتر از نگــهت نمایِ در بدن داری
زبان عــــشق بیرون شد از آن سیمـــای خندانت
دهـــــان تنگ خوشبویی چو یاقوتِ یمن داری
چو پرســـــیدم ز احـــــوالت سرِ ابرو ببالا شد
بطرز خنده های خود هـزاران کسب و فن داری
ز داغ لاله ی عاشـــق سراغِ شوق مگـــیری؟
به والله سروِ شمشادی خرامـان در چمن داری

من آن روزی (هـــمايونم) که بر بالين بيمـاری
روایک بوسه ی نابی از آن لبهـــا بمـن داری

۱۰ سپتمبر ۲۰۱۱م
لارتن ورجنیا، ایالات متحده امریکا

جلوه گاه نگار

رفت عمرم به رنج و شیدایی
به سر آمد رهِ شکـــــــیبایی
هم سخن نیست همـــدلی نَبوَد
سر ز تنهایی گـــشته سودایی
کاسهٔ صبر من بشد لــــبریز
در جنون رفته ام به رسـوایی
شعلهٔ عشق دررســیده به دل
مانده این دیده تا ز بینـــــایی
هجر خاکـــسترم هوایی کند
مـــانده این عقل هم ز دانایی
سالهـــا را همه کـــبیسه کند
شام ها را کـــــشد به یلدایی
روز هایم بشد قیامت و حـشر
مــــــانده ام از درِ توانایی
دوســـتانم یکی یکی رفـــته

به نزولـــــــــم ببین ز بالایی
عشق پیچــیده درفضـــای دلم
شده این نکـــــته هم معمـــایی
مانده چشمم بجلوه گـــاه نگار
نکنم قصـــد یار هــــرجـایی
به گلاب دو چهار روزه بگو
نکند جلـــــــوه یی فــــریبایی
ای (همــایون) مثال قطره بیا
که ز وصلت کـشم به دریایی

۱۸ فبروری ۲۰۱۳م
کینزول ورجنیا، ایالات متحده امریکا

تعقل سخن سنجی

رنجـــــاندنِ دلـــــی که نیاید ز عـــــاقلی
این کِرده را نکرده بجز خـــــــنگِ جاهلی
حرفِ خَشَن میار بروی زبان که نیســـت
در خـــــــــور آن که باز نشسته مقـــابلی
گر جاهــــــــلی براند بــــروی زبان بدی
کن در مسیر عقل و خمـــــوشی تأمـــــلی
باخشم و قهر و کـــــینه به دشنام مردمان
بیرون نگشته هیچکـــــــسی هم ز مشکلی

گریک دلی تو رنجه کــــنی احتــــیاط کن
خاموشی بهتر اســـت نشینی به محفـــــلی
بنگر که عقل کُل نشوی در حضــور خلق
زیبد سخـــــن اگـــــــر برود با تعـــقـــلی
غوغایِ خودنمایی همه کـــــار جاهلست
در رشته های علم قـــــــوی کن تَوَسُلی
دانش همیشه شاخ تکـــــبر شکسته است
در کِشت و کـــــارِ کبر ندیدیم حاصــــلی
دریایی علم و فهم نگـــــردد چو مـــنتهی
لاف هــــنر مـــــزن تو بدنیایی غافـــلی
دوشم که مدعی بسخنهای زشــت خویش
می داد در مراتب عقلـــــــــم تنزلـــــی
همـــچون خری لگـــد زده آواز می کشید
خوردم که نیش زهر هم ازطــعن بد دلی
باور کنید لب نگــــــــشودم زروی عقل
با جاهــــلان همیشه نمــــودم تحمــــلی
گفـــتا که از کجـــــایی و گفــتم که آدمم
گشتم خلـــیفه روی زمین با معـــــــادلی
از سوی حق بیامده و هــــــیکلـــی شدم
هرگز مـخوانی ام ز بخـــــــارا و کابلی
کابل که زادگـــــاه مـــــنست پس ز کابلم
در گوش من همی نرود طعن جاهـــــلی

آدم به عقل شهره شود نی مکان و قــوم
این نکـــته را به نیک بدانــــسته عادلی
من خاك پای مـــردم صــــاحبدلی شدم
با عــــجز شد عمــــارت من خانۀ گِلی
آزاده زیســـــــتم که ننالم ز خار و خس
خاموش بوده ام که نبـــــودست همـــدلی
گفتار نغز و خوب بزرگان بجان کـــــشم
دیدم ز شعر سعــــــــدی به والله تحولی
(این پنــــج روزه مهلـــــــت ایام آدمـی)
(آزار مـــــــــــردمان نکند جز مغفـلی)
زلف سخن که شانه زد این مرد باوقــــار
دستی کــــــشم ز ناز بدان زلف و کـاکلی
خواندم صحیفه هــــــای ز افکار مـــولوی
دارم که جوی عطـــــر ز گفـــــتار سنبلی
خواندم حدیقه دانی ســــــنایی معلمـــست
ماندم دچــــــار حلقــۀ عـــــــرفان بیدلی
حافظ لـــــــسان غیب برآورد بهـــــر من
والله ترنمـــــــــــیست ز اشعــــــار غُلغلی
ما را که عارفانِ چنین یار و همـره اسـت
حاجــــــــت نباشدم که رَوَم بزم جاهــــلی
بیزارم از پدیدۀ نامـــــــــــردی در زمـان
اخلاق مردی داده چه حـــــــسن شمـایلی

از آن (همایون) ام که نگشتم بخوی زشت

دارد نـــوای نغمـــــــهٔ مـــن شور بلبلی

۱۷ جنوری ۲۰۱۳م

پروان، افغانستان

بشگفتن لبها

آمد به خیالاتِ ذهــن نقــشِ جمـــــالی

افـــتاد به آیینهٔ دل شوقِ وصــــــــالی

زیباست بدانم همه جا گل به گلـــستان

در عارض او نیست که تشبه و مــثالی

قلبم ز غم هجر سراسر چو حزینســـت

رنجی دگری ره نکند نیست مجـــــالی

آمد به نظر چهـــــــره و لبخند شرینش

دل باز برآوره بذوقـــش پــــــرو بالی

نی ماه و نه استاره و خورشید چنینست

عاریست والله چهرهٔ او از خط و خـالی

بشگفتن لبهـــــــاش شگوفانِ بهاریست

در عمر خزان دیده چو گل کرده نهالی

خندیدن با معـــــنیی او هوش سرم بُرد

با دیده بدیدیم نه خوابســـت و خیـــالی

از شورِ نگاهش که به دل آتشکـــی زد

شبهای دلم دید بیکـــــــــباره هـــــلالی

اوراق دلم از غزل عـــشق چمـــن شد

هر شب ز گلی عطر بیاورده شمـــالی

سودای وصالش ندهد هیچ فراغـــــــت

یارب که نبینیم درین عـــــشق زوالی

گر وصل بیابم که(همـــــایونِ) جهانم

این بود ســخن عشق نکردیم کمــــالی

۲۱ جنوری ۲۰۱۳م

پروان، افغانستان

بال توکل

عشق نمودی دل و تنهــــــا شدی

رنج کـــــشیدی و شکـــــیبا شدی

حــــال، بتو عــــالَمِ خود را نداد

قــــال، برآورده و گـــویا شدی

آتشِ آن مهر درونت بسوخـــــت

شعـــــله به بیرون زده بالا شدی

گـــــاه درافـــتادی به ابنای دیر

گــاه ازین ورطـــــه مجزا شدی

بستی خودت را به صف عارفان

رَستی ز بیگانه مصــــــفا شدی
جرعه گـــــرفتی زمیی بیخودی
غــــرق در آن نشه سرآپا شدی
نکـــــته نفهمـــیدی بقدرِ نقط
دایره چـــرخید و معمـــا شدی
عــجز ترا بُرد به قعـــرِ زمین
خـــــاک شدی تا به ثریا شدی
رفـــت وجود تو بـــسوی عدم
گم شدی یکــــبارگی پیدا شدی
قطـع تعـــلق همه زشتی رَبود
جلوه یار آمد و زیبا شــــدی
فطرت پاکیزه نصـــیبت چو شد
درهنر عاجـــــزی دانا شدی
پرِّ همایِ تو (همـــایون) بشد
بالِ توکــــــل زده عنقا شدی

۳۱ جنوری ۲۰۱۳م
پروان، افغانستان

آتشکده دل

تا روح و روان ها را در بند همـــی آری
جان محـــوِ تو میگردد پیوند همـــی آری
تن گشته فـــــدایِ تو دل محوِ لقــایِ تو
ذوق دلِ مسکـــــینم صــد چند همی آری
نادیده گرفـــتارم در عـــــــشق سزاوارم
بر دیدۀ خونبارم سوگـــــند هـــمـــی آری
ای دولـــــــت و دنیایم ای اوجِ تمـــــنایم
دل را به خیـــــالاتی خورسند همی آری
جز تو نَفَـــــسم نَبوَد دام و هـــــوسم نبوَد
کی بر لبِ ناشــــادم لبخـــــند همی آری
تا آتش قلـــبم را از خـــــــاك بباد آری
آب رخِ چشـــــم را چون دند همی آری
امواجِ گــــــلِ حسنت دلبرده هزاران را
وین عاشق نادان را دلــــــــبند همی آری
تا شور و شر ما را خاموش همی گیری
آتشکــــــــدۀ دل را الـــــــوند همی آری
تا بنده (همایون) شد پرکنده و دلخون شد
شادی و خوشی از دل رفــتند همی آری؟

۲۴ فبروری ۲۰۱۲م

گینزول - کارولینای شمالی، ایالات متحده امریکا

آبروی غریبانه

حرص و هوس دلا که تو در خانه میبری
ما را به پیش آن سگ دیوانه مـــــــیبری
در آرزوی عـــــــشرت دنیا گذشت عمر
تاکی شرابِ طـــــــــمع به پیمانه میبری
در چند روزِ زندگی انصــــاف پیشه کن
از دامِ شومِ نفـــس کجا دانه مــــــیبری
بر روی فــرشِ برف ترا هموطن بخفت
تا کی تو لاف مردی به بیگــــانه میبری
در زیر خیمـــــــه ها بنگر طـــفلکانِ ما
اینجا نشسته لاف به افـــــــسانه مـیبری
بیگــــــــانه را به سفرهٔ خود نان میدهـی
سلّی بروی خویش چه جانانه مــــــیبری
تمــــجید کم بکن همه تاریخ باســــــتان
کم گو که آبروی غــــــریبانه مـــــیبری
آنجا فقـــیرِ ما بگـــــدایی نشسته اسـت
اینجا سخن ز عقل حکـــــــیمانه مـیبری
مردی اگر تو جیب بِخـار و کمــک بکن
زر را کجا بگور شکـــــــــیبانه مـیبری
ما را سخن رسیده و اندر عمل ضـعـیف
بارِ حقــیقــــــتیست که بر شانه مـیبری

کردی نوای حق که (همایون) بسی بلند
زلف سخن به رخنهٔ آن شانه مـــــیبری

۱۹ فبروری ۲۰۱۲م
گینزول - کارولینای شمالی، ایالات متحده امریکا

امید پرتو فشانی

بیا که پرتو خورشیدِ آسمانِ منی
فروغ و روشنی و نورِ دیده گان منی
نویدِ درگهِ دلرا خبر ز وصل تو باد
بیان نکته ی عشقی که در زبان منی
روان و جان مرا کرده ی ز عشق غنی
که شاه روح تویی خود خدایگان منی
وصال تست فقط دانی کامیابیِ دل
به بندِ عجز کشیدی و امتحان منی
سخن به گوهریِ عشقی به زیور لب
گهر ز منبع نور است زآنکه کان منی
شرارِ ذوق ، شعورم به شعر ناب کشد
شریر آتش وردی که در بیان منی
شهیدِ راهِ تو ام با هزار عجز و امید
شروع و ختمِ حکایت به داستان منی

اگر چه محو شدم بیخودی حواسم برد
مرا ز هوش بپرسند اگر نشانِ منی
چنانچه غفلت دنیا که خوار و زار نمود
امید بخشِ گلِ باغ و بوستانِ منی
شراب و حورِ بهشتی همه حرامم باد
چو تیرِ عیش هرآن لحظه درکمان منی
خجسته نام تو بگرفته ام (همایون) است
مفاد و سود تویی ، دفع در زیان منی

۱۸ سپتامبر ۲۰۱۰م
کابل، افغانستان

اظهار قدر دانی

ای مقصد عالم ها تا کی به پریشانی
ای پرتوِ حکمت ها ما ایم به نادانی
تا ذکر تو می آرد محشر به لب خشکم
ای مایه ء خوشبختی این دل چه بلرزانی
ما را به جهان حسرت از کوی تو میآید
فرخنده خیال تو میدانی و میدانی
عاجز رهِ فکر ما در حیرتِ قدرت ها
در گفتن ما ناید اظهارِ قد ر دانی

شایسته نمیدانم اندیشه ء بحر خود
در اوج فنا دیدم از کرده پشیمانی
هر چند نمی آید احساس ِ بیان ِ دل
هر صفحه دل ما را میدانی ومیخوانی
چون عید (همایون) است یک لحظه وصال تو
سر بر قدمت دارد تیغ آر به قربانی

۱۱ نوامبر ۲۰۰۴م
قندهار، افغانستان

مثنویات

نرمیِ گفتار

تار نفس کوته و باریک هـــست
نیستی وهستی چه نزدیک هست
آدمی تا رویِ قـــــدم مـــیشود
راه نپیمــــــوده عــــدم میشود
شش جهتش راهزن و فـتنه ساز
وقت چه کـــم بوده و راهِ دراز
نفس به بیراهی کشد هـــر دمـی
رحم نبینی و نه چـــشمِ نمـــی
آنیکی کفران به نعمــــت کـند
آنیکی در فقر قــــناعت کـند
آنیکی در جاه و جـلالی به ناز
آنیکی در عجـز به راز و نیاز
کس سرّ و اسرار نداند چو مـــو
عقل ز عرفان همه در شستشـو
آدمی چون نقطـــه درین دایـره
مانده ز غوغای خِــــرَد دلهُـره
قفل فلک باز نگــــردد به فکر
قلب زبان گشته ز امــــواج ذکر

دل چو کشد چشم به انظار خـود
مـــــی نگرد آیینه پندارِ خــــود
طـــــرح ریاضت همگی ریختند
گِـــردِ تعـــــلق شده آمـــیختند
سوز زبان نیست مؤثر بکــــــار
نیست سخن بافی کلیدِ شمــــــار
آنچه دهد از سر احــــــسان بوَد
آنچه رَهَد لـــــــــغزش ایمان بود
ما که ز عمریست بگفت و شنود
سوخت تن ما و بگـــــــشتیم دود
عاجزی در فطرت ما اســــــتوار
عاشقی در طـــــــینت ما بیقرار
رحم دلی عــــادت قــــلبِ حزین
ساده مگــــــر بیش حقیقت گـزین
مردمی خوشدل به فریب و دغل
فطرت بیچاره ی ما گــــشته حل
کم سخنی عادت لبهــــــــایِ ما
جام خموشیست ز صــــهبای ما
خنده کند نرمیِ گفــــــــتارِ ما
گریه کند عجـــــــز به پندار ما
حرفِ یقین نیست خموشی گزین
زآنکه حـــــریفان بنموده کمـــین

حرف حقیقت چو مصـــدق شود
دانی قناعت که ز منطـــق شود
آنـکه به مـنطــــق نشود روبرو
گاهی یخن پاره کند گــه گـــــلو
عشق و حقیقـــت که بهم ریختی
شور و سعـــادت همه آمــیختی
خیز (همـــایون) بتمنــایِ عشق
جــامی بکف آر ز مینــای عشق

۱۵ فبروری ۲۰۱۳م
گینزول ورجنیا، ایالات متحده امریکا

مولانا جلال الدّین بلخی

عاشق راه جلال الدّین شدم
از هوا و آب و آتش طین شدم
این گِلم از آفتابش گرد شد
رفت بلخ و قونیه تا زرد شد
مثنوی آورد وجدم بر زبان
شاعری کردیم چندی امتحان
تا طنین انداخت مولانای بلخ
باده شیرین گشت از مینای تلخ
گفت مُردی وصل حق بینی کنون

(خوانده یی انااليهِ راجعون)
تا شنیدم مصراع بشکستم صبوح
(کشتی ِ روحیم در توفان نوح)
گفت بازآ رقص و شادی سر کنیم
قصه های ِ عالم ِ دیگر کنیم
عشق گفتا کی به علم و دفتر است
در نوایِ چنگ یا دفّ ِ تر است
ترس و وهم ِ مرگ را برباد داد
عشق را بر عالمیان یاد داد
شمس تبریزی در او آتش نهاد
در نهادش آتشی از عشق زاد
همچو لایخورك سنائی را رسید
شام مولانا ظهور شمس دید
عالم آن شعله ها در حال نیست
عالم اسرار آن جز قال نیست
عاشقی را بر زبان نتوان بیان
عاشقان دانند حال ِ عاشقان
ارتباط ِ آفتاب و نور چیست ؟
تا بدانی قصه یی منصور چیست
آن دلی کو چشم برآورد و دید
گفت انا الحق و با حق در رسید
منبع انوار روح از حق رمید

تا حیات اندر گِل ِ بی جان دمید
قطره و دریا و نور و آفتاب
روشنایی تابشی در موج ِ آب
شمس بر انداخت دیوار عظیم
تا که مولانا ز مولی شد نعیم
بحر شرع و فقه با هم داشتی
بحری از اسرار هم برداشتی
بحر ها را غوطه ورشد صاف کرد
هر گهر را جمع از اطراف کرد
هر نگین اصل را در کوزه کرد
جنس آنرا در بیان اندازه کرد
چون شکر آمد سخن اندر لبش
فارغ از اندیشه رخشان کوکبش
ترجمان دین و پیامبر بشد
با جنون ِ عشق د ر منبر بشد
آنچه در تورات و انجیلش بدید
مطلب ِ اصل ِ حقایق در کشید
بیگمان تفسیر ِ قرآن مینمود
تن ز جان مقبول جانان مینمود
پوست بر انداخت مغزش درکشید
مست شد تا از می ِ عرفان چشید
گاهی جالینوس و افلاطون بشد

گاه بر بامِ فلک بیرون بشد
مثنوی اش را بخواندم چند بار
گه دلم شد آب و گه انبارِ نار
نیست پروایش ز وزن و قافیه
عشق می راند به عمق حامیه
بولهب محروم کرد ازنار عشق
نیست گفتا بلهوس را کار عشق
آ ز مولانا بآموزیم راه
چون ؟ به روی آب میباشیم کاه
ما چو برگ شاخسار یک درخت
بی می عشاق سردیم و کرخت
کرده تزویر و ریا را پیشه ما
کی خرد سنجد چنین اندیشه را
بس نفاق وبس نفاق و بس نفاق
خشک گردیده درخت اتفاق
مادّه را معبود سازی تا به چند
تا هوس سازد نفس را خوب بند
چون علی دست سخاوت بر کشیم
چون عمر توحید وحدت سر کشیم
گه چو عثمان در حیّا پنهان شویم
همچو صدیق در بن یاران شویم
سر بافرازیم از حق چون حسین

تا نماند چرخ را نی قرض و دَین
چون زبیروطلحه شو بیخوف باش
شو شهید عشق ابن عوف باش
با تبسم جان بده همچون بلال
پیش جانان در شو از ماضی وحال
من چه دارم علم تا دستان کنم
تا به پای نقد او ارزان کنم
اوست دانی آفتاب عارفان
من چه تیری سازم ازعلمش کمان
علم مولانا نگنجد در کتاب
یک شرار آوردم از آن آفتاب
تا جهان است نام او پاینده است
از نفیر نی (همایون) زنده است

۲۸ نوامبر۲۰۰۷م
نورستان، افغانستان

مقام زن

زن آن موجود زیبای ِ لطیفی
ز گل نازکتری گلرخ نظیفی
شراب ِ کوثر خلد برین است
ظریف و مهربان و نازنین است

زن آن خوب مادرِ مهر آفرینی
به مردان خوش لباسی خوش قرینی
نگهدارِ سکونِ مهدِ طفلان
سزاوارِ ثنایِ حرفِ قرآن
زنست آن مایه ای صبر و ثباتی
فهیم و مستعد اندر نکاتی
وجود آرنده ی مردانِ میدان
بجوش آرنده ی غیرت بطغیان
زن آن صورتگر اخلاق مکنون
فروغِ آفتابِ چرخِ گردون
سرشتِ فطرتِ پاکیزه دامن
وفا از وی معطر همچو گلشن
نگهدارِ علق شد در حریمش
به پاکی لطف آمد از کریمش
ز زن مصئون گشته طفل نوزاد
چو کوهی از تامل روی بکشاد
تغذی کرده طفلان را ز شیرش
الاهی باز ده اجرِ کبیر ش
هرآن کو می نداند قدر مادر
نیابد غیرِ ذلت ها فراتر
رسول حق بگفتا: وای مادر
بگویی یا محمّد آیی از در

اگر بنشسته باشم در نمازی
بگردانم سلامی از نیازی
بلی ؟ گویم به آوازِ بلندی
که مقدارِ حق تو گشت چندی
مقامِ زن مقامِ بس بلند است
که بر پیامبران هم ارجمند است
اگر خواهی رضای ذات یزدان
بکوش اندر رضای مادر ایجان
(همایون) را الاهی قدرتی ده
رضای مادرش ده عزتی ده

۱۴ اگست ۲۰۰۴م
غزنی، افغانستان

دُر دری

لفظ دری که سراسر هنر است
عسل و قند بگو یا شکر است
رودکی کرد سخن را چو بلند
شاه سامانی در او سایه فگند
به بخارا بنوشتند دری
تا به هند آمده این خط زری
ساخت محمود ازین بخت جوان

چهار صد شاعر دربار زمان
تا که فردوسی برآورد ز بحر
ز صدف باز کشید درّ و گهر
بحر آورد از آن پیر هرات
کشف اسرار بکردی برکات
نصر فارابی ز امواجِ سخن
گل همی داد به صحرا و دمن
سرّ نو ریخت سنائی به ادب
مهر عرفان بدرخشید به شب
نوبت عشق به عطار رسید
منطق الطیر به ابحار رسید
مولوی آتشی ا ز شمس گزید
ره اسرار ز عشاق برید
نغمه ی حافظ و سعدی برسید
صبح عشاق به عالم بدمید
شور استاد سخن نغمه گداخت
دلِ بوستان و گلستان بباخت
گورکانی به سمرقند رسید
تا از او زاده و فرزند رسید
به هرات آمدی سلطان حسین
دری شد نور همانا که به عین
نورالدین جامیِ ابوالبرکات

بحر معناست از او در حرکات

بابر آورد همین تحفه به هند

بنوشتند دری در همه سند

نقش کردند عمارات ظریف

به دری نیست بگوئید حریف

وصف این بحر نیاید به زبان

کوته سازیم سخن را ز بیان

من (همایونم) ازین لفظ دری

شغل من گشته از آن نامه بری

۲۳ دسامبر ۲۰۰۵م

کابل، افغانستان

در وصف حال
پیر هرات خواجه عبدالله انصاری

نام تو نامیست جهان آفرین

وصف تو لطفیست زبان آفرین

هر که به دل مهر تو اندوخته

در قدم عشق جهان سوخته

عاجز م و بی سخنم پیش تو

آن که به هیچ است منم پیش تو

ماه و فلک سجده کنان سوی تو

لطف و کرم آمده از خوی تو

هژده هزار عالم و فانی ز تو

هر اثر عشق نشانی ز تو

خادم و مدیونِ تو هفت آسمان

خاک ضعیفی چه نماید بیان

روشنی از صبح حبیبت برآر

زآنکه جهان گشته شب تیره تار

حب تو در دل که غنودن گرفت

نغمه ء عشق تو سرودن گرفت

تن که خجل گشته زرَخت گناه

از تو غفوریست به بخت سیاه

شمع دل ما که ز تنویر تست

روشنی از مهر جهانگیر تست

باغ جهان غنچه ء دل وا کند

تا که زبان ذکر تو غوغا کند

نور درخشان که ز قرآن دمید

شوقِ امید اخترِ تابان دمید

داده به تفسیر بزرگان بسی

کرده سراسر همه احسان بسی

بود یکی خواجه ء پیر هرات

گفت ز قرآن همه سرِ حیات

کشف ز اسرار حلاوت کشید

وعدهٔ الابرار ز طلعت کشید

نور بگوخواجه ء انصاری را

عشق به درمان زده بیماری را

اوج کند موج ِ مناجات او

قبله همان قبله ی حاجات او

ما که به بشوریم ز الهام وی

حاصل ِ عرفان شده از نام وی

آنچه میی بود که خرقانی داد

ابولحسن این مرد بیابانی داد

کزرم آن می شده در وجد شیخ

گشته چنان دلشده در مجد شیخ

نامه مناجات به دردم کشید

لاله ء سرخ از رخ زردم کشید

سوز دلش عشق ابد می نمود

روی همه سوی احد می نمود

پیش خدا نیك یکی بنده کیست

تا که نداند رقم عشق چیست

درد درون با لب پُر خنده گفت

راز ِ نهان ِ دل ِ هر بنده گفت

نامه یی الحمد ز سوز جگر

صد ورقی کرد به تفسیر سر

سورهٔ الرحمن که بیان مینمود

خشکه و بحر ین عیان می نمود

داد فراخی به دلِ تنگ ما

سوزشِ نو داد به آهنگِ ما

تار سخن نغمه ی داوود گفت

در طربِ عشق نهان بود گفت

دور نمود پرده ی اسرار را

مهر شد آئینه ی انوار را

داشت متاعِ دو جهان را به دست

از میی خود ساغر و مینا شکست

اوج سخن را که به بالا کشید

روشنی در گنبدِ مینا کشید

بخت سلیمانی اش انگشتری

ساخت به ناهید و مه و مشتری

ناله برون کرد به شام و پگاه

روشنی افتاد به چرخِ سیاه

کرد همه خلق به عشق آشنا

داد بقا باز به دورِ فنا

داغِ دلِ ما که زنسرین اوست

نورِ امید از رخ پروین اوست

نیست مرا قدرتِ آموختن

دیده ز حیرت شده در دوختن

مصحف ایزد که به تفسیر داد

کاتب عشق آمده تدبیر داد
کرد معانی همه را ده کتاب
پرده بر انداخت ز رخ آفتاب
شوق محبت بدلِ سنگ ریخت
گوهری ازخاره همه رنگ ریخت
ای که تو پیری و جهانی مرید
شرع ز تفسیرِ تو عشق آفرید
هر چه من از شرح تو آموختم
در دلِ صد پاره ام اندوختم
شمع دل خویش که افروختم
سوختم و سوختم و سوختم
نغمه ء عشقم که زتوسرگرفت
آتشِ آذر به دلم در گرفت
هر که به دل رغبت دانا زند
راهِ جهان همچو توانا زند
احمد حنبل ز تو شد سرفراز
کوته نمایم که سخن شد دراز
برده رهی عشق چنان لایزال
قامت ما گشت ز داغش چو دال
همچو گدا بر درِ جانان شدم
هرزه شدم خارِ بیابان شدم
رفته به عزلت ز گلستان شدم

عشق عیان گشت که پنهان شدم
در اول ِ عشق که حیران شدم
قاصد ره آمد و خندان شدم
خوب پی گوی و چوگان شدم
در پی مردان سوی میدان شدم
وهم و امید آمد و نادان شدم
تا به زبان آتش ِ سوزان شدم
گبر شدم تا که مسلمان شدم
عشق (همایون) شد و انسان شدم

۲۱جنوری ۲۰۰۴م
کارولینای شمالی، ایالات متحده امریکاَ

کابل تاریخی

نام تو در ورد زبان کابلم
جنت و فردوس بهشت و گلم
یاد ترا منظره زیبا کنم
بر چمنت سبزه چو دیبا کنم
خاطره هایت شده دستان من
زادگه و شهر من و جان من
خاک درت سرمه بچشمان کشم
جام جمت تا که درخشان کشم

دامن تو خلوت عشرت سراست
بلبلِ شوقت که بسا در نواست
نیست یک لحظه فراموش ما
قصه بگوید لبِ خاموش ما
شهر قدیمی و ترا قصه هاست
گاهی مسرت گهی از کربلاست
شاهد هر گونه حوادث تویی
از دلِ تاریخ که وارث تویی
بسکه خزان رفته شده نو بهار
کوکب عمرِ تو شده سه هزار
گفته سکندر ت ، پارو پا میزاد
صفحه تاریخ ز تو در گشاد
تخت چو رتبیل زده زیب و فر
گاهی خراسان شدی گه باختر
بر سرِ کوهت شده دیوار مار
حالتِ تصویریِ مردانِ کار
مهر تو بودی و همه اختران
مرکزِ کو شانی و کابل شهان
خفته بدامانت بسی نامور
شاه دو شمشیره ترا تاجِ سر
جابرِ انصار به دامانِ تو
تربت اش از لاله ی خندانِ تو

مسکن پیران و بزرگان شدی
کابلی ، کیدانی و بابا خودی
خون شهیدان توچون لاله فرش
قصه ی مردان تو شد تا به عرش
هر طرف تربتی از صالحین
گشته درخشانی هم از نورِ دین
آمده بابر به سرش تاج بست
آب و هوا دیده به باغت نشست
صائبِ تبریزی نوا کرده ساز
از تو چو اقبال به سوز و گداز
رفت اگر ظلم ز بالا حصار
غیرتِ اهل تو کشیدش به نار
اهل تو بوده است همه اهل دل
آبِ حیات است درآن آب و گل
شاد شود این دلم از دیدنت
بر تپشِ تست به رقصیدنت
چشمِ نویدم که تماشای تست
فرحتِ دل طلعتِ زیبای تست
آب و هوایت به خدا بی نظیر
از تو جوانیم درین فصلِ پیر
باد خوش از دره پغمان رسد
باده ز انگور به مستان رسد

سروِ تو شمشاد به شرم آوَرَد
بویِ عکاسیِ تو جنت بَرَد
نکهتی از تربتِ سید جمال
ساخته دانشکده را پر جلال
تا پل خشتی شده ات سجده گاه
رب بکند از نگهِ بد نگاه
پر جمع وجوش است ببازار تو
نوحه ی عشق است به گلزار تو
کوی خرابات به فرح وسروش
نغمه بیارد ز دل و جان به گوش
ملتِ ما زنده ز فرهنگ تست
رنگِ رخ ما ز رخ و رنگ تست
یادِ تو بستیم به هر بندِ دل
شهرِ نوی تست به پیوندِ دل
پر ز هنر باد بسی دامنت
رویِ سیه باد همه دشمنت
نامِ تو جاوید شود در جهان
کابلِ آزاده ی افغانستان
شاد و سر افراز (همایون) تو
تا قلمش رفت به مضمونِ تو

۲۶ نوامبر ۲۰۰۶م
کارولینای شمالی، ایالات متحده امریکا

هوس رهبر

وای که این ملک چه بیسر شده
عالم و نادان همه رهبر شده
دزد رباید سکه را از گدا
قصر چو اعمار کند پُر بها
کرده ز قانون چنان انحراف
تا سخنِ خویش کند پُر ز لاف
بسکه وکیل دیده کسان ساده لو
کسب کند رای به دیگِ پلو
کثرت پول آنچه قباله کند
ملکِ کسان را به حواله کند
کشورِ ما کشمکشِ خائنان
مردمِ بیچاره پی آب و نان
آن یکی نخلست چه فرسوده حال
در پیِ قدرت شده همچون شغال
آن دگرش بود به دزدی شهیر
بختِ سیاهش شده امروز شیر
عقل و بصر نیست بسر ها کمی
گرگ کجا ؟ با رمه شد همدمی
ای که به سر کرده ی تاج زری
هیچ بدانی کمی از داوری ؟

هیچ بدانی ز حسابِ فلک
خویش بیندازی چرا ؟ در تلک
آنکه نفهم است و بداند که هست
ز احمقِ نا فهم به چندان بهست
وآنکه نفهم است و نداند که هست
وای بر آن مدعیِ خود پرست
حلقه ی زنجیر هوس محکمست
ملتِ بیچاره ی ما را غمست
رهزنی امروز شده بر ملا
پایه ی دزدی که ندارد بقا
رشوه ستانان که به دفتر شدند
خائن و مغرور چه بی سر شدند
چوکی به هر جاست بهمراه قهر
آنکه رجوع کرده بخوردست زهر
دفترِ خود را چه تجمل کنند
لیک به هر کار تغافل کنند
نیست سواد و همه در مانده اند
رشته یی تحریر پراکنده اند
آن دُر دری شده خر مهره ی
نیست ز املا خبری ذره ی
هر چه نوشتند و به انشاء رسید
پیش رئیس ماند به امضاء رسید

نیست جدا یک خبر از مبتدا
نقطه گذاری تو بیابی کجا؟
نیست سوالیه و یا کامه بین
صفحه به یک جمله نویسد چنین
بسکه زبانها به هم آمیختند
رنگ به روی ِ ورقی ریختند
معنی و مطلب همگی گم شده
جو ز جواری همه گندم شده
هیچ کسی پیرو قانون نیست
جز جگر ِ ما جگری خون نیست
هست چرا؟ تشنه ی قدرت همه
بسته بسی چشم بصیرت همه
جامه بپوشند همه رنگ رنگ
ظاهر ِ افرشته به باطن پلنگ
رفت حیّا از رخ مردم چرا؟
حیله و نیرنگ چو آب ِ بقا
ظالم و مظلوم چشم پاره شد
گوهر ِ ما در صدفش خاره شد
گوهر ما بود وقار و شرف
شغل ِ گدایی بربود از کنف
نیست ز آثار ِ بزرگان خبر
پُر ز نگین گشته زری طوق ِ خر

مردی کجا؟ آن ره مردان نماند
جز غم و اندوه ِ یتیمان نماند
دست گدایان به همه شد دراز
تا ز تملق شده در امتیاز
وای به حال ِ دل ِ بیچارگان
فقر برَد قوت ِ دست و عنان
نشنود آواز ِ فقیران کسی
کوته زبان مانده چنان بی بسی
مردم ِ نا دیده به قدرت رسید
هر چه بدید زود به حلقش کشید
گو برو و بیش به غفلت بمان
آه ِ یتیم سخت بگیرد بدان
دولت وقدرت که نماند بکس
مال ز حلق ِ تو برآرد هوس
این سخن ِ پند ِ بزرگان بود
آنچه بکردی به تو مزد آن بوَد
بیخردان راه ِ تجمل زدند
سان ِ سپیدی دوگزی می برند
ملت ِ ما هیچ (همایون) نشد
هیچ تسلی دل ِ پُر خون نشد

۱ سرطان ۱۳۸۸ هـ ش

کابل، افغانستان

نمک حرام

از گذر چـــــرخ و فـــراز و نشیب
خلــقی بدیدیم عجــیب و غــــــریب
دون صفـــتان را منمـــا دوســـتی
بد شوی هــــــرچند که نیکوســـتی
قصه ای کمظـــرف کنم داســـــتان
تا رَوَد این پند به گـــوش کــــسان
فتنه بوَد چـــرخ کــج و کوژ پشت
نیک نوازد بد و نیکـــان بکـــشت
وقت ظـــهر بود همـــه در طـــعام
صـــحبت ما گـــرم و چنان در دوام
دوست عزیز آمـــــــده از راهِ دور
دایره ای صحـــبت ما مــــوجِ نور
داده بسی درس چو غــــــربت بما
قصه ای هریک به دگـــــر آشـــنا
آنیکی از دالر و کــــارش بگفت
آندگر از رنجـــش یارش بگفـــت
آنیکی از خانه و قــــرض و ربا
وآن دگــــــر از تربیت بچـــه ها
ما که زعمــــــریست غریب وطن
اندکی محتاط به طـــــــرز سخن

تا کـــه یکی بانگ بزد از مــــــیان

حال شما هست چو بیچـــــــــارگان

گشت چو مجلس همه سرد و خموش

دست گــرفتند همه از خورد و نوش

کــرد ســـــؤال آن یکی از بینِ مـا

کــیست؟یکـــــی آدم نا آشــــــنا

گفــــت کـــسی نو ز وطـــن آمده

رخت وطـــن کـــــرده به تن آمده

بود سه سالی به پشــــاور مقــــیم

زآنکه به کـــابل بُده در ترس و بیم

تا که رســـیدست بدینجــــا ز در

شکــوه کـــــند سربسر این بیخبر

***

خلقی بگفـــتند که خــــوش آمدی

زود چــرا آمده مـــــأیوس شدی

گفت من از کـــــرده پشیمان شدم

آمـــدم و زار و پـریشــــان شدم

بود مــــرا در وطــــنم زندگی

کـــارِ شمـــایان همه شرمندگی

من که فلان بودم و چون کــردمی

مفتخرم کــسب و فنون کــــردمی

بود مـرا چند به کـــابل معــــاش

داشتمــی خانه و یخـــــچال و داش
خانهٔ اینجا همه خار و خــــس است
مـــــردم اینجا همگی بی بس اســت
من به وطن چون به مقامــــی بودم
صاحب یک شهرت و نامـــی بودم
صحبــت من بود به اهــلِ فـــنون
هســـت حقیقت نکــنم من فـــزون
خانهٔ مـــا بود چــو قصرِ قــشنگ
گل به حویلی که مــرا رنگ رنگ
نوکر و چاکــر که به بالا و پســت
بود شش و هفــت مرا زیر دســت
تــا که بدیدند مـــــــــــرا پیش در
دست به تعظــــیم همــه تا کمـــر
من که رئیســی بُدم آنجــــــا بدان
بود مــــرا نامِ بزرگـــــــی نشان
هریکی حیرت زده خــاموش ماند
خوب سرآپا همگـی گــوش مــاند
آنیکی پهلوی من آهـــسته گفــت
در هــنر لاف نیابیش جفـــــــــت
لاف و پتاقش همگــی شاخــــدار
بود فرو مایه به گـشت و گــــذار
شیک به تن کـرد همـــی پیرهــن

داشت تعفـن مگـــــرش در دهــن

زلف بسا شـــانه بزد بر ســـرش

گنده بغل داشــت به دور و برش

***

کشور ما وقتی دگـــــر گون بشد

مردم بیچـــــاره که دلخون بشد

مردم نا اهل به قـــــدرت رسید

پست و پلیدی که به دولت رسـید

ابلهی چـــون او بـسر اقـــتدار

بُرد سر عاجـــزی را زیـر دار

شیطنتی کرد ز پســـــتی رسید

داد و فغـان همه مـــــردم کشید

آدم کمظـرف ز خود گـــــم بشد

از پیـی آزار به مـــــــردم بشد

مـن بشناســـم کی بوَد این دنی

کسب و کمالش همگی رهـــزنی

نیست مرا مصلحت افـشایِ راز

مهر دهن کن به خـمـوشی بساز

من نکنم مجلس کس را خـــراب

ورنه چنان مشت زنم در جواب

رفت دمی مجلس ما شد خمـوش

خیره بکردیم همه چشم و کوش

تایکی پرسید که کارت چه بود
نوکر و چاکر به کنارت که بود
گفت: که در کار معـــارف بُدم
گر بُدم آنجـــا که وزیر میشدم
آنیکی چشمک بزد و خنده کـرد
رشته ای تقریر پراکـــنده کرد
زآنکه به جاهل نشوی تن به تن
به که بخاموشی روی از سخـن
مدتی بگذشت ازین قصـــه ها
قصه فراموش بشد بی صـــدا
نامه ای بنوشت کسی از وطـن
گفت بگیر مشتی بفرقــش بزن
زآنکه یکی آدم بدکـــاره بود
بسکه بداخلاق و چشم پاره بـود
چندی معلم به اکـــابر بشد
در رهِ شیطانی بهـــادر بشد
فطرت و خونش ز خـیانت بوَد
خالی ز پاکی و شرافـــت بوَد
آنکه به او زحمت بســیار کرد
راه و رهش را بسی هموار کرد
وای نبشناخت اسپانســـر بشد
بیخودی در شور چنین شر بـشد

خانه بیاورده و عـــزت نمـــود

تا که توان داشته خدمـــت نمود

روزی به قهر آمده دشـــنام داد

عوض نیکیش چه انعـــام داد؟

تا که به خارج برسید گـــامِ او

دوسـت دل آزردهٔ دشـــــنام او

فطرت آلـوده نشد خوشگـــــهر

هر چه که نیکی بکـنی سر بسر

سفله جهانسـت (همــایون) بدان

پند بگیر گوشهٔ عــزلت بمـــان

جولای ۲۰۰۲ م

ستوکسدیل کارولینای شمالی، ایالات متحده امریکا

نقاب شیر

شـــــــیر آمد پیشِ روباه با وقـــار

در گـــرفـــته غرشِ او هر کـــنار

هــیبت او آنچـــنان کــز زنده جان

سلـــب شد آواز گـــویی در زمان

زیرکـــی بنمـــود روبا با ســلام

سر به تعــظـــیمی کشید از احترام

گفـــت: ای سلطان عمرت جاویدان

عزتی بخـــشیده ی بر مـــــیزبان

من فدایت امـــر فــــــرما ای دلـیر

خـــوابِ تو بر ما نگردد گاهی دیر

ما ترا فــرمـانبر و از جان مـــرید

جـــز شـفــقّــت از تو ناید هم پدید

شیر گفتا! دانم ای زیرک دمـــــاغ

کار من با تست ای چشم و چـــراغ

گرگ بیمار است خفـــته در کـــنار

ورنه کـــــارم بُد بدســـتش استوار

گـــــرگ میآورد از جنگــــل خبر

همـــــچو چشم و گوش من بُد بیشتر

میگمـــــــارم من ترا در کارِ گرگ

تا بسر آید شبِ بیمـــارِ گـــــرگ

گفت این روبای زیرک بهـــر شـــیر

کـــیست تا گردد زفـــــرمانِ تو تیر

لیک هـــــستم بهرِ فرمـــان ناتوان

من ضعــــیف و گرگ بوده قهرمـان

گرگ در رفـــتار بوده همــــچو تِیر

در امور و فهــــمِ خود هم بی نظیر

هر خبر را از زبان ها میکــــــشید

گـــر دروغ آورده بُد کـــس میدرید

شیر گفـــتا ! فکر آن را کــــــرده ام

بهر تو من یک نقـــــــاب آورده ام

این نقـــــــابِ گرگ را بر رخ بزن

همچـو گرگی مـیشوی در انجـــمن

نیســت کـــس مانندِ تو زیرک بدان

حرف ما را پشتِ گوشِ خود مران

لیک روبا بیشــــتر گفـــــتی دلیل

شیر با دشـــنامِ خود کــردش ذلیل

بعــد با یک خـــشم ســوی او دوید

آن نقـــــابِ خویشتن را بر کـشید

پرده افـــتاد از رخ شـــیرِ ژیان

صـــورت دیگر برآمـــد از مـــیان

گفـــت دیدی نیســتم من جز خـری

پیش شیران کمـــتر از یک نوکـری

گـــــر الاغی کار شـــیران میکـند

جنگـــلی را زیر فرمـــان مـــیکـند

همـــچو تو روباه زیرک هم یقـــین

کـــار گـــرگی میتواند بس همـــین

من خـــران را دیده ام در کار شـیر

زآنکه دانی خواب شیران گشـته دیر

خـــر به کرسی آمده تا شــــیر شد

شیر هم از منصـــبِ خود تیر شد

شـــیر دیگــــر نیـست در دوران ما
از خری فرمـــان برد انســـــان ما
آنکه میداند (همـــــایون) سرِّ کـار
رفته از دوران مـــــــایان برکـنار

۲۷ فبروری ۲۰۱۲م
کرنرزول کارولینای شمالی، ایالات متحده امریکا

گنج نهان

از زبان فهیم (هنرور)

از گذرِ عمر به یادم فتاد
خاطرهٔ تلخ شیرینی نهاد
روزی که باران و هوا سرد بود
ابر به تاریکی رخش می نمود
از سوی مکتب چو به منزل شدم
خسته و افسرده و کم دل شدم
تا که حویلی برسیدم به ظهر
خورد ز حیرت به لبم شکلِ مُهر
جدِّ من افتاده به بستر خموش
اهل، همه دور و برش گشته گوش
چهرهٔ هر یک بنگر شد پریش

خون شده از منظره دلهای ِ ریش
مرگ چنان گشته به بالین قریب
تا بکند قطع ز روزی نصیب
چهره ای بابا نه پریشان نمود
مرگ کجا مرد هراسان نمود
طنز همی گفت، سخنهای نرم
صحبت او بود سراسر چه گرم
خنده بلب داشت نه ترسی به دل
گوهر مردی شده در آب و گل
شد به نصیحت ز سخنهای نیک
کرده دعا از دل و جانش ولیک
یکسو نشسته پسر و دخترش
یکسو نواسه بگرفته سرش
چشم ِ لطیفش به من افتاد گه
بر تن این خسته نمود آن نگه
گفت: سخن دارمی با تو "فهیم"
کرد برون آن همه را، من مقیم
من به تعجب بسی ترسان شدم
وهم برافتاد که لرزان شدم
چیست که جز من همه بیرون نمود
دل به هراس آمده محزون نمود
شد به تجسس دل ِ آزرده ام

راه نه از عقل کمی برده ام
جدِّ من آمد به سخن بیشتر
داشت به لبهاش چه لبخند تر
گفت ترا گنج دهم ای پسر
قدر اگر دانی شوی معتبر
بیش نبودم ز یکی طفل خام
زر به خیالم شده از گنج دام
گفت مرا جدِّ خدا رحمتم
عزتِ او گشته مرا عزتم
پیش بیا گنج ترا میدهم
سوی دیاری دگری میرهم
برد چو دستش تهِ بالین خود
خیره نمود چهرهٔ رنگین خود
کرد برون چند کتابی قدیم
کهنه کتابش همه طلا و سیم
گفت که پنجاه بهاری گذشت
تا که همین گنج به پیمانه گشت
بود مرا زیر سرم دیر باد
یک ورقش از سرِ من کم مباد
گنج من اینست پسر گوش کن
بعدِ من اندر گهرش هُوش کن
پول و زرِ دیر فراموش کن

از قدح عشق بیا نوش کن
لرزه بر افتاد به جان و تنم
شد به یقینم خودِ وارث منم
گفت به من عهد نما ای پسر!
حفظ کنی گنج مرا بیشتر
وعده نمودم که حفیظش منم
عهد و وفا از دل و جان میکنم
شد به دعا آن لب لرزانِ او
گشته منم بستهٔ پیمان او
رفت و بپیوست به حق ابر مرد
چهرهٔ من گشته ببین سرخ و زرد
حال ز مرگش شده بس سالها
گشته بدَل حالت این حال ها
گنجی که افتاد چه موزون بوَد
پهن تر از دفتر قارون بوَد
گفتهٔ آن پیرِ کهن سال را
بخت رساند بمن اقبال را
گفت که زر نیست حقیقت ز گنج
در پیی اسباب بدینجا مرنج
گنج همه دولت علمست وفن
کم بسرت ثروت دنیا بزن
هر چه بیارم ز کتابش بسر

قدر همین گنج شود بیشتر

جدّ من آن شاعر شیرین سخن

در سخنش عشق گلِ نسترن

بلبل افغان که بشهرت رسید

شعر ز احساس همه درکشید

قلب ز قرآن همه روشن نمود

صحن کتابش همه گلشن نمود

آن همه قرآن به قلم در نوشت

با قلمش علم و محبت سرشت

بود بدانی چو (حبیبِ) خدا

تا بتوانی بکن ای جان دعا

خطّ و کتابش چو (همایون) شود

مطلع نورش همه بیرون شود

۶ نوامبر ۲۰۱۳م

کابل، افغانستان

قدرت جاهلان

قـــــــدرت چو به جاهــــــلان بأُفتاد

اســــــــــتاره ز آسـمـــان بافـــــتاد

خـودخواه و ذلیل و مست و مغرور

از خصــــلتِ آدمـــــی بســـی دور

قلــب است ز آهــن و ز فـــــولاد
سرمـــــایه ی مــــلک داده برباد
در فـــکر خودست و پول خوردن
دزدیدن مــــال و خـــــانه بردن
در کـــــرسی نشسته با غــروری
در سر نبوَد کمـــی شعـــــوری
گـــندیده دهـــان یاوه گــــویش
چون گرگ بوَد خــواص و خویش
از گـــــرگ شبانی کـــی بیاید
وین رمه یک یکـــی رباید
از علــــم و هــنر به دور باشـــد
در آتــش خـــــــود تنور باشد
کـــارش همگـــی ز خود پسـندی
بر خـویش کـــند چه ارجمـــندی
دیروز کـــه بوده دزد و قــــاتل
امــــروز به کرسی گشته جاهـل
دانا شده والـــه و جگـــرخـــون
نادان بـه هـمسـریی قارون
ای دزد! بدان خـــــدای عـــالَم
آخـــــــر بزند ترا به یک دم
غـــافــل تو ز قهر کـــردگـاری
بیهـــــوده تو پول می شمـــاری

از حـــــد بگــــذشت ظلـم بیرون
ملّت نشود دگـــــــــر (همـایون)

۲۶ جولای ۲۰۱۳م
کابل، افغانستان

غروب آفتاب

وای! بیدادی که بر خــــود کرده ایم
زنده ایم و لــــیک هر یک مرده ایم
سایهٔ جـــــهل است بر مـــا پایدار
می برد تــــا یک یکی را زیــر دار
آفــــتابِ علم از ما شد غـــــروب
از شمــــــالِ ما گرفــــته تا جنوب
عالمــــان در خاک خفتند، جاهـــلان
بر سر قــــــدرت مثال خــــسروان
دشنهٔ شان تشــــنهٔ خونِ فقـــــیر
سخت قلب و سخت گوش و سخـتگیر
رهـــبران را بنگری چون راهـــزن
در فغان از دست شان شد مــرد و زن
می نداند کـــــس بدولت راز چـــیست
می نداند کـــور چشمِ باز چــــیست
کـــور چشم ار دل کند روشن ضــمیر

بر هـــدف خوردست او را راست تیر
لیک بینا را اگـــر شد دل چو ســـنگ
رفــت از کـف سایه هـــای نام و ننگ
بینـــش انســـان ز طـرز فکر اوست
گل ز ریشه صاحب آن رنگ و بوست
نا خلــــــف را راستی دشمــــن بوَد
کو چو خارِ شوم در گلــــــشن بود
این خطـــــــا باشد به قاتل دل نهی
زانکه او را عـــــقل و دل باشد تهی
دیگران در پیش رفـــته تیز گـــــام
اسب ما خوابســــــت بنگر بی لگـام
دست افـــــتادست ما را از عنـــان
پای بیرون از لگــــــــام آمد بجان
در تعصـــــــب سر کـــشیده پای مـا
نالۀ بشکســــــــته دیـــدم نایِ مـــا
هر قــــــبیله گفت آری بهـــــتریم
دیگرش گوید کجـــــا ما کـــمتریم
بهـــــــتری از قـــوم نَبوَد پایدار
بولهَــــــب بنگر کجـا بُد آشکـــــار
گم بشد سر مـــــنزل و مقصــودِ ما
رخ نمود از مــــا مگر معبود مـــا
دیگران در علم و فــــن گشته قـوی

رفته ما را مادّی و هم معـــــــنوی

چینِ غفلت خورده از بس در جـبین

آسمـــــان خـندد بروی این زمـــین

گر خلیفـــه بر زمین آدم خـــــورَد

پردۀ عفّــــــت ز انسان مـــیدرد

خون چو ریزد مینماید خـشکـــسال

تا مــــــلال نیســــتی آرَد زوال

زآنکه فاســـق می نگــردد راهیاب

دولتِ فــــاسقــگرا بین در سراب

شــرم تا گـــم شد نمــــانَد آبرو

رشوه آزاد اســت خواهـــد روبرو

پنج بار ایســــتاده بینی در نمـــاز

در حــرام آورده دســــتش را دراز

تا ز رشوۀ گـــشته بینم بهــره یـاب

همـــــچــو دریا آبـــرو ریزد به آب

رو سیه دســــــتـش نگیرد از گــنه

زهــــــــرَه کــی دارد بیاید تا بره

دست تا آرونج درخون کرده رنگ

در خیــــانت کی کند لختی درنگ

خانه ی را از حـــــرام آراســـته

تا فغــــــانِ بیوه زن برخاسته

دامنِ نفــــــسش بهر سو گستَرَد

پولِ دولـــت را به جـیبش مـیبَرَد
او بخــــالق کی شود فــرمان پذیر
در فغـــان از دست او برنا و پیر
بخت بر گشته ولی انصــاف نیست
این دغل بازان را دل صاف نیست
صفحۀ ایمــان گشته واژگــــون
نان مــــردم تر بشد در بین خــون
گرگ شد بر رمــه اینگــه پاسدار
گوســـپندی میکُشد شام و نهـــار
خـــون مردم شد شراب هر دنی
تا عـــرق ریزان همه در جانکنی
تا که آن ابلیس خفـــته در وجود
حالــتِ مردم همیشه در رکـــود
جاهلان بنگر به صـــدر سروری
شیطنت امروز گــــشته برتری
پا برهنه بنگــــری هر سو یتیم
بگـــذراند زندگی در ترس و بیم
با زبانِ کوته دستـــش شد دراز
عذر مــــیآرَد ندارم برگ و ساز
خاك میبارَد سر و رویِ فقـــیر
میکــشد آن ناله ها را در نفــــیر
باشد آنگــه تا خدایِ مهـــــربان

بشـــــنود فریاد مردم یکـــــزمان
ناکـــــسان را گم کند از بینِ ما
مهـــر تابانَد بـــشامِ عـــین ما
در سخـــن آورده ام من دردِ دل
شد صداقت پروری در آب و گل
عزلتِ من گر چه افتاده خمـوش
تیز میدارم فضایِ فکر و هـــوش
در لبانِ خشک من زنجیر نیست
خوش قلم دارم اگر چه تیر نیست
راست گویم تا (همایون) سر بسر
با خبر سازم هر آنکـــو بی خبر

۲۳ اکتوبر ۲۰۱۳م
رِستُن ورجنیا، ایالات متحده امریکا

شکایت از زبان دریای کابل

بشنو مرا تو قصه که دریای کابلم
گاهی چو جوی خشک شوم گه سرِ پلم
از شاخه های کوه ز پغمان رمیده ام
پیچ و خمی بریده به کابل رسیده ام
آبِ شفاف دارم از آغاز دره ها
آید به شوق تشنه لب آن میش و بره ها

سرد و شفاف و مست بیایم زبیخ برف
آبم به کشتزار و چمنزار گشته صَرف
لیکن به شهر تا برسم قصه دیگر است
آبم کثیف گشته و رویم سیه تر است
تغاره ای لباس شوی ِ مردم به دامنم
حمام و تشت و باطله دانی مگر منم
آورده زارعان چو حمار خویش را
کم یابی آب در من و سرگین ِ بیش را
اطفال بی پناه بشویند جان ِ خویش
سازند هزار حُله ی مکروب آن خویش
سبزی فروش شلغم و ملی کند صفا
هر کس نشسته کنجی و حاجت کند روا
از بسکه ریختند کثافت به روی من
گندیده ام بس است چه شد آبروی من
خون شهید ریخت به دامان این وطن
تا لاله گون بگشت وطن دیدی بی چمن
گم گشت ابر و تیره بشد روزگار من
آن تیر خشک سالی بزد ساخت کار من
آبم ز سر برفت بشد خشک این تنم
بازار ِ ازدحام بدیدی به دامنم
والله دلی نسوخت برایم ز غافلان
اشکی نریخت ابر بماندم ذلیل هان

مردم چرا به دیدن دریا کنند شوق
دریا اگر منم ندارند هیچ ذوق
گندیده من به مرکزِ کابل فتاده ام
آلوده گان شما به گنه من چه زاده ام
من قطره های اشک یتیم ِ ز ملتم
یارب کرم نمای چرا ؟ من به ذلتم
آن ملتی که پاک گه از خون نمیشود
گاهی به روزگار (همایون) نمیشود

۱۰ می ۲۰۰۷م
جورجیا، ایالات متحده امریکا

سیّد جمال الدین (افغان)

بودیکی سیّد عالی مقام
از شَرف علم نموده کلام
تا که ز حکمت به جمالی رسید
اصل حقیقت به مثالی رسید
از پسر صفدرِ افغان زمین
گشت بلند مرتبه ی رازِ دین
خاک کنر عالِمی تقدیم کرد
از صدف علم زر و سیم کرد
پُر ز کمال آمده سیّد جمال

با خبر از عالَم در حال و قال
فلسفه ای وحدت وی اصل دین
بوی حقایق سخنش عنبرین
هشت بهارش که گذشت آنزمان
علم بیاموخت ز صَرف و بیان
شد ز حدیث سینه ای او پُر زنور
فقه بیاموخت به شرحِ امور
صفحه ای تأریخ بدو در گشاد
منطق و طِب یکسره گوهر نهاد
رفت به ذهنش خبرِ هندسه
تا ز ریاضی نکند وسوسه
گشت ز منطق یکی صاحب کلام
نبض عقاید به اصولش مُدام
نحو، چو آموخت به منطق رسید
تشنه شد و پرده یی سرّی درید
علم و هنر را همه اندوخته
آتشی از عشق برافروخته
بر رخ باطل بنگر تاخته
جنبه ای حق بیش بر افراخته
تیغ زبانرا یکی برهان نمود
شرح حقایق دگر آسان نمود
گفت به هر خفته که بیدار شو

خواب مکن آمده در کار شو
راه به منزل بنگر دور هست
آدمی در نفس که مجبور است
قافله ای مردم دیگر رسید
تو بنشتی و شدی نا امید
دیدی مسلمانی درینجا نبود
کار ترا مردم دیگر نمود
بر تو که اسلام بنامست و بس
هر قدمت ناله یی خامست و بس
کار تو کی کار مسلمانی است
خواب تو هم خواب پریشانی است
مقصد قرآن همه دانش بوَد
جهد بوَد زحمت و کوشش بود
علم کلید است به قفلِ حیات
زندگی بی علم خودش چون ممات
از رهِ دانش به خدا میرسی
سعی بکن تا بکجا میرسی
سیِّد ما رفت به اوطان هند
علم بیاموخت ز پنجاب و سند
فلسفه و السنه آموخته
روز و شبی ساخته و سوخته
هر چه زبان بود فرا میگرفت

علم هم از راهِ خدا میگرفت
هندی و انگریزی و هم پارسی
کرده به هر یک همگی وارسی
اردو بیاموخت، لسانِ عرب
نورِ علومش بکشیده به شب
بعد سوی علمِ اروپا بدید
پرده ای غفلت چو به تیغش درید
پیش ازین هر چه ریاضت بخواند
رفت دگر علم سیاست بخواند
خوب بدید کشور افغانستان
داده عنانش بکسی بیگمان
یوغ اسارت که بگردن بوَد
مردم بیچاره به مُردن بوَد
چین بیفتاد به پیشانی اش
وای به احوالِ پریشانی اش
تلخ بوَد زندگی در قید و بند
ظلمتِ این بندگی هم تا به چند
نغمه و سازش همه آزادی کرد
شرح و بیان زین همه بربادی کرد
زود بفهمید امیر شیرعلی
او که ز انگلیس نمود بزدلی
گفت که سیّد چه خطرناک هست

از سخنش سینه ای من چاک هست
از بُد او سلطنت من به باد
شخص چنین هیچ بکشور مباد
چشم بگفت، گفته ی انگلیس را
خوش بنمود تا دل ابلیس را
سیّد ما را ز وطن دور کرد
زخم به ملت زد و ناسور کرد
سیّدِ ما رفت ازینجا به هند
شیرعلی بود امیری چه رند
بود سیّد اندکی در هند باز
تا به حقیقت بکند شرح راز
دولت انگلیس خصومت نمود
ترک اورا امرِ حکومت نمود
مصر برفت سیّدِ عالی مقام
بعد به ترکیه بشد از کِرام
رفته به ترکیه وزیری نمود
در گهرِ علم مُنیری نمود
خدمتِ شایانِ معارف بکرد
کرد همانَ کاریَ که عارف بکرد
رفت به الازهر و استاد شد
از غم شاهان همه آزاد شد
بعد به لندن شد و اخبار کرد

بهر علم خدمت بسیار کرد

باز ز بیماری سرطان گرفت

مرگ، چنین سیّدِ افغان گرفت

سال وفاتش اگر املا کنم

بین که به میلادی هویدا کنم

هژده صد و نود و هفت است سال

تا که به ترکیه بشد قیل و قال

دفن نمودند اول ترکیه

زآنکه بزرگیش بوَد عالیه

سال که(نزده، چهل و چهار) بود

دولت کابل چو خریدار بود

دولت ترکیه توافق نمود

تابوت وی رخ سوی کابل گشود

خاک سیّد ماند به خاک وطن

از سخنش شاد که مرغ چمن

مرگِ چنین مرد کجا مرگ هست

ریشه ای علمش همگی برگ هست

پیرو او دیدی که اقبال شد

گفته ای او باز خط و خال شد

کاش حقیقت شود افکار او

گرم شود یکسره بازار او

او که ز غفلت همه نفرت نمود

با عملش درب عبادت گشود

ساینس به قرآن نکند اختلاف

گفته ای زاهد نبود جز ز لاف

مقصد قرآن ز دانش بود

سعی و عرق ریزی و کوشش بود

جای سیّد جنّت اعلی شود

رحمتی از عرشِ معلی شود

شمّه ای گفتم که ز بسیار او

من شده در جذبه ی گفتار او

گیر (همایون) ز حقیقت شمار

یاد سید را تو گرامی بدا ر

۳۰ اپریل ۲۰۱۴م

کابل، افغانستان

ساجق فروش

بر سرِ بازارِ پُر از جمع و جوش

بود یکی طفلك ساجق فروش

درجن ساجق به سرِ دست داشت

نعره زنان خلق به سودا گماشت

گاهی سراجی و گهی جاده رفت

گاهی به سرویس گهی پیاده رفت

تا برسید بر گذرِ شهرِ نو
حالتِ بازار بکردی قد او
دید که سوداست درین ازدحام
خیل جوانان شده اند در خرام
هر زن ومرد است که سودا بدست
گفت به و لهت که چه بازاری است
بود به یک ساعتی درجن فروخت
چاک دلِ حسرت خود را بدوخت
از پسِ آن کار بخوبی رسید
درجن ساجق به کراچی کشید
پیشترک بُرد رهِ کار را
کرد بجا سگرت و سیگار را
کارتِ تیلفون به دنبال آن
چون بسی بهبود بشد حالِ آن
نان همی برد به خانه حلال
از عرقِ زحمت و کسب وکمال
صبحدمی صندوق خود باز کرد
کار و غریبیِ خود آغاز کرد
موتری از دور نمایان بشد
خلق از آن سر عتش حیران بشد
خورد به دروازه ی تعمیر سخت
گوشِ همه خلق چنان شد کرخت

خورد به سختی و بکرد انفجار
مرده و زخمی نگری هر کنار
تا بدن طفلکِ ساجق فروش
پارچه ها گشت و نفس شد خموش
این عمل زشت نه انسان کند
بلکه ندیدیم که حیوان کند
در پسِ این کار چه شیطان بوَد
یا خودِ شیطان چه حیران بوَد
کارِ جهالت زحدّ اش در گذشت
آبِ شرافت دگر از سر گذشت
چیستی؟ ای مرد نه انسان تویی
پست ترین رتبه ی حیوان تویی
نی بزمین جای تو شد نی بهشت
گشتی فرو مایه به این کار زشت
هر کی ز تو گاهی حمایت کند
پستی در این دیر نهایت کند
آه که شرمنده ز قرآن شدی
بسته به دستور لئیمان شدی
گاه غریبی و گهی کشت و خون
تا به کی این حالت وحشت جنون
آمر و مامور به رشوت چو شیر
شرم و حیا نیست شده بس دلیر

خونِ یتیمانِ بخورد همچو آب
کرده دلِ بیوه زنان را کباب
کرده به دکان چه مالِ بَدَل
صاحبِ دکانِ کثیف و چتل
بر سر کبراست دماغش مپرس
رویه کند همچو الاغش مپرس
صاحب تکسی به هوای غرور
گِل بکند باد برویت ز دور
آنیکی دلسوز به ملت کجاست
چاره ای این فقر به ذلت کجاست
قیمت گزاف به چوب و ذغال
از اثرِ برق مکن گه سوال
رویِ وطندار پُر از غم ببین
گوی درین حالتِ او آفرین
کاسه ای صبرِ همه لبریز شد
آتشِ بیچارگی هم تیز شد
آه یتیمان بشنو ای خدا
تا به خود عرش شده پُر صفا
تا به کی این ملتِ بیچاره را
زار گذاری تو به دستِ بلا
عاصی و بیچاره و شرمنده ایم
عاجز و مسکین فقط بنده ایم

پُر شده دامان ِ وطن از شهید
جز تو کجا هست دری از امید
تا بکی این حال، سر این وطن
تا بکی این مُرده ی ما بی کفن
تا به کجا بر سرهم میزنیم
بر سرِ خود این همه غم میزنیم
چیست سرانجام زجنگ و نفاق
اندکی عبرت ز ره ء اتفاق
اندکی دلسوزی ِ میهن کنیم
این وطن از کار چو گلشن کنیم
به نشود از اثر کینه ها
بس دگر آن کینه ای دیرینه ها
جز خود ما کس نکند هیچ کار
رنج ِ زمستان بیارد بهار
از اثرِ کینه فقط خون شود
ملت بی کینه (همایون) شود

۳۰ قوس ۱۳۸۷
کابل، افغانستان

حکایت هیزم شکن

روزگاری بود شخصی را ز جنگل میگذشت
راه ِ دوری آمده بگذاشته صد کوه و دشت
هفت اقلیم ِ جهان را رفته و منزل زده
هر طرف تحقیق کرده راه ِ آب و گِل زده
شهر شهر و کوی کوی و دشت دشت هر دیار
رفته و زحمت کشیده در تجسس بی شمار
هر کجا با مردمانی بحث و منطق کرده است
صد سوالی را جوابی بهر خود پیموده است
بس کتابی را گرفته تا به خاطر بسُپرَد
تا به مجلس از رقیبان راه ِ صحبت را بَرَد
هر کجا لافی زده از دانش و علم و هنر
خویش را بالا گرفته دیگران را بی خبر
همچو عالِم بوده با خود در خیال ِ باطلش
هر کجایی بحث کرده خشم و دعوا حاصلش
تا میان ِ جنگل آمد غرق ِ افکار ِ گران
دید آنجا جویبار و کلبه ی کوچک میان
رفت پیش ِ در به ایستاد و دو سه تا در بزد
پیر مردی از درونش سوی بیرون سر بزد
هر دو کردند رسم ِ تعظیم ِ سلام علیك را
لطف کرد و مرد را گفتا که جانم اندر آ

من فقیرم خانه ی من د ر فدایت این زمان
میهمان را دوست دارد آن خدای ِ مهربان
این بگفت و خانه برد و آب داد و نان کرد
با محبت پیش آمد عزت ِ مهمان کرد
پرسش احوال کردند هر دوی شان همزمان
روی با میهمان کرد آن پیر مرد ِ مهربان
از کجا آیی ؟ مسافر چیست؟ غمگین میشوی
از کدام شهر آمدی و در کدامین میشوی ؟
گفت هر سو میروم من مقصد و منزل کجاست
درسیاحت عمرخود را وقف سازم هرچه خاست
من تلاش معرفت دارم به سر ، هر جا رَوم
علم آموزم خدا را بیشتر آگه شوم
بعد مهمان روی خود را سوی مرد ِ پیر کرد
چهره ی چرکیده اش را در نظر تصویر کرد
گفت : بابا اندرین جنگل چنین تنها چرا ؟
در چه کاری حاجت ِ خود میکنی اینجا روا
پیر مرد گفتا! که من اینجا فقط هیزم کشم
هر درختی قطع سازم حاجت ِ مردم کشم
میبرم در شهر و آن را عرضه میدارم چنان
پول بستانم به عوض زین طریق از مردمان
کیف دارد لذتی پولی که آید از عرق
بقیه دایم وقت خود را مینمایم وقف ِ حق

صحبت شان بود گرم و هردو درگفت و شنود
با تعارف پیرمردهر لحظه مهمان خوش نمود
بحث هر موضوع کردند تا سخن رنگین بشد
صحبت از ایزد بیامد حرفهای دین بشد
تا سرانجام این مسافر کرد فریاد و صدا
یک هزار و یک دلیل دارم به اثباتِ خدا
پیر مرد خندیده گفتا یک دلیل در کار نیست
من خدا را میشناسم دانشم بسیار نیست
گر کسی آید به من گوید خدایِ نیست بس
با تبر بر فرقِ او کوبم چنانش زود رس
زآنکه ایمانم بسی کافی ست در کارِ دلیل
گر خدا را کس نداند پیشِ من گردد ذلیل
ای (همایونشاه) دلت را پاک گردان ازشکی
دینِ مایان حق بوَد معبودِ عالم ها یکی

سپتمبر ۱۹۹۵ م
گیترزبرگ - مریلند، ایالات متحده امریکا

برهنه پای

ناله ای از کابلِ زیبا کنم
دردِ دلِ خویش هویدا کنم
طفلکِ معصوم گدایی کنان
در بنِ بازارِ کلان شد روان

یخ زده بازار ز برفِ سپید
گشته غریبانِ وطن نا امید
تلخیِ سرماست بدیدم عجیب
کنده شده چپلک طفلِ غریب
پاش برهنه است و سرش بی کلاه
دستِ کبودش زخنک شد سیاه
پیرهنِ کهنه و فرسوده داشت
دست به پیش همه بیهوده داشت
گاهی به پیش زنی دستش دراز
گاه به مردی شده اندر نیاز
مانده به دستمال دو سه سکه را
بسته بسر سخت یکی تکه را
زار زند اینکه برای خدا
یک دو سه افغانی برِ نانِ ما
کیست که فریاد غمش بشنوَد
این همه فریاد کجا میرود ؟
داد کنان بر سرِ یک جاده بود
لرزه کنان سرد که ایستاده بود
موتری زیبایِ سپیدِ کلان
آمده از دور چه هارَن کنان
طفلک بیچاره به قصدِ طمع
خاطرِ خود کرد بخوبی جمع

پیش رویش زود دویدن گرفت
دستِ طمع بیش کشیدن گرفت
سرعت موتر که بسا بیش بود
از همگی دانی چه سبقت نمود
آمده بر پایِ یتیم خورد سخت
طفلك معصوم چنان شد کرخت
خون ز پایش سرِ برفِ سپید
گشته چو داغِ دلِ آن نا امید
صاحب موتر که به فریاد شد
در سخنش ظالمِ بیداد شد
کوری مگر احمق بی پا و سر
پیش من آیی تو چرا بی خبر
موتر ما را به چه کردی خراب
نیست ترا احمق نادان جواب
طفلك بیچاره به عذر آمده
حیف که بیهوده ملامت شده
ای به تنعّم شده آسوده حال
از تو شود آخرت آنجا سوال
کی بتو ماند همه این جاه و مال
درج به اعمال تو شد این جدال

از سخن حق که (همایون) شدم
در غم ِ ملت همه دلخون شدم

۴ جنوری ۲۰۰۹م
کابل، افغانستان

برگشت قافله

قافـــــله برگـــــشت چو در ملک ما
آن خر لنگـــــــست ببین رهـــنمــــا
آب که خـــشکـــــید بدریا و جـــوی
باز ببینـــــی همـــــه آن رنگ و بوی
آنچـــــــــــه تهِ آب نهان گـــشته بود
باز برآمـــــــــد نظـــــــــر ما ربود
چهـــــــــره برافـــــتاد ز پشت نقاب
روز شد از کارگـــــــــهِ آفـــــتاب
روی برآورد و بـــــــشد آشکـــــــار
بین همگـــــــی خوب و بدِ روزگـــار
هر چه لعـــین است بدولـــــت رسید
بهـــــــر خیانت چه به خـدمت رسید
کرده به چـــــوکی بنگر تمطـــــراق
قف دهــــــــــنش کرده ز لاف و پتاق
آنچه بگفتــــــــــــست ز تعریف خود

منحـــــرفی کرده به تحــــریف خود
هی که منم صادق و اصــل و صـــفا
جز وطنم نیست دگـــــــــر مــدعـا
رشوه نگــــــیرم نکـــــنم بیسری
خـــود بنمـــــایید به مـــن داوری
خرج زیادســـــت معـــاشم کمست
لیک مرا بهـــر وطن صـــد غمست
بس که ز خود گفته و تعـــریف کرد
بُرد بیکـــــــباره ســـرم را به درد
لیک بدانم که دروغــــــست و لاف
کرده طویل آن سخنش را گـــــزاف
مطـــــــلب او خـــــورن پول یتیم
کـــــــرده تملق همه قامــــت دو نیم
با همـــه این حـــــال گـــــدایی کند
رفـــــــــته به بازار خـــدایی کند
مـــــــوتر دولــت شده در زیر پاش
یک کمی خدمت بنمود کـاش کـــاش
سه و چهـــــــارست اورا بادی گارد
پیش هر آنیک چه تفنگـــست و کارد
بر سر جاده ســـــت چه هـــارَن کنان
دسـت به گـــوش است ز پیر و جوان
بسکه تخطـــــــــــی بکند در سرک

کــــــرده همه گـــنکس و یا هُشپرک

با دهـــن گـــــــــنده و دشـــــنام پُر

طــــایر نموده به سر کـــــــها چقــــر

گر کـــــــــسی ایراد بگـــــیرد بدان

مشت همـــــی خورده بگیر در دهان

مسند چـــــوپان ز گـــــــرگان مجو

کـِــــــــرده ای انسانی ز حیوان مجـو

دادی گـــــــریبان تو آســـــــان مجو

یخــــــــه به پهـــنای گــــــریبان مجو

گــــــــه بزند مشت و گهـــــی با لگد

کیست به فـــــــــــریاد تو گاهی رسد

گـــــــر خــــود او منبعِ قـــــانون بوَد

حــــــــالــت این ملک بگو چون بوَد

هــــــر چـــــه بگـــندید نمک میزنی

بر نمـــــــکِ گـــنده محک میزنی؟

آنکه نداشتـــــست خـــــری دی کنون

موتری راندست به کـــــــبر و جنون

آدمی اندر نظرش مـــــوش و مـــور

در سر او نیست بجز جنگ و چـــور

نیست دگـــــر کــــــــــــابل وقت قدیم

مردم بیچــــــــاره به صد ترس و بیم

روزی شدم در بُن تکـــــــــسی سوار

صـــــاحب تکسیست یکی مرد کـار
گفت مـــرا لحجه ای تو کابلـــیسـت
فهم نگـــــردید مرا گفـــته چیست؟
گفـــتمش آری ز هـــمین کـــــابلم
مانده بدین خـــــاك همه حاصـلم
رفته بودم خـــــارج و باز آمـــــدم
دیدم و این ملك جگر خــــون شدم
گفت: دگـــــــر لحجۀ کـــابل نماند
باغ نبینی و دگـــــــــــر گـــل نماند
منصبِ امروز گـــــدا مشرب است
حرف گـــــــدایی بنگر بر لب است
شاه و گـــــدا هر کــه گـــدایی کند
اکـــت کند چهـــره نمــــــایی کند
راست بپرســــــی رۀ غـــیرت نماند
کـــــــار درآن بازوی همـت نماند
فقر شکـــستاند غرور هــمـــــــه
سدّی زده راه مـــرور هـــــــمه
هر که بنحوی به گـــــــدایی نشست
دســـــــت دراز است ز بالا و پست
ملّت بیچـــاره پراگـــــــنده است
جای خـــــدا بنده به پول بنده است
حـــــــرف زیادست کنم اختصــــار

گـــــشته منم در وطـــنم شـــرمسار
ای تو که در چـــو کی ونعمت شـدی
آمـــدی مامـــــور به خدمت شـدی
روی خـــــدا بین خـــیانت مـــکن
کـار بجـــز صـــدق و دیانت مکن
مـــال حـــــرام است چو باد فنا
رفته چو خاکی همــــگی در هـــوا
بیش مـــــــیازار فقـــیرانِ مـــا
آدمــــــی بشمـــار تو انســــان ما
چوب خدا نیست به شور و صــــدا
سخــــت زند گـــــر بزند بنده را
نفس بشد حاکـــــم و مُـــــردیم مـا
سلــــّی ز هر جانبی خـــوردیم مـا
هر چه که بر ماست ز انفاس ماست
هر چه بکـــاری بشود سبز راست
یک کمی عاجـــز بشو ای هموطن
کـــبر کجـــا راه تو یا راه مـن
کــــبر بسی زار و زبون میکـند
آن دلکـــت خفــــته بخون میکـند
یک کمــــی خـــیرات براه خـــدا
یک کمی آرامــــی بصلح و صــفا

قلب (همـــــــایون) پر از غـــم بوَد
در وطنش صلـــح چـــــرا کـــــم بود

۱۹ جولای ۲۰۱۳م
کابل، افغانستان

برف دلو

شد ز برف دلو کابل جان سپید
برغریبان بادی از سرما رسید
برف سنگین است روی بام ها
روزی کم دارد حصول دام ها
از کجا آرند آن چوب و ذغال
دست پیشِ کِی بیارند در سؤال
صندلی سرد است بر طفل فقیر
یا الاهی خود برآوَر دستگیر
طفلك اسپند والا در سرك
گشته سر گردان بینی هُشیَرك
آتشی در دست دارد پُر ز دود
میدود در پیشِ موتر زود زود
ها! بیا تا خوب اسپندت کنم
از بدی ها هم بلا بندت کنم
دستِ چرکینش کبودست هم سیاه

نالهی ی در سینه دارد جای آه
چپلک او کنده کنده روی برف
میکند زاری و گریه جایِ حرف
تا ز صد موتر یکی رغبت کند
دل پریشان بهر این غربت کند
طمع گه از جیبِ نو دولت مکن
با صدایِ گریه ات ذلّت مکن
زآنکه نو دولت ندارد عزتی
بر فقیران کی بدارد حرمتی
مفت افتاده به جیبش پول و زر
مالِ دزدی بود، تا شد معتبر
زیرِ دیواری نشسته یک مُچی
بوت ها را رنگ کند کس بهرچی
کوچه ها از لای و گِل گندیده است
دود موتر ها ببین طوفنده است
این مُچی تا شام دارد انتظار
تا بیارد بوتِ پاره در کنار
تا بَرَد در خانه قدری آب و نان
یخ بگیرد در تنِ او استخوان
این بغل جمعی نشسته بهرِ کار
خسته و افسرده حال از روزگار
تا اگر از بهر معماری رَوَد

یک دوسه روزش به بیکاری رَود
در زمستان شغل معماری کجاست
کارِ دیگر جز ز بیگاری کجاست
اینیکی جلغوزه دارد در تبنگ
مشتری کم گشت و او شد خلق تنگ
آنیکی سگرت فروشد در خنک
پیرهن دارد به تن دیدم تنک
دست خود کردست یکجا در بغل
کم شده سگرت کشانِ این محل
از خنک گشتست شاکی خاص و عام
مانده کارِ مردم ما نا تمام
دود پیچیدست اینجا در فضا
غربتی در ملک افتاد از قضا
این همه پول آمده برباد شد
در گلوی آدمِ بد زاد شد
حقشناسان را نباشد خیر مُزد
دولتی شد هر کجا دیدیم دزد
دزد ها از هر کجا بر خواستند
خون ملت را بخود آراستند
ازیتیمان برگرفته سیم و زر
خانه و موتر خریده بی خطر
پست هم خیرات کرده یک درم؟

پنج انگشت در دهانش پشتِ هم
انتحاری خونِ ملت را بریخت
سلّه یی رحمی هم از دلها گریخت
دزد را بینم رئیس وقت گشت
اشک ملت را بریزد تشت تشت
از چه بر دزدان نمایم اعتبار
از چه با خائین شوم من سازگار
انتخابات است جانم هوش دار
هر چه میگویم درنگی گوش دار
رای خود سنجیده ده بر مرد کار
ورنه هرگز به نگردد روزگار
یک کمی دقت بکن در کار خود
رحم کن بر حالت بیمار خود
رای تو سازد ترا هم سرنوشت
بدرود هرکس هرآنچه را که کشت
رای خود بر دزد و غداری مده
کار را بر دستِ بیکاری مده
کی (همایون) بیهوده گفته سخن
بهر تو افتاد بنگر در محن

۵ فبروری ۲۰۱۴م
کابل، افغانستان

آزمودن

اگر چند سخت باشد آزمودن
درون قلب مردم ره بریدن
ولیکن آزمودی زشت دیدی
مکن تکرار بر مطلب رسیدی؟
که بد فطرت نگردد پاك هرگز
ندوزد کس دل صد چاك هرگز
ره نیکی درخشان و سپید است
سیاه ِ ناسپاسان بی نوید است
سیاهی گه نگیرد از سپیدی
سیاهی بر سپیدی نا امیدی
مجو جوهر گرش فطرت نباشد
که جوهر نزد بی همت نباشد
به بد خصلت مشو نزدیک پیهم
نه آرد بر تو جز اندوه و ماتم
بگفتا مصطفی سردار ِ عالم
چه درس فلسفی دیدیم این هم
مسلمان را نگزد مار دو بار
زیک سوراخ بشنو پند پُر بار
اگر بی آبرو در کوچه آمد
درا اندر که ناید بر تو جز بد

چه از بی آب غیرِ فتنه خیزد
خودش بی آب ، آبِ خلق ریزد
ز دیوارِ شکسته دور باید
کناره رفتنش مجبور آید
دَری گر پست باشد شو خمیده
ز دون فطرت کسی نیکی ندیده
من از اخلاص گفتم آنچه گفتم
ازین یک بیت درسی را گرفتم
"اگر بینی که نابینا وچاهست
اگرخاموش بنشینی گناهست"
نه ام من واعظ و قاضی و ناصح
(همایونم) به حق گفتن چه واضح

اگست ۲۰۰۴ م
غزنی، افغانستان

اسیر بلا

تا بکی این شور و فغـــــان ای خدا
ملــــــــــــــت ما گــــــشته اسیرِ بلا
لعنت خــــالق شده اینجــــــا مگـــــر
خیر برون جـــسته به یغمـــــا دگـــــر

خلــق خدا گــــشته به رنج و تَعَب

دست و زبانست دو تا در طــــــلب

غیــرت و همــــت همه برباد شد

دشمن مــا زین همه دلـــشاد شد

هر سو ببینی که منافـــق پُر است

اشکِ یتیم است که همچــون دُر است

بیوه کــــند عـــذر کـــسی نشنَوَد

گـــــوش، کر انداخته راهش رَوَد

قامـــت این مُلک شکـــست از جفا

گـــــشته به این مُلک همه بی وفا

مــــادر میهــن شده بر اهــریمَن

عــاجزِ بیچـــاره ای چون بیوه زن

گــوش فـلک کــــر شده تا آسمان

گـــویی شکسته کمـــــرِ نردبان

سایه ای منحــوس رسیده فـســوس

بر سرِ کـــارست ببین چــاپلوس

ملـــتی را کرده چه خورد و خمیر

تا بکـــند نام و نشـانش شهــــیر

شهرتِ خــــرّیّت او نا بکــــار

چوکیِ و شهرت شودَش زهر مــــار

آنکه نداند یکـــــی دشمن ز دوست

سهو و خطــا دانی همه زآنِ اوست

ای که تو افغـــــانِ هوس رانده ای
دانی مگــــــر هیچ که پس مانده ای؟
تا به مـــــــریخ رفت سرِ قـــافــــله
نیست مگــــر هیچ ترا حوصــــــله؟
رفت کجــــــا غیرت افغـــانی ات
گــــــاهی نبینی به پـــریشـــانی ات؟
صــــادقِ میهن نشـــدی تا کـــنون
چشم تو کورست ازین خاك و خـون؟
نام خدا گـــــــــیری و منکـــر تویی
گشته ای مرموز، که مضـــــمر تویی
ای که نمـــاز تو فــــریب و ریاست
تخمِ ریا دانی بســـــــی ناسزاست
در دل تو ریشه ای از مکـــــر رُست
ساقـــه ای ایمان تو خامست و سست
بسکه تویی بی هـــــــنر و بی خبر
حـــــــرف مـــروت بتو شد بی ثمر
گـــــــوشه گرفتی ز چه کـاهل شدی
عــــوض تعلیم چه جــــــاهل شدی
جاهـــــلِی تا هـــــر که فــریبد ترا
گــــشــــــتی طفـــیلی و نزیبد ترا
علم که امــــــروز بوَد چون ســــلاح
خیر بیندیش و بکن این صــــــــلاح

تا بکـــی اینجـــاست همـــه اضطرار
مشتی به کـــــــــرسی و همه نابکار
همـــــوطنم از چه منافـــــق شدی
بهـــــر وطندار نه مشفـــــق شدی
دادی عنان ات تو به دست کـــــثیف
چیست؟ که شیطان شده بر تو لـطـیف
کـــــــشورِ همسایه چه دارد خیال؟
خُـــــرد و خمـــیرت بکـــند تا ذوال
بر تو چـــــــشانده ست ز افیون جهل
از سر غفلـــــــــت شدی مفتون جهل
آن کـــــــــه ز تو مشعـــل اسلام کرد
نام ترا یکـــــدمی بدنام کـــــــــــرد
کـــــرد مسلمانی نو از نهـــــــاد
آتشـــــــــــــی افروخت که بر باد داد
رسمِ نوی خـــــود کشی بر تو فزود
کـــــــشته شود مردمِ تو زود زود
آه کـــــــــه بادار تو شد چـَــــودَری
تا که درین ملك کـــــند خــــر گری
ملك خودش محـــــــــکم و آباد شد
ملـــك تو ویرانه و بـــــرباد شـــــد
خــــون تو ریزد شب و روز آن دنی
چیست؟ دو دســـتت به سرت مـی زنی

خـــــــون تو پنجـــــاب کند گلـشنی

کـــشته یتیمِ تو به هـــــــــر برزنی

تا بکی این خــــــرّیت و خـــــر گری

کِـــــرده ای دشمـــن منگـــــر سرسری

خـــون ترا خورد کـــه قـــوَت گـــرفت

راست بگـــــویم نشوی در شگِـــفـــت

ملك اگــــــر باز شود بی رجــــــــال

تجـــزیه ســـــــازند ترا بی خـــــیال

چـــــــارۀ ما وحـــــــدت ملّـــــــت بوَد

راستی و صـــــــدق و عــــــبادت بوَد

دور بکن قـــلـــب خـــــــودت از ریا

تا نشـــــوی پســـت به روزِ جــــــــزا

پای مکـــــــش بیشـــــترك از گلـــــیم

تا کـــه نیفـــتی همـــــه در ترس و بیم

آن که به دانش بکــــند ســنــج و فهـــم

هیچ برآشفــته نگـــــــــــــردد ز وهم

بیش بکـــن دانش خـــود ای ذکــــــــی

زین که به بیگـــــــانه شوی مـــتکـــی

چـــــــاره ای تو نیســـت بجز اتفـــــاق

آتشی افـــتاده اگــــــــــــــر از نفــاق

آشـــــــــــتیِ ملـــت ما لازم اســـت

ملتی از وحــــــدت خود قـــــایم اســـت

دســـــت به بیگــــانه مکـــن بیش پیش
جمـــع بشو تا که نگـــــــــــردی پریش
قهر مشو زین که (همـــایون) چه گفت
زنگِ دلِ خــــویش ز حقگـــویی رُفت

۲ فبروری ۲۰۱۴م
کابل، افغانستان

از آنکه

از آنکه من به عجز بریدم رۀ حــــــیات
از آنکه محکم اســت مرا عـزم در ثبات
از آنکه در حیا بکسی زشت نیســــــــتم
در مزرعی عداوتی در کشت نیســـــــتم
از آنکه مهــــــربانی بوَد جزوِ خصــلتم
در حفـظ آبروی نگهــــــدارِ عـــــــزتم
از آنکه عیب هیچ کسی را نگفــــــته ام
چرک عدو ز سینه سرآپای رُفــــــته ام
از آنکه راز هر کسی را پرده کـــرده ام
نی یک دلی بزندگی آزرده کــــــرده ام
از آنکه بهر خدمتی بر پا ســـــــــتاده ام
قدر نمک به دیده و مـــــــژگان نهاده ام
از آنکه احـــــترام بمــــــــردم نموده ام

هر جای صـــاحـــبانِ هنر را ستوده ام
از آنکه هـــــــر جواب بخوبی بدی بوَد
با خـــنده های گـــنده (بجانش زدی) بوَد
از آنکه پاس دوســـــــتی را من شناختم
با دشمنانِ دوســــــت شکـــــیبانه تاختم
از آنکه مـــــن نشـــــــانهٔ تیرِ فلک شدم
هر باره بی قصــــــــور بپایِ تلک شدم
از آنکه دشمنان رهِ خامی می کَـــــشند
نام مرا گرفته به بدنامی می کـــــــــشند
از آنکه من به حـــرف سخنچین نمی پرم
جنگ از برای قاصد ننگین نمـــــی خرم
از آنکه مردمان به تهمــــت سخنکـــشند
گویی شراب تفــــــرقه از کینه می چشند
از آنکه نا کـــسان بخود خواهی مایل اند
در اوج هر عداوتی در بغـــــض نایل اند
از آنکه پنجه های ز نامردی گـشته خون
مردم به جمع مــــال سراپاست در جنون
از آنکه قلــــــب من شده آیینه ای شفاف
از جادهٔ حقـــــــیقی نکردیم انحـــــراف
از آنکه قـــلب من به زبانم یکـــــی بوَد
هر جا پلید و پست بکـــــــارم شکی بود
از آنکه دل بِدیده کسان را مثال خــــویش

خوردم هزار بار فـــــــریبِ دغل همیش
من آن نه ام که پاکی به آلـــــــودگی دهم
وین آبروی قـــــیمتی در ســـــادگی دهم
بگـــــــــذار نیش و طعنۀ نامرد سر زند
وآن آســــــتینِ خویش به نامردی بَر زند
تا جان در تنــــــست بمـــــردانگی رَوَم
اندر ثبات عـــــــــشق به دیوانگی رَوَم
بی غیرت ار دهــان گشاید به طــعن من
کی زر شود نهــــــان به پیمانه ای سخن
یار است مونس من و همــــراز جاویدان
بس فارغم ز صحبت بیکارِ ناکـــــــسان
ما را به سنگ کم زدی خوبست ما کمـیم
در کــــــشتزار عجز چو شبنم فقط نمیم
هستم (همایون) ازهمه الطاف و مهرِ یار
در بی کسی ز رحمت جانان چه با وقار

۳۰ دسامبر ۲۰۱۲م
گینزول - ورجنیا، ایالات متحده امریکا

مخمسات

مخمس در وصف
مادر

امــروز، اگر گیتی سرا پا چو بهار است
گلهای امید ِ دل ِ ما نقش و نگار است
در آئینه ها عکس ِ رخ عارض یار است
بر دلدُل عدل آمده مستانه سوار است
این فخر از آن است که مادر به کنار است

***

از شور ِ دل ِ مادر ِ غمدیده بپرسید
از دامن ِ او اشک ، فراچیده بپرسید
هر مسئله را دیده و سنجیده بپرسید
گر راز ِ محبت شده پیچیده بپرسید
مادر سبب و مایه ای هر صبر و قرار است

***

در خاطره ی گردش افلاک صبور است
از کینه و کبر و سخن هرزه به دور است
در ظلمت اعماق جهل مخزن نور است
با صبر و تحمل بنگر بیش غیور است
گویا که درختیست پُر از بر شده بار است

***

نوریست ز خورشیدِ محبت شده رخشان
آبی ست بشر را شده آن چشمه ی حیوان
در نظمِ همه خانه شده او سر و سامان
او باعث مولودِ همه عالَمِ انسان
از لطف به اولاد یمین است و یسار است

***

یزدان بنهادست بهشتی به قدومش
روشن شده افلاک به شب ها ز نجومش
گیتی شده آرام ز آداب و رسومش
هر سختیِ عالم شده در پنجه چو مومش
او موج گلی است که در پنجهٔ خار است

***

من یادِ ترا مادرِ من تازه بدارم
الطافِ ترا در قدمِ عشق بیارم
رفتی و ترا بر کنَفِ حق بسپارم
از وصفِ تو بر صفحه همین نکته نگارم
مادر سدّ راهی به قیامت گهی نار است

***

ما را به جهان مانده سفر کرده و رفتی

در هر قدمی بیش نظر کرده و رفتی

از رنگِ سرت جامه به بر کرده و رفتی

از عالمِ فانی چو گذر کرده و رفتی

روزم به فراقت بنگر چون شب تار است

***

مادر که تو رفتی و حیاتم نگران شد

آن هستیِ هادی به دلِ خاک نهان شد

آن سدِّ بلا رفت که فارغ ز جهان شد

آن مام دعا گوی در آن خوابِ گران شد

اوضاع (همایون) دگر این حالت زار است

۷ می ۲۰۱۰م

کابل، افغانستان

مخمس اول بر غزل
حضرت ابو المعانی بیدل (رح)

خا لیست از هوای طلب این مکان ما
ورد زبان ماست به و صفت بیان ما
تا خود دری امید نیاری میان ما
عمریست شعله تازی اشک روان ما
کو گرد حیرتی که بگیر د عنان ما

****

ما در شروع ز رحمت تو پُر عنا یتیم
دایم ز بیم غفلت خود در خجالتیم
بار گنه به شانه کجا در سلامتیم
شمشیر آب دادهِ رنگ ملامتیم
باشد درشت گویی مردم فغان ما

****

نازک دلی چه کرد ز فریاد کوتهی
دام بلندِ حرص به بیداد کوتهی
آتش شراره گشت ز امداد کوتهی
این رشته تا به حشر به بنیاد کوتهی
شمعست در گرفتن نامت زبان ما

****

کی راست گفته سرش زیر دار نیست

عزلت نشین بگریه چوشمع مزارنیست

جز ذکراوج ضعف دگرهیچ کارنیست

ما را نظر به فیض نسیم بهار نیست

اشکیست شبنم ِ گل ِ رنگ ِ خزان ِ ما

****

هر صبح و شام در پی روزی بعادتیم

ما منتظر بوقت خود و کار نوبتیم

اندر غبار هستی هراسان ز حیرتیم

صبح ِ نفس متاع ِ جهان ِ ندامتیم

نا چیده رفته است به غارت دکان ما

****

یارب زشورعشق دلم همچو گلخنست

از آب دیده ای ما دشت گلشنست

خاموش گشته کار(همایون) شنیدنست

(بیدل) ره ِ دیار ِ فنا بسکه روشنست

چون شمع چشم بسته رود کاروان ما

۵ دسامبر ۲۰۰۳م

کارولینای شمالی، ایالات متحده امریکا

مخمس دوم بر غزل
حضرت ابو المعانی بیدل (رح)

هر جهت آئینه دیدم در نگهبانی مرا
عاشقی انداخت از بس در پریشانی مرا
ای اجل بشتاب دیگر نیست آسانی مرا
دام ِ یک عالم تحیر گشت آرامی مرا
عاقبت کرد این در ِ وا کرده زندانی مرا

****

از نسیم ِ مهربانی گر بهاری برده ام
آبیاری در خیال ِ کشتزاری برده ام
عمرها شد زندگی را درخماری برده ام
محو شوقم بوی صبح انتظاری برده ام
سر ده ای حیرت همان در چشم قربانی مرا

****

در حباب ِ ناتوانی رفت یکسرحاصلم
خالی از نور حقیقت گشت بیجا منزلم
نارسایی تیغ میزد دیدگاه ِ بسملم
جوش زخم سینه ام کیفیت چاک ِ دلم
خرمی مفت تو ای گل گر بخندانی مرا

****

این هجوم عقل هم چندان دیاری داشتست

در بیابان ملامت پای ِ خاری داشتست

در قبال این زمستان نو بهاری داشتست

عجزهم چون سایه اوج اعتباری داشتست

کرد فرش ِ آستانت نقش پیشانی مرا

****

راه پُرصیقل بجویی دردل ِبی کینه است

انتقام ِ حرص آدم خصلت دیرینه است

گردل اندرذوق آری هر شبی آدینه است

احتیاج خود شناسی جوهر ِ آئینه است

من اگر خود را نمیدانم تو میدانی مرا

****

هر سوالی داشتم من شد حل ِ آئینه ام

خار های هر بیابان مخمل ِ آئینه ام

ای (همایون شاه) کمالت اکمل آئینه ام

(بیدل) افسون ِ جنون شد صیقل آئینه ام

آب داد آخر به رنگ اشک عریانی مرا

۵ دسامبر ۲۰۰۳م

کارولینای شمالی، ایالات متحده امریکا

مخمس بر غزل
مولانا جلال الدین محمد "بلخی"

عاشقان و عارفان شیدای او
چون میِ عشق است در مینای او
عالمی شوریده از صهبای او
ای بمرد ه هر چه جان در پای او
هر چه گوهر غرقه در دریای او

****

آن که در کویش گدایی می کند
تاجِ شاهان را هوایی می کند
نقد در عزلت کمایی می کند
آتش عشقش خدایی می کند
ای خدا هیهای او هیهای او

****

در حبابِ عمر بودم بی ثمر
گنگ بودم کور بودم لنگ و کر
عشق چندان کرد بر روحم اثر
هر که ماند زین قیامت بی خبر
تا قیامت وای او ای وای او ای وای او

****

در فراقش دل بسی اخگر کند

تیغِ هجران هم به دل خنجر کند

بر(همایون) عشق گر محشر کند

عشق چون خورشید نا گه سر کند

بر شود تا آسمان غوغای او

۱۱ دسامبر ۲۰۰۳م

کارولینای شمالی، ایالات متحده امریکا

مخمس بر
غزل فخرالدین "عراقی"

در خزان بی نو بهارم الغیاث ای دوستان

تا نوای عشق آرم الغیاث ای دوستان

جز محبت نیست کارم الغیاث ای دوستان

مبتلای هجر یارم الغیاث ای دوستان

از فراقش سخت زارم الغیاث ای دوستان

****

اندرون آتش گرفته شعله ورشد تا برون

ارغوانی شد سرشکم رفته عقلم درجنون

نغمه غم کرده محشر گوش دل را ارغنون

میتپم چون مرغ بسمل درمیان خاک خون

ننگرد در من نگارم الغیاث ای دوستان

****

قصه ای عشقش همه شب داستانم میزند

ارغنون های خیالش ارمغانم میزند

ناله ی بام ِ دلم بر آستانم می زند

از فراق خویش همچون دشمنانم میزند

زآنکه او را دوست دارم الغیاث ای دوستان

****

قطره های اشک ریزد تا زچشمم بررهش

همچو محشر هجرباشد هر زمان وهرگهش

میکند پنهان دایم نور ِ تابان ِ مهش

دیده اید آخر که چون بودم عزیز ِ درگهش

بنگرید اکنون چه خوارم الغیاث ای دوستان

****

بست پای ما چو مجنون با گرهی تار مو

سنگ طفلان بر سر ما شهر شهرو کو بکو

کی شود خاموش در دل شمع ما را آرزو

غصه های نا امیدی میکشم از دست او

زهره نی کآهی برآرم الغیاث ای دوستان

****

رفت عمری استخاره کردنم در فال من
محتسب مُردم مگو عیب من و اعمال من
روزهای تارهجران بگذرد چون سال من
یار نارد از منِ مسکین نپرسد حال من
همچنین یار است یارم الغیاث ای دوستان

****

من دلی دارم به عالم درد ناک وغم زده
دیده خونِ دل بیارد بر رخ من نم زده
خانه و کاشانه ام را زندگی بر هم زده
باز پرسد از منِ بیچاره ای ماتم زده
کز فراقش سوگوارم الغیاث ای دوستان

****

دیده ام سنگ ملامت هر کجای در رهم
دل نشد فارغ ز کار نا امیدی برجهم
درگدای پیش جانان ای(همایون)من شهم
یار من باشید کز ننگ عراقی وا رهم
کز پی او شرمسارم الغیاث ای دوستان

۷ دسامبر ۲۰۰۳م
کارولینای شمالی، ایالات متحده امریکا

مخمس بر غزل
شیخ فریدالدین عطار نیشاپوری (علیه الرحمه)

این حیرت ما هنر ندارد
قلبی ست که جز شرر ندارد
کاشانه ای عشق در ندارد
زین درد کسی خبر ندارد
که این درد کسی دگر ندارد

****

در دشت جنون چو خاک و گردم
بین ناله ء گرم و آه سردم
پائیز رُخم به رنگِ زردم
اندر سفر اوفگند دردم
می سوزم و کس خبر ندارد

****

عنقا صفت است چشم اینجا
از چشم دل ار ببینی دنیا
بر کور دلان چه گشت پیدا ؟
کوراست کسی که ذره ی را
بیند که هزار در ندارد

****

ای اصل ِ بقای عمر ِ جاوید

هر چشم به تست دارد امید

این نکته بدید و کرد تاکید

چون دید پدید گشت خورشید

از ذره به در گذر ندارد

****

ما را نه به کوثر است سودا

ما را نه امید ِ زیست ِ فردا

عشق است چو در صفوف بالا

از یک اصل است جمله پیدا

اما دل ِ تو نظر ندارد

****

آنگه که ز خاک دانه بر جَست

در حلقه ی نفس آدمی بست

در عشق (همایون) آمده مست

عطار اگر زبون فرعست

جان چشم ز اصل بر ندارد

۷ دسامبر ۲۰۰۳م

شهر ستوکسدیل - کارولینای شمالی، ایالات متحده امریکا

مخمس بر غزل
حافظ (رح)

به هوا خواهی تو عالمی حیران کردم
تا نهانخانه دل اختر تابان کردم
هر کجا نام تو بگرفته و گریان کردم
سالها پیروی ِ مذهب رندان کردم
تا به فتوای خرد حرص بزندان کردم

****

عاصیم پیش توای شاه ازین روی سیه
گر ببینیم در ِ رحمت تو چیست گنه
آفتاب ِ رخ ِ تو برده همه نور ز مه
من به سرمنزل عنقا نه بخود بردم ره
قطع این مرحله با مرغ سلیمان کردم

****

مضطرعشق تو ام تا به دلم نو رافشان
حالت دل نتوان کرد به تفسیر بیان
که بجز نام توام نیست مرا ورد زبان
سایه ای بردل ریشم فگن ای گنج روان
که من این خانه بسودای تو ویران کردم

****

چه میی بود که دل را زسردیده بشست

ریشه ای عشق به دل آمده مستانه برُست

هوس عشق برون آمده و باده بجست

نقش مستوری و مستی نه بدست من وتست

آنچه سلطان ازل گفت بکن آن کردم

****

بخدا گشته ام از شعر تو مدیون حافظ

تو بزرگی و منم شهره و مجنون حافظ

مصحفِ عشق بسی خواند (همایون)حافظ

صبح خیزی وسلامت طلبی چون حافظ

هر چه کردم همه از دولت قرآن کردم

۲۷ دسامبر ۲۰۰۳

فیرفکس- ورجنیا، ایالات متحده امریکا

مخمس بر غزل
سید عبدالاحد خان (عاجز) جَدّ بزرگوارم

از پرتو نورت به دو گیتی حَشَر افتاد
از هیبتِ آن طور به زیر و زَبَر افتاد
تا گشت رسولِ تو محمد سحر افتاد
از باده ء وصلِ تو دلم بی خبر افتاد
در نوبتِ ما باده مگر بیشتر افتاد

****

آن ساز چه ساز ست که خالی بود از غم
در عشق گهی خنده گهی گریه ء پُر نم
این نکته به تثبیت بگوئیم کم از کم
سهراب که نشنید سخنِ صلح ز رستم
تقدیرِ شهادت ز قضا و قدر افتاد

****

جز مشتِ ملامت به دل تنگ نکوبیم
بیهوده سرِ خویش در آن سنگ نکوبیم
رسوای تو گشتیم درِ ننگ نکوبیم
ما در پیی صلحیم درِ جنگ نکوبیم
با رستم دستان نَبَرَد هر که در افتاد

****

گر قامت ِ ما از ستم ِ چرخ خمیده ست
هرسو تگ و پو کرده بجایی نرسیده ست
خون اشک ندامت که بدامن بچکیده ست
از شاخ امل هیچ کسی میوه نچیده ست
این نخل ندانم چه بلا بی ثمر افتاد

****

عمری به سر آمد همه با منّت و محنت
هر چند بکردیم بسی همّت و غیرت
در بی ثمری بود (همایون) ره ِ رفعت
(عاجز) همگی صرف شد این عمر به حسرت
جور و ستم ِ دهر به من بیشتر افتاد

۲۰۰۳ میلادی
ستوکس دیل- کارولینای شمالی، ایالات متحده امریکا

مخمس بر غزل
امیر خسرو "دهلوی"

ای لبان ِ سرخ تو قند و نبات
دفتر ِ ذهنم ز حسنت خاطرات
شد تبسم های تو از نادرات
ای دهانت چشمه ی آب ِ حیات
شمع ِ رویت آفتاب ِ کائنات

****

نور ِ مهرت در دلم پرتو فشاند
از دلم تاریکی ِ عالم براند
اوج ِ رسوایی به بازارم کشاند
تا دلم از شادی ِ وصلت نماند
از کمند ِ غم نمییابم نجات

****

سایه را مانم روانم پشت ِ شی
حسن تو شی باشد و من هم زپی
میکشم در خنده ات آواز ِ نی
گریه را مپسند ، هر دم تا به کی
پیش چشم از گریه جیحون و فرات

****

گر دلی بی عشق شد افسرده به

از شراب ِ عشق دایم خورده به

از ملال ِ عقل و دین آسوده به

هر که بی تو زنده ماند مرده به

جز وصالت نیست مقصود از حیات

****

باده از چشمت بنوشم بار بار

از لب ِ احمر سخن گو ای نگار

فی الدقیقه میکنم جان را نثار

از شراب ِ شب نشینان د ر خمار

هَاتَ کاساً یا حبیبی بالغَدَات

****

عشق تو در جان کند چندان نمو

تا به سیلاب است این تن روبرو

شد (همایون) در فنا بی گفتگو

همچو ذره در هوای ِ مهر ِ تو

نیست (خسرو) را دمی صبر و ثبات

۲۸ سپتمبر ۲۰۰۹م

کابل، افغانستان

قناعت

به ذوقِ عشق جانانم همیشه شعر تردارم
جمال حسن نا دیده سرودِ نغمه گر دارم
زچرخ نفس بازیها گذر چون رهگذر دارم
چو بلبل مطرب عشقم گنه گر بیشتر دارم
هزاران کوه عصیان را چو کاهی در کمر دارم

****

عروج خواب دنیا را ندیدم جز پریشانی
بغیر عشق زیستن را نباشد هیچ آسانی
مشو درحرص این دنیا تمام عمر زندانی
بهاء وقت گر دانی نبینی هیچ ارزانی
ازین رو عشق جانان را به سینه چون گهردارم

****

گهی دندان به لب گیرم ز فرط آن ندامتها
گهی ازلطف و احسانش بلب آرم حکایتها
به جام از بادهِ عشقم بیاور سر سلامتها
چو سنگ کوه عصیانم چه گویم ازخجالتها
که طعن مدعی دایم بگوشم سر بسر دارم

****

سفر در پیش رو دارم توکل گاه دربارت

هرآنچه به دهی بهتر تو میدانی به هرکارت

طلب کردم حلال از تو که کم گفتم زبسیارت

اگرعطر گل آوردی ز بستان و زگلزارت

متاع جان به پای تو بدانی مختصر دارم

****

قناعت بیشتر کردم که از دنیا گریزانم

تحیّر بیشتر دیدم درین عمرِ پریشانم

زخون دل برون آید سرشک نوک مژگانم

چو شمع محفل یاران همی گریان و خندانم

بجز از لطف و احسانت حیات بی ثمر دارم

****

بقلب خویش میخواهم ز نور پُرجلال حق

فنا را حیرتم بیند بمیرد در کمال حق

بهشت عشق میآرد جهانی از جمال حق

ببر این پاره نانم را بفرما در وصال حق

(همایون) عشق جانان را چو مجنون بیخبر دارم

۲۱ اپریل ۲۰۰۴م

کارولینای شمالی، ایالات متحده امریکا

قصاید

نو بهار

نو بهار است و ندانم دل ِ دیوانه کجاست
لب ِ جوی و لب ِ یار و لب پیمانه کجاست
عطر پیچیده ز سنبل به نفس های صبا
کو سبوی و کو صراحی می و میخانه کجاست
پهن کن سفره ی هفت میوه و پیمانه بیار
مطر با ! آن غزل و ساغر ِ مستانه کجاست
چه درختی است عکاسی و گلش برف ِ سپید
مستی ِ جوش ِ گل ِ کابل ِ جانانه کجاست
عوض ِ لاله به کوه و کمر ِ کابل ِ ما
انتحاری بکند خون و بگو خانه کجاست
دشمن ِ خوشی و خوشبختی ِ ما جهل بوَد
در و دیوار ببین خالی ز افسانه کجاست
من فدای ِ سر ِ این مردم بیچاره شوم
که امید ِ دل ِ شان را غم ِ دیوانه کجاست
هر یکی هموطنان باز نهالی به دو دست
نا امیدی که گناه است درین خانه کجاست
کاه فروشی که پُر از تخم ِ گیاه است و نهال
کشت گر می نکنی ندروی و دانه کجاست

بیل در دست کنیم و وطن آباد کنیم
وطنم شمع بود وای که پروانه کجاست
هزره و تاجیک و پشتون و بلوچ و ازبیک
همه گل هاست درین باغ که بیگانه کجاست
اتحاد است وطن دار فقط راه ِ نجات
قطره ی اشک ِ پُر از مهر شریفانه کجاست
نو بهار است بشویم دل از چرک ِ عدو
به دل ِ عشق جز آئینه ی شاهانه کجاست
چشم ِ غدّار ِ رقیبان نظر کرده ز رشک
کیست تدبیر کند آن سر و سامانه کجاست
دهن از گفتن ِ حلوا نشود شیرین کام
محنت و شوق درآن بازوی مردانه کجاست
فرصت ِ عمر غنیمت بشمار ای افغان
در و دیوار و لب ِ سقف به کاشانه کجاست
ای جوانان ِ وطن سعی به علم و هنری
جز شما بازوی آینده درین لانه کجاست
عشق میهن بوَد آن گنج به دل های ِ منیر
فارغ از مار همین گنج به ویرانه کجاست
روز ِ نو روز دعا بهر ِ وطن ساز دهیم
غیر ِ ملت سر ِ زلف ِ وطنم شانه کجاست
گر نمی بود به دل عشق وطن از سر شوق
حرف جز عشق درین شعر ظریفانه کجاست

اثرِ اشک (همایون) نکند گر وطنم
منزلِ آخرِ این آهِ غریبانه کجاست

۱۰ مارچ ۲۰۰۹م
کابل، افغانستان

پدر

اولاد را پدر که نگـــــــهبانِ شهـــــپر است
این ســـــــــــایبان خـــلد ز بالا مــقَدر است
از بهـــــــــر هر پدرکه بداند به نعـــــــمتی
فرزند مایه ایست که عضـــوی به پیکر است
چـــون گل به پرورش بکـــند روز را به شب
این باغـــــبان عـــشق چه اولاد پرور است
در صـــــبر این مقام به یعــقوب کن نظـــــر
در گریه ی فــــــراق چه والا توانــگر است
از بهـــــر خـــــانواده کند جـــان خود فــــدا
در مـــــشکلات دهر شریفــــــانه یاور است
گر از قـــــضای دیر مـــــسافر شود گــهی
هر لحــــظه در تفکر فرزند و همـــسر است
یارب مـــــــده به هـــیچ پدر داغ یک پـــسر
این آتش فـــــراق چو غوغـــای محشر است
اندر گـــــــداز مرگ پسر جـــان و دل رَوَد

این شعله از شرار گذرگاه ِ اخـــــــگر است
از خوب و زشت و بد همه را یک نظر کند
اولاد بر پدر همـــگی لعل و گـــــوهر است
از بارگـــــــاه حق رسد آن مهر جـــــاویدان
کی فرق کرده اینکه پسر یا که دخـتر است
تن را به آب و آتش و فـــــولاد مـــــــیزند
در حفـــــظ نام و ننگ به رستم برابر است
آرَد به خـوان خویش چو نان حـــــــلال را
دارد وظیفه ی که ز هر کارمـــــــهتر است
محـــــــــنت کشد پدر ز عـــــرق مزد آوَرَد
از هـــــــر عبادتی کـــه بدانی فزونتر است
فـــــــرزند مـــــــستعد به پدر نام مـی کشد
خـــــــورشید بابه است که اولاد اخـتر است
در ملک خـــــــانه اش بکند داد گـــستری
از لطـــــــــف بارگاه کریم داد گستر است
آن اوج جـــــــــایگاه پدر محـــــــترم شُمَـر
با سر برو به خـــــدمت او گر مـیسر است
اولاد خــــــوب زانو به خــدمت همـی زند
چون نقش پایگـــــــاه پدر هم مـــــنور است
گر رفته او ز دهــــــر دو دست دعـا بگیر
بشتاب بر حضـــور پدر گر به بستر است
این چرخ کـــــوژ پشت بگیرد چو جـان او

دنیا بدون مهر پدر بس مـــــــکدر است

اولاد گر به ملك دگر شد مـــــــسافری

هــــر نامه ی پدر شده با دیده ای تر است

هــــــر روز بر نهال خودش کار مــیکند

در انتظار مـــیوه ای پُر بار و پُر بر است

خدمـــــت بکن برای پدر پیر شد اگـــر

از رنج روزگار چنین زار و لاغـــر است

آن جوهـــــر نکو که پدر کِشته بر پســـر

اولاد اهل دانی نگـــــهبان جـــوهر است

در نام نیکی کـــــــوش که نام پدر کـــشی

خُـــــلق نکو به مرد به معنیِ زیور است

برچـــین دعـــای او که ترا بر فلك برد

هریك دعـــای دست پدر کاسهٔ زر است

دلجـــوی کن ز مــرد مــلول و شکسته ی

اندرفراق و رنج پسر چشم مضـطر است

گر خـــــواهی احترام پسر از پدر بجـــو

این سنّتِ قـــــدیم ز چرخ مـدور است

صـــورت همی دهد که پدر سیرتش دهد

آن خـــالق عظیم هر آندم مصـور است

هان ای پسر دقـــیق شنو حرف بابه را

مشك نصیحتی که برابر به عــنبر است

هر راز خود برای پدر آشکـــــاره کن

در هر قدم بدان که یار است و یاور است
زانو بزن برای جـــواب ِ سؤال ِ خویش
در مـــشکلات دهر بدانی مـــسخر است
ما را پدر به مـــــنزلت ِ آفـــتاب هست
اندر عروج علم بزرگی به کـــشور است
در صدق و حلم و عقل ندیدم کسی چو او
در هر طـــریق دیر بدیدم مظـــفر است
با آنکه در علوم چنان گشته چـــیره دست
خم گشته قامتش زخزان پاک مظهر است
با انتهـــای مهر و لطـــــافت سخن زند
گفتار نغز اوست که چون جام شکّر است
گوشم به حرف اوست نصـــیحت اگر کند
ما را همـــیشه گفته ی او ثبت دفتر است
بر چیده دانه دانه (همـــــایون) ز علم او
از آفـــــتاب مهر پدر بین سخنور است

۱۴ جون ۲۰۱۱م
کرنرزول- کارولینای شمالی، ایالات متحده امریکا

ارمغانِ عرش

این سروش نغز را گر آسمانی گفته اند
این بهارِ پر ز گل را بی خزانی گفته اند
عطر مشک جان فزایش روی گیتی بر فشاند
رنگِ حاسد در حضورش زعفرانی گفته اند
این برکّت از عطوفِ مهرِ یزدان آمده
ساحهء این بحرِ دانش بی کرانی گفته اند
گر بپیچی با تامل عالمی اسرار هست
امتدادِ قطع و وصلش بی نشانی گفته اند
طبعِ شاعر مرده در اظهار توصیفِ بیان
بلبلِ این داستان را بوستانی گفته اند
آنچه از دلخانه آورده زده اندر زبان
این همه درماندگی را بی زبانی گفته اند
درشو اندربحر معنی از صدف بیرون بکش
درِّ پنهانِ حریمش در نهانی گفته اند
میوه ای عرفان بچین ار ذوق حق داری بدل
بهره از باغِ پُرش را رایگانی گفته اند
کانِ زراندر دل کوه شو خطر آور به چنگ
حاصلِ این گنج را گر شایگانی گفته اند
مهر رخشانش سراسر پهنه ی گیتی گرفت
مطلعِ انوارِ آن را زر فشانی گفته اند

روزن ِ عشقست منزل در فنای ِ روزگار
خوف با امید بنگر در امانی گفته اند
از خرد رونق بگیرد محفل ِ ذکر ِ حکیم
محوعارف را به عشقش بی عنانی گفته اند
حیرتی دارم به ضعف ناتوانی های عقل
در خرد تیر ِ نوا را بی کمانی گفته اند
آن قدر فریاد کردم تا که عقلم باختم
این مقام ِ سرمه سا ی جان جانی گفته اند
من ازین دولت به فیضم گر مکرر خواندم
زانکه الفاظ خدا را مهربانی گفته اند
نور ِ رخشان ِ محمد در فضا تابنده شد
مطلع پیغام ِ حق را جاویدانی گفته اند
من (همایون) بوده ام دایم ز فیض ذکر حق
عشق را قربت به درگاهش بدانی گفته اند

۱۲ اپریل ۱۹۸۷م
سلور سپرنگ مریلند، ایالات متحده امریکا

بحرِ انسانیت

دل در گرو عشق چه محتاجِ کرم شد
در عذر به درگاهِ تو راهی حرم شد
در سجده عیان بود ز مقصود به معبود
بشکست هوس هر قدری جلوه صنم شد
در عزّت نفس آمده ثروت چو غلامی
لیکن همه دزد آمده در شهر حَکَم شد
هر نیکی به مطلب بشد امروز پدیدار
پیمانه ای احسان چنان کم به رقم شد
چون دلو روَد مال به زیر و گهی بالا
انسان نشود خُرد که محتاجِ درم شد
کم کن تو قضاوت به لباس کُله مردم
آئینه ای دل نیست که در فرّ و حشم شد
در خانه نبود نیمِ جَویِ پیش ابوبکر
صدیق از آن گشت که آئینه ای جم شد
در قلّت عدل آنچه برکّت شده نابود
انصاف در این دایره دیدیم که کم شد
بی تاج چنان شاهِ عظیم آمده دیدیم
در عدلِ عمر کار قضا راه و قدم شد
آن عصر به دنیا همه مردانِ غنی بود
شد فقر بسی چیره و عثمان به کرم شد

در کِسوت خود پینه زنان دیدی علی را
از عزّتِ او عشق به فرمانِ امم شد
گر پاره ی نان داشت بداد آن به فقیری
زآن است که سردارِ فقیرانِ حرم شد
دنیا که نمیداد به جَو ویسِ قَرَن دی
امروز که بنیادِ جهان ظلم و ستم شد
گیتی تهی از گوهرِ مردانگی بینیم
بازارِ هوس در شرفِ بیع و سلم شد
ای مرد که از کبر بکوبی به سرِ زن
او رابعه ی بود ز دست تو به غم شد
زن مادر و زن گوهر و آئینه ای مردست
دیدی که نگهدارِ تو در بنِ شکم شد
کم گیر به او خصم که او مریم عیساست
در مرتبه ی عشق نگهدارِ حرم شد
زن هاجره و آمنه و فاطمه ی است
از دست تو ای مرد چرا زیرِ ستم شد
آن درس حقیقی که بیامد ز حسین است
تا ظلم بدید راست ببین قدِ عَلم شد
لیکن به خدا کارِ بشر جوهرِ مردیست
وجدان، بگوئیم در این اصل اهم شد
گر چشم گشایی بشر از بحر یکی بود
در کبر جدا گشته به جوی آمد ه یم شد

امروز تعصب شده مشعر ز زبان ها
در کبر ببینید که کج رانده قلم شد
چون نیست تحمل نرود کس به تامل
تردید نباشد همه این رنج و الم شد
مگشای زبان هیچ به توهین ِ قبایل
فربه، ز همچون سخنان زخم ِ وَرَم شد
انسان ز تقوا برَسد بر صدف ِ روح
در قوم نه یک آدمی بیشست و نه کم شد
وجدان چو نباشد کشد انسان دو آواز
اصوات ِ دو رو زیر اگر بود چه بم شد
از مرحمت ِ یار به گیتی چه تنوع ست
یک طائفه یکتائی و دیگر که هرم شد
لیکن تو قضاوت منما زانکه ترا نیست
در کثرت ِ بخشایش ِ او خلق اعم شد
این دیده بدیده ست بسی ظلم درین چرخ
از شدت درد آمده این اشک که نم شد
چون گرد ز عجزیم (همایون) به ره یار
هر قامت ِ از کبر بدیدیم که خم شد

۷ فبروری ۲۰۱۰م
کابل، افغانستان

داغ هجران
(در سوگ میر محمد مهدی هژیر)

هــــزاران سینه از داغـــــت به لب فـــریاد می آرَد
هـــــــزاران قطره خون دل بمـــــژگان داد می آرَد
لب هر کـــــــس سخنور گشته از فــرط صفات تو
هـــــــزاران دل سخن هـــــای ترا بر یاد می آرَد
کی بودی تا بوقـــــــــت کم دل بســــیار بربودی
درون ســــــینه ها آتش زهجـــــــرت ناد می آرَد
از آن بی رحمیِ چـــــــرخ ستمـــگر مام دلخونت
به درگاه خـــــــــدا از تو ســــــــخن آزاد می آرَد
که تا قـــــامت کشید آن سرو آزادم قـــــیامت شد
چرا این چرخ ظالم حــــــــمله بر شمشاد می آرَد
به هر که روبرو گـــــــردد همی گوید که مـــهدیم
پدر آه حـــــــــزینش را ز دل ناشـــــــاد می آرَد
بسان غنچــــــــــه دل دارد هر آن یک آشـــنای تو
که آب دیده هـــــــر چشمی بمـــــــوج باد می آرَد
مبرا گــــــــشته بُد مهدی ز طـــغیانهای عصیانها
عروس جـــــــنّت اعلی چنین دامــــــاد می آرَد
به گـــــــــوش مردم جنّت ز لطـــــف ایزدیکتا
صــــــــدای پای آهـــــــنگش مبارکـباد می آرَد
خـــــــداوند کریم ما کرم فــــــــرموده بر مهدی

چنین یک سیّد ِ عالی از آن اجـــــــــداد می آرَد
بکن(احـــــمد علی) با ما سجــــــود وصل الله را
که رحمت های صــــبرش را به ما امداد می آرَد
همــــــــه از او همی آید همــــــــه با او همی باید
رسول الله حدیثش را چنین ارشـــــــــاد می آرَد
الا ای مــــــادر مهدی بنازم صــــــــدق کار تو
که دامن پرور مهــــــــرت بما اســــتاد می آرَد
بگوش عـــــــرش می بندد نوای ارغــنون بارت
صـــــــدای ِ درد و آه ِ تو طنین ایجـــاد می آرَد
درون گلـــــخن سینه بمــــــــژگان خون دل آرد
سرشک گلـــشن یادش گـــــــل ِ بیداد می آرَد
ز استحــــــــکام تقوایش چنان الـــگوی مردم شد
به ایمــــــــان دل ِ هرکس رخ فـــولاد می آرَد
ز پنداری به گفــــــــتاری ز گفتاری به کرداری
تعــــــــــالیم خدا جویی از آن فـــــــوّاد می آرَد
ز حسن سورهٔ رحمـــــــــن به ورد لب همی کرده
چه بُعد مصـــــحف جــــانان از آن ابعاد می آرَد
چویوسف بوده مهدی را خواص و خُلق نیکوئی
فلک تقویم حسن او چنین بهــــــــــزاد مـی آرَد
الهی عاشق زارت بوصـــــــــــلت روبرو گشـته
برایت مسند قــــــیس و دل فرهــــــاد مــی آرَد

سخن پرداز نادانم نمـــــــیدانم چه مــــــــیگـــویم
و اگر نه لطــــــــــــــف یزدانم کجا بیداد می آرَد
از این دنیای کم فرصت به قرب حق شدی مهدی
که ایزد درب الطـــــــافش همی بکشاد می آرَد
(همــــــایون) از وفور غم کشد الحان هجران را
نوای قلب افگــــــارش به لب بنهــــــاد می آرَد

۱۰ جون ۲۰۱۱م
کرنرزولِ کارولینای شمالی، ایالات متحده امریکا

دامن گل

بازِ انفاسِ لطیف از برِ مولا برسید
باز این بادِ صبا چون دمِ عیسا برسید
عندلیب از سخنِ عشق طرب ها دارد
مژده ای موجِ گل آورده به غوغا برسید
سبزه دارد به کنف عطر نمی از لب جوی
بوی سنبل که به هر کوی گوارا برسید
آستین بر زده گل تا که شود عطر فشان
ز ختا رایحه ای مشک به اینجا برسید
لاله ای بلخ دلش داغ و لبش سویِ هوا
نسترن موج زن از کابلِ زیبا برسید
مست گشته است کبوتر به سرِ تربت شاه

خلقی ارمان زده رفتند و تمنا برسید
شده میله گل سرخ آمده مردم به مزار
جنده ای شاه بلند است و به بالا برسید
زیب دارد سخنِ عشق به دربار عـــــلی
زآنکه نوروز ازین اصل به معنا برسید
چه بهار است که آرامش دلها ست به امن
دوره ای عدل عمــــر گویی شکیبا برسید
فلک آورده حیّا راست زعثمــــــان بزمین
خبــــرِ یاریی صـــــدیق ز دانا برسید
تا ز آذان محمد(ص) شده چون خضر زمین
رازِ صـــورتگرِ گیتی به نوا ها برسید
خبرِ عشق بیاور که به دامانِ بهار
جوش و مستی ز دلِ عاشق شیدا برسید
بلبل آورده چنان نغمه که در دامن کوه
پرنیان گشته دلِ سنگ به یغما برسید
گوهرِ دامنِ گل تا که برون کرد سری
جوهرِ عنبرِ آن تا به ثریا برسید
آذرِ شاخ گل ار دامن پروانه گرفت
بر لب خنده ی شمع ، اشک مصفا برسید
شاخه ای سرو به کابل شده از غُچی پُر
سنگ در کوهِ صفا لولوی لالا برسید
منظرِ چشم پراز نقش ز رنگِ چمنست

ارغوان دامن ِ گلغندی فریبا برسید
گل به رنگینی و باد است بخوشبویی دلا
عاشقی کن که طبیعت به معما برسید
آسمان نیلی زمین گشته چو الوان ِ حریر
عنبر و عطر گر از چنبر ِ گلها برسید
ابر دیدم به سر ِ کوه چو انبار ِ کتان
شاخه ای پُر گل ِ بادام شکوفا برسید
غرّش و نالش تندرو که موسیقی کند
ریزش ِ نغمه ی باران دل آرا برسید
تخمه ها سر بکشیدند همه از دل خاک
بستر ِ سبز ِ زمین جامه ی دیبا برسید
رفت تا رمه ی چوپان خرامان به چرش
نغمه ای نی ز دل ِ توله به صحرا برسید
شور و غوغا بشنیدیم ز مجنون صفتان
خبر ِ عشق ز هر کوی به لیلا برسید
مژده و نغمه ی نوروز (همایون) بادا
راز ِ پنهانی ِ دلدار هویدا برسید

مارچ ۲۰۰۷ م
کرنرزویل- کارولینای شمالی، ایالات متحده امریکا

شوق پرّش

تا پیام عـــــید آمد هر غمـــــی را کم کند
حاجی پیغـــامی برد تا هر دلی بی غم کند
میشگافد آن صفا و مروه را با پایِ خـویش
این چنین اسماعیلِ ما چشمه یی زمزم کـند
بگذرد از حبِّ فرزندش براهـــــیم با خدا
عهد ایمانِ خودش را یکسره محـــکم کند
پیشِ پایِ یار قربان کرده آن گـوشه جگر
او نه کاری کرده با سهــراب گر رستم کند
با پسر آباد کـــــــرده کعبه را دیدی خلیل
خانه صاحبخانه را بی عشق کی محرم کـند
تا رَوی از خویش دیگر فکـر دنیا دور کـن
عشق، جـــــانان را برای آدمی همدم کند
محـــــرم آن یار دانی کی ملایک گشته اند
گـــر ملك نتواند آنرا ساغــــــرِ آدم کند
بال می آرد ز شوق پرّش عــــــرش عظیم
خاك پرّان تر شود تا شور در عـــــالم کند
از ریا برباد داده زاهــــــــــد آب و آتشی
ورد لب با شورِ دل هر بنده را اعظــم کند
از فغانِ وهمِ زاهـــد غممخور بیجا مترس
دهل خالی تر شود گـــــر بیشتر دَم دَم کــند

آدمی از عـــــــــشق گردد با خدا نزدیکتر
حاصـــلِ این کار نی دینار و نی درهم کند
آفـــــــتاب عشق را تزویر همچون شام تار
بی فروغ و بی حرارت درهم و برهـــم کند
در کـــــــرام یار بنگر از خودت نابود شو
تا خیال نقش جانان صـــــــورتت اکرم کند
مدعی اندر خـــــیال خام دارد صد هوس
زلف تزویری به شانه چیست پیچ و خم کـند
گرد خود گـــــــشتیم اینجایار آمد در کنار
قلـــــب عاشق هر کناری نقش جام جم کند
غفـــلت اسباب دنیا ظلــــــــمتی آرد پدید
صــــــــیقلِ ایمان اندر آرزو ها رَم کند
آنکه بی جا وهم می آرد به دل ها از هراس
این بهـــشت عشق را از خوف جَهَـــنَم کند
مهـــربانی های جانان هر نَفَس محسوس شد
رحمت معـــــــشوق بینم دیده را پُر نم کند
دیدهٔ یعـــقوب دیدی گشت نا بینا ز عشق
در غـــــــنای صبر پیشی از سَرِ حاتم کند
یوسفِ مقـــبول اندر عــــشق یارِ بی مثال
از نگینِ عـــــــــاشقانه برق در خـاتم کند
شهرت موسی شود در طـــور نقش جاویدان
وآندمی عیسی برآید مـــــــردگان را دم کند

طفلِ اسمـــــــــــاعیل آرد تا پیامِ عشق را
گیتی را اوراقِ وردش تازه و خـــــرم کند
در طوافِ کعبه یی دل سخت کوشش میکنم
زاهدِ این شهر بی جا برسرم مـــــــاتم کند
از نجـــــات نوح ذاتِ آدمی ناجـــــی نشد
تا قصـورِ آدمش جبران از خـاتم (ص)کند
در غنای شوق جانان تا (همـــایون) میرود
سرمه از خاک رهش بر چشم دل مرهـم کند

۲ عقرب ۱۳۹۱
کابل، افغانستان

هلال عید فطر

بازآ کـــــه نویدِ عـــــید آمـد
مه راه خـــــــودش برید آمـد
چون موی هـــلال فطـر دیدم
رخـــــــشان بشد و سپید آمد
بگـذشت صـــیام و روزۀ مـا
مَی آر که خـــــوش نبید آمـد
صـــــد شکـــــر به ایزد توانا
کـــــآن باده ز ره رسید آمـد
بگـــشای شراب معـرفـت بو

یکـــــــرنگی ازآن وحـید آمد

وآن پردۀ نفـــس دیدی آخــر

یکـــــباره بهـــــم درید آمــد

زیباست هــــلال ماه امــروز

از گِــــــرد زمـین جهــید آمد

از عـــشق ترانه یی ســـرودم

هر کـــــــو سخـنم شـنید آمد

گفـتم که نمــــاز عـشق سازم

سر سوی زمین خمـــــید آمــد

مـــرواریی اشک پُر گـــهر شد

آهـــــسته فــــرو چکـید آمد

دل پیشۀ عـــــــاشقـی نمــوده

از بندِ ریا رمـــید آمـــــــــد

ماهِ رمضان بشوق جــــــانان

گــــــرمیی تن آفــــرید آمــد

گرمیی تن از وفور عشقســت

از حــــرص دلـش برید آمــد

هاتف چو ندای عشق فــرمود

پشـــتِ سر خــــود ندید آمـد

دیدم ز تعــــــلق دوعـــــالم

یکــــــــبارگی دل بُرید آمــد

بازار ریاء شکــــــست نفــسم

پیری به رخ مرید آمد
تا عجز دوتا نمود قامت
دُر دانهٔ اشک چید آمد
بوی گل عشق عطر بگشاد
آن رایحه دل شمید آمد
یک سجدهٔ شوق صد نمازست
این سجده جهان خرید آمد
چون پاک بشد دل از تعلق
خراوار گنه تکید آمد
هرکو بزمین دهنگشا شد
در حمد بسی حمید آمد
شب کس که به کائنات میدید
حیرت به دلش گُزید آمد
آنکس به فضا برفت گاهی
چون ذره یی آرمید آمد
کلکی به دهن گرفت حیران
تا شأن و بزرگی دید آمد
این ماه جلال بیش دارد
قرآن به زمین رسید آمد
هرکو کرم خدا بفهمید
از روی هوا قپید آمد
بگذر ز ریا و عشق بنما

کین عشق بسی مـــــجید آمد

دستی بگـــــشا به خیر مردم

این کار بسی فـــــــرید آمد

آن طفل یتیم مـــران از خود

تا با دلِ پُر امـــــــــید آمد

خیراتَ بکن که می رهـــاند

دانی که سخی رهـــــید آمد

گشتیم بسی(همـایونِ) عشق

دل بهر خـــــــــدا تپید آمد

۱۷اگست ۲۰۱۳م

کابل، افغانستان

گریبان نو بهار

گـــل کرده پاره باز گـــــریبان نو بهـــــار

از لاله چـــــون شفـــق شده دامان نو بهار

از گـــــریه های قطره قطرهٔ شبنم بروی گل

گل پُر تبســــم است ، بفـــــرمان نو بهار

دستان بلبل است هـــــزاران و این زمـــان

آورده صـــــــد ترانه ی مـــــستانِ نوبهار

گلهـــــای وحشی اند چو عطـــار کار دان

شد این زمــــینِ سبز گلـــستانِ نو بهار

دقـــــــت نبایدم که بدیع و بیـــان کشم
دلکـــش ترانه هـــاست ز الحان نو بهار
الوان و عطر هاست ز دهقـــان رنگ و بو
چون گلعـــــــذار عـشق بیابان نو بهـــار
دل تنگ همـــچو غنچه شده بهر وصل یار
افـــــزوده ام ز عـــشق به عنوان نو بهار
اندر فـــــراق مـــــیتپد این ارغوانِ دل
چون خاك نم کـــشیده ز ریحـــان نو بهار
در قلـــب عابران شده از عشق جـلوه ها
از بس معـــــطر است خـــیابان نو بهـــار
بگـــذشت سال چـــند بهارانِ تلـخ بود
در خـــون بریده بود چـو باران نوبهـــار
در جـــــنگ و خـــشکسالی و فریاد بیگناه
خــــلقی بجـان رسیده پریشان نو بهـــار
دیگر بکوهِ خواجه صفا نیست رنگ و بو
برکَند خـــانه جنگی چو میزان نو بهـــار
هر سو درخـــت و تاك به آتش کشیده شد
آمـــد سیه دلان چو طـــوفان نوبهـــار
خــــندیدن و تبسم ما را حــــرام کرد
بر چـــیند هفت میوه ز هر خوان نوبهار
کـــابوس چون ذغال زمستان سیاه ماند
آمـــــد نویدِ مهرِ درخـشانِ نو بهار

دیگر بیـــــار باده وغـــــم کـــم خوریم یار
از زور ِ اتحـــــــاد به پیمان نو بهــــــار
باز آ تو هموطن که به بازوی همـتی
این خانه بر کشیم چو رضوان ِ نو بهــار
روی پلـــــید و نکـــبت ِ دشمن سیه کنیم
عـــــشق و صفا کـــشیم به مهمان نو بهار
هر سو نوای وحـــدت و عزت فرا کشیم
همـــچون صدای بلبل خوشخوان ِ نوبهار
با آشتی و صلـــح و صفا دور هم رسیم
اشکـــــی بجا کـــــشیم چو نیسان نو بهار
هر سوی بلبلان ِ وطن نغمـــــــه میکشند
نی یک مـــــنم به شعر سخندان نو بهــار
بیشک (همایون) است بهـــاران زندگـی
این مـــژده خوش رسید ز سلطان نوبهـار

۱۸ مارچ ۲۰۱۱م
کابل، افغانستان

طنین بهار

رسیده نور ز خورشید ِ پرتَوین ِ بهار
کشیده سبزه و گل سر ز آستین ِ بهار
دمــیده مست نَفس های زندگی به چمـــن
رسانده عطر شکوفه ز مشک چین بهـــار
ز عطـر گل که دمی باز شد غنچه ی دل
در این فـــــزا نشود آدمی حزین ِ بهــار
چــو تیر فرقـــت جانان بزد به داغ ِ دلم
به شکل لاله نمودســت آفـــــرین ِ بهار
نوید فصـل امــید است و در پیاله شراب
نمای سرو سمـن رنگ ِ یاسمـــــین بهار
ببین که سرو کابل ما قد کشد بسوی فلک
صدای قمــری دل در نوا قـــرین ِ بهــار
زهفت رنگ کشیده فـلک به آسمان قلمش
زند به نور و کشد گل بس از زمین بهـار
گلاب وسنبل ونسرین و نسترن چو لباس
نمای اوج ِ گـــلستان ِ راســـتین ِ بهار
صـــــدای غـــرّش تندرو مـــهربانی بوَد
ببین که پهن زمین زنده شد ز دین بهـــار
زبان سوسن خاموش گرچه حرف نگفت
نوای بلبل عشــق است ذره بین ِ بهـــار

حضور حسن خلایق که ساز عشق کشد
عـــروج ذکـــر ملائک بشد امین ِ بهار
کمـــند لاله فکنده کویر و سنبل ِ عطـر
کمان ِ سرخ و بنفش است بر جبین بهار
به کــوه کـــوه نمایست نقش خاتم عشق
به دشت دشت گل سرخ در نگین بهـــار
به خانه خانه صدای ز مطــرب و ساقی
بکوی کوی نوای ز شعـر نازنین بهـــار
سرود ِ عشق برآورده بـلبلان ِ چمـــن
صدای نعره ی حق گویی شد طنین بهــار
جنون عاشقی ما را به شاعری بکـــشاند
دلم به آخر ِ کـــار است زاولـــین ِ بهار
ترانه هـــــای زباران زندگی زده نقـــش
ز رنگ ســبزه به دشت زمـــــردین بهار
کبوتران سپید اند در طواف ِ تربت ِ شاه
جلای کوکب رخشان ِ مــرمــرین ِ بهار
نوید بزم گل ِ سرخ در ترانه و چـــنگ
تمام ِ شهر ِ مزار است در کمین ِ بهـــار
هرآنکـو باز درین فصل قصدانتهاری کند
هزار نفرت و نفـــرین بر لعـــین ِ بهار
الهی ناله ی جانکاه طـفل این وطـن بشنو
نوای داد رسد زآه ِ آتشـــــین ِ بـــــهار

اگر چه موسم مـــــستیست دل بحق بسپار
رخت مباد(همایون) ز توبه شرمگین بهار

۱۲ مارچ ۲۰۱۱م
کابل، افغانستان

مقام مادر

امنیّتِ طفل است ز کانونِ تو مادر
گیتی ز رهِ مهر دگر گونِ تو مادر
از اوج محبت که چو موجی بکرانه
مهر تو عیان گشت ز مکنونِ تو مادر
بختِ تو عروس است ز قرآنِ محبت
چون شیرِ سپید آمده از خونِ تو مادر
افرشته بشد طفل ز دامانِ صفایت
از لالای پُر مهر و ز شیپونِ تو مادر
دامانِ تو گهواره ی خاموش زعشقست
هستیم سراپا همه مدیونِ تو مادر
از چشمه ء مهرتو که خوردیم همه آب
چون شیر عیانیم ز هامونِ تو مادر
هرفطرت پاك ازرخ تو گشت درخشان
سرچشمه ای عشقست ز جیحون تو مادر
ازچهره ای صبحِ تو رخ شام پریده ست

رخسارِ حیا شاد ز بیرونِ تو مادر

هر خطی ازین چهره ی ما باز بخوانی

کی حیله توان کرد به افسونِ تو مادر

آن فلسفه ی تست که در عقل نگنجد

پیشِ تو ضعیف است فلاطونِ تو مادر

بگذشت ودعا کرد درآن سهو و خطایش

آن موسیِ عمران به هارونِ تو مادر

نتوان همگی وامِ ترا باز سپردن

ما ایم به در ماندگی محزونِ تو مادر

در وردِ زبان است ترا دختر و فرزند

هر طفل که دایم شده مرهونِ تو مادر

گر چند که هر روز بوَد روزِ وفایت

این روز مبارك شده میمونِ تو مادر

هر چند که گفتی همه آموختنی بود

گیتی به ادب گشت ز قانونِ تو مادر

باز آ که دهم وقت به تعریف خصالت

این جان به فدایت هم اکنونِ تو مادر

شیرِ تو زشیرازه ای عشق آمده بیرون

مستیم ز حبِ تو و افسونِ تو مادر

بخشا که محال است ترا وصف نمودن

کم گفته ام امروز ز افزونِ تو مادر

قلب توهمان میهنی ازصدق وصفا است
آهنگ ِ دلت نغمه ی بیرون ِ تو مادر
تا نام ِ ترا باز شنیدم ز ره ِ دور
مستانه قلم رفت به مضمون ِ تو مادر
فرخنده سرا گشت به ذکر تو دو عالم
تا بال ِ هما دید (همایون) ِ تو مادر

۱۶ می ۲۰۰۵م
ستوکس دیل - کارولینای شمالی، ایالات متحده امریکا

نگهت رنگین ِ بهار

نگهت ِ رنگین نما شد هر گلستان این بهار
در پرند ِ دل هوای ِ باغ و بستان این بهار
رعد و تندرو آمده چون با نوید ِ جانفزا
ابر از خاک و نم آرَد ابر ِ نیسان این بهار
در رخ ِ نیلوفر ِ او گریه ها سر داد ابر
تا بخندد آسمان از لطف ِ یزدان این بهار
در کمان رستم بدیدم هفت رنگ ِ زندگی
مژده دارد هر کدام از سوی جانان این بهار
موج ِ گل آرَد نشاط ِ روح ِ دیگر جسم را
نرگس خمّار بیند همچو مستان این بهار
در غزلخوانیست هر یک موسم عشق آمده

بلبل آمد خوش صدا در سنبلستان این بهار
بادِ تند آورد ابر و برق بگذشت از میان
ریخت درداما ن صحرا آبِ حیوان این بهار
عیدِ نوروز است ساقی بی نصیبی تا بکی
مست سازد گر جهانرا عطرریحان این بهار
در برِ خود میوه دارد با نوایی عندلیب
شاخه های پرشکوفه گشته رقصان این بهار
لاله با داغِ دلِ خود خنده بر لب می زند
این دلِ ناشادِ ماهم گشت شادان این بهار
جوی با سیلاب پاک و ریشه از آبش بفیض
مردگانرا کرد احسان داد صد جان این بهار
تا بنفشه زلف خود را برسر نسرین گذاشت
از وفورِ مشک مستی داد هر آن این بهار
منظرگل چشم گیرد شوربلبل خوش بگوش
دامن ابر است گویی در گریبان این بهار
پرده ای هر غنچه با تمکینِ نازی باز کرد
در سحرگاهان نسیمِ کوهساران این بهار
مژده دارد در قبالِ خویش این آب و هوا
این دلم در یادِ ماهی گشته لرزان این بهار
ای خم عِرفان کجایی تشنگان را داد رس
از شراب عشق آوَر موج توفان این بهار
رخ نمود ازپشت کوه وجلوهء نورش فشاند

زلف شب بگرفت ازماه شد نمایان این بهار
این دلِ شوریده ای ما را ملامت کم کنید
در هوایِ عشقبازی شد پریشان این بهار
چون هیاهویِ طراوت با طنینی رخنه زد
طارمِ مینا زمین را گشت حیران این بهار
سال ها در گوشه گیری دردِ فرقت داشتم
دردِ بی درمانِ ما را کرد درمان این بهار
گوشه ای چشمی به ما گر یار بنمایی هنوز
تازه کن پیمانه را بشکست پیمان این بهار
ذهن را احساس نبوَد دل به نا فهمی به ضد
در خیال یار از خود رفته نادان این بهار
رنگ زرد وچشمِ سرخ عاشقانرا کم مبین
شاخه های عشق بنگر در درختان این بهار
ما به صحرایِ جنون و بیخبر از خویشتن
دامنِ پاکیزه دارد کوه و دامان این بهار
بارش رنگ است بنگر در چمنزارِ ختن
با قبای سبز رنگین کرده احسان این بهار
شور عشّاق است بنگر در مزارِ باستان
پرسخاوت آمده چون شاهِ مردان این بهار
در قناعت نیستی گر همسرِ ویسِ قَرَن
با سپاه عشق در شو سر به میدان این بهار
ماند ابراهیمِ ادهم تاج را درویش شد

جوش حلاج است یا شبلی بعرفان این بهار
در کنار ِ دجله آمد رابعه حق گوی شد
تا حسن از بصره آمد مشکل آسان این بهار
دور کن گرداب این چرخ فریب انگیز را
دل مصفا کن به عزم فرط ِ ایمان این بهار
عشق در دل بیشتر کن زاهد ِ خود بین مشو
تا به لطفش شکر گویی نیست تاوان این بهار
قدرت ِ ذات کریم ار دیدی درهررنگ و بو
از حریص خانه ویران رو بگردان این بهار
آفتاب ِ عشق آمد این دلم روشن نمود
در خزان ِ عمر دیدم شد بهاران این بهار
با دل ِ تحلیل دایم همنشین را بر گزین
باده ای شکرانه آور بر ندیمان این بهار
این دل ِ ما مرده بود وحق بفریادش رسید
در هوای ِ زندگانی شد شتابان این بهار
کلبه تاریک است اینجا پا برون بریک دمی
ای (همایونشاه) ببین خورشید تابان این بهار

۲۱ می ۳۰۰۳م
ستوکسدیل - کارولینای شمالی، ایالات متحده امریکا

وصف سرور کائنات

ثنا و حـــــمد بسیاری برب العـــــالمـــین دارم
صـــفات آسمان ها را من از روی زمـــین دارم
ببخـــــــــــشاید که نادانم به دانـــایی و یکتایی
برون بر آســــتان او دو دست از آســـتین دارم
مجال قطـــــره کی باشد که شرح بحــــر بنماید
سخن از ناجیِ عـــــــــادل برای مؤمنین دارم
چنـــان در حب او غـرقم دلـــــــم اندر پرند آید
که عـــاجز گـشتم ازحالی بگویم این چنین دارم
از آن مـــشکور یزدانم، رسول او حـــبیبم شد
سجـــــود شکر ایزد را تجلی در جــــبین دارم
فـــقیران را چه سرداری به شاهـــی تاج می بندد
سلیمـــانها و خـــاتمها ، ممالك در نگـــین دارم
شکـــر آید بگفـــــتارم که می خوانم حدیثـــش را
درود مصطفی گـــویم دهن پُر انگـــــبین دارم
ز شرح سـیرت پاکش مرا صــــورت بنور آید
به کـــــنج دوزخ دنیا بهشـــت بهـــترین دارم
بسی مولود آن حضرت مبارك برهمــــــه امت
برآن سردار با همّت هــــــزاران آفـــرین دارم
به عقبا هم شفاعـــتگر حبیب کـــــبریا باشد
نباشد خــــــوف دنیایی کــــه یار نازنین دارم

مـــــرا گر ره دهد یارم به احـــــرام تجلی ها
نه ذوق کوثرم ماند نه شوق حـــــور عین دارم
اگـــــر چه زاهـــد پُر رو بترساند به تکـــــراری
توکـــــــل پیشرو کردم به رحمت هم یقــین دارم
بروز حـــــشر میدانم که رخــــــسار سیه دارم
بعجز اندرهمی آیم خواص وطــبع طـــــین دارم
سر و سامـــان این دنیا به چشمم خار بنمـــــاید
ز فـــــرط پاکیی قـلبم دو چـــشم نیک بین دارم
الاهــــــی سرور ما را به محـــــمودی بیفزایی
به قـرآن عهــد ها دیدم وعـــیدت را یقــین دارم
الاهی من که ناپاکم صـــفایِ نور بر افـــــشان
مرید مذهب عـــــشقم دو چشمان نـــمین دارم
الاهی مــیهــــن ما را بحق مصــــــطفی بنگر
که کینِ دشمنـــانی را ببینی در کمـــــین دارم
چرا ملحد بنام دین به قتل مـــردمان خـــــیزد
یتیم و بیوه های را درین شـــــهر غمـین دارم
الاهی صــــلح میخواهم درین دوران بی امنی
نمیترسم ز تیغ کـــس که حرف راســتین دارم
نمی لرزم ز حـــق گویی زبـان من چو تیغ آید
ز استحــــکام ایمانم چه دیواری به چین دارم
ز کــــردار حبیب خود مرا هم در نصـیب آور
که اخلاق رسول الله بقلبم جاگــــــــزین دارم

برفتم تا مدینه گه شدم گنگ و کر از هـــــیبت
ببین کزفرقت شهری دلی همچون حــزین دارم
ز بحر دانش عـــــرفان ندارم قطره از علـمی
اگر دارم کمی فهمی ز مصحف های دین دارم
(همایون) حرف قلبت را کجا بتوان بلــب آری
بخلوتگـــــاه وردِ او بهـــــشتِ برترین دارم

۲۲ جنوری ۲۰۱۲م
کابل، افغانستان

بیت العتیق

آورده عـــید باز نــــــویدِ سـراسری
دل هــای تنگ پهــن درین داد گستری
ایمــان حضور فقر کند مـحو از قـــلوب
شاه و گـــــدا که نغمه کشد در توانگـری
خاك صـــغیرِ ما که بعـشق است مـبتلا
در انتهـــــای فـــقر کند سازِ اکـــبری
ای آدمی که زاده یی از گـــــردِ پُر مـلال
پیشِ فروغِ مهــــر مکن هیچ اختری
شکرانهٔ خـــدا که سخن میکــــشد زدل
شاعـــــر به سبقتی بربودست گوهــری
حاجی درون کعـــبه بریزد چو اشک ها

بیند حکـــــیم عـــشق بدل ها به داوری
گر دل شود به کعــــبه مبدل حقـــیقـــتاً
افتد فسانه هـــــــای ز محراب و منبری
بَین صـــفا و مره نبُد جز حضورِ خار
آمــــــد ز بهرِ هـــــاجره آبِ شناوری
کم بین به شأن کعبه که مالك مقدمـست
در انتهـــــــای تشنگی بنمــــود کـوثری
شیطـــان ز سنگ مذدلفـه کی ز دل رَود
تقــــوا چه نعـمــتیســــت ندارد برابری
جان را فـدا که هر که کند لیك آن خلیل
از جان، عزیز تر بکـــــــند در فدا گری
بیت العــــــتیق گر چه ز اوّل نهـــاد حق
لیکن هــــوای آدمی بنمود اخـــــــگری
ابراهـــــیم آن خلیل خــــدا کرده این دعا
تا دینِ حـــــق تباه نمـــــود دینِ آذری
آمد به امتحــــان خودش کـــــامیاب شد
فرزندِ خویش کرد برابر به خـــــنجری
لیکن خدا نداشت روا قــــتل نورِ چشم
کو را نبوده هـــــیچ قبولِ ستمــــگری
اعمـــــال مــــا نبود مگــــر لایقِ جزا
او از صـــفات خویش کـند بنده پروری
آنجـــــا درون کعبه شنیدی بتان خـــنگ

میساختند بهـــرِ فروشی بمـــــــشتری
دو روزه دخترک شده در زیر سنگ بود
بر عـــــــــاجزانِ کعبه نمودند افسری
تا آنکه رحم قادرِ یکـــــــتا پدید گشت
آن خــــــانه را ز دیو بر آورد بر پری
طفل یتیم پاک ز الطـــــــاف آن حکـیم
آمد گرفت قـــــبضهٔ عــالم به رهـــبری
آن سروری که حـــاجت درویش میکشید
هرگز نداشت کُــلّه و دســتارِ سروری
ویس قَرَن شهیر شد از عشق مصطفی
درویش را نگـــــاه مکن هـیچ سرسری
ای آنکه در هوا و هوس سر کــــشیده یی
با مردمـــــــان خاک نشین کی برابری
ای عــاشقِ خدا به سخـــاوت قریب شو
بر مردمان فـــــــقر بکش دست یاوری
من از دعایِ دوست (همـایون)ِ رحمتم
نی حافظم نه سعدی چه دانم سخـــنوری

۳ نوامبر ۲۰۱۱ م
رستن ورجنیا، ایالات متحده امریکا

در سوگ پدر

رفتی پدر بدانکه مـــرا رفـــت سروری
دیگر به چـــنگ باز نمـــایم کــــبوتری
از رفـــتنت چه آتــشی در جـــان من فتاد
در گــلـــخنِ فـــراق شدم در شنـــاوری
رفـــــتی مرا که چشم امیدم به عفـــو ماند
اینســـــت راه و رسم فــلك را محقــَری
هــــرگـــز کــسی دروغ و ریایِ ترا ندید
با صــــدق جان کردی بهــــر جا سخنوری
در هـــر لسان هر سخـنت جام شهـــد بود
در ازبیکی و ترکی و انگـــریزی و دری
پشتو و اردو خوب بیان داشـــــتی بجـــا
اندر لــــــسان تازی ز قــــــــران باوری
رفتی بشام جمـــــعه که این خود مقدمست
والله مبارکت که بهـــــشتست مـــــشتری
در آخــــرین رمق بزبانت شهــــــادتی
انشالله خدات رساَند به مــــهــــــــتری
تیمار داری هــــــای تو هم زود تر گذشت
دیری نمــــاند کار طـــــبابت به بستری
شد ماه حوت هـــــژده بوقت وفـــات تو
دریک هزار و نَودِ شمــــــــسی برابری

بُدیکهزار و چهار صد و سی وسی، قمـــر
شد پانزده به یومِ ربیع ثانی دفـــــــــتری
در دو هــــــــزار و دوازدهم چشم بسته ای
آن هـــــشت مارچ بود شدی خواب اندری
نظم و نظـــام و منصبتِ ما ز هم گسیخت
پر کنده گـــــشت حالت مــایـان به بیسری
در هر نظـــــام زندگی مـــا را مربی بود
هر شامگاه بخانه چو بگـــــرفت حاضری
در بند ار شـــــدیم تلاشِ خودش نمـــود
بیمار گر شدیم، شد عـــیسیِ ناصــــری
خشک و تری حلال سرِ سفــــره مینمود
لیکن روا نداشت رهٔ نفـــــــــس پروری
در فکرِ جمعِ مال نمیکرد وقـــت خویش
ما را براهِ علم نمــــودست رهـــــبری
همچون درخت میوه برش برزمـــین نمود
نی چون منی به حالـت بی شاخ و بی بری
روشن نمـــــــــوده اند بما نامِ والــــدین
آن بابه نام بابه و مـــادر به مـــــــادری

پدر

پدر خدا بیامرزم جناب سید عمرخان عالمی
متولد ۲۵ می ۱۹۲۲م کابل افغانستان و متوفی ۸ مارچ ۲۰۱۲م
در شهر گرینزبورو ایالت کارولینای شمالی امریکا

کس را مجـــال نیست که جایِ تو پُر کـند
والله که بی توانِ تو نبوَد توانـــــــــگری
بودی تو تکـــیه گاه حقـــیقی بســانِ کوه
بی تُســـــت اشک دربدری خاک برسری
خامـــوش شد لبت ز بیان عـــروجِ علم
کو معـــدن جـواهر و دریایِ گوهـــری
در خدمــت تو هـــیچ نشد هم رسیـــدگی
بگذر زما بکن به سخـــاوت فــــراتری
فرزند راضـی از تو و ایزد رضـــا ز تو
کردی به مـــام ما به عــدالت تو همسری
هر نکته را بیانِ تو همــــچون کتاب بود
مجذوبِ خویش کردی بگفتارِ ساحـــری
اندوخــــــتم نکــــاتی ز دریایی علمِ تو
هرگز مرا نصـــیحتِ تو نیست سرسری
ما از دعــــــــــای خیرِ تو آرام میشدیم
گردد خجل که با تو کـــــند کس برابری
مانــدم بخـــاک تیره ترا آه ای پـــــدر

گـــشتم یتیم و رفت مـــــرا هـــم مـُدَبِری
هـــر چند تاج و تخـــت نشد در نصیب تو
اندر دلِ خلایقـــی کـــــردی سکـــــندری
خدمتگــــذارِ خلــق بُدی در وطن همیش
از دانشت فروغ چو مـــوسی به سامــری
بیجـــا نگفـــــتی هیچ سخن را به زندگی
مجلس بشد ز نور تو خورشید و مــشتری
برجـــای کرده ام همـــگی امر و نهی تو
کردم به افتخــــار به پیشِ تو نوکــــری
بر خاســـــتی برای نمـــاز و فـتادی آه
انشالله خدا بکـــــند داد گــــــــستری
مادر برفـت، رفتی تو هم، ماند بیکـــسی
دیگـــر سخن کجـــاست ز اولاد پروری
تا زنده ام دعــــا بکنم بهـــر هردو تان
دستِ دعـــــا بلـــــند بدیدم سراسری
اینجا اگر به محنت و منّت گذشت عـمـر
آنجا ببینی پــیـشِ خدا نیک اخــــتری
صدقِ تو انتهـــای صفایِ تو بوده است
با انتهــــــای حلم نمودی قـــلـــندری
من همچو تو ز دامِ هــــوس ها بریده ام
والله شکــــسته ام همه بتهـــای آذری
روحی تو قـــایقــیســت که نزد خدا رود

انشالله که جـــامِ تو هم گـــشته کوثری

تسکینِ دل نگـشت ز لمـس مـزارِ تو

گر چند در مـزارِ تو عطـرست عنبری

کردی بزرگ هشت پسر یکه دخـتری

اینست وارثِ تو به دنیایی بهـتری

تا آنگهی که دیده ام ایمـانِ محکمت

از تو رسیده ایم به ایمـان و باوری

دارم دعـا که روزِ قیامت به پیشگـاه

آرد ترا به صـفّ بزرگـان به داوری

یارب حجـاب و سـتر بکن آتـشِ پدر

بُد در تمـامِ عمر خـلافِ ستمـگری

از بندگـان گناه و خطا شرط بندگـیست

نآید ز بارگـاهِ تو هـم جزمخـیّری

یارب حـذر نمای ز تقصـیرِ پـیر مرد

از نورِ مغـفـرت تو برارش مـنوری

از بهر چند روز سرشتی صـوّر همـین

در ضعـف نقش خاك بدیدم مصّوری

ما بندگـانِ عـاجز و تو قـادر حکیم

تقـدیر ما بدسـت تو آرد مقـدری

هـر چند لاف کرده زند بندگـانِ تو

لیکن ز فـیض رحمت تو شد مظـفری

مژگان بهم زنیم و رسد انتهـایِ عمـر

هر سو تجمـــلـــست به افزارِ دلـــبری
ما بابه را به رحـــمــــت یزدان سپرده ایم
زین پس به صبرِ خویش نمائیم صـابری
یارب ســـــپرد ما بتو باشد ازین به بعـد
در روز مــا فـــتاد ســـــیاهیِ چـادری
هر لحظه غصه هایِ دلم مــوج می زند
هردانه اشک ماست چو یاقوت احمــری
نامِ عمـــر به عدلِ پدر زیب می نمـود
آن ســـــیّدِ اصـــــیل بَدان علم آوَری
هرگز به فخـر بابه دهان را نکـــرد باز
با بســـــتگانِ فـقـــر همی کرد یاوری
ما هر چه گفته ایم والله حق بگفـــته ایم
هرگز به دل نبود مرا قصـــــد شاعری
من کیستم که شرح ز اوصـــاف او کنم
کردم بیانِ حال و صفاتش به کهـــتری
ای خــالــقِ بزرگ بده جنّتـش مکـــان
با انتهـــــای عجـــز کشم لوحهٔ زری
شد ناله هـــای آه و تزرع به آسمــــــان
شد دانه های اشک چو دوکان زیـوری

دل را مبند هیچ (همایون) درین جهــان
در لانه هـــــــــــایِ دیو نیابی رخِ پری

۶ حمل ۱۳۹۱
کرنرزول - کارولینای شمالی، ایالات متحده امریکا

گنج شایگان

به بحر شعر و معنی ها چو گنج شایگان دری
جلای درّ نایابش چو خورشیدِ جهان دری
صبوحِ این زبان ما شراب شعر میریزد
می از خم خانه ی معنی نموده داستان دری
کشد دیباچه ای فیضش ز اسرارِ جهان پرده
تحیر عالمی دارد زمین تا آسمان دری
به دور ساغرِ مستش هزاران لعبتی رقصان
کشد تا شعرِ حافظ را به لفظ خاوران دری
عسل پُر بار میآرد ز بطن لهجه های خود
برد تا شهد شیرین را بروی هر زبان دری
یکی شوخ سمرقندی دگر این کابلی دختر
حلاوت ها بر انگیزد کشد تا در میان دری
به تصویرِ قلم بینم حضور فطرتِ معنی
به اشعار دل انگیزم کشم من دُر فشان دری
ز شعر رودکی آمد به مجلس نقلِ پُر باری

از آن پس هر سترگی را نموده امتحان دری
ز عرفان شد سنائی را تذرو شعر در جوشش
کند تا مغز ِ قرآن را ز مولانا بیان دری
کمال ِ بوعلی سینا جمال ِ نصر ِ فارابی
ضمیر فکر سعدی را کشد در بوستان دری
گهی از رابعه گوید گهی هم از شهید آرد
نوای ِ شعر ِ دلکش را ز بلخ ِ باستان دری
دری شد نورعین آنگه که جامی در هری آمد
جلایش آوَرَد هردم چو زرّ ِ زعفران دری
نگین تاج ِ شاهان را تجلی میدهد حرفش
زبان را ورد محمود و انیس ِ شاهجهان دری
به شعر عنصری بنگر جواهر زینتی دارد
به فردوسی زشهنامه رسد چون باغبان دری
ز مصحف های انصاری شعاع نور میتابد
برد تا عرش اعلی هم نوای ِ خاکیان دری
کشد تا شعر دلکش را امیر خسرو به موسیقی
کشیده درِّ دری را به ذکر ِ ذاکران دری
الا ای آنکه بر دری تو طعن و خصم میگویی
به آب عطر شستن کن بگیر اندر دهان دری
صفوف ِ معرفت روشن شود از مشعل مهرش
زبان ِ عاشقان دری ، کلام ِ عارفان دری

چمنزار ِ خیالاتش گلستان ِ حقیقت شد
زمین ِ عطر پر نگهت کشد تا آسمان دری
شرار صورت و معنی ز آوای بر انگیزش
شراب مست عرفان را برنگ ارغوان دری
به گوشم ارغنون دارد به اشعار طرب خیزش
حیات جاویدان باشد به عشق از ارمغان دری
ز شور بیدل و صائب به هند آورد غوغایی
کلیم و شوکت و واقف کند اندر بیان دری
فضای موج ِ گفتارت (همایون) میکند دایم
ز عطر این گل ِ معنی بهار بی خزان دری

۱۷اگست ۲۰۰۹ م
کابل، افغانستان

در مدح
مولانا جامی ِ هروی

ای ایزد ِ توانا ورد ِ دل و زبانی
خود فاطری و پاکی پنهان ولی عیانی
قدر ِ کرامت ِ تو از عقل ما برون است
بر فکر ِ کوته ِ ما بخشا که میتوانی
اول تویی و آخر باطن تویی و ظاهر

پیدا ز قدرتِ خود غایب ز دیده گانی
ما و ندای یاربِ در مسجد و کلیسا
غافل از آن که هرجا هروقت وهر مکانی
ای حکم آنیِ تو صورتگرِ دو گیتی
خلقت گری عظیمی نقّاشِ کهکشانی
حمد و بیانِ وصف اندر زبان نگنجد
بگذر ز ضعف عقلم آنی که خود بدانی
حالا درود گویم بر ذاتِ پاکِ احمد
بالا ببر مقامش چون یارِ دوستانی
اینک بیان دارم توصیفِ راد مردی
ای نورالدّینِ جامی! نوری ز آسمانی
استاد عبدالرحمن ابنِ نظام الدّینی
در شرع و درتصوّف خورشیدِ اخترانی
فاخر ابوحنیفه (رح) ازشرح فقهی تو باد
چندان فصیح وروشن نغزی و خوشزبانی
پیشِ پدر نشستی در راهِ حق پرستی
آموختی و رَستی پاینده چون نمانی
خوش بوده فطرتِ تو علم و ذکاوت تو
ذات و کرامت تو ، خوشبخت بیگمانی
فخرِ هرات و جامی در رفعت و مقامی
در نظم خوشنظامی در عقل خوشعنانی
در مجلسِ اُلغ بیگ توصیف تو چنان شد

ز آن سوی آمو دریا چون تو نیامد آنی
هر جا معلّمانت از عقل تو به حیرت
استاد عاجز آمد استادِ آن زمانی
در مکتبِ طریقت شاگردِ نقشبندی
درعلمِ عقل و معنی چون بحربیکرانی
تا خواجه سعد الدّین شد پیر و پیشوایت
در صفِّ عارفان هم جاوید بس بمانی
آثارِ پُر بهاءیت ای مستعد چه گویم
از علمِ ما برونی در فهمِ ما گرانی
ای نورِ قدسِ سرهٔ از دانش تو ذرّه
ما را کجاست ذَهره از بسکه پُر توانی
مضمون هفت اورنگ مارا به شور آرد
در حمدِ وصف ایزد بلبل ز بوستانی
تا پیش رب تضرع کردی بسوز و سازی
در شیوه ای مناجات از پخته پیشه گانی
در وصفِ سیّدِ ما ز ام الکتاب گفتی
هر نقدِ جان به پایش آورده داستانی
با تو موافقم من در مدحِ شاهِ لولاک
چون من ز هیبتِ او از گفتگو بمانی
درقصه هایِ موسی وآن بره ی رمیده
گویی که حاضری تو یا گویی آن شبانی
اندر قصورِ ملحد وآن زاهدِ ریایی

وآن مرتدان ِ دهری نطّاق ِ مُسلمانی

کردی حکایتی را ازیوسف وچهی ضل

یعقوب و پیرهن را رنگین و ارغوانی

اندر صفات ِ لیلی زنجیر ِ قیس بردی

طرح ِ نوین گزیدی در پیری دلجو انی

از شامگاه ِ معراج روح الامین ستودی

وصفی که نظم کردی پاکیزه از دهانی

در قصه های داوود آوردی رمز معبود

اندر سخن مسلّط چون تیر از کمانی

تاریخ شاه سکندر با سرنوشت ِ فرزند

و آن فیلسوف ارسطو آورده از نهانی

عجز من ازکمالت درقرب حق جمالت

گفتم صفات حالت کم شد که بیش ازآنی

ایزد روان جامی درقرب خویش گیری

خود مهر عارفانی خود یار عاشقانی

یکدل وَیک زبان کن این جمع دوستانرا

آورده گر نویدی بشنیده هر فغانی

دارد دعا(همایون) ده آنچه به ز گردون

ستّار ِ این جهانی غفار ِ آن جهانی

۴ دسامبر ۲۰۰۳م

ستوکس دیل کارولینای شمالی، ایالات متحده امریکا

نوروز و نغمه سرایی

نو روز ز ره آمـــده با رنگ حـــــــنایی
در دامن کهـــسار کـــند لالـــه نمـــایی
بنگر نَفـــس عشق کـــشد زنده زمـــــرده
هـــر گوشه گیـاهی بکـــشد سر به هوایی
مـــــرغ چمـن امــــروز بذوقی بِسراید
نادم نشــــــود هــیچ از این شغــل ندایی
از نغمه یی مـــــوزون پرســـتو دل غنچه
بشگفــته چو موجی و رسـیده به غـــذایی
پیچـیده به صـحرا و دمن نالۀ مــــرغان
بین در سر پر شور و لبِ نغمـــه سرایی
گر نگهت باغست ز رنگـــینی شگـــوفان
بلبل ز همـــان رنگ کـــند عشق کمـــایی
از پردۀ نسرین بکـــشد ساز طــــرب باد
هــــــر گـل به تبسم بکند ماه لقـــــایی
غـــــرّیدن تندرو، نگـــویی که خَطـا بود
پیچیده به هـــر جای ببین مشک خِطـایی
گه از نظـــــر رنگ ، گــهی از اثر بوی
گــل داده دل خلــق ز هر غصـــه رهایی
قــلبِ همه از منظر اطـــراف بعشقـست
تا زمـــزمه یی عــشق کـــند بانگ درایی

این طــارمِ مــینا بزمــین رشــک برآرد
از گــــــــریه ز ابری بکــند درد دوایی
هر سو ورق گــل شده پاشانِ شگــــوفه
در کــوچه و بازار کــند عـطــر فــزایی
فصلیکه نهـد بر دلِ ما منصــب محمود
هر لب بکـشد شعــر چو گفـــتار سنایی
بســتودن نوروز منوچـــهـری همی گفت
از ما چه برآید دگر آن نغــمه گـــشایی
المـــاسک بدخـــوی زند در شکـــم ابر
از برق دلِ لاله کــشد رویِ جـــــلایی
تعجیل، که این فصل چو خندیدن گلهـاست
از باده بیا شــــاد بکــن عمـــر فــنایی
تا بـاد شــود تـند و دهــــد غنــچه ببادی
این رایحه ای مشک کــند سیر فضـــایی
جان کندن ما سهــل که دل کــندنِ جـانان
از فــرط وفــایش شـده آن یــار جفـایی
تا عشق نمــودست به دلخــــانهٔ ما جــای
از غیر تهی گـشته به پاکـــی و صفـــایی
سودایی غــم یار چــنان نغمه برافراخـت
از سـوز نیی ماســت دو عــالم به نوایی
کی باشد و من باز رَوم پیشِ سخی جـان
بر درگـــــهِ آن شاه کنم عـرض گـــدایی

دشت و دمن بلـــخ که الــوان کـــشیده

چون لاله یی خون دل من گــشته فــدایی

اســــتارهٔ من گــشته نهان زآنکه ببینی

این کـــار فلك نیست بجز بخـــت ربایی

در شامـــگــهِ ظـــلمت من صـبح نیآمد

پیشِ کـــی روم از سبب بخـــت نمـــایی

حـــال وطـنم زار و پریشان و خرابـست

احــــساس ندیدیم و نه احـــساس گرایی

بردند چـــرا رزق یتیمـــان همـــه دزدان

با حـــرف کجا میشود آن عـــــار زدایی

گفــتند همــــه سعــی نمـــــائیم به مـــلّت

از چوکی خطا خورد چــرا؟ عهدِ وفـایی

کـــــر گـــشته و کـــور اند نبینند که بیوه

بر مــرده دلان سر بنما فـــرض کفـــایی

از غارت خود مست شده دسته یی خائین

آهِ دل مظلوم چو غــــوغـــــایِ سمـایی

از ظلـــمِ سَمک خیره شده نور سمـاوات

آدم چـــه کـــند بیشترك خـــویش نمایی

ما بندهٔ عـــــاصی و تویی اوجِ شَفُـقّـــت

یارب تو مـــبر ملّـــت ما را به جـــزایی

بر اشكِ یتیمانِ وطـــــــن نیم نگـــاهی

رحمی به سرشکی که کشد پیر عصـایی

از بهر همـــــان مـردم باغـــیرت دیروز
آن ها که به روسـان شده بودند غَـــزایی
ما توبه نمـــــودیم و دگـر ذکـــر تو آریم
دانم ز نفـــاق است رســـیدن به سـزایی
هر ازبک و تاجک بنگرهزره و پشتون
دیگر نکند هـــیچ به سر فــــکر جـــدایی
با وحـــــدت اسلامی همه شیعـــه و سنی
همدســـــــــت شده باز کند فکــــــر بقایی
یارب که ز ما سهـــو و خطا بیش بدیدی
تو عـــــذر پذیری به بزرگـی و عطـــایی
بر مـــلت غمـــدیدهٔ مـــا ابر کــــرم ریز
مـــــردم همه آمـوخته بین شرم و حـیایی
با عــجز بدرگـــاه بزرگـــت به دعــــائیم
سر حاضـــــر تو باد رسی تا به رضایی
خونابه کشیدست (همـــایون) ز دو دیده
بر بنده ببخـــشای ز الطـــاف خـــدایی

۲۲مارچ ۲۰۱۳م
اتلانتا جورجیا، ایالات متحده امریکا

دو بیتی ها

بریزد آبرو دست ِ درازت
طلب از غیر کم کن از نیازت
توکل با خدا کن در مصیبت
مگو با ناکسان از رمز و رازت

***

ز آب ِ آبرو بس با حذر باش
ز حرص و طمع دایم در گذر باش
چو بادی بگذرد این زندگانی
به فکر ساز و سامان ِ سفر باش

***

مشو مغرور دنیا ، همچو باد است
که بنیاد ِ فنا را در نهاد است
بخندد عمر همچون خنده ی گل
ولیکن شش جهت خواری زیاد است

***

چو گل این زندگانی سر نماید
جهان بر وی هزاران در نماید
ولیکن یک دری نگشوده بنگر
که طوفان ِ خزان پر پر نماید

***

عبث دیدم همه دنیای ِ فانی
حضور ِ عشق آب ِ زندگانی
مبندی دل به برق و زرق ِ دنیا
چنان زود بگذرد تا خود ندانی

***

بیا دستی کشیم از بغض و کینه
نیرزد این مصارف را هزینه
به روی حلقه ی دنیای خاتم
زیاقوت ِ محبت کن نگینه

***

همای ِ عشق گو پرواز ِ ما را
تذرو ِ شوق شد آواز ِ ما را
دل ِ آئینه فارغ شد ز کینه
دو عالم سوز شد این ساز ما را

***

منم آن عندلیب ِ مست و شادان
نسازم این دلم از حرص ویران
روانم در مکان ِ عشق دایم
حدود ِ عشق را هم نیست پایان

***

همای ِ عشق بر سر سایبان شد

دلم در پهنه های آسمان شد

همایون در سراغ ِ یار بنگر

چه شور ِ عاشقی اندر زبان شد

***

من کیستم که فاش بگویم سخن ترا

این ذره در نواست به آمیختن ترا

پیوند ِ ضعف ماست و بگسیختن ترا

با جام خالی ما و کمی ریختن ترا

***

ای داغ فراق تو چه کردست ز غمها

تا خون برآورده بمژگان شده نمها

در گلخن در حسرتی از آتش وصلست

تقدیر مقدر ننمودست رقمها

***

حاجیا ناحق مرو در خانه ها

از حرم کم گوی آن افسانه ها

نیست مستی بی می و پیمانه ها

کی رسد هُشیار بر دیوانه ها

***

ای مهربان ز خُلق کریمت سخن خوشست
در وصف نامهای تو ورد دهن خوشست
اعضای هر بدن ز اطاعت برقص شد
در سجده های شکر و قناعت بدن خوشست

***

دید تلخی گرچه احمد از جهان خندان برفت
عاشقی محبوب جانان را بدید از جان برفت
آب چشمِ امتِ او گر پشیمانی نمود
آن شفیعِ حشر پیمان کرده در میدان برفت

***

در معبرِ ما خوب و بدی پُر خطری داشت
حیرت ز خرد بیشترك رهگذری داشت
هُشیار گذشتیم بیادِ رخِ دلدار
هر چند هوس حاصلِ دیوانه گری داشت

***

ای خوبترین خوب، جهان از تو چه زیباست
هر ظاهر و هر رازِ نهان از تو چه زیباست
با تو اگرم بود مرا روح به فرحست
آتشکده و دیرو مغان از تو چه زیباست

***

آمد و رفتِ تحیر سیر گردون میکند
گاه عاقل میشود گه کار مجنون میکند

تا سرِ نخ گم شود در روزگارِ زندگی

حیرت از تن جان ما را برده بیرون میکند

***

ابرو کمندِ سرو قدِ لبشکر چه شد

گیسو سیاهِ سیمتنِ عشوه گر چه شد

نازک مزاج شوخ سخن با دهان تنگ

لبخند زد ز شوخی و امّا دگر چه شد

***

یا ذولجلال در همه احوال الخبیر

یا قایم و قیوم تویی مالک و بصیر

مارا نبُرد ظاهر تقوا بروشنی

زآن یک نگاهِ عشق شود قلب ما منیر

***

ای بشور انداخته دلهای مردم هر کنار

در تنور افروخته اجسادِ عشاق خمار

روزنِ وصلت میسر ناشده لب ها بشور

گلشنِ حسنت خزان گلبن نموده چون بهار

***

مدعی خندید بر من کای نبودی در نماز

تا بمسجد نآمدی نا کردهٔ راز و نیاز

گفتمش جان برادر عذرِ ما را خود بساز

تا حساب وقت کرده حیرتم در اهتزاز

***

بنمای راه نیک که مایان غلط رَویم
گم کرده ایم راه و نمایان غلط رویم
از دست مدعی که بما درس جبر داد
شد طره های ما که پریشان غلط رویم

***

دوش پیکی را گرفتم تا بیادت سر کنم
روزگارِ مدعی را حالتِ محشر کنم
ذوق وصلِ عارض تو در دلم دیگر کنم
کارگاهِ فکر خود را بی سر و بی در کنم

***

عشق آمد در دل و منهم قدم برداشتم
پس قدمها را براهِ پیچ و خم برداشتم
یک لبی خندیدم از لبخندِ خوشرویِ شریر
بعدِ آن دایم ز چشمم اشک و نم برداشتم

***

ناخواسته مدیون ز احسانِ تو هستیم
با اندکی ادراک که حیرانِ تو هستیم
در قلّتِ عرفان بجولانِ دلم بین
بستیم درِ دیر بفرمانِ تو هستیم

***

یا الهی از پیِ حیرت بدامی سوختم
پخته شد عمرم ولیکن همچو خامی سوختم
نیست ما را تاب فرقت در حیات بیکسی
اشک شمعِ انجمن شد با دوامی سوختم

***

ما کجا اندر بیانِ وصف تو ارزنده ایم
ماسوایِ لطف تو در زندگی بازنده ایم
جسمِ بیجانرا ز لطفت روح با جان میدهی
مُرده بیتو هر کجا با یاد تو هم زنده ایم

***

در جنونِ عشق دیگر قصد صحرا کرده ام
سنگ صحرا زیر پایم ریگِ دریا کرده ام
در چمنزارِ خیالم جلوهٔ حسنش گلست
در خمارِ چشمِ مستش دیده بینا کرده ام

***

نهادم سر بدرگاهِ تو یزدان
به وردت لب گشودم شُکر گویان
رمید اشکم زدیده گشت نالان
شدم از فرط ضعفِ عقل حیران

***

گل از جمال حسنِ تو زیباست در چمن

دل در هوای عشق به غوغاست در سخن

چشم از نگاهِ منظرهٔ کارگاهِ چرخ

حیرت نموده بیش دریدست پیرهن

***

یا الهی سوختم در حرص گریانم مکن

در عروج ساز غفلت مانده حیرانم مکن

پیشِ دونان در پیی نان چون پریشانم مکن

از کمانِ جاهلانی تیر بارانم مکن

***

این جهان از حسن دیدم شد تماشایی زتو

در تحیر خیره گشته چشمِ بینایی ز تو

دل شده دیوانه و سر گشته سودایی زتو

نام و ننگ ما برفته سوی رسوایی زتو

***

ناتوان گشتم الهی آن توانایی بده

اندرونِ صورتِ من شکل معنایی بده

تا شوم نادانِ عقل و هر خرد بیرون زنم

در وجودِ وحدتِ خود پیکِ دانایی بده

***

شد زگیسویِ محمد این جهان آراسته

ارغنونِ دل ز بویش ارمغان آراسته

آتش عشقش بدل ها تا بعرش افروخته

تا ز معراجِ عظیمش آسمان آراسته

***

دل نمیگیرد زعشق تو قرارم هیچگاه

جز بیادت نیست دل را هم بشام و هم پگاه

چشمِ حیرت چون عقابی بنگرَد درهرنگاه

کوه عصیانم نموده رنگِ رخسارم سیاه

***

ای خاک ضعیف از سخن عشق بفرمای

دل را تو بیادِ رخ دلدار بیارای

زآن می که ز هوشم ببرد تا نظرِ یار

پیوسته شرابی تو به پیمانه بیفزای

***

چرخِ ظالم بر سرِ ما رقص بیجا میکنی

هر کجا باشد مصیبت رفته پیدا میکنی

راست اندازیم تیر و کج نمایی در هوا

ناروا هر گونه غم را در دلِ ما میکنی

***

به دست ِ مردمانم تیشه دیدم
تهی مغزان تهی ز اندیشه دیدم
تبر بر پای خود محکم زدندی
نهاد ِ مردمان بی ریشه دیدم

***

دگر راهی برای ما نمانده
بجان ِ تو که جان بر لب رسانده
ببین اینجا دغل بازان ِ خائن
که غیرت را چه زور پول رانده

***

به پول ِ مفت ِ مردم جنگ دارند
دگر نی غیرت و نی ننگ دارند
ز علم و دانش و عرفان مپرسی
توسل گر به چرس و بنگ دارند

رباعیات

در عشق تو من سوخته ام و ساخـــــته ام
تا هر دو جهــــــــــان براه تو باخته ام
زین عشق رهایی هرگـــزم هیچ مــباد
در آب بقـــــا خـــاک خود انداخته ام

***

بازآ سخنِ عـــــــــــالم بالا بزنیم
از هستی و از عشق مصــــــفا بزنیم
از آدم و از خـاتم و از نوح و خلیل
از دورِ کلیم تا به مسیحا بزنیم

***

در پرده یی اسرار کـــسی راه نیافت
از خاک به افلاک، کـــسی جاه نیافت
در آتش و باد عاشقی فـــــــریاد زند
بی زحمـــت شب کسی رخ ماه نیافت

***

از نیست به هــست آمده بیباک شدیم
تا عشق بما رسید و دلچـــــاک شدیم
در دامـــنهٔ علم که چـــــالاک شدیم
گفتیم فـــــسانه ها و در خاک شدیم

***

دنیاســـت گذرگاه و کـــــسی راه ندید
کس راه درین گـــندم و این کـــاه ندید
گفتند فــــسانه های رنگـــینی همـه
نی گاه نه بیگاه کس آگـــــــاه ندید

***

آگاه نشد هچکس از خــــانه یی دیر
بی خود شدگانیم به میخـــانه یی دیر
هر کس به طریقی بکند قصـۀ خویش
کس راه نبرد هیچ به افـــسانه یی دیر

***

افـــــــسوس که عمر هـمه برباد رَوَد
ناشاد رَوَد اندکـــــی هـــــم شاد رَوَد
در دایره یی عقل و خرد مـیچــــرخد
آتش چو به آب، خـــاک در باد رود

***

در نفـــس کجا آدمی از خود گذرد
نادیده متاع دیر بر جــــــان بخَرَد
انسان اگر نوری ز جــــانان بیند
جان گیرد و درحال بجـــانان ببَرَد

***

ای عقل بعشق حلقه یی زنجیر مبند
بر لانهٔ دل همـــــــیشگی تیر مـبند
بگذار فلک نیک و بدِ خود بکـــــند
بر قسمت و تقدیر تو تقـــــریر مبند

***

یک ذره ز خاکـیم و سرِ ما به هـــوا
هر لحظه ببالیم و بدین جـــــسم فـنا
نازک کند این تار نَفَس غفلـــت ما
بر نیستی و هـــــستی فقط عشق دوا

متفرقات

نعت

رسول الله مبارک (ص)

دیر و زمانه تشنه ی جامِ محمد است
افلاک درستایشِ نامِ محمد است

درمان ، از حدیثِ رسول خدا شود
سرچشمه های ِعلم پیام محمد است

ایزد چنان به راز خانه قرآن ستوده بود
صبحِ امیدِ خلق ز شامِ محمد است

بی عشق او به عشقِ خدا کی رسیده کس
عرفان کنارِ عشقِ نظام محمد است

رفتم مدینه ، گنگ شدم از سرِ حیا
اوجِ عروجِ خلق مقامِ محمد است

پیامبری که صبر و ثباتش بدیل نیست
جائیکه رحمت است، بکامِ محمد است

با اذنِ مهربان خدای ِ جهانیان
تا عرش هم عنانِ لگامِ محمد است

هر صبح و شام صفِّ ملائک سلام گو
دل صید کرده های ز دام محمد است

شرمنده ام ازین که نکردم گهی عمل

ورد ِ دهن اگر چه دوام ِ محمد است

بی علم مانده امت ِ تو یا شفیع ِ حشر

در جستجوی آن خط ِ گام محمد است

فرخنده باد عمر ِ (همایون) بروی دیر

تا در پناه ِ سایه ای بام ِ محمد است

۱۳ مارچ ۲۰۱۰م

کابل، افغانستان

نفع عام

آدم ِ اصل جز حیا نکند

خوی انسانی را رها نکند

نفع خود را به نفع خلق دهد

در حق ِ مردمان جفا نکند

آن که داند دوروزه عمر کمست

تَلف ِ وقت هر کجا نکند

چون عبادت رضای خلق بوَد

به در ِ حق به جز دعا نکند

گر غنا مند شد ز لطف خدا

بیش آزار ِ بی نوا نکند

نرسیدست گر به داد ِ کسی

طعن و دشنام هم عطا نکند

در غم و رنج مردمان فقیر

رقص و شادیِ خود بپا نکند

این بوَد کارِ مردمان اصیل

عمر را بیهوده فنا نکند

لیک امروز دیده ام که کسان

در حقِ مردمان چها نکند

خون مردم شراب عیش نمود

رسمِ مردانگی بجا نکند

رشوه از جیبِ هر فقیر کشد

در شب و روز جز خطا نکند

هیچ ملّت بسان ملّتِ ما

بر حق خویش ناروا نکند

از حرامست آن عمارت سرو

لیک بر کوچه اعتنا نکند

هر کثافت کشد بیندازد

بغلِ خانه را صفا نکند

***

ترس امروز از خدا نَبوَد

کس قدی در رکوع دوتا نکند

بزمِ افلاس گر به اوج رسید

دست خیرات پُر چرا؟ نکند

پول در دست ناکسان برسید
رسم ِ ذکّات را بجا نکند
هر ملامت به دیگران بزند
خویشتن ، ضم ِ مدعا نکند
زین وافسار ِ خر طلا شده گر
به مصیبت دل آشنا نکند
زغن و زاغ رتبه ها بگرفت
گردش امروز آن هما نکند
کار در دست ِ نابکار رسید
دست از ناروا جدا نکند
ملّت ما چنان که درد کشید
ای خدا این چنین قضا نکند
نفع ما دانی نفع ملّت ماست
خرَد ِ شاهی را گد ا نکند
این وطن همچو مادراست بما
چون به مادر کسی زنا نکند
لیک دیدیم بهر سود کسان
خدمت ِ مام بی بها نکند
میکشد دست در گلوی وطن
ترس هرگز که از خدا نکند
گر تو افغانی زود آ ، بشتاب
تا که دستش بما رسا نکند

راه ِ ما راه ِ اتفاق بوَد
با خرَد ترک ِ راه ما نکند
در وطن سر فدا کنیم به هم
***
کسی دیگر سرش فدا نکند
هر که اینجا حلال زاده بوَد
بر وطندار ناسزا نکند
هرکه توحید ِ این وطن خواهد
بانگ ِ تفریق را درا نکند
تا به ارض آمده فساد چنین
رحمت ِ خویش را سما نکند
هرطرف گرشعار خشک بود
درد ِ این خلق را دوا نکند
در عمل کوش ای جوان عقیل
جز تو این در کسی گشا نکند
کس بناحق خطوط حالت ملک
همچو آئینه قد نما نکند
خون دل آمده ز چشم ببین
گردل عشق شرح این بنا نکند

دل به حبِ وطن (همایون)شد
چون سرش را یکی فدا نکند

۱۶اکتوبر ۲۰۱۰م
کابل، افغانستان

فریادِ رسا

فریادِ رسا کرده بسی سوزِ جگر داغ
از بسکه ملولم شده این کاسه ی سر داغ
ازاهلِ کفایت خبری نیست درین عصر
از بی هنران گشته چه بازارِ هنر داغ
قانون شکنی هرطرف و رشوه رواجست
بر سینه ی این ملتِ ما کرده شرر داغ
از دفترِ مطلوب چوخواهی سندی را
پیشانیی مامور، ز چین گشته دگر داغ
رفتم چو به درگاهِ سفارت برِ ویزه
آن چهره ی چپراسی بیآمد به نظر داغ
گفتم که سند دارم و کارم به سفیر است
گفتا! هله از جیب بکش پولِ شکر داغ
تا داد زدم کین نَبوَد رسم و طریقت
گفتا منما قصه به این زیر و زبر داغ
دستم بگرفت زود از آنجای برون کرد

من سرد شدم ماند ببین حرفِ سفر داغ
با نامِ مسلمانی منافق گذران اند
درپستی فطرت همه در شور و به شرداغ
کی اخذ کنی بر سرِ این بودنه ها زاغ
گر چند که دندوره شد از حقِ بشر داغ
دستی که بخون داشت سر و کار همیشه
با پنجه بخارد چو شود کله ی خر داغ
دفتر مگو آنجا که بوَد قصه ی بازار
از پول شود جیب ببین شام و سحر داغ
بر پای همین ملتِ خود تیشه زنانیم
هر تیغِ زبان آمده چون نوك تبر داغ
از دام پرید آه مگر مرغِ قناعت
در کارگه ی حرص سرِ ماده و نر داغ
در کارِ معارف کله پوچانی به جنگند
از آتشِ جهل آمده آن کله بتر داغ
گر تازه جوان دخترکی رفت به مکتب
تا بگذرد از کوچه شود تیرِ نظر داغ
میر بود خطا هست خطا جمله خطا گیر
گر آبِ دهن قف بکند نیست اثر داغ
کم گوی بگیر کار بکن کار بکن کار
تا سینه ی ملت شده از دست ضرر داغ
یك روزخبر گیر از آن خانه یِ مجبور

دل کم بکن از شوق در آن ساز چکرداغ
از نان ِ حرام است بسی آن شکمت پُر
فرزند گرسنه است دل ِ ریش ِ پدر داغ
گرگان شده در کار ِ شبانی چه موظف؟
این مادر ِ ملت شده از دست پسر داغ
تا پیر زنی آب بَرد خانه سر ِ کوه
بر دل زده صد تای از آن درد کمر داغ
غمخوار ندارد بخدا ملت ِ مظلوم
تا مینگرم ملت ِ خود دیده ی تر داغ
ای آنکه وزیری و رئیسی و مدیری
از فقر دل ِ مردم ما بین چقدر داغ
آن غیرت و افغانیت و ترس خدا کو؟
تا چند نفاق است به هر کوی و گذر داغ
بی زحمت و وحدت نشود گنج میسر
اندر دل کوه گشته نهان نقره و زر داغ
تا از دل ِ کوهسار بر آریم خزانه
ازسینه ی کان آمده هر لعل و گهر داغ
تا مینگرم ملت ِ بیچاره (همایون)
مغزسر خود کرده ام از داغ جگر داغ

۱۸ نوامبر ۲۰۰۹م
کابل، افغانستان

کفاره ظلم

چاره جویی می کنیم و نیست ما را چاره حیف
بختِ مـــا را نیست اندر آسمـــان استاره حیف
مردمان با ساز و برگی بر سرِ کرسی بجنگ
کــــــار ناید تا ز دستِ مردمِ ناکــــــاره حیف
پول آمد همچو سیل و غرق شد در جـــیب ها
آن خزانه گم بشد از نفـــس ها یکباره حـــیف
دل نسوزانَد کسی بر ملّـــتِ درمـــــانده هیچ
تا یتیمـــــان هم ندارد یک لبِ نان پاره حیف
پیشِ دهـــــــــری گریه کم کن ای یتیمِ بینوا
گوهـــرِ تو بی اثر اندر دل آن خـاره حـیف
نیست کاری تا سرآید بی زر و بی واسطـــه
عذر بی سود است پیشِ آمرِ مکـــاره حـیف
مردمِ دنیا ملامـــــت نیست دیدم مـردمـــان
ثروتِ ما میشود از دست ما همـواره حـیف
نیست احساسِ وطـن با چشمِ سر دیدیم نی؟
ملتِ مظلـومِ ما در هر کجـــــا آواره حـیف
چشمِ پُراشکِ (همــایون) نیست کاریگر دگر
کی دهد ظـالم به دنیا مبلغِ کفّـــــــاره حیف

۲۴فبروری ۲۰۱۲ م

کرنرزول - کارولینای شمالی، ایالات متحده امریکا

وجدان

اندر پَرشِ نفس تو وجدان ملرزان
این گوهرِ انسانی بدینسان ملرزان
از شش جهت آید هوس و دامِ امل ها
دل کم بکن از بندگی نادان ملرزان
در چرخِ هوس کم بنما رقص مدور
شد عاقبتِ چرخ چو ویران ملرزان
حرص و هوس دیر چو خاک آمده برباد
در آتشِ امواج سر و جان ملرزان
با خصم هر آن سائل بیچاره مکن دور
در اوجِ کبرِ قلبِ یتیمان ملرزان
با کودکِ معصوم مکن قهر به جاده
احساسِ جگر گوشه ی افغان ملرزان
در طعمه مینداز ز غفلت همه کافور
آئینِ جوانمردی چو حیوان ملرزان
هادی ز خرد کن همه اعمال به گیتی
مرواریِ آن خانه ی پنهان ملرزان
با خارِ جفای هوسِ شومِ دو روزه
گلهایِ خیالِ خردستان ملرزان
بیدار نگهدار تو وجدانِ گهر بار
تردید بخوابان به بهتان ملرزان

در اوج ِ تعصب منما سوز ِ زبان را
در بزم ِ جهان بیخودی اعیان ملرزان
در لرزش امواجِ سخن چرخ بچرخد
بیهوده مشو دست و گریبان ملرزان
گوگرد ِ تعصب زده بس آتش غفلت
این برق ز نادانی مشوران ، ملرزان
با خون نشود پاک گهی خون عداوت
در کینه دل ِ خویش مرنجان ملرزان
در زهد ِ ریایی نبود عشق هویدا
تا گوی هدف راست بچوگان ملرزان
در منظر رخشان ، حقایق نگری کن
در آب همان منظره چندان ملرزان
بیزار شدم بیش از آن کار ِ منافق
ای مور بگو تخت ِ سلیمان ملرزان
آتش کاو ِ دوزخ مشو و فتنه نیفکن
با زشتی ِ خود دیده ای گریان ملرزان
با اوج ِ سخن چینی به گرد سر دشمن
چون مار تن خویش مپیچان ملرزان
غمّاز! ز دشمن تویی دشمنتر مفلوک
با خشم سر ِ رستم ِ دستان ملرزان
تا از دهن ِ غیبتی آید سخن ِ زشت
آن کله به تائید ِ سخنران ملرزان

صد چند کند یک سخنت را بر دشمن
بی سود نهانخانه ی نقصان ملرزان
امروزحریفان دو پشت اند ،دورو اند
بیهوده جگر را به حریفان ملرزان
از اوج بخل دشمنی با خلق مکن هیچ
دل را منما بی سر و سامان ملرزان
از فرطِ حسادت شده ابلیس چه لعنت
آن طوق گهی دورِ گریبان ملرزان
قد خم منما در طلبِ حرص بمردم
پیشانیِ خود جز درِ سلطان ملرزان
بسیار نوشتی که (همایون) ز حقیقت
با نوکِ قلم دفتر و دیوان ملرزان

۸ فبروری ۲۰۱۰م
کابل، افغانستان

شهادت
امام حسین (رض)

زخـــــــونِ دل به چشم ما سرشک آزاد می آید
ز دشـــــــــــتِ کربلا دایم سخن نا شاد می آید
ستونِ خانه ام سوزد بیاد کـــــــــار بی دردان
رخ سرخ شهـــــــــــیدی او مرا در یاد می آید
ز جان شیرین نمییابی ز شـــیرین های دنیایی
حســــین ازعشق یزدانی نه چون فرهاد می آید
شهــــــــادت را که نامِ او بسی زینت همی داده
ز آهــــــــــــــنگ ملایک هم مبارکباد می آید
بزرگی را ز او دیدم که جان بر کف ز حق گفتا
صــــــــــدای حقپرستی ها چو موج باد می آید
رسول الله همی گفــــــــتا چنین روزی فرا آید
شهید عشق یزدان را کجا امـــــــــــداد می آید
برای مؤمنان غلطد چو بسمل بر سر خـــــاکی
فدای آن فـــــدا کارم که عشق ایجـــاد می آید
کجا مقبول می افتد کند بیعــــــــــت به بیدادی
عدالــــــــــــت با سری بالا نه با بیداد می آید
سرِ بالای مرد ما سر مؤمـــــــــــن بَرَد بالا
سر صادق به شمشیری سرِ فـــولاد مـی آید
درین دنیای نا دنیا گهی دل را مکن شــــــیدا

گذشتن از خودی گـــــاهی ببین فواد می آید
حســــین کربلا دیدی ز سر بگذشت از دنیا
که روح پاك او هـــــردم به دلها شاد می آید
نگنجد گه به عقل ما امامی را کـــــشد ظالم
کجا شرحِ حقیقت ها درین ابعــــاد می آید
ز فرزندانِ پیامبر چـــــسان ببرید مـردم سر
که خون آید ز چشم تر به لـــب فریاد مـی آید
(هــمایون) کار یزدانرا کی میداند چه مـیداند
برو در صبر پنهان شو ز حق امـداد می آید

۱۹ نوامبر۲۰۱۲م
کابل، افغانستان

نیرنگ

شخصی که به دستش شده از خونِ کسان رنگ
رهبر چه شود بر کسی با حیله و نیرنگ
از کدرِ دلِ مدعیان فتنه و شر خاست
منطق چو بگویی بکشد نیزه سرِ جنگ
از غیرت و همت بکند گر دهنش قف
بگریخته از پول ببین غیرت و هم ننگ
ابرازِ بیانیه بدارند به غرّش
از دل به زبان فاصله دارند ، دو فرسنگ

هر جای سخن بیش بوَد ، کار بوَد کم
نی علم بدیدیم درین جا و نه فرهنگ
بس نغمه ی آزادی شده بی سُر و بی لی
در گوش ندارد مزه هنگامه ی آهنگ
در خواب ِ گران رفته همه گر چه ببینید
آهنگ ِ خطر گشته به هر گوش پر از زنگ
از بسکه ندیدیم به کس ذرّه ی احساس
مُردیم نفس نیست درین سینه گک ِ تنگ
در هفت غلاف است چرا؟ گوهر ِ انسان
آهن نکند کار ، به رویش فتد آن زنگ
این چرخ که نی دست به ما مانده نه پایی
هر جای که سنگ است فتد آدمک ِ لنگ
آئینه دلی، بیش مزن حرف (همایون)
این شیشه مقابل منما با سبد ِ سنگ

۲۴ می ۲۰۱۰م
کابل، افغانستان

نوید رمضان

از گوشه ی چشم ِ مه ِ نو باز پیام است
ماه ِ رمضان آمده هنگام ِ صیام است
دریای ِ ز عشق است دل ِ بنده ی مومن
قاری به نوای خوشی در ختم کلام است
در دهه ی اول نگرم رحمت ِ یزدان
در ذوق عباد آمده کاتب به کرام است
در دهه ی دوم نگرم موج ِ برکّات
جام جم ِ تقواست که عالم چو غلام است
در دهه ی سوم که شب ِ قدر نماید
بس مغفرت آورد که تا صبح سلام است
اخبار ِ شب ِ قدر نبی راست چه ارجی
امواج ِ برکّت به دل ِ سوخته کام است
با جامهٔ درویش کم از شاه نباشیم
تا ذکر تو بر سوختگان عیش مدام است
بندیم در ِ نفس ، هم از شهوت و روزی
در سلسله ی عشق بسی باده به جام است
ما را خلل از وقفه ی عیشی به جهان کو؟
گریاد رخ دوست ز عمری به دوام است
این ختم و تراویح نشود چاره گر ِ دل
دردی که ز عشقست به معراج مقام است

در عشق اگر محو شدم عیب ندارد
این دلشده را کعبه و بتخانه کدام است
فردوس ِ برین منزل ِ مقصود نکردیم
از یک نگهِ یار دل ِ ما به مرام است
عشاق همه عمر، فقط روزه گرفتند
درعید رخ ِ یار چه عاشق به خرام است
کس گفت به عاشق رمضان آمده امشب
گفتا! که نبینیم رخش ،عید حرام است
از خون ِ دل ِ عاشق شیدای رخ یار
این چرخ ِ منظم شده دایم به نظام است
ویران شده دل در تپش وصلت ِ دلدار
در خانه ی مسکین نه دروازه و بام است
برخیز (همایون) که نوید ِ رمضان شد
این قصه به یاد ِ رخ آن یار تمام است

رمضان ۲۰۰۲ م
ستوکسدیل - کارولینای شمالی، ایالات متحده امریکا

حبِ وطن

آن مرغ غزلخوان که در صحنِ چمن نیست
گر هست غمین است که در شور و پَرن نیست
در باغ که آتش شده جز زاغ و زغَن نیست
در پهنه ی کابل دگر آن سر و سمن نیست
لبخند به هر گوشه ی لب موج بزَن نیست
استاد هنر مرده ، که آوازه یِ فن نیست
کو حب وطن نیست چرا حبِ وطن نیست؟

***

اندر طلبِ رشوه شده هر لبی گویا
هر مرغِ هوس بنگری با دیده ای بینا
هر رهزنی شد جلوه گرِ قیمتِ کالا
در مکر و دروغ اند پراکنده سراپا
هر شخص ز ملّت شده با کبر مجزا
خدمت به وطن این همه گفتارِ دهن نیست
کو حب وطن نیست چرا حبِ وطن نیست؟

***

از بسکه دراز است ببین دستِ خیانت
برباد شده از وطن اخلاص و صداقت
از لفظ دری دور شد آن اوجِ نزاکت
فرهنگ و تمدن به کجا؟ نیست نظافت

از تن شده بیرون بخدا رختِ شرافت
آن روحِ ز غیرت چه شده نیست بتن نیست
کو حب وطن نیست چرا حبِ وطن نیست؟

***

امواجِ کثافت شده در کابلِ زیبا
زبّاله روان است سر و زیر به دریا
دلهای قصی بنگری هر جای چو خارا
این حالت شهر است بسی حوصله فرسا
گفتار و نصیحت نشود، هیچ فریبا
این مادرِ میهن دگر آن باغِ عَدن نیست
کو حب وطن نیست چرا حبِ وطن نیست؟

***

این نسل جوان بیش که (دیسکو) صفتان اند
در مفلسیِ خویش بسی نغمه زنان اند
با خویش نه آمیخته و با دگران اند
با کبر به سر بنگری محتاجِ قِران اند
از علم بپرسی بسی خاموش زبان اند
در هر سخن بیهوده جز ردّ و جَفَن نیست
کوحب وطن نیست چرا حبِ وطن نیست؟

***

در راه ترقی به خدا رنجه قدم نیست
اندر هوس و پول دگر خطّ و قلم نیست

در هر سری بنگر که بجز فکرِ شکم نیست
ای وا به گلوی همه جز عقدهٔ غم نیست
دلسوز کسی نیست ، به آن دیده ای نم نیست
سوزِ دل عشاق در این دشت و دمن نیست
کو حب وطن نیست چرا حبِ وطن نیست؟

***

بیجا شده گوئی بسی چوگانِ وطن را
این خواب چنان برده نگهبانِ وطن را
غافل شده از خویش که دهقانِ وطن را
پروا نکند حالِ پریشانِ وطن را
تا گرد خیانت زده عنوانِ وطن را
در فکرِ وطندارِ خود و درد و محن نیست
کو حب وطن نیست چرا حبِ وطن نیست؟

***

تا درسِ صداقت دلِ مأمور نگیرد
از پهنه ی وجدان، چو دستور نگیرد
خود خواهی و کبر از برِ خود دور نگیرد
چون مرد دل از خوردنِ کافور نگیرد
دست از ستمِ بیوه و مزدور نگیرد
از عدل در این میهنِ ما هیچ سخن نیست
کو حب وطن نیست چرا حبِ وطن نیست؟

***

این ملّت ِ بیچاره که خمّار ِ ترقی ست
آن خائن ِ بدبخت نگهدار ِ ترقی ست
هر جای که جهل است چو دیوار ِ ترقی ست
دشمن به نگهداری ِ پندار ِ ترقی ست
آتش زن ِ اموال به بازار ِ ترقی ست
جز کبر هوی در سخن زشت و خشن نیست
کو حب وطن نیست چرا حب ِ وطن نیست؟

***

این خلق ِ ستمدیده چرا باز به خواب است
با خون ِ دلش در تَعب و رنج و عتاب است
از ظلمت ِ جاهل شده رسوا و خراب است
آن دشمن جانی بخدا پرده نقاب است
این شعر بیان کرده ی هر لُبّ و لباب است
امروز چو آواز ِ (همایون) به چمن نیست
کو حب وطن نیست چرا حب ِ وطن نیست؟

۳۰ ماه می ۲۰۱۰م
کابل، افغانستان

نماینده

بر ملّـــت مظلـــوم نماینـــــده ز دزدان
رای همه کس راست ربایـــــده ز دزدان
با حرف دروغین بکند کســـب همه رای
پنهانی شنـــو بر سر ما خنــــده ز دزدان
افسوس گره خورده سر بخت وطن سخت
هرگز نشـــــد امید ِ گشـــاینده ز دزدان
این است که کرسی ِ رئیس هیچ نشـــد پُر
هر گوشه گروهیســـت پراکنده ز دزدان
آنیک که ز دل بوده به دلسوزی ِ میهن
توهین و تمســـخر شده شرمنده ز دزدان
کس نیست که از بهروطن بگذرد از نفس
تا طبل هوس گشـــته نوازنـده ز دزدان
ناموس وطن برده به حـــــرّاج به بازار
بیگانه خریدار و فروشــــــنده ز دزدان
چون ابر ســـــیه آمده افلاس و تباهی
خورشید نگردد کمی تابـــنده ز دزدان
هریک سخـــن عدل زد و لیک ندیدیم
تصویر به هر جـــاده برازنده ز دزدان
تعداد وطن دوســـت کم و خائن ِ بسیار
شد هر سخن صدق چه سرکنده ز دزدان

گر حق کند ابراز یکی آدمِ حقـــــگوی
بر فرق رسد حیـــف سرِ دنده ز دزدان
بی واسطه اوضاع وکالت چه خرابســت
از پول شود مرده همـــی زنده ز دزدان
شرح سخن و متن دوا نیـــست به دردی
این زخم دلم هست چه ساینـــده ز دزدان
خاموش (همایون) همه در شرّ و فسادند
میراث شیاطــــین چنین مانده ز دزدان

۸ فبروری ۲۰۱۱م
کابل، افغانستان

ملتِ افغان

ای ملتِ افغان، چه در شور و فغانی
از چشمِ تمدن به کجا رفته نهانی
در دست نگاهداشته شمشیر و سنانی
با دیدهی پُر خواب که محتاجِ قرانی
در کثرتِ فقری که سراسیمه زبانی
بر خیز تو از خواب ، که شوریده بیانی
تا کی بخدا غرق در این خواب گرانی

***

جز ما به جهان هیچ که پسمانده تر نیست

با دیده ای پُر آب چنین دست نگر نیست

مفلس تری از ما که به پهنای بشر نیست

بی کار سرافکنده که بی علم وهنر نیست

گر بود درین دیر ببین نیست دگر نیست

در گوشه ی افلاس که بی نام و نشانی

تا کی بخدا غرق در این خواب گرانی

***

کس در غم ِ ما نیست در این دیر برادر

زینهار نه افراز چنین آتش ِ آذر

با جهل مکن سینه ای ما را دل ِ اخگر

با خاك مکن حالت ِ مردم تو برابر

بگذار سلاح ، باز بگیر کاغذ و دفتر

این دوره ی علم است تو با تاب و توانی

تا کی بخدا غرق در این خواب گرانی

***

عالم به فنا بُرد ببین یک نَفَس ِ جهل

کس خیر ندیده ست کمی از هوس ِ جهل

دور کن ز سر ِ دوغ پریشان مگس جهل

آتش بزن از علم همه خار و خس ِ جهل

غیرت کن و آزاد شکن هر قفس ِ جهل

تا چند، به چُرتی و بفکری به گمانی
تا کی بخدا غرق در این خواب گرانی

***

دنیا نه برای گذرِ خواب گرانست
نی درهوس شاهد و یا موی و میانست
کم عمر حبابیست، که درآب روان است
یک مژه بهم تا بزنی رفتِ زمان است
فکرتو چرا درهوس و ظن و گمان است
تو بیخبر از روح و روان و تن و جانی
تا کی بخدا غرق در این خواب گرانی

***

با دانش و فرهنگ دلِ کافرِ تو نیست
بر خیز چرا؟هوش کمی درسر تو نیست
خود کار بکن هیچکسی نوکرِ تو نیست
همت به کجا رفت که در پیکر تو نیست
حب الوطن و عشق سرِ رهبر تو نیست
در کِشتنِ تریاک چه مشهورِ جهانی
تا کی بخدا غرق در این خواب گرانی

***

یارب که به دلها دگر آن حب وطن نیست
آن کابل و زیبا و صفا باغ و چمن نیست
در دره ی پغمان دگر مشکِ ختن نیست
آن سنبل وریحان چنان طره شکن نیست
گویی که دراینخاک دگر روح بتن نیست
جز لافِ ز تاریخ چرا هیچ ندانی
تا کی بخدا غرق در این خواب گرانی

***

در راهِ هوس بتکده سازید حرم را
خونابه بریزید چرا؟ دیده ای نم را
طاقت بخدا نیست دگر ظلم و ستم را
الحق که به انصاف ندیدیم حَکَم را
از آخرت و دیر برون کردی قدم را
حالا بخدا هیچ نه اینی و نه آنی
تا کی بخدا غرق در این خواب گرانی

***

با کبر به یک طائفه گک زندگی کم کن
باز آی به این جمع پراکندگی کم کن
بر نفس وهوی بیهوده این بندگی کم کن
در علم در آویز تو شرمندگی کم کن
با کارِ چو ابلیس فرازندگی کم کن

ذلّت به وجودت تو چرا دست و دهانی
تا کی بخدا غرق در این خواب گرانی

***

با علم و تمدن تو چرا؟ داری سر جنگ
از دل ببرد علم همه چرک و همه زنگ
با خون برادر منما دستِ خودت رنگ
با تفرقه ها میزنی بر شیشه ای ما سنگ
از دستِ نفاق است ببین پایکِ ما لنگ
با دبدبه و کبر به جز حرف نرانی
تا کی بخدا غرق در این خواب گرانی

***

ای هموطنم عزت و ناموس نگهدار
با مردم پُر درد بیآویز میآزار
با زحمت بسیار بیا کار بکن کار
یک چشم پُرازخواب جهان را که مپندار
گلشن بنما این وطن از دیده ای بیدار
از صفحه ی تاریخ چه افسانه بخوانی
تا کی بخدا غرق در این خواب گرانی

***

افغان شده در دیر چرا بیش جگر خون
درحالتِ حزن است چرا ملّتِ محزون
یارب تو کرم کن شده ازحوصله بیرون

این مردم بیچاره شده واله و مجنون
کی میشود این ملّتِ افغان (همایون)
هُشدار که در پرسشِ انصاف بمانی
تا کی بخدا غرق در این خواب گرانی

۲۶ می ۲۰۱۰م
کابل، افغانستان

مروت

دیریست که بر ملتِ ما جَور و ستم شد
شد هر نفَسی تنگ سراپرده ی غم شد
هر چند بر آورد بسی نعره ی تکبیر
در زهدِ ریا کار، که معبود صنم شد
برباد شده کعبه ی دل حاجی به صد ناز
از پولِ خطا رفته و راهیِ حَرم شد
کو تاجِ سر افراز هنر یا ز فن و علم
هر سو بنگر تاج ز دینار و درم شد
هر دزد و دغل خانه بکرده است خزانه
جمعیتی محتاج به یک نانِ شکم شد
با تسبیحِ تزویر فروشنده به دوکان
آورد دروغی بزبان خود به قَسَم شد
تا قصدِ خریدن بکنی در بنِ بازار

او گرم ِ فریب آمده لب ها همه نم شد

بازار ِ تقلب بخدا گرم ِ فروش است

دیگ هوس و حرص ببینید که دَم شد

از سنگدلی هیچ که دلسوزی نمانده

تاراج در این عصر که منظور اهم شد

بدبخت شد این ملت ِ بیچاره از آن روز

هر دزد و منافق که ولسوال و حَکم شد

آن تیشه که از جهل ِ نفاق آمده بر ما

بشکست بسی پای که محتاج ِ قدم شد

احمق به خودش بم بکند بسته به بازار

مرد و زن ِ بسیار که قربانی ِ بم شد

آن بی خِرَد ِ پست که بی مغز بخوانش

خود کُش شده و رفته به بیگانه خَدَم شد

هر روز بگوئیم که این کار حرام است

هر چند نصیحت که به فریاد و عَلَم شد

لیکن نرود هیچ به گوش ِ خر ِ احمق

مدهوش از آن باده ی خریّت ِ رم شد

بر گوش ِ خر آن سوره ِ یاسین مخوانید

او موجب ِ بدبختی و صد رنج و الم شد

در مکه ببر آن خر ِ عیسی و بیآوَر

از گوش و دُمش هیچ نه بسیار ونه کم شد

جمعیت ِ بی علم و هنر قاعد و رهبر ؟

هرگز نتوانند و نه آرامشِ هم شد

یا حضرتِ حق رحم ز انصاف تو باید

فریادِ دل آورده زبان را به نَغَم شد

بنگر که زبان گشته ز حق گویی چو تیغی

دل در گروِ حق شده شایسته ای جَم شد

با دردِ دلِ خویش (همایون) بنشسته

خاموش در این گوشه ازین مژه ی نم شد

۲۷ فبروری ۲۰۱۰م

کابل، افغانستان

مخزن ایثار

ای زن به خدا مخـــــزنِ ایثار تویی تو

در رهبـــریِ طفــل که هُــشیار تویی تو

در پرورشِ آدمـــی سرتاجِ جهـــــــانی

از بعدِ خدا دانی نگهـــــــــدار تویی تو

دنیا همـــه تاریک و تویی مهر درخشان

صیقل دهِ آیینه ز زنگـــــــــار تویی تو

تو مادر و تو خواهر و تو همسرِ خوبی

چون راهرو و رهبر هر کـــار تویی تو

آن چهره یی معصوم تو تا نورِ خـدا دید

بر دیده ای مـــــــردم گلِ انوار تویی تو

در دایره ای عشقِ حقیقـــــی ز محـــبت
گویا که تحـــــرّك دهی پرکار تویی تو
ای کان عطـــــــوفت بتو نازیم ازین رو
پرورده گـــرِ احمد مخـــــتار تویی تو
کم گفته کسی وصف خصال وشـــرف تو
لیکن بشـــنو، از همه بســـیار تویی تو
مردی که به تو خصم کند مرگ براو باد
تا لــــــب به دعا با دلِ افگـــــار تویی تو
از سیرتِ تو عزتِ مرد است هــــــویدا
زینت گرِ در صـــــورت گلـزار تویی تو
در باطـــــنِ هر مـــردِ موفق تو نهانی
درهرسری چون شملۀ دســـتار تویی تو
از اینکه تو در خلقــت انسان سُــــترگی
هرگـــــــز نکنم فهمیده انکار تویی تو
آنگه که تو مادر شوی افـــــلاك بجنبد
در روشنیِ عــــــرش پدیدار تویی تو
وآنگه که تو باری به شکم کرده بگردی
در گردش این چرخ مددگــــار تویی تو
وآنگــــه که تو ره گشتنی بر ما بنمایی
در نیك رهـــی صاحب رفتار تویی تو
وآنگـــه که تو الفاظ بیاموزی به طفـلت
در حسن سخن مالك گفــــتار تویـی تو

از عـــــزت مادر شده عزّم بخدا بیـش
در رایحه ای عشق چو عطّــار تویی تو
دلسوزِ منی روز مصـــیبت به غم من
تسکین دهِ در اشک گهـــر بار تویی تو
آغوشِ تو درگاهِ عطـــــــوفت بنماید
چون خواب به آرامـش بیمــار تویی تو
در دوزخِ این عالَمِ خالــــی ز عدالـت
والله که همـــان سایه ای دیوار تویی تـو
ما تشنه نشستیم به امــــیدی دعـــــایت
مقبولِ درِ خـــــالقِ غفّـــار تویی تو
لعنت به کسی کـــــو به تو آزار رساند
در حسنِ وفـــا گـشته نمودار تویـی تو
ای قـــامت تو خم شده از محنت بسیار
با این همـه آن یارِ وفــــادار تویی تو
این مــــرد بسی ظلم روا کرد ببخشـای
از کار خصـــومت شده بیزار تویـی تو
در گلشن پُر عشقِ (همایون) تو گــلابی
در هر غزلش حـسنِ پُر از بار تویی تو

۷ مارچ ۲۰۱۴م
کابل، افغانستان

ماه پُر جلال

این مـــــاه پر جـــلال بسی محترم بوَد
چون بنده در حـــریم خدا در حـــرم بود
شد خالی از هوس سرِ مومـن بعشق حق
از چشم دل نظـــر بکند جـــــام جم بوَد
اندر میان خالق و مخلوق همــــچو رمز
در روز حُکـــم شاهد عفوِ حَکَـــــم بوَد
در راه حــرص و آز شکـم بی مروتست
هر قـــدر پُر کـــنی، بگـــوید که کم بود
قطع غذا که روشنی اصــل روزه نیست
دیدم زیاد مـــردمی خـــــالی شکم بود
راه هـــــــوس ببندی و رسم وفـا کنی
رفـتن درون مهـــر ز قطـــع ســـتم بود
زنهـــــار کـم نمای ستم روی روزه بین
از دســـت ظـــالمان بسی چـــشم نم بود
نزدیک شود بسوی تو او ده قدم ز مهـــر
گـــر از تو سوی منزل او یک قـــدم بود
در قبضه گـــــیر دست عنان سخـــاوتی
دانی مـــراد و مقصـــد مـــردی کرم بود
این بستن دهـــن که فقـــط بهـــر نان نیست
خوش آن قدی به عجز صــبورانه خم بود

زهد ریاء چو دانهٔ کشـــتیســـــــت بی اثر
شام حضـــــــــور عشق بسا صبحدم بود
بنویس وصف یار(همایون) زروی عشق
اظـــــــــهار هر حقیقـــتی کارِ قلم بود

۹ جولای ۲۰۱۳م
کابل، افغانستان

گشتی چُپ

شعله ها افروختی اندر زمین و گــــشتی چُپ
ناله ها افراختی شد بس حزین و گـــشتی چُپ
آمدی از نیســـتی و هســـــتی ات هم تیر شد
نفس تا اندر نَفَس شد واپسین و گـــــشتی چُپ
چند در تعلیم و مکتب گوش و چشمت باز شد
چند کردی عـشق برهر نازنین و گشتی چُـپ
روزگـــــاری انتقاد مـــــــــردمان کردی بیان
روزکی هم عزم کردی آهنین و گـــشتی چُپ
عمر ها شد در شکـــــــایت تا زبانت مو کشید
پاره کردی آن گلو بر آن و این و گـشتی چُپ
گاهگاهی لاف علم و دانش و دفـــــــتر زدی
مدتی رفتی براه شرع و دین و گـــــشتی چُپ
گه سخن از آسمان و ماه و کوکـــب می زدی

گه بخوابیدی به کنج این زمین و گـــشتی چُپ
هر کجا تدبیر کـــــردی تیر از تقـــــدیر خورد
تا بدیدی خویش را اندر کمین و گـــشتی چُپ
رخ کشید آن آفـــــتاب و بُرد چشمت برقِ آن
تا نوایت را کـــــشیدی راستین و گشتی چُپ
سالهـــــــا از خویش غافل رفتی اندر جستجو
گشت عطر عشق بر تو عنبرین و گشتی چُپ
روزگارت شد (همـــــایون) از سرودِ باطنی
سبزه ای خاکـــــت برآرَد آستین و گشتی چُپ

۲۸ فبروری ۲۰۱۳م
گینزول - ورجنیا، ایالات متحده امریکا

گریه

اندر دلِ این کابلِ ویرانه بگریم
از اشک کنم قافله در خانه بگریم
تا می نگرم طفلِ یتیمی به غریبی
سودا به دل آورده غریبانه بگریم
تا پیر زنی قصه کند حالِ پریشان
در هر سخنش دیده به پیمانه بگریم
این سردی چه تلخ است غریبان وطن را
با آتش احساس شکیبا نه بگریم

در قیمت گزاف ذغال و گذر باد
در صندلیِ سرد صبورانه بگریم
از کوچه ی پُر گِل شده بالا به سر کوه
بر حالت این مردم ، جانانه بگریم
در پینه ای پطلونِ پسر بچه ی مکتب
در چادر صد پاره ی بی خانه بگریم
تا زاری کند پیش من آید زنِ بیوه
در قصه ی پر درد چو افسانه بگریم
بر حال پریشان مُچی بر درِ مسجد
هوشیار شوم گاهی چو دیوانه بگریم
بر گرد و غبار سرِ آن طفلك معصوم
دستی کشم از مهر شریفانه بگریم
این شعر پراز درد ظریف است (همایون)
تکرار بخوانم که ظریفانه بگریم

۱۶ قوس ۱۳۸۷
کابل، افغانستان

گریستم

بر حالِ این وطن چه مصفا گریستم
با جویِ اشک بر لبِ دریا گریستم
دیدم به چشم عجز یتمانِ خوار و زار
شد در دلم چو آتشی پیدا گریستم
آن بیوه زن که در بغلش طفل میگریست
بر چادرِ هزار پاره سراپا گریستم
بر چهره های سرد بدیدم ز مفلسی
تا آهِ دل ، برفت ثریا گریستم
احساس همچو موج ز آتش به دل رسید
در نازکیِ قلب ، گوارا گریستم
دیدم به مردمی که ندارند عاطفه
بر فقرِ مردمان به شب ها گریستم
دیدم به طفلکانِ فقیر و برهنه پا
شد بی توازنی و به دنیا گریستم
خواندم نمازِ حاجتی بر حال مردمم
با عذر سوی عرش معلا گریستم
بر مادرِ وطن که چپاول همی کنند
با آتشِ نهانی هویدا گریستم
افتاد چشم من چو به اوراقِ باستان
بریادِ آن عدالتِ بابا گریستم

آن مردمانِ خود گذر و پارسا چه شد
اندر غروبِ عدل ، همانا گریستم
جای تعجب است(همایون) نگشتی کور
کردم برای صلح تقاضا گریستم

۱۱ جون ۲۰۱۰ م
کابل، افغانستان

کیست زن؟

آنکه از مهر و محبت قلب را گلـــــشن کند
خانه ای هر مرد را با نور خود روشن کند
آنکه صـــــــبر کوه دارد در ثبات آموخته
تا چسان از تنگـــــنای بر جهد روزن کـند
همچو آب زندگی همچون مسیحـا دم زند
در دلِ هر سنگـــدل ازنرمی ها مأمن کند
گر بدانی قدر او را محترم خـوانی ازآنک
کاو چو مهمان در دل ما آمده مسکـــن کند
گر رسد در خانواده شور و آشوبِ زمـــان
با صدای پرعطـوفت گلـشن از گلـخن کـند
تا ببیند شوهرش گـــــشته حزینِ روزگـار
خنده هایش نقش بسته، دسته ها گلبن کـــند
می کشاند طفل را از هر نشیبی در فـــراز
در وفورِ حوصـــــله اندر تســـلا فـن کند

نیست پوشیده از او اسـرار و رازِ زندگـی
چشم شاهینش ببینی عمـــقِ دل دیدن کــند
روح را شاداب سازد از ظرافتهای هــوش
چاره و تدبیر آرَد جـــــان ها در تن کــند
طفل آرَد گـــر به دنیا خود بزرگی میدهــد
هم ز دلــــــسوزی ببینی خدمتِ میهن کــند
خانم افغـــان ببین می سوزد و می سازدش
آستین برزد بخدمت او کجـــا من من کــند
ارج بگـذارد (همـــایون) جایگاه زن بـسی
میوه از باغِ لطـــــــیفش تا ابد چـیدن کند

۱ مارچ ۲۰۱۳ م
گیننزول - ورجنیا، ایالات متحده امریکا

کشور غمزدگان

زین قدر من من و من هیچ چه از ما نشود
تا نگــــردیم یکی عیش گـــــــوارا نشود
آتشِ عــــشق وطن گـــــرنگدازیم به دل
آب هـــرگز به نهانخـــانهٔ خـــــارا نشود
ابتدا ما اگـــر ازخود گـــذری هـــا نکنیم
انتهـــا از سحـــری این شب یلـــدا نشود
تا چو خاکی به درِ حضرت حق سرندهـیم

رفـــعـــتِ صـــلح بسر منزل عنقـــا نشود
تا ز انفاقِ سخـــــایی نکنی بهـــــرِ یتیم
دیده ای بیـــوه زنِ شهـــــر که بینا نشـود
تا که تعلیم و تَـــعَـلُم نگـــشاید ره و نـور
یکـــــسره این همــــه نادان که دانا نشـود
از عمـــارت نشود سودِ تعــــالیِ وطـن
غیر تولــــید همــــین مُلك توانا نـــشـود
تا تَوَقـــف نکـــــند ریختنِ خونِ فقـــیر
بارش رحمتِ حـــق هـــیچ ز بالا نشـود
تا نباشد کـــــــرم دوست بدان مرحمــتش
زنده یک مُرده هم از دسـت مسیحـا نشود
حلـقه گر نیست بهم عـــالِم و دانایِ وطن
نه بدین خود سری هـــا حلّ معمـا نشود
دل اگر سوخـته و بازوی همـــت بجـهید
کـــشور غمــــزدگان هیچ بسـودا نشود
یا الاهی ز کـجا بختِ (همـــایون) برسد
اتحــــــــادی شود و پول به یغمـا نشود

۳۱ مارچ ۲۰۱۳م
تکساس، ایالات متحده امریکا

قلم ِ راست

بر چیده ام از جمله ی ابزار قلم را
هر چند که گم گشته خریدار قلم را
در اول ِ مصحف به حبیب آمده پیغام
در علم چو آئینه ای بشمار قلم را
تقدیر ز تعمیر ِ قلم گشت چو تحریر
اندر عمل آورده ز افکار قلم را
امی که محمد(ص) شده بر اوست فضیلت
بر امت ِ خود گفت که بردار قلم را
پیامبر ما پیش کسی علم نه آموخت
در وحی ِ الهی نشود ، کار قلم را
کی زانو زند پیش کسی سرور عالم
از اوست حدیث ِ درّ شهوار قلم را
آورد چنان مصحف ِ اسرار به گیتی
کی پیشه کند سرور و سردار قلم را
گفتا: که برو چین و بیاموز ز دانش
بنویس و نگهدار تو بیدار قلم را
تحریر ِ حقایق ز رگ ِ خون ِ قلم کن
تایک نفسی هست تو مگذار قلم را
از شمع ِ قلم روشنی اند ر شفق آور
از رنگ ِ هنر ها بکش این بار قلم را

بی علم و خرد صلح ندیدیم دمی هم
پیش آر چو فانوس ِ شب ِ تار قلم را
این چرخش ِ گیتی ز حیات ِ قلم آباد
کن دایره ای چرخ به پرکار قلم را
ملت همگی تشنه ز پیمانه ای علم اند
چون تحفه ببر بر در ِ خمّار قلم را
جاهل نشد از عطر گل ِ علم معطر
شمشیر عداوت شده چون خار قلم را
بی علم اگر نوش کند شهد هنر بین
حرمت کند از عقل چه بسیار قلم را
از بخت ِ سیه ملت ما فاقد ِ علمست
یک عده بشد دشمن ِ خونخوار قلم را
گاهی نظری بر کتب ِ دیر بینداز
بشمار تو بر سنجش ِ مقدار قلم را
علم ِ همه یونان ز تحریر چو گنجست
بگذار به پیمانه ای اظهار قلم را
از دهکده ِ تار برون شو به حقیقت
بگذاشتی اندر شف ِ دستار قلم را
آن مثنوی ِ معنوی آورده چنان علم
اظهار ِ حقایق شده نیزار قلم را
گر با قلمی کم بکن آن کج قلمی ها
مگذار به مکّار شود یار قلم را

اسرار دو عالم شود از علم هویدا
بر آر بسی حرفِ گهر بار قلم را
بر شرحِ حقایق بنما آن قلمت راست
از نیک و بدِ دهر شد آثار قلم را
تیغ است قلم بر کَنَفِ جهل مبادش
مگذار به آلودگی زنهار قلم را
امروز سلاحِ قلم آورده صلاح کن
بردار از آن گلخنِ چون نار قلم را
در وحدت ملت شده خشنودی خالق
در تفرقه و جهل میآزار قلم را
آن مشتِ پریشان نکند جمع عدالت
شو با خطِ اقرار طرفدار قلم را
تا لطف کریم است به مخلوق دو عالم
فرقی نکند تسبیح و زنّار قلم را
تامینِ سواد ست همایِ ز سعادت
هر لحظه(همایون) شده اسرار قلم را

۱ فبروری ۲۰۱۰م
کابل، افغانستان

قدس شهنشاه

امواج پُر خروش تفکر بَرَد کجا؟

ما را عروج ضعف نداده است فرصتی

لیکن ز سیل پُر تلاطم ِ پُر شور ِ حاد ثات

ازیک کنار می بَرَدَم سوی دیگرش

کو اختیار تا که تعیُن شود مسیر؟

ما گُم شدیم در خم این کوچه ها بسی

در پهنه های بحر روا نیم چون خسی

در کارگاه عشق بماندیم بی کسی

من نیستم کسی و اگر هست کس تویی

بیداد گر جهان که فریاد رس تویی

ای روزن ِ دریچه ای امید در جهان!

باز آ

باز آ که نیست همدم و همراز ِ جاویدان

ما ایم در قفس

این تن نگشت گاهواره ی خوبی برای روح

این تن چو گور بود

گور ِ سیاه بود

کو ؟ آن صفای مهر و محبت نشد پدید

این تن حریص بود

هر لحظه در هوای ِ تنوع گشوده بال

هر لحظه در خیال

هر لحظه در سوال

هر گز نبست یک دری را در قناعتی

تا ما به فکر جمع تمرکز دهیم روح

همچون قفس چه کهنه رباط است این بدن

کی بود جای تو ای نور پُر جلال

ای روح!

ای قدس شهنشاه اصیلِ همیشگی

ای خالی از هوا و هوس های بی بقا

ای مهر جاویدان به تنغیصِ زندگی

همچون پلی برای رسیدن به منزلی

آن منزلی که اصلِ حقیقت وجود اوست

آنجا سعادت جاویدِ جان بوَد

آنجا سرور و عیش بسی رایگان بوَد

آن منزلی که خواب حقیقت شود پدید

آن حاصلی ز کشت ، که باران رحمتش

از فیض برقِ عشق برآورده ابر ها

تا رعد بگذرد از شوق درمیانش

آب بقاش است چه مواج و با شکوه

بر رگ رگِ بدن برساند وصال تو

تا ذوق و شوق عقل بگیرد خیال تو

نابرده پی به ذره ی فهمی ز حال تو

رنگین کند کرانه ی گیتی جمال تو
سرچشمه های حکمت عالم کمال تو
هر جا پدیده های پسندیده مال تو
ای هستیِ همیشه دو عالم زوال تو

۱۴ فبروری ۲۰۰۵م
کابل، افغانستان

فقر

نی به ما بالی بمـــــــــانده نی پری
نی به خانه بام مـــــــــانده نی دری
نیست بی خــــونِ جگـــــر اینجا پدر
نیست بی داغی به سینه مـــــــادری
یک سو بی پا است اینجـــایک پسر
یک سو بی دست است اینجا دختری
گـــــردنِ مردم بریده تیـــــغ ظلـــم
انتحـــــاری کـــــرده هردم نوکری
آن سو مـــــردی خائن و قاتل رهـا
این سو رشوه می ســـــتاند داوری
نیست آنکـــو بازوی همـــت کـــشد
عاشقِ پاکـــی و میهـــــن پروری
در عمل کـــــــوشا ندیدم هیچ کس

در شعـــار آورده چون من دفـتری
بر دهـــانِ هـــر که مُهرِ پول خورد
چون بتی خـــــاموش شد بر پیکری
بی تفـاوت گـــشته فـــــرزندانِ تو
ای وطن هـــــر چند هستی مـــادری
در مساجد انتحـــــــاری شد روان
این چنین کــــاری نکرده کـــافری
کاهــــــــلی بی حس نموده جامعه
جاهـــــــــــلی آورده دینِ دیگری
حـــب میهن نیست در دلهـــــای ما
آتشِ عشقش شده خــــاکـــــستری
فقـــــر بر خـــاکِ سیه بنشاند حیف
آسمـــــــــانِ ما ندارد اخـــــــتری
سنجش و انصـــاف گـــــشته منهدم
داد را کــس نیست سازد گـــــستری
خُلق مردم تنگ، حرفش گشته جنگ
هر طـــرف بدخوی بینی خود سری
نیست دیگر آن حـــیا و احـــــترام
قهـــــــر کــــــرده کهتری با مهتری
معنوی در ضعف مــــادّی تاج سر
هــــــر که بهر پول بینی چاکـــری
آنکه ماهر گـــــشته در دزدی کنون

خـــویش را خـــواند درینجا بهتری
هر که دارد پول قـدرت هم ازوست
پادشاهـــــی می کند بی لـــــشکری
بی بضـــاعت مـردم بیچـــاره را
فقـــــر هر روزی زند صد نِشتَری
بر گلـــــــویش می فشارد پنجه را
چون به چنگ باز آید کـــــفـــتری
خائنان چون باز، خونخــواری کنند
خــون خـــورَد تا بیوه با چشمِ تری
کـــــــرده در دستش سپندی را یتیم
می دود تا بنگرَد یک مـــــــوتری
های! وا ایستا نظـــــر بنددت کنم
ناله ها نشنوده گـــیرَد چون کـری
پیشِ رســتورانت بینــــی طفلکـی
یـــک یتیمِ نیم جـــانی لاغـــری
بر سرِ سفـــره ندارت غــــیرِ غم
از مـــوادِ خـوردنی خشک و تری
نعـــره دارد ساجـقی از من بخر
چشم گـــــرداند همه زآن منظری
مال مــــردمخوار دیدم یک گروه
یک گـــــروهِ خر تباری بیسری
بشکـــــند آن پنجه یی قــــانون را

خونِ مـــردم شد بدستش ساغری
نیست دلـــسوزی کـند بهر وطن
مـــــال ملّــت را نموده زیوری
از مـــــروت نیست آگه آن خبیث
علم را کم جـــوی دیگر از خـری
تا مـــــژه برهــم زنیم و می رویم
رهگذر مـــــائیم همچون معبری
ای که نعمت داری آگـه باش بیش
از سخـــــــاوت باز آوَر گوهری
بی تفـــاوت چون توانی زیســتن
بگذری از پیشِ روی ِ مُضطـری
هـر وزیری داد از حـــق می زند
چون مـــلای بی عمل در منبری
با خبر در انتظارت مرگ هــست
هـــــر که را آید به وقتش نمبری
کـــــم نمـــا آزار روی حق ببین
یک دلِ آشفـــته حــــالِ پر پری
قلب پُر خونم (همـــایون) بنگری
چون سپندی میپرد در مجمـــری

۱۱ سپتمبر ۲۰۱۳م
کابل، افغانستان

غزنه

تصـــــویرِ ادب دارد خطّ و قلـــمِ غزنه
گیتی شده نورانی از جـــــــامِ جم غزنه
محمود به صـــیقل زد هم تیغ و قلم هردو
تاریخ رقــم خورده بین از رقـــمِ غزنه
هم مهـــد ادب بوده هم مکــتب عــرفانی
جاوید همـــی باید فـــرّ و حَـــشَمِ غزنه
بر دیده نشـــانیده اهـــل هـــنر و فــن را
در عـــدل نوا دارد بانگ حَکَـــمِ غــزنه
نآید به حســـــاب آنگه تعداد ســخندانان
شهکــــــار ســـتانیده وزنِ درمِ غزنه
آن شمع دقیقی را فـــردوسی به مهر آرد
خفته است بزرگــــانی در هر قدم غزنه
آن خطــــــهٔ تاریخی باز آمده عنوان شد
اغیار همـــــی نازد در بیش و کم غزنه
بهلول چه خواهد گفت گر زنده شود آری
مغرض به چه آورده فکـری به غم غزنه
مسعـــود چو بر خیزد گــــردن بزند آنرا
کامـــــــروز برآورده بیع و سَلَمِ غزنه
آن کـــــشور محمــودی معراج تمـدن بُد
آن درّ دری بودی زیبا صـــــــنمِ غزنه

بیگـانه مسازیدش آن صفـــــحهٔ تابان را
بیرون بزنید آخـــر دســـت ستم غـــزنه
تا باد (همـــــایون) باد آن مأمن تاریخی
اغــــــیار نمی باید پا در حرم غـــزنه

۲۰ می ۲۰۱۲م
کارولینای شمالی، ایالات متحده امریکا

فقر وطن

فقر آورده ست در دل آبله
ملتی را دور کرد از قافله
خوشی از تنگدست در پرواز شد
در دلِ نادار هر دم زلزله
در دیارِ فقر سالم کم بوَد
تنگ میسازد محیطِ حوصله
هر کرا افلاس آوَرده به چنگ
رشته ای کارش ندارد سلسله
میگریزد بی لباس از انجمن
از تجمع خود بگیرد فاصله
فقر سازد مملکت را هم تباه
نیست آسایش نباشد گر غله
آستینِ کهنه را عزّت کجاست

در ترازو تا لباس آرَد پَله
پولداری جاهلی در بزم شد
چاپلوسان را ببین در غلغله
عالم ِ بی پول آید گر ز در
هر کسی مصروف اندر مشغله
گر به جیبش پول دارد وا نگر
در گلو توصیف جاهل قلقله
چهار پایان قدر ِ عالم کی کنند
کی شناسد گوهری را در گله
حرف ِ نادار ست بینی کاه و باد
قدر دارد گندم ِ پُر سنبله
فقر مرگست و قناعت زندگی
زحمتی بسیار باید بی گِله
نفس را سیراب کن از آب و نان
زندگی مرگست اندر مذبله
میزنی گر داد از دا د و عدل
بر ضد ِ افلاس بر خیز و هَله
ملتی کو ثروتش غارت شود
در ترقی نیست آن را مرحله
فقر ِ علم و مال دیدم در وطن
ثروت و علمست دانی مشعله

راست میگویی (همایون) بارها
شعرِ تو در آسمان شد ولوله

۲۵سپتمبر ۲۰۱۰م
کابل، افغانستان

گپی نیست

گفتم که وطن خوار بشد گفت گپی نیست
گفتم که ببین زار بشد گفـــت گپی نیست
گفتم هنر و علـــم که پرواز نمـــــــوده
مــــردم همه بیزار بشد گفت گپی نیست
گفـــــــتم سر چوکیست ولی عــلم ندارد
نوکر همه بادار بشد گفت گـــپی نیست
گفتم که برسوایی کـــشیدست رهِ ملک
ظـــالم همه سردار بشد گفت گپی نیست
گفـــتم همــگی پول بیامـــد به فنا رفت
مــــردم همه نادار بشد گفت گپی نیست
گفتم که نبینی تو سوادی به مقـــامـــات
از جهل شب تار بشد گفت گـپی نیست
دانا به پریشانی و نـادان سر چوکــــــی
گل ها همگی خار بشد گفت گپی نیست
نسوار بیانداخته مــــــــــامور به دفـــتر

گم کله به دستار بشد گفت گــپی نیسـت
گفــتم همـگی رشوه ســـــتانند به دزدی
این حرف بتکرار بشد گفت گپی نیسـت
گفتم گنهِ مــــردم بیچـــاره چه باشد؟
کین زندگی اجبار بشد گفت گپی نیسـت
حیران شده ام ماهیّـت گـپ به کجا است
تا خفته یی بیدار بشد گفـت گــپی نیست
گفتم که درختســــــت به آنجات ندانی
بر جسم تو طومار بشد گفت گپی نیست
گفتا که سرم سایه کند راحــــت جانست
بگذارهــــوا دار بشد گفت گــپی نیست
گفتم به والله احـمق بی غیرت محضــی
دُمِّ تو پدیدار بشد گفـت گـــــپی نیست
گفتم که (همـــایون) ز تو هم عــار بدارد
نالیده چو کفــتار بشد گفت گپی نیســـت

۲۱ فبروری ۲۰۱۳م
گینزول - ورجنیا، ایالات متحده امریکا

عوام فریبی

بنگر که سیاسی شده هر یک لب ِ بام است
تفریق چه سان کرد ببین پخته و خام است
چون ذره عمل نیست به گفتار و به پندار
هر سو دهنی باز به تحسین ِ کلام است
جاهل نشود مرشد ما با سخن ِ خوب
ای وای رخ ِ روز ِ وطن مایل ِ شام است
از قاتل و رهزن که نماینده نباید
هر چهره ی مفلوک چه در مظهر عام است
با چهره ی منحوس برآورده سر ِ خویش
تا رای بگیرد بنگر غرق به وام است
با رای ِ خودت بیش بکن سعی وطندار
چون نیک ببینی که نماینده بنام است
کوشیدن ِ جاهل همه بیهودگی باشد
در کارگه ِ چرخ که عاقل به مقام است
پس راه مده بیخردان را تو به دولت
کو را سخنان راست به دروازه ی دام است
مگذار به هر نا خردی حقّ ِ خودت را
حق تو به جاهل که چو یک لقمه طعام است
ره نیست به ایزد به سخنها و تضرع
ابلیس اگر مرشد و والی و امام است

مگذار که قاتل به مقامی برسد باز
این کار به هر مذهبی دیدیم حرام است
در دایره ای رای تو سنجیده بنه پای
جمهور ، ز رای تو بدیدم ، نظام است
از بهرِ وطن دستِ دعا آر (همایون)
دلهای کدورت همه چون سنگ رخام است

۱۷ می ۲۰۱۰ م
کابل، افغانستان

عمر فانی

بدین عمر فانی مکن خود فـــــــزونی
ز ترس حـسابش کجــــــا در سکونی
گهـــــی در نشیبی گهـــــی در فرازی
بزن دیده برهم ببین ســـــرنگـــــــونی
به پـــــائین بَـــرنَدت، زبالایی افتـــی
مشو غـــزه از آنک، به بالا کـــــنونی
زحـــرص ز آزی چه دستکِ درازی
چـــــرا بهـــــر دنیا چنین مایه دونی
شــــرارت فسادی ، شقاقت نهـــــادی
تغـــافل پسندی، چـــــــنانی و چونی
زشهـــــوت به آتش همـی داری بازی

گهـــی از درون و گهـــــی از برونی
برون شو زغفلت، خنک گشته عــادت
نه از کسب و کـاری، نه اندر فـــنونی
برو دست و پا کن، بکـش بال و پرّ را
همین زندگـــانی بشد آزمـــــــــونی
مترس از حقــــایق مزن ساز غـفـلت
ز چه بزدلی هـــا ، زچــه این جــبونی
والله ای (همـــایون) بخندم به گـــردون
فغــــــــــان کـم برآرم ز دردِ درونی

۱۳ دسامبر ۲۰۱۳م
کابل، افغانستان

به مناسبت تجلیل از بزرگداشت محمد محسن (صابری هروی)

در شام معنوی عرفان ایالت ویرجنیا

شعر چو اســـتاره ادب آفـــــتاب
زندگیِ شاعـــری چون مـوج آب
گاه سرشکـــت سرِ مژگـــان کشد
هر نَفَسی جـــان بدهد جـــان کشد
کسب و فن شاعری آسان کجاست
شاعرِ با درد و سخندان کجـاست

چرخ بسی رفـــت به بالا و پست
شهر هَری مـهد ادب بود و هست
حــــــلقهٔ سلجوقی هنر در کشید
تا که نهالِ هــــــنرش بر کشید
بود در آن باغ چـــــو سرو بلند
شاعر و هم صـحنه گرِ هوشمند
محسنِ صـــابر هنرش چند بود
شاعر و رسّام و هــــنرمند بود
در دل خود حـب وطن تازه کرد
نعره ای حق گویی چو آوازه کرد
گاهی ادب گه به درامـــش کشید
خطّ زرین کرده پیامـــش کشید
زور و ستم تیغ زبانش نبســـت
بهر وطن رفته بزندان نشســـت
مرده مـــــــگوئید برای خدا
مردِ هنرمند بمـــــــیرد کجا
جوهر و گنج است بفرهــنگ ما
زنده ز شعرش شده آهــنگِ ما
گفته (همایون) به صفاتش همین
فخر هــــمه مردم افغان زمین

۱۴ نوامبر ۲۰۰۶م
ستوکسدیل - کارولینای شمالی، ایالات متحده امریکا

شیر غرّان

این خطه یی دلیران این سرزمین شیران
باز آی و عشق بنگر   در مأمن شهیدان
یک دست تاجیکِ من یک دست بوده پشتون
با ازبک و هزاره همدست گشته یکسان
چون مرز باستانست این خاک عارفانست
ما مردمان افغان از مادرِ خراسان
کابل چو قلب و روحم در کندهار جانم
اندر جگر هری شد من عاشق بدخشان
ای لاله یی مزاری در عشق بیقراری
داغ دلت نشانی فریادِ عندلیبان
از بلخ مولوی را فریاد تا ثریا
در کشور سنایی عشقست شاه شاهان
یک چشم ما دری شد یک چشم گشته پشتو
آواز وحدت ما چون شیر گشته غرّان

شرّ نمّام

احتیاط از شرِّ نمــــــّام احتیاط
ره بَرَد درپخته و خــــام احتیاط
نیست کس از شرّ قاصد در امان
هر قدم بنهـــــاده یک دام احتیاط

در تجـــــسس آنقدر پرسد سؤال
شد خبر از مغز بادام احــــــتیاط
پیش ناکـــــس مـهر بهتر برزبان
میشوی رسوا سرانجام احــــتیاط
غیبتیان را گـــــهی همــــره مــشو
می کشد در رنج سرسام احتیاط
اندرونِ دوســـــتان آتش فگــــــند
دوستی را ساخت ناکـــام احتیاط
منتظر در فرصـــــتِ پستی بوَد
تا بریزد زهر در جـــــام احتیاط
گپ همی گـــــیرد برای دشمـــنی
پاکـــــــدل را کرده بد نام احتیاط
صـــد بگوید تا تو گفتی گر یکی
بر سرت اندازد الــزام احـــــتیاط
خـــــــاموشی باشد چو حفظ آبرو
نیست او را عز و اکرام احـــتیاط
هـــــــیچ با نمـــــــام بر بالا مرو
پرت سازد از لب بام احـــــــتیاط
کم ببر در پیش دشمن نام دوســت
قاصـــــدان گیرند الــــهام احتیاط

هوشداری ای (همایون) در سخن
حــــــرف را سازند ایهام احتیاط

۴ جنوری ۲۰۱۳م
گینزول - ورجنیا، ایالات متحده امریکا

سلطان ضعیف

شیطـــــــــان قوی گشته و انسان ضعیف است
در وسوسه ای نفس دل و جان ضعـــیف اســت
صـــــــــادق به عذاب آمده خائین به مقامی
در گفتن حق آن لب ِ لــــــرزان ضعیف است
اندر طلب حـــــــــرص خِرَد گشته به زنجیر
با نفس ببین قوّت ِ ایمــــــــــان ضعیف است
یاســـــــــین چه خوانیم به پیش ِ کـــلهٔ خــر
دانا نبوَد قـــــــادر و نادان ضعــــــیف است
هر رهـــــبری ماهـــر شده در هر فن دزدی
دولت شده تا بی سر و سامـــان ضعیف است
هر نفس کشد قـــوت ِ عصـــیان به مرداب
در کردهٔ انســـــان که شیطـــان ضعیف است
گفـــتند کبیر است که با نفــــــس بجنگـــــی
یک مرد نشد راهـــی ِ میدان ضعـــیف است
تزویر برآورده به سر حلقــــه یی دســــــتار

تا ریشِ شیاطین شده پیچـــــان ضعیف است
خود خواهی و سرپیچی و حق خوری بدین جا
با این مرض رشوه طبیبان ضـــــعیف است
یکـــــــسر ز (الف) تا سر (یا) رشوه ستاند
هر شیوه علاجی که بدینسان ضـــعیف اســت
در دام خود انداخـــت به تزویر چو زاهـــــد
حقگوی چه از ترس حــــریفان ضعیف است
هـــر کس که به فکر شکـم خویش برقصـــد
دلـــــسوزی بدان اشک یتیمان ضعـیف اسـت
دزد و دغلی مانده سر کـــــــرسی بقـــدرت
اصــــــلاح درین حال پریـشان ضعیف است
هر گــــــوشه یتیمی بکشد خون به مـــژگان
هــــــر بیوه درین شام غریبان ضعیـــف است
از آمر و مامـــورِ وطـن شکـــــوه چه داریم
در عرصهٔ کشور خود سلطـــان ضعیف اسـت
گفـتند نمک چـــاره کند گـــــــندگی ها را
شد گنده نمک تا به نمکـــدان ضعیف اســـت
خون گریه کنم تا نگـــرم حالــــــت مـردم
با اشک من آن لعل بدخـــشان ضعیـــف است
گـــه آه بســـوزد هـــمگی خانه یی دل را
گـــه اشک بخشکد سر مـژگان ضعیف اسـت

دیـــدیم به زشـــــــتی سر خـــــــــائین به بلندی
چـون عـــــدل درین کشورافغـان ضعیف است
بگــــذار سر شکــوه درین دیر (همــــــــــایون)
گـــر سر نرود تا به گـــریبان ضـعیف اســــت

۸ دسامبر ۲۰۱۲م
پروان، افغانستان

زور گویان

باز کشیده به زر آن سرِ بیسر به زور
بر سرِ مظلوم بین تیغ توانگر به زور
دعوی رهبر کند عاقل و راعنایِ ما
با ورقِ پولِ خود گشته دلاور به زور
ترس خدا کم بوَد در سخنِ قاتلان
اشک فرا میکشد از مژه ی تر به زور
در بنِ شورای ما حق و لیاقت کمست
بسته عدالت چرا بررخ خود در به زور
سخت گرفته به کف راه گریزی نشد
چنگِ عقابِ جهل بال کبوتر به زور
برغرض نفع خویش گردن قانون شکست
تا که به آتش کشد کاغذ و دفتر به زور
نعره ای حق بشکند با تبرِ جهل و کین

پرده کشد بر رخ ِ مهر منوّر به زور
همسری با عالمان کرده ببین جاهلان
کرده خری خود به اسب بازبرابر به زور
خر نشود هیچ اسب طوق طلا گر کنی
زین مرصع مکن ، بِه نشود خر بَه زور
قاتل و دزد و دغل نیست دگر راه ِ حل
در صف رهبر ببین آمده یکسر به زور
بشنوی طرز ِ سخن در سخنش نیست فن
نیست به نیروی تن حال ِ نکو تر به زور
کار ز عقل و هنر پیش بَرَد راهبر
کینه کشد فتنه سر آتش ِ آذر به زور
خواب پریشان ِ ما نیست نگهبان ما
ظلم ِ فراوان ما رفته فراتر به زور
زحمت و رنج و محن ملك (همايون) كند
این سخن ِ حق بزن نعره مکرر به زور

۱۸ سپتمبر ۲۰۱۰م
کابل، افغانستان

زور قلم

کجـــــا به زور قــلم دفــع بی سواد شود
مـــــــــرادِ اهل قلم مُرده نا مُــــــراد شود
درون مایه ای جاهل چنان بگندیده
مگـــو که چاره یی کـــاری به انتقاد شود
نمازِ فاتحــــه خواندست آنکه وجـدان را
درختِ فتنه بوَد، قطـــــــــع از نهاد شود
دلم به شاعر بیچاره ســوخت بیش ازآنک
گلـــوی چیره کند خسته از فـــــساد شود
کجـــاست اهــل خرد تا سخن شنو گردد
صـــدایِ جهل منادی سَرِ جهـــــاد شود
محـــــال بوَد گــــــــرگ را شبانی بدان
صــــــداش خفّه کند ار صـــدای داد شود
بدان که خـــائین میهن حـــــــرامزاده بود
زچه به جاه و رئیسی به نامـــــزاد شود
بروی کــرسی ببین جاهلان خنگ صفت
برای دزد، ز دزدی به اعتمـــــــــاد شود
نفیر ناله یی من همچو باد گــــر بهواست
بســـــان خونِ غریبان مـــــا که باد شود
بسی نوشته ام از درد هـا و خون جگری
الاهـــــی مُلک جهــــل زود بی بلاد شود

ز خشت عشق به بنیاد شهـــــر نو برویم
که نام عشقِ(همـــــایون) بخوبی یاد شود

۲۴ جنوری ۲۰۱۴م
کابل، افغانستان

در وصف زن

عشق از چشمه ی شفافِ گلستانِ زن است
مهر از میکده ای عطفِ نیستانِ زن است
حسن از مشعلِ رخشانِ کواکب میگفت
وصل از صورتِ آئینه ای ایمانِ زن است
صبر در منزلتش گشته به تسلیم خجل
طفل در امن به دانشگه ی دامانِ زن است
ابر در مرتبتش رحمتِ باران آرد
عطر آن رایحه ای مهر ز ریحانِ زن است
مرد هر چند چو پولاد بجنگد به ظلام
در مصیبت بنگر بنده به فرمانِ زن است
شورِ احساس که خود گوهرِ انسانی بوَد
بر سرِ خوانِ محبت شده مهمان زن است
اثرِ رحم و مروت ز تب و تابِ نَفَس
پرتوِ تابشِ آن مهرِ درخشان زن است
غرشِ آدمی از نعمت و دولت به زمین

حاصل زحمت پر درد ز احسان زن است
عالِم آن فیض ز انفاسِ حریمش آموخت
عالم آباد از آن رنجِ فراوانِ زن است
دستی گهواره بجنباند دگر دست جهان
ثروت و دانشِ هر مرد گروگان زن است
تلخیِ صبر به مادر بنمود ست چو شهد
روزِ روشن اثرِ صبرِ شبستان زن است
در وفا رازِ محبت ز گذرگاهِ شعور
شاهدِ حوصله ی لشکرِ حرمان زن است
تیز بین است عقابش به نگهداریِ طفل
گوییِ عشق بسر خورده زچوگان زن است
گر درشتی بدر آید ز سخن هایِ نهان
اعتدالِ سخن از طبع سخندان زن است
عدل و انصاف ز تاثیر دعایش بر جاست
مستجاب آمده از عرش زعرفان زن است
بسکه بی عدلی بدیدست (همایون) در دیر
هر طرف مینگرد بیش پریشان زن است

۵ مارچ ۲۰۱۰م
کابل، افغانستان

زاره ترَک

میزند چرخ زمانه دور همچون فـرفـــــرک
میکند زیر و زیر هر آدمی شد هُـــــــشپرک

نیست انسان را خبر از خیر و شد در روزگـار
مـــــژه برهم خوردنی بینی که گشتی لا دَرَک

مردمی بر نام دین وحشت گزیده این زمــــان
گر شود در مکه، کی آدم بگــــردد آن خَــرَک

می زند یک انتحاری می کفـاند خــــویش را
مرده ای مظلوم ما پُرخون فـــتاده در سرک

تا بنـام دین به مــــــردم راهِ لادینی نمــــود
نوجـــــــــوانان را کـــند ملّا ببین کلّه چَرَک

کشور همسایه ای تو تشنه یی خـــونِ تو است
با فریب شیطنت دارد چه فکری بر ســــرک

بال را همــوار کـــن ای نور دیده در وطـــن
بر گلِ میهن نگهابان شو جوانِ شهــــــپرک

فکر مردم کن که عمــــر ما ندارد بیش تاب
از برای اتحادی حــــــرص را کن دورتَرک

رشوه بگـــــرفتن نباشد کارِ انسان شــــریف
میز و چوکی هم نپاید نی دوات و دفــــترک

مال و جاه و قدرت و چوکی سرآسر بی بقـــا
دیده از چه باز بندی گوش میسازی کـــرَک

ملـــــت بیچاره از هم باز مـــی پاشد ز چه؟
اتفاق ار نیست بینی مـــــــردمی تیت و پرک
در دعایِ من (همـــایون) جز وطن نآید دگـر
یا الهـــی مرحمـــت کن می شوم زاره ترک

۲۰ فبروری ۲۰۱۳م
گینزول - ورجنیا، ایالات متحده امریکا

رهِ آزادگی

چه ستم هایِ که در گردش دوران دیدم
مه و خورشید و فلک را همه رقصان دیدم
تا به هم مژه زدم رفت حبابم به فنا
مدتِ عمر مگو خوابِ پریشان دیدم
روزگاری به فراموشیِ طفلانه گذشت
در جوانی اثرِ ریزشِ باران دیدم
یک زمان رفت به آموزش و شاگردی ما
عشق آمد همه این زندگی ویران دیدم
قسمتی عمر به نقاشی و تصویر گذشت
خویشرا بی وطن و بیسر و سامان دیدم
کرده ام تجربه من دوستی و دشمنی را
سردی و گرمیِ این دیر فراوان دیدم
دمی آهنگ کشیدم ز دلِ واله ی خویش

می و مطرب همه در مجلسِ مستان دیدم
یک زمان از دهنم شد سخنِ حق بیرون
تا بهم خورد مژه میله ای زندان دیدم
عمر ها خاک رهِ خلق خدای ام به خدا
خالقِ خویش به هر حال نگهبان دیدم
خصم کردند به من مردم بیرحمِ حسود
با دلِ ساده ی خود دشمنی آسان دیدم
هر کرا دست گرفتم ز رهِ مردی خویش
پای در بند فتاد اشکِ پشیمان دیدم
هر کرا گلبنِ گل داده محبت کردم
لیک پاداشِ همه خارِ مغیلان دیدم
زیورِ خویش ز آداب و حیا میجستم
نیشِ مردم بدلِ خویش چراغان دیدم
حاجتِ روزی همه بر درِ خالق بردم
شکرِ ایزد بخدا این همه چندان دیدم
خم شده قد اگرم زآنکه فروتن زیستم
فتنه ایِ کبر و هوی دشمن انسان دیدم
دولت عشق مساعد شده در چنگ منست
هر چه دیدم ز شکر خوانیِ یزدان دیدم
علم جستم ز جهالت همه در شام سیاه
آفتابِ هنر و علم به قرآن دیدم
شاعرِ عشق شدم زآنکه غنیمت شمرم

هر کجا عالم و دانای سخندان دیدم
بشکستم سرِ دیوارِ تعصب ز خرد
خوب و زشتند همه گبر و مسلمان دیدم
هیچیک ملتی را خورد ندیدم نه حقیر
هر که از شخصیتِ خویش نمایان دیدم
گر سخن چین بمن گفت سخنهای رکیک
شیطنت را همه با دیده ای پنهان دیدم
مشکل افتاد به من رسم و رهِ فتنه گری
این رهم چپ که نمودم همه آسان دیدم
سخنِ راست بگفتم چو بشد انجمنی
شش جهت لطف بیامد همه احسان دیدم
تشنه ای خون من آمد اگرم پستِ لعین
خویش از لطف خدا در صدف جان دیدم
در توکل بشکستم سرِ هر مشکل را
رهِ آن قلّه ی شمشاد بیابان دیدم
سر و جانم به فدای رهِ آزادگی ام
زیرِ تیغ آمده این سر که بفرمان دیدم
دولت عشق (همایون) و مبارک بادا
توشه ای راه از این آمده ارزان دیدم

۲۷ جنوری ۲۰۱۰م
کابل، افغانستان

رفته چَپ

روزگـــــاری شد که دانا همچو نـادان رفته چَپ
گوی خورده از نهاد ضــرب چوگـان رفته چَپ
نیست دیگر مردمان را در تمیز خــــــار و گل
خـــــار در بالای گـل شد تا گلـــستان رفته چَپ
چشم وگوش خود ببندد هر یکی مست خودســـت
نیست یک سرهم ببینی تا گـــــریبان رفته چَـپ
آنیکی اندر خیانت مســـت و سر شارِ هــــوس
وآن دگـــــر مجنون فقر و تا بیابان رفـــــته چَـپ
مکـــر بنگر جای خود را باز کـرده در قـــلوب
راستی اندر کـــــــویری گـــشته نالان رفته چَـپ
در ستیز برق و زرق اینجـــــا همه کرده شتاب
تا مریض حرص را هم نیست درمان رفته چَـپ
کجـــــــــروان پیچیده دور راســتی چـون دایره
در قضاوت حق ببینی گـــشته زندان رفته چَـپ
میهنِ بیچـــاره دســـتِ مــــردم نا اهـــل خوار
اشک گـــــــــرم ما بیادش تا بدامان رفته چَـپ
آفـــــــتاب زندگی را پرده بنمــودســـت جهـل
بخت ما استارهٔ خود کرده پنهـــــان رفته چَـپ
دَور دَورِ هر درخـــــت آرزو هــــایِ وطــن
زهرآلود است گــــویی رشقه پیچان رفته چَـپ

ای (همـــــــایون) ناله کم کن نیست گوش آشـنا
شعله ی احساس مرده گشته بیجان رفـته چَــپ

۲۸ فبروری ۲۰۱۳م
گینزول - ورجنیا، ایالات متحده امریکا

رای نمیدهم

برآنکه کرده خون دگـــــر رای نمیدهم
بر خلـــق واژگـــون دگر رای نمیدهم
بر آنکه رشوه خـــوار بوَد لعـــنت خدا
دردم کند فزون دگــــــــر رای نمیدهم
هر جاهل خبیث چرا روی کـرسی شد
بر مـــــــــردمانِ دون دگر رای نمیدهم
بار گذشـــــــــته رای غـلط بُرد مردمی
می بینمش کنون دگـــــــر رای نمیدهم
از سادگیی خلـــق بسی سود می برند
بگذشته آزمـــون دگـــــر رای نمیدهم
در انتخــــــــاب خویش بسی دقتی کنم
شد حـیله و فـــسون دگـــر رای نمیدهم
اعمال مــــــردمان به میزان درکـــــشم
بر هر سرِ جنون دگــــــر رای نمیدهم

بر آنکه از دروغ دهن کرده پُر ز قـف
سازد چرا؟ و چون دگـــر رای نمیدهم
بر هر که پول خویش ز خون یتیم کشد
از لست شد برون دگـــــر رای نمیدهــم
رهبر ندیده ایم (همـــــــایون) بروزگار
اشکم عنابگون دگـــــــــر رای نمیدهم

۲۸مارچ ۲۰۱۴م
کابل، افغانستان

رای میدهم

رای میدهم بدان کس کو شخص عادلی است
در کار و بار دولت کــــــوشا و عاقلی است
در کوچۀ تعصب هــــر گـــــــــز قدم نمـانده
کـــــوشش کند به سنجش اندر تحـــولی است
طــــوفان اگـــــــر بیاید ، تدبیر کــــار داند
چون ناخدا ، آگاه ، از بحر و ساحـــلی است
این کـــاروانِ ملت رهیاب از او بگــــــــردد
با عـــلم و حــــلم بینی سرکارِ محمــلی است
غمخوار بیوه گــــــردد همچــون پدر یتیم را
از بهر ملّـــــتِ ما همــــچون موکـِـلی است
هر خائین وطــن را زندانی کرده فــــــوری

آسان کند ز وحـــدت هرجا که مشکلـــی است
از ظالمـــــــان نترســد مظـــــــلوم را نوازَد
از حـــــق شعــار دارد بر ضدِ باطـــلی است
در سرنوشتِ مـــردم هـــــردم صلاح گـیرد
راهِ خـــرَد بگـــیرد چـــــون پُر تأملی است
آنکـــــو که دل بسوزد بر مـــــردمی نجـیبی
در کـــارِ بازسازی رو بر تکـــــاملی است
اردوی ملـــــــــتم را تقـــــــــــویتی نمـایند
از دشت هایِ مُلکم خواهان حاصـــــلی است
شیـــران این وطــن را غــــرّان همی نماید
از خصم جاهـــــلانی کی در تزلزلی است
دردِ دل (همـــــــــــایون) دانی عمیق باشد
گرچند در سخن ها چون صوتِ بلبلی است

۳۱مارچ ۲۰۱۴م
کابل، افغانستان

رای دروغین

بر ملت مظلوم، نماینده همه کس
بر حق نَبوَد لیک فریبنده همه کس
بی علم و هنر منتخب جرگه ی مایان
کم نیست کسی، لیک برازنده همه کس

با حرف دروغین بکشد رای ز ملت
پنهانی کند بر سرِ ما خنده همه کس
تا بختِ وطن خورده گره های مکرر
دعوی کند و گشته گشاینده همه کس
گر باز کند هر گره ی دست به دندان
در پیش خدا گشته که شرمنده همه کس
تغییر نیابی اگرت نیست به تدبیر
یابنده کسی نیست که جوینده همه کس
دیوار و درِ شهر پُر از چهره ی مدهش
بر خاطرِ قدرت شده آکنده همه کس
ابرازِ بیانیه دوا نیست به دردی
رگهای گلو بیش چه ساینده همه کس
بر فکرِ علاجیم و ازین جمع نیاید
تا جامه درانند ببین ژنده همه کس
پُر کردنِ جَیب است برادر نه غمِ تو
با پای برهنه ست چه سرکنده همه کس
قصاب اگر بیش شود ، گاو حرام است
در سازِ ترقی ست نوازنده همه کس
رای است فقط مطلب مهمانی و دعوت
زین جمع شود باز پراکند ه همه کس

مقصود فقط نَفس بوَد دانی (همایون)
بی نور و چراغی شده تابنده همه کس

۱۷ سپتمبر ۲۰۱۰م
کابل، افغانستان

دو رنگی ها

نیست درد آن وطن را هیچ درمـــــان هم به گپ
هرکسی از بهر خدمت کرده پیمـــان هم به گپ
کویکی دلــــــسوز تا نانی دهد یک گـــشنه را
پر بگــــــشته حب میهن کوه و دامان هم به گپ
هـــــــــر که آید با پلان خـــــویش باداری کـــند
کـــــــی شود دانا ببینی مــــــرد نادان هم به گپ
جز به گپ، کس را نبینی دست خیراتی کـــــشد
گوسپندی خود خورَد در عید قـــربان هم به گپ
راه بنمـــــــــاید هرآنکو در عمـــل خوابیده است
کی رسد اندر دهن آن مــــــرغ بریان هم به گپ
پُر بشد گوش کرِ مـــــا از شعــــار و حــــــــرفها
در کجا دیدی شود یک درد ، درمان هم به گـپ

خورده همچون جوک بنگر خون و مال دیگران
می گریزد از ذکـــاتش کرده پنهـــان هم به گپ
هردمــــــی دشنام گـــوید آنکه را نانش دهـــد
خویش را میهن پرستی گفته لـــرزان هم به گپ
در تگـــــــــدی طول دستش بین درازی میکند
آستینِ بی حیایی کـــــــــرده پیچان هم به گپ
غیرتش خوابیده در دل همـــتش بگـــــــریخته
در قسم ها می خورد آیات قــــرآن هم به گپ
گوشه گیری کن (همایون) ازدورنگـی ها کـنار
کار دنیا کی بیابد گــــــــاهی پایان هم به گپ

۲۸ فبروری ۲۰۱۳م
گینزول ورجنیا، ایالات متحده امریکا

دشواری های جهل

عمـــــریست، عـــاجزانه پریشانی میکشیم
در چـــــرخ کوژ پشت چه حیرانی میکشیم
با ملّـــتِ فقیر دگـــــــر دشمنی بس است
دشواری هـــایِ جهـــل به آسانی میکشیم
همـسایه ها چو گـــــرگ گرسنه بجان ما
انســـان شدیم و ظلـــم ز حیوانی میکشیم

ما را چه موقف است که دندان دشمـــــــنان
خود تیز کـــــرده بر خود و نادانی میکشیم
از بسکه در نفـــــاق سرِ خود شکسته ایم
از پا فـــتاده ایم و پشیمــــــانی میکشیم
گه انتحــــــاری گهــی سر بریدن است
اطفـــالِ بی پناه به قــــــربانی میکشیم
یکسو گـــــروه جهــل دگر سوست خائنان
اندر محیط خــوف گــــروگـــانی میکشیم
نی خوفی از خداست نه خوفی ز روز حشر
کــوه از سرشک خویش به میدانی میکشیم
بس تیشه می زنیم به هـــــر ریشه ای امید
جـــان را که قیمتیست به ارزانی میکشیم
سدِّ ره است هـــر سو ولسوال و والی ها
حقا که راستگـــوی چـــو زندانی میکشیم
در سایه هــــای نحس خــیانت اسیرِ غم
این روز هـــای رنج شبســـتانی میکشیم
با اتحاد دانی (هــــمایون) ز شام خویش
از آفتاب مهــــر درخشـــــانی میکشیم

۱ سپتمبر ۲۰۱۳م
کابل، افغانستان

در باره ی مادر

در باره ی مادر بسی ها قصه دراز است
هرنغمه در این زمزمه در سوزشِ ساز است
با مهرِ رخش مهر به اولاد تراز است
در اوجِ سخایش همگی پنجه ی باز است
دردیر فقط اوست یکی محرمِ راز است
احساس وجودش همه در سوز و گداز است
از مادرِ پر مهر نوازش به نواز است

***

از جامِ جمِ اوست جهان گشته درخشان
از عشقِ دلِ اوست همه رحمتِ یزدان
از حبِ کثیرش زده سر چشمه ی عرفان
از لطف برون گشته ز قلبش همه احسان
از اوجِ سخایش همه کس تا به نیاز است
از مادرِ پر مهر نوازش به نواز است

***

در رنگ محبت کشد او پرده ی الوان
بارانِ بقایشِ شده چون ابر به نیسان
از دستِ بهارش شده فرزند گلستان
او بعدِ خدا گشته که سازنده ی انسان
آواز ز اوصافِ دلش تا به فراز است

از مادر ِ پر مهر نوازش به نواز است

***

با موج ِ تبسم بکشد اوج به گفتار
الفاظ ِ محبت ز لبش گشته گهر بار
در صبر و تحمل بنگر دامن ِ کهسار
او معبد ِ عشق است در این عالم اسرار
در قبله ی او بنگری گر راه ِ عجاز است
از مادر ِ پر مهر نوازش به نواز است

***

دل پاک کند با سخنش زآهن ِ زنگار
او بعد ِ خدا گشته به آدم چو نگهدار
ای مرد برون آی تو از پرده ی پندار
در اوج ِ شب ِ تار ببین مطلع ِ انوار
هر خواب به گهواره ی آغوش به ناز است
از مادر ِ پر مهر نوازش به نواز است

***

از خویش به اولاد چه غافل شده مادر
با گردش ِ این چرخ مقابل شده مادر
از رحمت ِ یزدان چو نازل شده مادر
گر بحر ِ حفیر است به ساحل شده مادر
او رفت دلم گشته بسوزست به ساز است
از مادر ِ پر مهر نوازش به نوازاست

***

گویی که دعای تو ز افلاک گذر کرد
از سوزِ جگر خاست، خطرناک گذر کرد
در آب چو آتش ز دلِ خاک گذر کرد
پیمود بسی راه چه بی باک گذر کرد
بهتر که رضایی تو ز تسبیح و نماز است
از مادرِ پر مهر نوازش به نوازاست

***

رفتی و دل از فرقت تو خون شده بسیار
دل واپسی در هجر چو مجنون شده بسیار
اشکم بخدا ریخته گلگون شده بسیار
نامت چو به لبهای (همایون) شده بسیار
این چشم بدرمانده شب و روز که باز است
از مادرِ پر مهر نوازش به نوازاست

۱۰ می ۲۰۱۰م
کابل، افغانستان

خیانت

از بی هنران هیچ گرهـــی نگـــــشاید
از دســت ِ خبـــیثان بجز از ظـــلم نیاید
آنکس که بدنیا بجز از حــــــرص نداند
جز بر کجی و کـــــجروشی ها نگراید
شو دســـتی برآر و کرمی کن به یتیمی
این عقــــــــده بگفـــــتار به ولله نبرآید
چندیست که سودای تمدن بزبانهـــاست
در دیدن حــــــلوا که شرینی نفـــزاید
امروز که جاهل سر کرسی بخـــــرامد
جز ظلم بگـــوئید ز دســــتش چه بیاید
لبتاپ به میزش شده از خـــاك پریشان
با موتر دولت به سرك فخـــــر نماید
انترنت ِ بیجـــــــای فقط نصب به دفتر
جز بازیی شطـــرنج بدان صفحه نیاید
با چشمی فــــراخی نگرد تا همه رفته
با حوصـــــله اسباب ز دفـــــتر برباید
دزدی بکـــــــند تیل از آن موتر دولت
شخصی بکند مـــــــوتر ملت که نباید
تا ساعــــت دَه نیست کسی حاضر دفتر
تا ساعــــت دو نیست کس از در نبرآید

دست همـــــه یک بوده خیانت گذرانند
کس نیست درین ملک که خدمت بنماید
گل نیست دگـــر در چمنِ این وطنِ ما
بلبل بجز انده که دســـــتان نســــراید
دل گشته سیاه از عمل هموطـــــــنانم
خامـــوشی بلب راست بگویم که نشاید
نفرین به هر خائین و لعنت به خیــانت
یک مــــــرد بیاید که خیـــانت بزداید
امروز اگر بیوه کند کینه عجب نیســت
وآن طفل یتیم بیش سرانگشت بخــــاید
پول آمده و رفت امارات و قطــر بیش
با دولت خائین ز چه مردم بگـــــراید
پول آمده و مـــــردمی را ابله نموده
چون مادر بد جنس، که فرزند بزاید
والله نگرانیم (همــــایون) بوطـن باز
بین ظلم و ستم تا بکجا؟ کی بسر آید

۱۷ نوامبر ۲۰۱۲م
جلال آباد، افغانستان

خود کشی

خود کُـــشی در پرتوِ اسلام نیست
دانی در اسلام کــــار خــام نیست
انتحــــاری انتهـــــایِ پستی است
جز به قعـــر دوزخش انجام نیست
خــــوانده ام سرتاسرِ قـــــرآن را
هیچ جایی این چنین پیغـــام نیست
کشتن نفس خودت عصیان محض
کـــافر مطلق تویی الــــزام نیست
کفـــــر پوشاندن بود در اصل حق
کافری جز کارِ نافـــــرجام نیست
این سرارسر کــــار نامردان بود
رادمـــــــــردان را طمع در دام نیست
خـــون ناحـــق عاقـــبت پرسان شود
خویش را کشتن گهی اکـــــرام نیست
دهشت و وحشت گزینی خرگـــریست
هیچ کــــــس از دست تو آرام نیست
لعـــبتی هستی بدستِ دیگـــــــــران
چون تو در این دور کس بدنام نیست
مــــــردم بیچاره از دســـــتت عذاب
صبح وحشت کمتر از هر شام نیســت

کـــــامیابی از محــــبــــت ســـــــر زند
زور گــــــــویی جز رهٔ ناکـــــام نیست
گفته پندی را (همـــــــایون) گوش کن
خود کشی را در شهـــــادت نام نیست

۱۹ جولای ۲۰۱۳م
کابل، افغانستان

خود پسندی

هر طرف دست ِ ما دراز ز چیست
گه نشیب و گهی فراز ز چیست
خصم ِ بیهوده با غرور ِ عبث
در بن ِ پرده های ساز ز چیست
جنگ، ما را به رنگ ِ زرد کشید
هر که در فکر ِ امتیاز ز چیست
گم شد از ما حقیقت ِ خود ِ ما
اینقدر پیچش ِ مجاز ز چیست
چه شد آن مردمان ِ قانع ِ خوب
قلَت ِ خلق ِ سر فراز ز چیست
مسجد از مسلمین پُر است ولی
جای زاری غرور و ناز ز چیست
استعانت ز حق نجوید کس

بر درِ غیر این نیاز ز چیست
در ربودن به پولِ ملتِ خود
همه با اسب یکه تاز ز چیست
به لحاظِ خدا که شرم کنید
گلو از ماست ، پنجه باز ز چیست
نرسد بارِ کج به منزلِ خود
آهِ مظلوم ، پُر گداز ز چیست
مزن آنجا نشسته لافِ وطن
شد کبوتر اسیرِ باز ز چیست
در خیانت که فکرِ رشوه کنی
پس همه روزه و نماز ز چیست
فکرِ خام است در فریبِ خدا
ای منافق رهی حجاز ز چیست
بی صدا است ضربِ چوبِ خدا
شیطنت کردنِ تو باز ز چیست
ای (همایون) دل تو خون بجنون
فتنه های زحرص و آز ز چیست

۲۷ جنوری ۲۰۱۰م
کابل، افغانستان

خشمِ کردگار

چرا امــــروز خوبان زیرِ دارَند
زچه این دولتی هـــــــا نابکارند
قسم خــوردند که خدمت مینمایند
ز چه فریادِ مـــــــردم می برآرند
تهــــی مغزند و بی پروا و مکار
کثیف و ظالم و هم خـــــونخوارند
نگفتم این همـــه بد هست و بدزاد
میانشان اندکی خــــدمت گـذارند
ولی پیدا شود گـــــر شخص سالم
او را این خـــائنان دشمن شمارند
ولی آنعــــــــده ی مزدورِ مردم
چه تخمِ در نفـــــــاقِ خلق کارَند
کــــسی شد نوکر همسایه امروز
کــسانی بهر رشوه چون غبارند
مگـــــــــــر این مردمِ بیچارۀ ما
برای روزِ خوبی انتظــــــــــارند
کـــــــسانی بهر وحدت مینویسند
کـــــــسانی بر تَفَرُق می نگارند
کـــــسانی دشمنِ مخفی و پنهان
کـــــسانی همچو ماری آشکارند

بروی خـــائنان نفـــــرین نفرین
که اصل و منصبِ محکم ندارند
نمیدانند (همـــایون) ظالمان هم
که آخـــــر زیر خشمِ کردگارند

۷ دسامبر ۲۰۱۳م
کابل، افغانستان

حق گفتن

نیست در کار بلد آمر و مامور اینجا
حامیِ ملکِ سلیمان نشود مور اینجا
دوصد امضاء شود لیک نه اجرای وصول
هفته ها ماه شود در پیِ منظور اینجا
نکند کار کسی نیست به خدمت غرضی
شده بادار به هر دفتری مزدور اینجا
مگر از جیب اگر باز کشی پول ببین
چو سگی دم بزند آمده از دور اینجا
نفس حاکم شده درمملکتِ حرص وهوس
تا به کی رنج کشد ملتِ مجبور اینجا
دزدی و رهزنی و رشوه ستانی تا چند
زخم بر سینه ای ما گشته چو ناصور اینجا
نفع خود بیند و در منفعتِ خلق کی است

کشور از جهل نمود فاصله از نور اینجا
چرس در جیب کند آن یکی نسوار دگر
بر سرِ کرسیِ دولت همه مخمور اینجا
انتحاری بکند با عملش کفر ایجاد
جای دیگر نرود احمقِ مشهور اینجا
طفل بیچاره ای مظلوم بکشد خر صفتی
تا شده وعده همخوابیِ صد حور اینجا
قتلِ نفس است به قرآن بخدا کفر غلیظ
جانِ این مردمِ بیچاره فتد چور اینجا
باز هم میکنی دعوت همه از بیخردان
تا کند ریشه ای هر تاک ز انگور اینجا؟
صد زبان است (همایون) به ره حق گفتن
تا سرِ دار رود این سرِ منصور اینجا

۲۱جنوری ۲۰۱۰م
کابل، افغانستان

حدِ پسمانی

بختِ ما را یخ گرفته تابشِ اقبال نیست
مردمان مریخ روان از ما پری در بال نیست
گِل به زانو میرسد در کوچه های تنگِ ما
در پریشانی لبِ ما بی گل تبخال نیست

غم که مرغابی ندارد از هجوم ِ سیل ِ آب
جز فقیر و بیوه ای ما هیچ کس پامال نیست

موتر ِ دولت شمرده هر رئیس از آن ِ خود
در سر او هیچ دیگر جز ز جمع ِ مال نیست

نیم روزه دفتر آید نیم در عیش ِ خودش
کیست مردی تا بگوید کآن بدین منوال نیست

دیده ام با چشم ِ سر کز تیل ِ دولت میزند
شرم از چشمش پریده از خجالت حال نیست

روز ها غایب بوَد مامور ِ هر دفتر چرا؟
رخصتی ِ سال ِ نو یا عید و یا شوال نیست

حاضری امضا چو شد در صبح بیرون میرود
آمر ِ با قلب و وجدان هیچ در دنبال نیست

هیچ از نفس ِ خود ِ ما نیست دشمن تر کسی
گر صداقت ذره بوده پار کو؟ امسال نیست

عقل کم دارد در اینجا آدم ِ سرمایه دار
گر عواطف باز آید دیگرش این حال نیست

گو برو ماشین بخر اندر عمارت سود نیست
تا اثر اینجا ز تولید ِ خود ِ اموال نیست

هم ز خرما کیف گیر و هم ثوابی بهره کن
کار بر بیکار آوَر دیگرش جنجال نیست

خنده میکردی به حال ِ ملك پهلو بار بار
خوردن ِ همسایه دیگر پاره نان و دال نیست

جاهلان را خر بسازد بهر خونِ خلقِ ما
صد پلانِ شوم دارد بی فریب و چال نیست
یازده بلیون گرفته ، تا کند محوی فساد
جیب منحوسش بگویم کمتر از غربال نیست
خود فساد آلود باشد با پلانِ شوم و زشت
میفریبد مردمان را کمتر از دلال نیست
ای برادر از کی نالم زانکه تیرِ بالِ ماست
در هجومِ نفس دیگر شوقِ استقلال نیست
خلقِ ما در دست تیشه میزند بر پای خویش
در شکستن پخته گشته هیچکس کلال نیست
جنگ میبینی به مجلس پارلمانِ زور را
تا خبر از حرف منطق یا که استدلال نیست
عقل در بندِ تظلم گشته پنهان در خفا
ملک بی دانش ببینی خالی از اشکال نیست
مست و مدهوش اند اینجا حامیانِ دولتی
پول شد معبود دیگر حاجتِ دجّال نیست
تا زمینِ دولتی را غضب کرده ابلهان
پول رشوه میدهد چون هیچگاه اخلال نیست
ای منجم چیست ما را حالتِ بیچارگی ؟
بخت ما شوریده لیکن در کتابِ فال نیست
ناجیِ افغانستان هم جز خدا دیگر مباد
کرّه ای خاکیِ ما را این چنین تمثال نیست

یا الهی در دلِ ما الفتی ایجاد کن

زاری دل را توانِ این زبان لال نیست

گیرم ای خالق که مایان رو سیاهی غافلیم

جز محبت از گنه اندر دلِ اطفال نیست

در قرونِ سنگ زیستن ذلتِ ملت بوَد

حدِ پسمانیِ ما را شرح در اجمال نیست

درد دل گفتی (همایون) هیچ گوشی نشنود

حرف بسیارست لیکن ذره ی اعمال نیست

۲۷ جنوری ۲۰۱۰م

کابل، افغانستان

چاپلوس

خسته من خسته ام از کار و بار چاپلوس

از تملق های تلخِ زهرِ مار چاپلوس

چاپلوسی کار مردان نیست پرهیزش کنم

میگریزم تا به سرعت از کنار چاپلوس

قد دوتا سازد اگر چه هیچ تعظیمش مدان

آتشِ پیچیده باشد در شرارِ چاپلوس

چاپلوس کافور خورده دور تر باید شدن

در عنانِ مردمان شد اختیارِ چاپلوس

در تباهی میکشانَد مجلسِ مردان را

صحبتِ گندیده حرفِ ناگوارِ چاپلوس

گر بزرگی اندر آید در بن مجلس ببین

شور بر پا میشود از دار دارِ چاپلوس

بر غلط تعریف کرده سفله را بر نفع خود

آب ریزد از دهانِ بی وقارِ چاپلوس

نیست هر گز با متانت چاپلوس حیله گر

فتنه ریزد تا ز حرف بیشمارِ چاپلوس

تا عنان چاپلوس را رند میگیرد بدست

در تباهی میرود هم روزگارِ چاپلوس

آدم احمق زوصف هرکسی خوش میشود

میرود در یک نظر بین زیر بار چاپلوس

ره مده هرگز بمجلس این خبیث فتنه را

شمع بر باد است بنگر در مزار چاپلوس

گر چه ناید هجو گفتن از زبان کم سخن

میکشم از دل برون من یادگار چاپلوس

از خزان بی بهارم کم بکن توصیف رَو

نشکفد گل هیچگاهی از بهار چاپلوس

قانعم در ذره خاکم جان دمید از لطف یار

کی شود این قطره دریا از شعار چاپلوس

عادت طفلی نماند هیچگه تا روز مرگ

خار کمتر زن(همایون)در خمار چاپلوس

۳ دسامبر م۲۰۱۰

کابل، افغانستان

خرد و جهالت

خـــــرد را که صــــیقل تحمـــل بوَد
به آدم نمـــــــــادِ تجمـــل بـــوَد
به جاهـــل چو گـــــردی مقابل گهی
بـــرون ره بـــبـــر ز شرّرش رهــــی
سخــــــن با سخـــــندان زیبنده است
سخــــــن از سخـــــندان تابنده اســـت
هر آنکو سخن گـــــوش کرد و شنید
رۀ صــــــــد ساله را یک شب برید
جهالـــــــــــت مکدر چوه اندوهِ تار
جهالـــــــــــت سلاحِ غنیمت شمار
به عقــــــل اندر آ و جهـــالت مکن
به قتل کـــــــسان رزالـــــت مکن
هرآنکو جهالت گـــــزیدن گرفت
بدام تباهی خـــــــــزیدن گرفت
بنام و قبیله نگـــــــــردی بزرگ
زفهم زبان هم نگــــردی سترگ
چــــــو فـــرزند آدم، تو آدم بشو
غـــنا را چو درویشِ ادهـــم بشو
به این جمع وحدت بیک دم مزن
به سختی یکی شد تو برهم مـزن

چه پشـــتو چه دری محبت بگو
لسانِ محـــبت به وحــــدت بگو
همــــه مردمِ زار و فقـــــیر
ز وحــــدت شود که ملّت منیر
ز وحدت وطن (همـــایون) شود
نفاق ار کنی جگـــر خون شود

۴ جولای ۲۰۱۳م
کابل، افغانستان

جذبه های عشق

از جذبه های عشـــق بتابد اگر شهـــاب
قرآن عاشقــــــان ز رخ بر کشد نقاب
بُد دل به جســـتجویِ ره و رسم عــارفان
با عقل پُر تجســـس و با چشم چون عقاب
عطّــار شد معـــلمی از درس اولـــیـا
فــکرم ز چشمه های ســنایی کشـــید آب
خواندم طـــریقه های محـبت ز شش جهت
گفــتا کسی که این سخن از مولوی بیـــاب
آن گوهـــری که در پی آن عمـــر شد بسر
پــــیرِ هرات و مولوی ام گشــت راهیاب
دیدم نکـــات شمــــس به دیوان مولوی

افتاد در مقابل من عشــــــــــق بی حجاب
بوده جلال الدین ز شـــــرع و ز دین، کوه
آمد ز هر دعاش جمالی به مســــتجـــــاب
گر(با چراغ خویـــش همی گشت گرد شهر)
دید آن شـــعاع شمـــــس درخشـــنده آفتاب
شمـــــس الحقی برآمده و باده بر کشـــــید
دریا ز عشـــق گشـــــت چه لبریز از شراب
از حلق نی کشـــــــید چنان نغمه های مست
دلداده از حقیقـــــت مســـــــتی بشد خراب
با شــــــــعر نغز دســـت برآورده پای زد
شـــــش خانه کرد سُر، ز سِرّ ِ سَرِ ربــاب
آمد مصـــوتی و ز صـــامـــــت پریده رفـت
خامُش نمود خامهٔ زاهـــــد که بُد همه عذاب
آئینه ای معـایب مــــــردم نه عاشـــــقی ست
هر جا سؤال زهد، ز عشـــق است پُر جواب
چون شمس و مولویست (همایون) بکار عشق
اندر شراب عشق دلش گشـــــته چون کباب

۴ فبروری ۲۰۱۱م
کابل، افغانستان

تغییر ِ نفس

از دست ِ رشوه خوران صد بار توبه توبه
از کار ِ فتنه کاران بسیار توبه توبه
بیچاره مردم ِ ما ، در فقر خوار و زار اند
بنشسته مامور ِ ما بیکار توبه توبه
بر کرسی ِ اداره نا لایق از غرورش
با قهر کرده آنجا ، دربار توبه توبه
کم بین حکومتی را بی نوکری ِ مردم
خلقی به نوکری شد بادار توبه توبه
گیرم که رشوه خواری در بند قانون افتد
کی بر زبان بدارد اقرار توبه توبه
دلها مکدر آمد گشت آن دهان ذ باله
مردم شد از کثافت بیزار توبه توبه
ای دزد ِ بی کفایت قانون بکن رعایت
پولی به جیب داری مردار توبه توبه
ترس از خدا ندارد مامور و آمر اینجا
پُر کرده اشکم ِ خود از نار توبه توبه
تَغییر ِ نفس آرد تبدیل ِ روزگاران
این قصه کم بگویم تکرار توبه توبه
سنگ ِ ملامتی را بر دیگران میانداز
قلبت ز فتنه کاریست بیمار توبه توبه

یک کلک سوی مردم سه تا بسوی خود بین
سر گاهی بر گریبان بگذار توبه توبه
آرد زبان ما گر، شورِ جنون (همایون)
از دردِ مردمِ خود نا چار توبه توبه

۱۱ دسامبر ۲۰۰۹م
کابل، افغانستان

پیر زن

پیر زنی رفت شکایت کنان
تا بخرد بهر شکم یک دو نان
داشت به لب زمزمه از درد ها
از اثر جورِ زمین و زمان
تا طرف خانه روان شد ضعیف
یک سگ لاغر ز پی اش شد روان
یخ زده بود کوچه گکِ تنگ را
کوچه به کوه گشته بگو نرد بان
بود بگو سایه ای دنبال او
این سگ تازی شده عف غف کنان
پیر زن آهسته بشد رویِ یخ
رفت از او قوتِ دل ناگهان
پایک پیر زن، بلغزید وای

خیره بشد در نظرش اختران
در بغل جوی باوفتا د زار
خورد سرش بر لب ِ سنگ ِ کلان
رفت زخود خسته و بیهوش گشت
ماند هم از ناله و شور و فغان
آن سگ لاغر برَبود نان را
رفت سر ِ کوه ز نظر شد نهان
کویکی دلسوز که رحمی کند
نور ِ نبیدی بکند ارمغان
من به چه امید کنم غیر ِ حق
چاره کنان اوست به روی جهان
اشک بریزم به دو دست دعا
تا شنود آه ِ مرا کار دان
داد رس اشک یتیمان هم اوست
چاره گر ِ روز بد ِ بی کسان
قصه زیاد است به این رنگ و بو
یک ز هزاران بنمود م بیان
لطف ِ خدا باز (همایون) شود
رحمت ِ باران بکند آسمان

۱۱ دسامبر ۲۰۰۸م
کابل، افغانستان

پند پیران

از حضور پند پیران لحظه ی غافل مباش
از تحرکهای نفسی یک نَفَس کاهل مباش
میکشد اسباب هردم سوی غفلت گوهرت
بهر چرخ پُر تجمل اینقدر جاهل مباش
در تنعم های دنیا روی ِ انفاقت کجاست؟
شیر دل شو در سخاوت اینقدر کمدل مباش
نیک طینت عفو دارد دشمنش را از سخا
درعروج بغض و کینه عقدهٔ مشکل مباش
در شفقت با گدایان خلق خود نیکو بدار
چون نمک در زخمهای ِ عاجز ِ سائل مباش
همنشین ماه ، ماه و همنشین دیگ قیر
انجمن فاسق چو دیدی رفته و داخل مباش
گر بزرگی در سخن شد آن سرآپا گوش کن
در سخنسازی ِ بیجا نقل هر محفل مباش
بحر دانش را نشد کشتی، ز آدم ناخدا
بیشتر از ذره خاک ِ گوشه ی ساحل مباش
چشم بر هم میزنی تا عمر برهم خورده بین
عاشق این برق و زرق خانه و منزل مباش
مشت ِ خار و خس چه داند کارگاه ِ کاردان
در جنون نارسایی زاهد ِ کامل مباش

خـــــالقِ دانــــایِ یکـــــتا ، المــــُتَکَبر بوَد
باد و آتش یکـــــــطرف کن غیر آب وگِل مباش
از خدا غـــــافل نگــــــردی در طـریق نفع خود
حق بگو الحـــــــق بجو همـــــسنگر باطل مباش
کی رسیده بار کــــــج بر جـــــایگاه و منزلش
کــــــــــاروان راستی را دزد در محمل مــــباش
در تغــــزل های عــــــجزت بیشتر ظاهر شدی
ای (همایون) زآنکه خامی بیشتر خوشدل مباش

۲۲ سپتمبر ۲۰۰۳م
ستوکسدیل - کارولینای شمالی، ایالات متحده امریکا

پدیده و حقایق

هر گلی را مالکِ ما گشته عطّارِ دگـر
هر لــــبی را زینتی دیدم به گفتــارِ دگـر
یک دو روزه میهمان کره ی خاکی همــــه
در سپهرِ اهلِ دانش نیست زنگــار دگـر
کور روشن دل جهان را ، چشم دارد آئینه
جور شد گر کور دل خوانش غلطکار دگـر
لنگ پا گر با دلِ عشـــاق عارف میشــود
میرود بد دل به فـــــکری در پی کار دگـــر
در لبِ دیوانه وضعی بنگری ورد کــریم

گو نباید داشـــــتن در شهر هُشـیارِ دگــر
نشنود کر حرف زشت و بد همین بهتر بوَد
گوش باز ار بشنود هر یک خطا بارِ دگـر
عاجزی با چشم کورش گر دعا آرد به دل
بهتر است از هر حسودِ مردم آزارِ دگــر
عیب در اعمال بنگر عیب در تمثال نیسـت
با رخِ ماهش نبینی هیچ مـــــکّارِ دگــر
رنگ بازان جهان دیدم همه سالم تنـــــان
فتنه سر دارد به سر دایم چه دستـــارِ دگر
بیش و کم از حق رسد شو در مقام بندگی
کم بخور پولی ز حقّ ِ یک دو ناچار دگر
قربت حق هیچگاهی از حضورجسم نیست
روح میپرّد ز جسمـــــت همچو طیّارِ دگر
تا بکی مغرور بودن از جمـــالِ ظاهری
رنجِ پیری میدهد هُشدار رخسارِ دگر
خاک عجزم را (همایون) بر در جانان ببر
جز رضای حضرت حق نیست پندار دگر

۱ مارچ ۲۰۱۱ م
کابل، افغانستان

بی مروت

ز رشوه مدعی هم خان نگردد
ز خاك کوچه ها طوفان نگردد
ز ترس دشمن آن کو خانه بوده
حقیقت این بوَد کو خان نه بوده
تو میدانی که خانی چیست یا نه؟
ثبات و صلح باشد در میانه
که خان آتش بجان پروانه باشد
ز قوغِ آتشش پروا نه باشد
ز دست خان سخاوت ها براید
رعیت را شفقت ها نماید
سخن گوید به مردم صلح آرَد
ز تخمِ اتحاد آرد بکارد
اگر دشمن به خلقش چپ بدیده
حضور مرگِ خود اول گزیده
به پیشاپیش رفته خانِ منگل
به کف آوَرده دنیا در تنزل
صفِ اول بدیدی اسب محمود
که ترس و وهم زآنجا گشته مفقود
زمانه کجروان در بر نموده
که خواب راستان را در ربوده

غرورِ ابلهان بالا گرفته
گلوی ِ زیر دستان را گرفته
چنان بز دل شده هر خان امروز
دلش ازوهمِ دزدی گشته پُرسوز
حیا کوچیده از مردم بدورست
صفا و شرم دیدم در تنورست
زبانِ مردمان چون نیش گژدم
دروغ آزاد گشته راست شد گم
سخن با قهر آلودست هر سو
کشیده چشم خود مأمورِ بد خو
بخوبی گپ زدن گویی حرامست
چو تیغی هرزبان بیرونِ کامست
چرا مردم خیانت پیشه کرده
به پایِ ملّتِ ما تیشه کرده
چه گردِ فقر میبارد به میهن
ببین افلاس در هر کوی و برزن
شکم بالا کشیده فخر کم کن
ببین کمتر حرام اندر شکم کن
برکّت نیست اندر مال دزدی
که چون ابلیس شد تمثال دزدی
سرِ نوکیسه رسمِ خان چه داند
سخن از دفتر و دیوان چه داند

شقی و ظالمست و بیمروت
به دور افتاده از علم و نزاکت
بدانی آتش ِ دوزخ کدامست ؟
حرامست وحرامست و حرامست
مکن نان ِ حلال آلوده اینجا
نشد کس از حرام آسوده اینجا
رسیده ناکسان را دولت امروز
شده بد تر ز چنگیز و جهانسوز
چو زورو زر فقط یک امتحانست
نه باقی کس بروی این جهانست
حلالم ده الهی کم چه پروا
تمایل بر حرامم دور بادا
قناعت نصف طاعت شد به راحت
(همایون) را قناعت ده عنایت

۱۷اکتوبر ۲۰۱۰م
کابل، افغانستان

بهار و کار

ای هموطن بیا که بهـــــــــارست کار کن
تا گـــل درونِ سینه ای خـــارست کار کن
تصـــمیم نو بگـــــیری که نوروز در رسید
از بهـــــرآن یتیمی که خــوارســت کار کن
همت گمــــــار در رهِ آزادگی به جهـــــد
تا روزگــــــــار چون شب تارست کار کن
از پا فـــــتاده ایم مـــزن طـــبل جنگ بیش
از بهـــــرصلح چشم خمــــــارست کار کن
با بذر خــــــویش این وطنت را غنی بساز
در اخـــتلاف پایه ای دارست کـــــــار کن
بایک نهـــــال آشتیِ فصلی شگـــــوفه آر
پسمــــــانده ایم و این همه عارست کار کن
از ریزش عــــــرق تو بیا آبرو بخــــــر
کشور ازینکه سخت دچـــــــارست کارکن
قـــــربانی داده ایم ولی کــــــار لازم است
این پیشرفت کی به شعــــارست کـــار کن
هر کس به قـــدر خویش اگــر زحمتی کشد
میهن بدانکه نقــش و نگـــــارست کار کن
وقتیســت تا که همــــه خود گــــذر شویم
رنج و مصیبتی که قطـــــــارست کار کن

آدم ز کـــــارِ خورد کجـــــا خورد می شود
زحمت کــــشی کِی گفته که عارست کار کن
خود را به آب و آتشی زن بهر مُلــک خویش
مسئـــولیت به شـــــــــانه سوارست کار کن
بشنو بحرف خوبِ (همایون) که راست گفت
اوقـــات اگــــــــر به لیل و نهارست کار کن

۱ حمل ۱۳۹۳

کابل، افغانستان

انتخاب

در میان خوبرویان آفتاب
از جمالت شد خجالت ماهتاب
ای که بردی دین ودلرا یکدمی
از میان صد هزاران انتخاب
انتخاب انتخاب انتخاب

***

صد سخن دارد دوچشمت، گل بود لبخند تو
آسمانی بخت دارد ،چهره یی خرسند تو
شد همین جان و دلم ،سر تا بپا در بند تو
آفتاب آفتاب آفتاب

***

شام هجران آمدو برد هوش و فکرم از میان

خون نموده دل به سینه تن نهاد از خویش جان

در سراپای ِ وجودم عشق تو نعره زنان

آفتاب آفتاب آفتاب

۲۴ اکتوبر ۲۰۱۳م

کابل، افغانستان

افغانستان

قصه بگوئیم ز افغانستان

قصه ای آتشکده ی اخگران

اشک بریزیم برای ِ وطن

آب ِ سرشک است که گردد چمن

ملت ِ ما ملت ِ غمدیده است

از کنف ِ بخت که رنجیده است

***

یار ِ یتیمان خدا میشود

اشک ِ یتیم درّ صفا میشود

دی که گذشتیم ز بالا حصار

سبز شده دامنش از نو بهار

***

لیک ندارد همه آن ارغوان

درز به دیوار بر آرد زبان

قصه بگوید ز گذشتِ زمان

سنگ بر آورده زبان در بیان

***

همچو کتابی که پراز قصه بود

چهره ای آن آبده پُر غصه بود

آب که خشکیده به دور و برش

بام پریده است ببین از سرش

***

قصه گکِ بابر و آن پل نگر

نیست از آن کاه پل کابل اثر

چشم بیُفتاد به دیوارِ کوه

نیست که دروازه و شیر و شکوه

***

نقش شده سنگ و گلش بر زمین

دست برون آمده چون زآستین

موج زده یادِ سکندر در آن

نشنوی آواز ز کابل شهان

***

تخت نبینیم که (رتبیل) نیست
خانه ای آباد از آن سیل نیست
خوب اگر بنگری آن جوی ِ شیر
آب کثیف آمده همرنگ ِ قیر
شیر همی ریخت در آن (سادنا)
فقر چنان محو کند هر غنا
(آسه) همان مادر ِ اهل ِ هنود
مثل همان گاه چه خاموش بود
آب چنان در بن ِ دریا کم است
موج ِ کثافت شده و برهم است
تا بکی این حالت ِ درماندگی
فقر و هوی کرده پراکندگی
آن یکی محتاج پی ِ لقمه نان
این یکی دزد است تکبر کنان
زادگه ِ من چه پریشان شده
از اثر ِ جنگ که ویران شده

***

شهر ِ مرا نیست دگر آن چمن
جای ِ گلاب است که اشک ِ محن
خاک ببارد به سر ِ شهر ِ نو
جنگ چه کارید که این شد درو

ملتی از جنگ چه برباد شد

دشمنِ شیّاد چنان شاد شد

هیچ دلِ دشمنِ ما یخ نشد

دستِ کثیفش دمی هم شخ نشد

زد به زمین تا که بتِ بامیان

لرزه بیانداخت به افغانستان

صفحه ای تاریخ به آتش کشید

آرزویش باز به کامش رسید

***

مهر به انگشت نگردد نهان

هیچ حقیقت چو نبندد دهان

بی هنران را ز هنر غم چه باد

در نشه ی بی هنری گشته شاد

حق نشود هیچ نهان از نظر

از بُنِ گلِها بکشد باز سر

قصه ای کهزاد طنین آوَرَد

تا به فَلک گردِ زمین آوَرد

محو شده هیبتِ محمود کو؟

فخر در این خطه ی موجود کو

گندمکِ باغِ وفا کوشکک

نیست بجز نام از آن شش درک

باغ صفا نیست بجز خاک وسنگ

دختر ِ (هندال) ندارد درنگ

بود اگر بابر و آن تختگاه

رفت به تاریخ ِ کهن شد تباه

مجلس شاه کو؟ شرابی نماند

درج ِ کتابست حسابی نماند

نشه ای فقر است وطندار را

باز اگر دیدهی بازار را

پارو پامیزاد و سکندر کجاست ؟

تیمور و بابر شه و لشکر کجاست

شهر مگو بنگری ویرانه است

این پیی ِ آب و دگرش دانه است

تیمور ِ دوم که به کابل رسید

مرکز ِ درانی بدین جا کشید

تازه بشد رونق ِ بالا حصار

صاحب ِ قدرت بشد و اختیار

بود همین دژ چو به شاهزادگان

زادگه و مرکز ِ تعلیم هان

شاه ِ سدوزی که بدین تخت بود

فرخ و فرخنده بدان بخت بود

نیست بجز گِل در و دیوار ما

جنگ همی سوخت پر و بال ما

دامنه ای کوه پر از خانه است

خانه مگوئید که ویرانه است
لخت شده قصر به دارالامان
قصه ای ویرانی ما داستان
خشک شده تپه گکِ تاج بیگ
دور قصر بنگری سنگست و ریگ

قصر تپه تاج بیگ

گر چه که دورست به منزل رهی
بر سر آن تپه برفتم گهی
چشم به اطراف چنان خیره شد
ماه و زمین در نظرم تیره شد
کوه و زمین خانه ی ویرانه بود
پُر ز غم و درد ز افسانه بود
خانه ای مردم شده بر فرق کوه
آب کجا است؟ و کجا برقِ کوه
عوضِ باران بباریده غم
عوضِ کشت است مرا چشم نم

***

حاصل جنگست فقط زهر تلخ
گشت چو ویرانه چه کابل چه بلخ
خون جگر ریخته صهبایِ ما

زهر برون کرده که مینای ِ ما
کس به وطن هیچ وفا دار نیست
عشق وطن حیف که سرشار نیست
هریکی اندیشه ای جَیبش کُند
آنچه حرام است به جیب افکند
سنّت ِ رشوت شده دیگر حلال
نظم ِ حکومت شده پرکنده بال
بنده به پول است ببین هر یکی
فکر ِ وطن نیست چرا ؟ اندکی
حرف ز تاریخ چه گوئیم باز
قصه ای اسلاف چه سازیم ساز
آنچه گذشته است نیاید دگر
نخل چو خشکیده نیاورده بر
لاف ِ وطن میزنی امروز اگر
دا گز و میدان ببند آن کمر
کم بکن آن قصه ی اجداد را
خفه بکن نعره و فریاد را
پای برون کن بر ِ خدمت دمی
دل تو بسوزان به ملت کمی
هموطنم! هیچ منافق مشو
این سخن ِ راست بوَد دق مشو

***

حرفِ حقیقت به ره کج مَبَر
یک دمی بر آئینه ها کن نظر
هر چه نفاق است بافکن به دور
جمعیت ما شود از عشق نور
هر چه که هستیم برادر شویم
زآنیکی گردیم و برابر شویم
دستِ دعا بر درِ ایزد بَریم
جنگ چرا باز به پول میخریم ؟
مادرِ این میهنِ ما خسته است
تارِ رفاه بیش به ما بسته است
از چه بدین خوی همه آتشی
چیست درین بیخبری سرکشی
از چه نسوزانی دلت بر وطن
تا بکی آن طفل به درد و محن
باز بگیریم چو تصمیم را
یک بنمائیم چو دو نیم را
وحدتِ ما راهِ سعادت شود
عشقِ وطن بنگری عادت شود

کینه ز دل ها همه بیرون کنیم
تا که وطن باز (همایون) کنیم

۲۰ اپریل ۲۰۱۰م
کابل، افغانستان

اعتیاد

ز اعتیاد به تن میزنی چه خنجرِ مرگ
کشی تو کاسه ی تریاک را به ساغر مرگ
طریق کشتن خویش است ، کوکنار کشی
سزایِ خود کشی را گفته است داور مرگ
تو دودِ شعله ی تریاک را درون چه بری
نمای گلخن دوزخ کنی ز اخگر مرگ
ز مرده ها بتر آنجا فتاده کنج و کنار
حیات زارِ طفیلی نشد برابرِ مرگ
بدان که قاتل انسانی دانه کشت کند
بخون خلق کشد نامه ی ز کیفر مرگ
خطایِ کشتنِ انسان نه راه مردی بوَد
قطار بته به کشتِ تو شد چو لشکر مرگ
مزن تو لاف مسلمانی را ز عمقِ کفر
از آنکه بر سر آدم کشی تو محشر مرگ
به جیب پودر قتل و دگر نماز ز چیست؟

ز راه ِ پول ِ حرامت شدی توانگر مرگ
ز بسکه نعش جوانان از این عمل بینی
کنار و گوشه ویرانه هاست بستر مرگ
ز حال ِ مادر ِ بیچاره گاهی راست بپرس
پسر به باد ِ هوا رفته بین ز پودَر ِ مرگ
کند به سیف قطاری ز پول و سکه ددی
کشد زباله ی تریاک ابله را به پیکر مرگ
شود سوار خبیثی به شوق موتر ِ سال
زند به بازوی خود احمقی ز نشتر مرگ
ز پول ِ قتل (همایون) نشد کسی به جهان
محال گشته زندگی ِ ما به کشور ِ مرگ

۳۰ جنوری ۲۰۱۱م
کابل، افغانستان

اختلاف

پهن شد افغانستان را تا غبار ِ اختلاف
دودمان ِ ملّت ِ ما سوگوار ِ اختلاف
تیغ منما بهر ِ قتل ِ اتحاد ِ مردمان
زخم آرَد تا ز درد ِ ناگوار ِ اختلاف
زیر ِ بار ِ فقر دارد ملت ِ ما دست و پا
مار ِ افعی نیش دارد تا به غار اختلاف

ماه تا مریخ شد تسخیر هم از اوجِ علم
قرن ها پسماندگی در زیر بارِ اختلاف
در جهان اوطانِ مردم ز اتحاد آباد شد
در تگدی دستِ مایان شرمسارِ اختلاف
در گدایی کبر تا کی این نشاید راستی
یک دَو این سرمایه رفته در قمار اختلاف
بس دگر ای مرد کودن جنگ تاکی؟ تا ابد؟
کودک مظلوم گشته خوار و زارِ اختلاف
کله ها خالی و لُنگی را شَفی چون دُمِ خر
خانه ویران کرده گشته بیقرارِ اختلاف
کشتن آدم نباشد افتخارِ مردِ حق
سود بر دشمن ز جنگِ پایدارِ اختلاف
بحر طوفانی و در شب تیرگی ابرِ سیاه
کشتیِ بی ناخدا اندر مدارِ اختلاف
آن دل تاریک تو سنگست ای سنگین نظر
یک دمی بیرون برآ از کوهسارِ اختلاف
آمده ازپشت کوه(ضرب المثل بُد آنزمان)
میزنَد از پشتِ کوه آن خرسوارِ اختلاف
میفریبد جاهلان را بیشتر زیرک مزاج
تا نفاق افکنده بنگر هوشیارِ اختلاف
خونِ جاهل زود تر در جوش آید زآتشی
گرگ و کفتارست دیدم خونخوار اختلاف

این وطن هم یکزمان از گل چمن ها داشتی
جای ِ گل کارید دشمن خار زار ِ اختلاف
بر دل ِ ملّت مزن خنجر بنام قوم و رنگ
بیشتر منما خدا را در قطار ِ اختلاف
هر چه میخواهی بگو اما زبان بر حق گشا
نیست این پشتو و دری در شمار اختلاف
اتفاق از عدل سازد مرغ ِ عنقا در هوا
زآنکه در بیداد باشد روزگار ِ اختلاف
زود گیرد دانی دشمن اختیارت از نفاق
دشمن ِ تو بیش دارد انتظار ِ اختلاف
تهمت آرد بین مردم در طریق نفع ِ خود
با سیه کاری براید در شکار ِ اختلاف
اتفاق آمد شعار ِ هر که افغان است بس
با پریشانی مرو تو پشت ِ کار ِ اختلاف
اتحاد آرَد (همایون) بر زبان از راستی
مردمان رفتند دیدی پای ِ دار ِ اختلاف

۱۷اکتوبر ۲۰۱۰م
کابل، افغانستان

اتحاد

بهر تبلیغِ صدای نا خَلَف
وحدتِ ملّت مکن بیجا تَلَف
دشمنت تبلیغ دارد ، تجزیه
این سخن ناید مگر از بی شرف
صفحه در تاریخ بنگر شاهد است
بزم و رزم ماست دایم صف بصف
در غم و پیکار با هم ساختیم
درخوشی کوبیم با هم چنگ و دف
گریه ها و خنده ها با هم شده
مانده این میراث ما را از سَلَف
نغمه ای پشتو و دری هم صداست
گر چه دشمن لب نموده پُر ز قف
هر کدام از شعر گشته پُر گهر
گوهرِ هر دو نهان اندر صدَف
کشورِ ما کشورِ مردانگی ست
خونِ غیرت جوش دارد کرده تف
تاجیک و پشتون و هزره ازبکان
تا بلوچ و ترکَمَن ها جان بکف
چشمِ دشمن تا فتَد در خاکِ ما
هریکی شمشیر گیرد در کنَف

اتحادِ ما (همایون) لازمی ست
مشکلِ ما میشود خو د بر طَرَف

۲۵ سپتمبر ۲۰۱۰م
کابل، افغانستان

یاداشت:

بسم الله الرحمن الرحیم:

خدمت شما اهل ادب و شعر احترام و عرض حرمت دارم!

اگر چه شعر من از جنس شعر دور بوَد
ولی ز اشعهء این قلبِ پُر ز نور بوَد
بیان حادثۀ درد و عجز و عشق بخوان
ببین که شهرتِ کاذب چه بی حضور بوَد

من از کودکی احساس میکردم که قریحه ای در ذهنم متوطن است که در نتیجه، کلمات آهنگ دار خود بخود بهم چسپیده و نظم های منظم میگردد. در صنوف پنجم و ششم احساس کردم که به ضم خودم شعر می سرایم، چنانچه زمانیکه محمد داوود خان جمهوریت اعلام کرد و من در صنف ششم ابتدائیه سید جمال الدین افغان درس میخواندم، توانستم شعر گونۀ مرتب کرده و در جریدۀ مکتب به نشر بسپارم.

اما نسبت علاقۀ فراوانی که به نقاشی داشتم از صنوف هشتم الی یازدهم در ضمن ادامه تحصیلاتم در لیسه عالی نادریه توانستم سه سال کورسهای نقاشی را در صنایع مضتظرفه بپایان برسانم که این مصروفیتها مرا از شعر سرودن بازماند.

زمانیکه قشون سرخ به افغانستان سرازیر شد و من مهاجر شدم ، ناگزیر احساساتی شده و از قریحۀ شعری ام استفاده نموده و اولین قصیده ام را تحت عنوان (عقاب حاکمیت) نوشتم که در دو رادیو نشر شد.

سپس من به ایالات متحده امریکا مهاجر شدم و مصروفیتها هرگز مرا فرصت سرودن اشعار نداد -اما گاهگاهی میسرودم و همسرم کریمه جان عالمی با اشتیاق کامل آنرا شنیده و تحسین میکرد.

در سالهای دو هزار و یک و دو هزار و دو در ایالت ورجنیا محفلی بنام (شام معنوی عرفان) ماه یک بار راه اندازی میشد و من بحیث شنونده یکی دوبار اشتراک کردم؛ بعداً برادر کوچکترم سید ولیشاه جان عالمی بسیار اصرار کرد تا یکی از سروده هایم را آنجا در حضور مردم دکلمه کنم و ناگزیر پذیرفتم.

یک روز تلفون بصدا درآمد و شخصی بنام ولی پوپل که فعلاً دوست بسیار نزدیک منست سرصحبت را با من آغاز کرد و گفت من متصدی پروگرام شام عرفان هستم و برادرت ولی شاه گفت: خوب شعر میسرایی، من با تمام تواضع و شکستگی عجزم را در برابر کلمهٔ (شعر) بیان کرده و گفتم: شاعر که نه ولی بعضی چیز های نوشته ام؛ خلاصه یکی از مثنوی هایم را بنام (هیزم شکن) برایش از پشت گوشی تلفن خواندم و او را سخت پسند آمد و مرا بشام عرفان دعوت کرد.

من از ایالت کارولینای شمالی به ورجنیا رفته و برای اولین بار در حضور جمع از افغانان ادب دوست شعرم را دکلمه کردم که استقبال عجیت و غریبی صورت گرفت، دوستان و شاعرانی چون جناب (نُوید) و جناب ولی پوپل و آقایی کامل انصاری و تعداد زیادی از هموطنان دورم حلقه شدند و آقایی کوشان مدیر اخبار امید تقاضای یک کاپی ازین شعر را کرده و در اخبارش نشر کرد.

به همین ترتیب آهسته آهسته راه من بطرف دنیای شعر و ادب باز شد و متعاقباً اشعارم را در پروگرام (گنج شایگان) صدای امریکا دکلمه میکردم و متصدیان این برنامه بار ها از من دعوت کردند و توسط این رادیو توانستم قسمت اعظم از سروده هایم را به سمع هموطنان عزیزم برسانم.

بالاخره به این نتیجه رسیدم که این فن را بطور علمی بیاموزم و هشت سال است که به آموزش اساسی زبان دری و اسلوب و طُرق شعر سرایی مصروف هستم و هر چه بیشتر میخوانم خودم را ضعیف تر و ناتوانتر در میدانهای شعر سرایی می یابم. آموزش من تا آخر عمر ادامه خواهد داشت.

هموطن عزیز!

هرچند اشعار و سروده هایم ضعیف اند، اما احساس و عواطف من در مقابل وطن و مردمم قوی است و من رسالت و اصالتم را حتی الامکان در برابر شما حفظ نموده ام من هرگز سرودهٔ را بخاطر (واه واه) گویی کسی نسروده ام.

این غنچهٔ دلم ز سخن همچو گل نشد
بنـگر چو جامِ عشق که لبریزِ مُل نشد

در خاتمه جا دارد از دوست عزیز گرامی ام جناب احمد فهیم هنرور نه تنها بخاطر جمع آوری این اشعار ناچیز بلکه بخاطر قدردانی از زحمات بی شائبه اش جهت ایجاد کتابخانه افغانستان صمیمانه تشکر کنم و برای شما خوانندگان عزیز آرزوی سعادت و خوشبختی نمایم، مسعود باشید.

سید همایون شاه عالمی
هژدهم اگست دو هزار و چهارده میلادی
کابل - افغانستان

